

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORGOTTEN HEIR

BLUEBLOOD VAMPIRES BOOK THREE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MICHELLE HERCULES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

I Aurora'yı zoraki nişanından kurtarmak için bir yol bulmaya çalışıyordum. Kız kardeşimi tanırım; nefret ettiği biriyle evlenecek kadar Baş Cadı pozisyonuna göz dikmez. İşte Bu maskaralığa devam etmek istemesinin başka bir nedeni olmalı.

Büyü kitabımdaki tüm büyüleri okudum ama işe yarar bir şey bulamadım. Yüce Cadı olmak için sıradaki kişi ben olmadığımından, eğitimim Aurora'nınki kadar yoğun değil. Bilgim sınırlı. Annemin ofisini basıp kitaplarına bakmaktan başka çarem yok.

Yüce Cadı olarak, patronu Kral Raphael'e daha iyi hizmet edebilmek için gece programını sürdürüyor. Bu yüzden, o evden çıkana kadar beklemeliyim. Ama bu gece, gün batımından sonra dışarı çıkmak yerine kendini ofisine kilitlemeye karar verdi. Boktan bir durum.

Neredeyse gece yarısı oldu. Niko çoktan uyumuş, ben de uyumuş gibi yapıyorum. Yine de gözlerim dolmaya başladı. Eğer annem yakında gitmezse, etrafı araştırmayı yarına ertelemek zorunda kalacağım.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda uykuya dalmama dakikalar kalmıştı. Nihayet!

Görevimin verdiği enerjiyle yataktan fırladım. Parmak uçlarımda, ofisine doğru sürünüyorum. Kapı aralıktı. Annem en tehlikeli kitaplarını kasada koruyor, bu yüzden kapıyı kilitlemeye gerek yok. Ama onlara ihtiyacım yok, en azından umarım yoktur. Sadece Calvin'in Aurora'yla evlenme fikrinden iğrenmesini sağlayacak bir büyü istiyorum. Eğer düğünü iptal eden o olursa, Aurora'nın başına bir şey gelmeyecek.

Annemin kitaplarını hızlıca okumak için yarım saat harcadıktan sonra işe yarayabilecek bir büyü buluyorum. Tek sorun, hemen fark ettim ki

kilerimizde bulamayacağım bir malzeme gerektiriyor. Bunu bulabileceğim tek yer, sadece gece yarısından sabah altıya kadar açık olan Nightshade Market. Şimdi oraya bir ziyarette bulunmalı ve annemin az önce çıkmış ve büyük olasılıkla saatlerce uzakta olacak olmasından yararlanmalıyım.

Tarifi not ediyorum ve üzerimi değiştirmek için odama dönüyorum. Evden çıktığımda saat sabahın biri olmuştu bile. Bu saatte, Nightshade Market'in gizli girişinin bulunduğu Salem Common'a ulaşmak uzun sürmüyor. Park ıssız ama yine de kapüşonumu başıma geçirip yüzümü gölgelerin arasında gizliyorum. Burada olmaya iznim yok, özellikle de tek başıma. Salem'deki en güvenli yer değil.

Bando tribününe ulaştığımda, Nightshade Market'i bana gösterecek olan büyüü okuyorum. Teknik olarak kelimeleri bilmemem gerekiyor ama meclisteki genç cadı ve büyücüler arasında yaygın bir bilgi. Bazen yaşlıların sırf baş belası olmak için bilgi sakladığını düşünüyorum.

Bu benim gizli yere ilk ziyaretim değil. Daha önce de arkadaşlarımla buraya gelmişim. İlk seferinde gökyüzünden düşme hissine hazırlıklı değildim ve kendimi kırımın üstünde bulmuştum. Bu sefer sütunlardan birine yaslanıp dizlerimi sıkıca kilitliyorum. Büyü birkaç saniye sürüyor, bir an için başımın dönmesine yetiyor. Bandodan çıkıp meşhur Nightshade Market'e girmeden önce birkaç derin nefes alıyorum.

İlk bakışta sıradan bir sokak pazarı gibi görünüyor. Farklı boyutlarda ve renklerde sıra sıra stantlar ve çadırlar var. Ama kısa süre sonra burayı saran büyüü hissedebiliyorum. Güçlü ve baştan çıkarıcı.

İhtiyacım olan şeyi nerede bulabileceğimi bilmediğim için rastgele bir arter seçip aramaya başlıyorum. Eksik malzeme bir bitki, bu yüzden bunları satan her çadıra uğruyorum. Pazarda belki yirmi dakika dolaştıktan sonra, aradığım şeyin düşündüğüm kadar yaygın olmadığını fark etmeye başlıyorum. Sorduğum hiç kimsede yok ya da nerede bulabileceğime dair bir ipucu yok. Önümüzdeki yarım saat içinde bulamazsam, bu kadar nadir bir şey gerektirmeyen başka bir büyü aramak zorunda kalacağım.

İlerideki bir kargaşa dikkatimi çekiyor. Bir satıcının bir vampire büyü yaptığı için küfrettiğini duyuyorum, bu da beni alarma geçiriyor. Kan emiciler genellikle yanlarında bir cadı ya da büyücü olmadıkça buraya gelmezler. Merakla, adamı kimin öfkeliendirdiğini görmek için kalabalığın arasından ilerliyorum. İzleyicilerin oluşturduğu çemberin önüne ulaştığımda Aurora ve Saxon'ı bir köşede kaybolurken yakalıyorum.

Cehennem ve lanet. Ne yapıyorlar burada?

Uzun boylu sarışın bir vampir onları takip ediyor ve ben de aynısını yapıyorum, acelem beni harekete geçiriyor. Köşeyi döndükten sonra onu yolumu keserken bulmayı beklemiyordum. İzlerimde durdum, neredeyse sırtına çarpıyordum.

"Lanet olsun! Çocuklar, kesin şunu," diyor bıkkın bir şekilde.

Kız kardeşim ve Saxon'ın ne yaptığını görmek için etraftan dolaşıyorum ve donup kalıyorum. *Kahretsin*. Birbirlerine sarılmışlar, kızıışmış hayvanlar gibi birbirlerinin kıyafetlerini çekiştiriyorlar. Aurora ele geçirilmediği ya da büyülenmediği sürece asla böyle davranmazdı.

Vücudu içeriden parlıyor ve sonra Saxon'ı güçlü bir elektrik yüküyle patlatıyor, ancak yine de onu bırakmıyor.

"Onlara ne oldu?" Yanımdaki vampire soruyorum. Belki

bir karşı büyü deneyebilmek için bilmem gerekiyor.

"Onlar eşler."

"Orospu çocuğu. Onları durdurabilecek bir büyü bilmiyorum. Tek çözüm kaba kuvvet. Onları hemen ayırmalıyız."

Bana kocaman gözlerle bakıyor ve kutsal moly, erkek mükemmelliği hakkında konuş. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında bakışlarını fark etmemem gerekirdi ama çok çarpıcı ve ben kör değilim. Mükemmel yontulmuş bir yüz, parlak gök mavisi gözler ve benim için bir fener gibi olan dudaklar. Boğazım aniden kuruyor ve tüm düşüncelerim birbirine karışıyor. Şansımıza, harekete geçmeden önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. Sert bir çekişle Saxon'ı Aurora'nın üzerinden çekiyor ve sonra Saxon ona dişlerini gösterip kükreyince geri sıçırıyor.

Hay sikeyim. Çılgına döndü. Çiftleşmeyi böldüğü için Bay Mükemmel'e saldıracak. Bilmem gerekirdi. Şimşekten daha hızlı bir şekilde elimi çantama sokup bir kristal aldım. Saxon saldırıyor ama son saniyede önümüzde koruyucu bir bariyer oluşturmayı başarıyorum. Saxon görünmez duvara çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle geriye uçuyor. Yere sertçe çarpıyor ve hareket etmiyor.

Kulaklarımda bir vızıltı var ve kristali tutan elim kalan sihirle karıncalanıyor. *Lanet olsun, bunu başarabildiğime inanamıyorum*.

"Bunu sen mi yaptın?" Bay Mükemmel, büyü sonrası sersemliğimi delip geçerek bana soruyor.

"Evet."

"Teşekkür ederim. Beni paramparça olmaktan kurtardın."

Ona bakıyorum ve bir kez daha güzel yüzü karşısında hayrete düşmekten kendimi alamıyorum. O bir vampir ama başka bir dünyadanmış gibi hissettiriyor.

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Aptal gibi baktığımın farkındayım. Başka tarafa bakmalıyım, ama yapamam. Parlak gözleriyle beni kendine çekti. Dürüst olmak gerekirse, o da bana bakıyor, sanki ilgisini çekmişim gibi. İçimden homurdanıyorum. Evet, pek olası değil. Belki de yüzümde kir vardır.

"Ne oldu?" Saxon soruyor, Bay Saxon ile bağlantımı koparıyor. Mükemmel.

"Sen ve Aurora çıldırdınız," diye yanıtlıyor.

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" Bay Mükemmel bana Aurora ve Saxon'ın eş olduklarını söylemiş olsa da soruyorum. Ama nasıl olup da çiftleşme dürtüsünün her şeyin önüne geçtiği bir noktaya geldikleri hâlâ bir muamma.

Aurora, ceketinin yırtık parçalarını kendine doğru çekerek Saxon'ın önüne geçiyor. "Bana burada ne aradığını söyleyene kadar olmaz, Miranda."

Ah, kahretsin. Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. Artık yalnız değiliz ve tüm bu tanıkların önünde burada olmamın gerçek nedenini itiraf edemem. Lucca ve Vivienne koşarak geldiklerinde bir bahane bulmaktan kurtuluyorum.

"Şimdi ne olacak?" Saxon tekrar ayağa fırlarken soruyor.

"Vivienne ve Rikkon'u derhal enstitüye götürmelisin. Jacques burada ve yalnız değil," diye yanıtlıyor Lucca.

Rikkon? Sarışın erkeğe tekrar bakıyorum. Kendini bir vampir gibi hissediyor ama yakından bakınca Vivienne'e olan benzerliğini görüyorum. Neden kız kardeşi gibi vampir gibi davranıyor?

Aurora, Saxon, Lucca ve Vivienne ne yapacakları konusunda tartışmaya başlarlar. Tatiana'nın bir süreliğine devre dışı kalmasıyla Jacques bir numaralı düşmanları haline gelir. Lucca ve Saxon kalıp savaşmak isterken, Aurora ve Vivienne hemen ayrılmak ister.

Bana göre çözüm basit.

"Jacques'ın canına okusak nasıl olur?" Ben öneririm.

Aurora bana alaycı bir bakış attı. "Ona sebepsiz yere saldıramayız, özellikle de sen ve ben. Anlaşmaları çiğnemiş oluruz."

Onun sözleri beni küçük ve aptal hissettirdi. Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. Vampirler ve büyülu topluluklar arasındaki politikalar hakkında pek bir şey bilmiyorum.

"Büyünün senden geldiğini bilmesine gerek yok," diye araya giriyor Rikkon. "Uzaktan büyü yapamaz mısın?"

Onun desteği kalbimin ters takla atmasına neden oluyor. Tıpkı bir kız öğrenci gibi başım dönüyor. Ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana baktığında, olduğum yerde eriyip gidiyorum. Yanaklarım ateş basmış gibi sıcak hissediyorum. Tüm bunlar benim için çok yeni. Güzel erkeklerden hoşlanmaya pek yatkın değilimdir.

"Bunun neresi eğlenceli?" Saxon karşılık verir. "Bu sinsice ve korkakça."

"Bu bir gösteri değil, Sax," diye yanıtlıyor Vivienne. "Bu ölüm kalım meselesi. Bu bir ölüm kalım meselesi."

Lucca'nın ya da Rikkon'un hayatını riske atarak testosteron yarışına girebilirsiniz."

Boğazımdan bir kıkırtı yükseliyor ama ağzımı kapatıyorum. Aurora'nın arkadaşlarının benim olgunlaşmamış küçük bir kız olduğumu düşünmelerine ihtiyacım yok.

Birden hava soğuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Arkamdan gelen rüzgâr bir şekilde doğal değilmiş gibi hissettiriyor. Aurora omzunun üzerinden bakıyor. O da benim gibi soğuk esintiyle birlikte gelen yanlışı hissetmiş miydi?

"Jacques'ı en son gördüğünde neredeydi?" diye sorar Lucca'ya.

"Tam pazarın önünde. Şimdiye kadar kim bilir?"

Gürültülü sesler hızla bize doğru yaklaşıyor. Etrafımızı saran kalabalığın bir bölümü kenara itiliyor ve cılız görünümlü bir adam içeri giriyor, ardından da güç fişkıran iki kule gibi adam geliyor. Ne olduklarını anladığımda kaslarım bir anda sertleşiyor: Ivern Büyücü Loncası üyeleri, topluluğumuzdaki en belalı ve korkutucu büyücüler.

Kahretsin. Dostça görünmüyorlar.

Cılız adam suçlayıcı bir parmakla Saxon ve Rikkon'u işaret ediyor. "Bunlar Nightshade Market'in kutsal kurallarını çiğneyen kan emiciler."

"Kutsal kurallar mı? Sadece biraz zorlamaydı," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyor Saxon. "Kimsenin canı yanmadı."

Çenem yere düştü. Aurora'nın eşi kalın kafalı mı? Büyücülerden yayılan karanlık gücü hissedemiyor mu?

Ona yaklaşıp ve tıslar. "Sax, tek kelime daha etme." "Hepiniz bizimle geliyorsunuz," diyor büyücülerden biri.

Otomatik olarak Rikkon'a yaklaşıyorum, onu korumak mı istediğimi yoksa kendim mi korunmak istediğimi bilmeden. Bir an sonra elimi tutuyor

Biraz sıkarak. Bunun hakkında çok fazla düşünmek istemiyorum, ama midemdeki lanet kelebeklerin kendi istekleri yoksa cehenneme kadar yolu var.

RIKKON

Beni Miranda'nın elini tutmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi iyi hissettim. En son ne zaman insani bir bağ kurma arzusu duyduğumu hatırlamıyorum. Druid büyüğü yüzünden anılarım karmakarışık oldu. Onlara güvenemem ama bu yeni gelişmeye güvenmeli miyim?

Kendi zihnimde kaybolduğum için etrafımızdaki konuşmaların bir kısmını kaçırıyorum ama Aurora o tehditkâr yabancılarla gitmeyi kabul edince yakalıyorum. Saxon onun bu açıklamasından memnun değil, ben de araya giriyorum.

"En azından artık Jacques için endişelenmemize gerek yok."

Hem Saxon hem de Lucca dönüp bana bakıyorlar. Miranda elini hemen benden çekiyor ve hayal kırıklığının kazanmasına izin vermemeye çalışıyorum. Belki de zaten onun eline uzanmamalıydım. Yakın geçmişimi biliyor olmalı. Bu hayatta, ben bir hırsız ve keşim. Vivienne'e ve kendime korkunç şeyler yaptım, neyden kurtulmaya çalıştığımı bilmiyorum. Bu hayali bir acı, bana huzur vermeyen bir ıstırap.

Büyücülerden biri parmağıyla bize doğru işaret ediyor ve anlamını anlamasam da kulağa tanıdık gelen sözler fısıldıyor. Şimdi beynimde bir kaşıntı var, hapishane hücresinin kilidini kırmaya çalışan gizli bir anının rahatsızlığı.

Parlak yeşil bir ışık grubumuzu yutuyor ve bir anlığına rüzgâr oluyorum. Tekrar bir bütünüm. Bu his çok çabuk gelip geçiyor ve bu içi boş kabuğa geri döndüğümde, bir melankoli dalgası bana sertçe çarpıyor ve beni bir umutsuzluk çukuruna sürüklüyor.

Yol arkadaşlarım sanki hızlı yolculuk onlar için en kötü kısım gibi inliyor. Benim içinse varış ve temel, hayati bir şeyin kaybı. Beni bu sefalet duygusundan uyuşturacak herhangi bir şey arama ihtiyacı geri dönüyor. Üstünde tepiniyorum. Şimdi zayıflığa yenik düşmem. Tehlikede olan çok şey var ve Vivienne'i birçok kez hayal kırıklığına uğrattım.

Yeni çevremizi inceliyorum. Büyük bir odadayız ve duvarlardaki karmaşık tasarımlara ve asılı klasik yağlı boya tablolarına bakılırsa, önemli bir yerde olduğumuzu tahmin ediyorum. Koyu renk saçları arkaya toplanmış ve sert bir ifadeye sahip bir kadın Aurora'ya doğru bakıyor. Aralarındaki benzerliği görüyorum. O Yüce Cadı olmalı.

İçgüdüsel olarak Miranda'ya bakıyorum. Bakışlarında endişeyle ablasını izliyor. Vampir ve cadı politikalarının iç işleyişi hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama Aurora ve Saxon'ın Nightshade Market'te yaptıkları ikisi için de kötü haber.

"Aurora Yuki, açıklaman gereken çok şey var," diyor kadın soğuk bir ses tonuyla.

"Tam olarak ne hakkında?" Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak annesini gözle görülür bir şekilde kızdırır.

"Ne hakkında?" diye bağıyor Yüce Cadı. "Nightshade Pazarı'nın ortasında o sarışın vampirle çok utanç verici bir şekilde davranırken görülmüşsün."

Tiradına devam ediyor ama alnımdaki keskin bir ağrı dikkatimi dağıtıyor. Elimin topuğunu alnıma bastırarak ağrıyı masajla geçirmeye çalışıyorum. Zonklama hafif bir rahatsızlığa dönüşüyor ve dikkatimi tekrar duruma vermemi sağlıyor.

Miranda bir adım öne çıkar. "Rora yanlış bir şey yapmadı. Tüm bu fiyasko benim hatamdı."

"Öyle mi?" Annesi kaşlarını kaldırıyor, Miranda'nın bahanesine inanmadığı belli.

"Aslında biraz utanç verici. Bir aşk iksiri için bir malzemeye ihtiyacım vardı ve onu almak için Nightshade Market'e gittim. Orada Aurora ve arkadaşlarıyla tesadüfen karşılaştım ve sakarlığım sayesinde Aurora ve Saxon Venüs Tozu'na bulandılar."

Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılır. Bu yalan Miranda için küçük düşürücü olmalı, ama yine de kız kardeşine yardım etmek için bu yalanı söyledi. Genç cadıya olan takdirim artıyor ve bir kez daha ona yaklaşma dürtüsü hissediyorum, ama tam olarak romantik bir şekilde değil. Onda beni bu kadar baştan çıkaran şey ne?

"Ve benden bunun olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" diye çıkışır annesi.

"Yalan söylemiyor hanımefendi," diyor bizi buraya getiren güçlü büyücülerden biri.

Bekle? Neden yalan söylüyor? Şüphe beni hemen etkisi altına alıyor ve ikiliye karşı temkinli olmamı sağlıyor. Önce üzerimizde kullandıkları tanidik büyü, şimdi de bu. *Hay sikeyim*. Tüm hafızamı kaybetmeden önce onlarla tanışıp tanışmadığımı merak ediyorum.

"Orada olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Bu olaylara kendi gözlerinizle tanıklık ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet, hanımefendi."

Yüce Cadı yüz ifadesini vurdumduymaz bir can sıkıntısına dönüştürür. "Pekâlâ. Hepiniz kovuldunuz. Sen hariç, Miranda."

Omurgam bir anda sertleşiyor ve bir şey söylemem, müdahale etmem gerektiğini hissediyorum. Ama ben bir hiçim, unutulmuş bir ülkeden gelen kırık bir prensim.

Miranda bakışlarını yere indirir, görünüşe göre geride kalmaya razı olmuştur. Cezalandırılma riskine rağmen kız kardeşini korumak için yalan söyledi. Hatırlamasam da bir keresinde ben de benzer bir şey yapmıştım. Vivienne bana annemize karşı geldiğimi ve Kraliçe Maewe'nin yanında kalmak yerine ölümlü topraklara geçmeyi seçtiğimi söyledi. Fedakârlığımdan bir an bile pişmanlık duymadım. Belki de bu yüzden cadı kıza çekildim. Biz benzer ruhlarız.

Büyücünün büyüü tarafından bir kez daha sarılmadan önce ona son bir kez bakıyorum. Büyü beynime sızıyor, yeniden keşfedilmenin eşiğindeki bir anıyı tırmalıyor. Bu sefer buna hazırlıklıyım ve büyüünün dallarına elimden geldiğince uzun süre tutunuyorum. Bloodstone'daki dairemize geri döndüğümüzde, anılarımı hapseden mandalda kesinlikle bir çatlak var. Şimdi tek yapmam gereken, sonunda çatlayıp açılana kadar baskı uygulamaya devam etmek.

I Ben bir cadıyım ama aynı zamanda insanım, her ne kadar büyücü olmayanlar aynı fikirde olmasa da. Bu da Harry Potter'ın aksine, süslü bir büyücü okuluna gitmediğim anlamına geliyor. Herkes gibi devlet lisesi sistemine katlanmak zorundayım.

Bütün gece uyuduktan sonra sabah erken kalkmak çok zordu. Sınıfta uyanık kalmak? Neredeyse imkansız. Ama günümün en kötü kısmı normal okul bittikten ve cadılık eğitimine başladıktan sonra geliyor. Tüm genç cadılar ve büyücüler, büyülerde ustalaşmayı öğrenmek ve beladan uzak durmak için okul sonrası özel programa katılmak zorundadır.

Şu anda Salem'de iki cadı meclisi var: benim de üyesi olduğum Yeni Salem cadı meclisi ve Belmont ailesi tarafından yönetilen Karanlık Ay cadı meclisi. Her ikisi de Kral Raphael'e bağlılık yemini etti, ancak Karanlık Ay'ın krala olan sadakati zayıf ve geçmişte Tatiana'ya yardım ettiklerine dair söylentiler var. Annemin Aurora'yı Calvin Belmont'la evlendirmeye kararlı olmasına şaşmamalı.

Ne yazık ki Aurora Saxon'la çiftleşti, bu yüzden büyülü topluluk ile kral arasındaki zayıf anlaşmayı tehlikeye atmadan nişandan kurtulmasına her zamankinden daha fazla yardım etmeliyim.

Cadılar ve Büyücüler Enstitüsü'ne girdiğimde yolumun kesiştiği ilk kişinin Calvin'in küçük kardeşi Devon Belmont olması benim şansım. Yüzüne sürekli yapışmış kibirli sırıtışına kadar Calvin'in tıpatıp aynısı.

Beni koridorda yürürken gördüğünde gözleri muziplikle parlıyor. Yoluma çıkıp beni engelliyor.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun, Mir?"

"Kenara çekil, Devon. Senin maskaralıklarını kaldıracak havada değilim."

"Ailenizin gelecekteki bir üyesine böyle mi davranıyorsunuz?" Kişisel alanıma giriyor ve hızla kanım kaynamaya başlıyor. Zaten annemle aramda ince bir buz üzerinde yürümüyor olsaydım onu haşlardım.

"Ne olursa olsun, asla ailemin bir parçası olmayacaksın," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Kara kaşları birbirine çatıldı. "Dün gece neyin peşinde olduğunu biliyorum."

İçime bir korku yumağı çökerken donup kalıyorum. Buradaki herkesin Nightshade Market'e yaptığım ziyareti bileceği kesindi ama bu kurbağanın ziyaretimin gerçek sebebini bilmesi mümkün değildi.

"Kız kardeşine ve o kan emiciye Venüs Tozu vermek alçakça bir hareketti Mir ve çok aptalcaydı. Tek yaptığın onun itibarını zedelemek oldu."

Bekle? Bunu bilerek yaptığımı mı düşünüyor? *Lanet olsun.* İnsanların böyle düşünme ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Aurora'nın nişanını iptal etmek için çok aptalca bir plan olurdu.

"Üzerlerine Venüs Tozu'nu bilerek atmadım, salak herif. Bu bir kazaydı."

"Kız kardeşin ne yaparsa yapsın, Calvin ile evlenecek, bu da demek oluyor ki..." Parmaklarını kolumda gezdiriyor ve kulağıma doğru eğiliyor. "Aile olacağız. Belki bundan daha samimi bile olabiliriz-"

Elini mengene gibi kavıyorum ve görünmez bir ateşle yakıyorum.

"Aargh. Bırak beni."

"Bayan Leal. Derhal kesin şunu." Eğitimcilerimizden biri olan Serena LaVerne'nin sert sesi öfkemi kesiyor.

Devon'ın elini bırakıyorum ve pislik surattan uzaklaşıyorum. Elini göğsüne bastırıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Durup dururken bana saldırdı." "Bana rızam olmadan dokundun."

"Yeter!" Serena tersledi. "İkinizi de ofisimde görmek istiyorum. Şimdi!"

Harika. Beladan uzak durmaya çalışmak buraya kadarmış. Annemin dikkatini çekmek istiyorum ama olumsuz bir şekilde değil. Serena'nın peşinden somurtuyorum, Devon'ın benim kötü adam olduğum bir hikâye uyduracağını zaten biliyorum. En azından bana geniş bir alan bırakıyor. Başıma bir yığın bela açacak olsa bile elini yaktığım için pişman değilim.

Serena ofisine giriyor, küçük alanın çoğunu kaplayan büyük maun masanın arkasında oturuyor. Devon bir sandalye çekiyor ama ben ayakta kalmayı tercih ediyorum.

"Şimdi, Devon'a neden saldırdığını bilmek istiyorum, Miranda. Bunun protokollerimize aykırı olduğunu biliyorsun."

"Dediğim gibi, rızam olmadan bana dokundu."

"Koluna dokundum. Bu elimin yanmasını nasıl gerektiriyor?" diye yakınıyor.

"Bundan daha fazlasını yaptın! İmalarda bulundun," diye öfkeyle karşılık verdim.

"İkiniz de çenenizi kapatın." Serena burnunun kenarını çimdikliyor. "Bu saçmalıklar için vaktim yok."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Devon cevap verir, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiştir. "Miranda cezalandırılmalı."

"Ve sen de ellerini kendine saklamalısın. Benim gözlerim ve kulaklarım var, senin ise bir itibarın var."

Vay anasını. Serena'nın Devon'a haddini bildirmesini beklemiyordum. Ne de olsa o bir Belmont. Sonra tekrar, ben de sıradan biri değilim. Ben Yüce Cadi'nın kızıyım, büyü topluluğundaki en yüksek mevkideyim. Dudaklarımın kenarları yukarı doğru dönüyor. Devon her geçen saniye daha da morarıyor ve bu beni çok eğlendiriyor.

"Yüzündeki kendini beğenmişliği sil Miranda. Sen de aziz değilsin. Ailende senden daha kötü olmayı başaran tek kişi Niko."

Cevap vermemek için yanağımın içini ısııyorum. Niko'nun bir cehennem zebanisi olduğu kesin ve bu lakabı gururla taşıyor. Ama o en küçük çocuk ve insanlar -hatta annem bile- ondan bunu bekliyor. Ortanca çocuk olarak, ailede akli başında olanın ben olmam gerekiyor. Serena'nın yorumu beni şaşırttı. Nightshade Market'e yaptığım izinsiz gezi dışında, kuralları pek sık çiğnemem ve bunu yaparken sadece dün yakalandım.

"Bu veledi cezalandırmayacağınıza göre, artık gidebilir miyim? İksir dersime geç kalmak istemiyorum." Devon cevap beklemeden ayağa kalktı.

"Evet, artık gidebilirsin. Sen değil, Miranda. Konuşmak istiyorum."

Devon çıkarken bana sırtıttı. Onu tersleme isteğimle savaştım zorundayım. Kapalı.

"Yani Devon geç kalamaz ama ben kalabilir miyim?" Kapı arkasından kapandığında soruyorum Onu.

"Bu uzun sürmeyecek. Nightshade Market'te aşk iksiri yapmak için malzeme aradığınızı duydum. Bunun yasadışı olduğunu ve ciddi, hatta ölümcül sonuçları olabileceğini biliyorsunuz."

"Annem bana o vaazı çoktan verdi."

"Öyle olsa bile, eğitmeniniz olarak benim görevim mesajı pekiştirmek. Hiçbir erkek bu kadar zahmete girmeye değmez, Miranda. Aşk iksirinin etkisi sadece bir yanılsamadır. Bana güven ve gerçek iksiri bekle."

Yüzüm ısınıyor. Yüzümün kızardığından eminim.

"Evet, biliyorum. Merak etme. Ben dersimi aldım. Artık benim için aşk iksiri yok."

Serena başını sallar. "Güzel. Şimdi git bakalım. Seni cezalandırmamaya karar verdiğime göre, bu toplantıyı geç kalmak için bir bahane olarak kullanamazsın."

Masasının arkasına monte edilmiş saate bakıyorum. *Kahretsin*. Ders bir dakika içinde başlıyor. Zamanında yetişmek için kanatlanmalıyım. Keşke Devon'ın elini yakmaktan fazlasını yapsaydım. Yüzünde çibanlarla harika görünürdü.

B Devon'la olan tartışmam dışında enstitüdeki günüm iyi geçti. Arkadaşlarımın Venüs Tozu aldığım için benimle alay etmelerini ya da bunun kimin için olduğunu sormalarını bekliyordum, ama hepsi daha çok

Aurora ve Saxon hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Vampirler ve cadılar arasındaki ilişkiler tabu, bu yüzden meraklarını anlıyorum.

Ama onlar bana kız kardeşim ve eşi hakkında sorular sordukça, düşüncelerim Rikkon'a gidip geliyordu. Dün gece elimi tutmuş ve beni çok şaşırtmıştı. İyi hissettirdi ama stresli bir durumda basit bir teselli teklifinden daha fazlasını ifade ediyorsa, Saxon ve Lucca'nın dikkati bize döndüğünde elimi sertçe çekerek her şeyi berbat ettim. Kimsenin durumu bağlamından koparmasını istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok.

Aurora daha sonra Rikkon'un yasak bölge olduğunu açıkça söyledi. Ayrıca, zaten bana asla ilgi göstermezdi. Ben sadece genç bir cadıyım, o ise bir Nightingale prensi. Benim ligimin çok dışında.

Annem dün geceki gösterim yüzünden cezalı olduğumu söyledi ama programımı bilmiyor. Cadılık eğitimi bittikten sonra eve gitmek yerine, gizli dövüş sanatları dersim için şehrin diğer tarafına gidiyorum. Aurora'nın aldığı ileri düzey eğitimi alamıyorum çünkü Yüce Cadı olmak için sıradaki kişi ben değilim ama kimse bana mirasım hakkında daha fazla şey öğrenemeyeceğimi söylemedi. Büyükbabamız Japonya'dan gelen bir büyücüydü.

Büyü sanatlarının yanı sıra kılıç ve göğüs göğüse dövüşte de bir baş belasıydı. O bir samuraydı, küçüklüğünden beri beni büyüleyen bir gerçek.

Bir keresinde anneme cadı olmak için eğitim alıp alamayacağımı sormuştum ama o bu fikri bir kurşundan daha hızlı bir şekilde reddetmişti. Ona göre cadılar savaşçı olmak için yaratılmamıştı. Çoğu kişinin sahip olmadığı güçlü büyülere erişimi varken bunu söylemek onun için kolay. Parmaklarının ucunda bunca güç varken vücudunu ölümcül bir silaha dönüştürmesine gerek yok.

Ehliyetimi alır almaz, büyükbabamın en eski arkadaşlarından biri tarafından verilen samuray eğitimine gizlice kaydoldum. Niko'ya bundan bahsetmeyi düşündüm ama birincisi, bunun için gereken disipline sahip değil ve ikincisi, koca bir ağzı var. Sırrımı kazara anneme söyleme riskini göze alamazdım.

Kemiklerime kadar yorgun olmama rağmen, yeni bir dövüş sanatları dersine girme ihtimali beni enerjiyle dolduruyor. Bay Shirogane ile derslerimden enstitüdeki tüm büyücülük derslerinden daha fazla keyif alıyorum. Hatta kalça kemiğimin yanına, samuray davranış kuralları olan *bushido*'yu besleyen üç önemli erdem olan sadakat, onur ve cesareti ifade eden Japon *kanjisinin* dövmesini yaptırdım.

Bay Shirogane'nin dojosu, ejderha bölgesine yakın işlek bir ticari caddedeki bir çamaşırhanenin üzerinde. Binaya yakın bir park yeri bulmak imkansız. Her zaman birkaç blok öteye park eder ve dojosuna koşarım. Bu benim ısınmam.

Sadece bir öğrencisi daha var, yirmi yaşlarında yaşlanmayı bırakmış, mavi kanlı olmayan bir vampir olan Marcello. Uzun boylu ve iri yaradır, *giysisinin* altında ciddi kasları vardır. Aynı zamanda antisosyal bir huysuz. Genelde ilk gelen ben olurum ama dojonun eşliğinden geçtiğimde Marcello ve Bay Shirogane'nin çoktan ısınma hareketleri yaptığını görüyorum.

"İyi akşamlar Bayan Leal," diye selamlıyor beni Bay Shirogane. "İyi akşamlar, Sensei." Marcello'ya dönüyorum.
"Kan emici."

Homurdanıyor ama bir karşılık vermiyor. Üzerimi değiştirmek için tuvalete giderken başımı sallıyorum. Onu kızdırıp kızdıramayacağımı test etmek için ona kan emici demeye başladım. Onu az da olsa etkileyen tek kelime bu olduğu için bu lakap yapıştı kaldı.

Geçen yıl Boston'dan Salem'e taşındığında Bay Shirogane'ye katıldı. Sessiz ve gizemli, bana hayatı hakkında daha fazla şey anlatmasını sağlamak sonsuza kadar sürdü. Bunca ay sonra bile tek bildiğim Kızıl Muhafızlar'a katılmak istediği ve Bloodstone Enstitüsü'yle hiçbir ilgisi olmadığı.

Bir dakika sonra giysilerimi *giyip* tatamide Bay Shirogane ve Marcello'ya katılıyorum. Isınmayı yeni bitirmişlerdi ama buraya koşarak geldiğim ve derse başlamak için beni beklemedikleri için bunu atlayacağım.

"Bugün programda ne var, Sensei?" Ben soruyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Görüyorum ki bu gece asi yönünüzü ortaya çıkarmayı tercih ediyorsunuz, Bayan Leal."

"Ne? İki blok koştum."

Marcello başını sallar ve hiçbir şey söylemez.

"Oh, beni yargılayıcı sessizliğinden kurtar, kan emici." "Bana kan emici demeyi kes. *Bu* yargılayıcı."

Vay be. Bu alışık olduğumdan daha fazla tepki. Onu rahatsız eden bir şey olmalı.

"Yargılayıcı değil. Basmakalıp. İki farklı şey." Sırıtiyorum. "Çocuklar, didişmeyi bırakın. Önceki sorunuza cevap vereyim, Bayan Leal.

Bu gece *Hyoho Niten Ichi-ryu* eğitimimize başlayacağız."

Marcello ve ben aynı anda nefeslerimizin altında "İki cennet, bir okul," diye mırıldanıyoruz. Sonra birbirimize bakıyoruz. Onun ela gözleri şimdi ilgiyle parlıyor, benimkilerin aynası gibi.

Samuraylar genellikle sadece iki kılıç taşırlardı: katana ve wakizashi. Katana sadece açık havada, wakizashi ise kapalı alanda dövüşmek için kullanılırdı. Ta ki *Beş Yüzük Kitabı*'nı yazan ünlü samuray Miyamoto Musashi, *Hyoho Niten Ichi-ryu* tekniğini yaratana kadar. Bu teknik, her iki kılıcın da saldırmak için başın üzerinde tutulduğu karakteristik duruş haline gelmiştir. Kılıçlar ardışık bir tempoda çalışır: bir kılıç savunur, diğeri bir sonraki adımda saldırır. Bay Shirogane ile eğitimime başladığımdan beri öğrenmek için can attığım belalı bir teknik.

Marcello ve ben eğitim kılıçlarımızın monte edildiği duvara doğru yürüdük. Benimkini saygıyla indirdim. Daha kılıca dokunmama bile izin verilmeden önce, Bay Shirogane samurayların en temel prensibini beynime kazımişti. Kılıç, bushido'nun altında yatan etiği temsil eder. Samurayların davranış kuralları kılıcın sorumsuzca kullanılmasını yasaklar, kendine hakim olmayı ve sağduyuyu vurgular.

Marcello bana gülümseyerek, "Bu eğlenceli olacak," diyor, iki kılıcı da elinde tutarak.

"Bir şeylerden keyif aldığınızı bilmekten memnunum."

Yüzünü buruşturup yüzünü ekşitiyor. "Hayatımda akılsız eğlencelere yer yok."

"Evet, evet. Vay başıma gelenler senin sloganın."

"Benimle istediğın kadar alay edebilirsin. Yüce Cadı'nın kızımdan daha azını beklemezdim."

Yüzümü ona doğru çeviriyorum. "Bu da ne demek şimdi?" "Hiçbir şey, Miranda. Derse odaklanalım."

Ben onun sırtında bir delik açarken o tataminin ortasına geri dönüyor. Herkesin benden hoşlanmasını sağlayamayacağımı biliyorum, ama onun hazırlıksız yaptığı yorum beni olması gerekenden daha fazla incitti. Ben şımartılmış bir velet değilim ve bunu ona ve aynı şeyi düşünen herkese kanıtlayacağım.

I İki gece önce rüya yakalayıcıların bulunduğu kabini inceleme fırsatım olmadı, ama şimdi imgelemlerim intikam duygusuyla geri döndüğüne göre, anılarımdaki engeli kaldırmanın bir yolunu bulmam gerekiyor er ya da geç. Acı sakatlayıcı ve vücudum bir kez daha bildiği tek yolla rahatlamak istiyor: uyuşturucu olarak.

Larsson'un esaretindeyken onları sistemimden atmak cehennem gibiydi. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

Nightshade Market'e dönmekle ilgili tek sorun, beni oraya götürecek bir cadıya ihtiyacım olması ve sadece geceleri açılması. Aurora, Saxon'a yardım edemeyecek kadar meşgul. Ayrıca, ondan yardım istersem Vivi'ye söyler ve ben de onu bu işe karıştırmak istemem. Bu, kız kardeşim olmadan yapmam gereken bir şey.

Bana yardım etmeye meyilli olabilecek sadece bir cadı tanıyorum. Miranda. Muhtemelen başka birini bulabilirim, belki haydut bir büyücü, ama Aurora'nın küçük kız kardeşine sorma nedenim basit. Akraba bir ruh tanıdım. Anılarım karmakarışık ama emin olduğum bir şey var. Bir arkadaşına ihtiyacım var.

Gizlice çıkmak için dairedaki herkes uyuyana kadar bekledim. Konuşmalar sayesinde Bloodstone'dan yeraltı mezarlarına giden bir çıkış yolu olduğunu öğrendim. Sorun, hücrelerinden kurtulmak için Bülbül kanına ihtiyaç duyan beş vampir hayaletin orada hapsolmuş olması. Dün enstitünün derinliklerine inen merdivenlerin yakınındayken adımı fısıldadıklarını duydum.

Çağrılarını duymazdan gelecek kadar güçlü olamayacağımı bildiğim için Vaughn'un gürültü önleyici kulaklıklarını ödünç alıyorum. Eğer seslerini duyamazsam, o zaman

onların esaretine boyun eğmeyecek.

Enstitünün ana bölümündeki koridor, öğleden sonra olmasına rağmen zifiri karanlık. Telefonumdaki el feneri uygulamasını kullanmak yerine gözlerim karanlığa alışana kadar bekliyorum. Yakalanmak istemiyorum. Ama tedbirim boşa çıkıyor. Yürümeye başladığımda, harekete duyarlı ışıklar canlanıyor.

Kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyor ve öğleden sonra enstitünün ölü sessizliğinde duyabildiğim tek şey nabzım. Güpegündüz dışarı çıkarak büyük bir risk alıyorum. Biri beni görürse, kılık değiştirmiş olurum. Ve bu en iyi senaryo. Tatiana'nın takipçileri tarafından yakalanma tehlikesi de var.

Bodrum merdivenlerini gösteren tabelayı gördüğümde kulaklıkları takıyorum ve müziğin sesini sonuna kadar açıyorum. Karanlık yerlerden ürken biri değilimdir ama yine de bodruma doğru attığım her adımda adrenalini seviyorum yükseliyor. Koridorda zayıf bir aydınlatma var ama bu labirentin ana koridorunda kalmayacağım. Telefonumdaki pusula uygulamasını kullanarak beni eski mezarlığa doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Türbenin ve yüzeye çıkan merdivenlerin olduğu yer orası.

Zifiri karanlığa daldığımda hava serinliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve kalbim sanki kötülüğün yakınlarda gizlendiğini hissetmiş gibi göğsümde sıkıca sıkışıyor. Bir uyuşukluk beni ele geçirmiş gibi görünüyor. Sanki suda yüzüyormuşum gibi hissediyorum. *Lanet olsun*. Bu normal olamaz. Elbette, yüksek sesli müzik dışında hiçbir şey duyamıyorum, ama belki de vampir hayaletlerin beni tuzaklarına çekmek için başka yolları vardır.

Hâlâ doğru yönde ilerlediğimden emin olmak için telefonuma bakıyorum. Birden soğuk hava dalları vücudumu sarar gibi oluyor. Homurdanarak bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum, görünmez kucaklamadan kurtuluyorum ve olabildiğince hızlı koşuyorum. Sonunda ileride bir açıklığın silüetini gördüğümde nefesim kesik kesik gelmeye başlamıştı bile. Ayağımı merdivenin ilk basamağına atar atmaz kulaklarımdaki müzik aniden kesiliyor ve tüyler ürpertici bir çığlık yükseliyor. Kulaklığımı kafamdan çıkararak dizlerimin üzerine düşüyorum.

"Bizden kaçamazsın. Biz senin sonun olacağız," diyor bedensiz ses.
Ben.

Gözden kaybolan kulaklıkları unutarak ayağa fırlıyorum.
karanlıkta. Hayaletler beni yeraltı mezarlarına geri çekmeden önce yüzeye çıkmalıyım. Bir enerji patlaması beni yukarı itiyor ve bir süreliğine

Merdivenlerin tepesindeki ahşap kapıya çarpana kadar uçtuğumu hissediyorum.

Çarpmanın etkisiyle açılıyor ve bir kez daha düşüyorum, ama bu sefer yan tarafımın üzerine. Sağ omzum önce sert zemine çarpıyor ve beyaz sıcak acı yıldızları görmeme neden oluyor. Sırt üstü yuvarlanıyorum, acıdan sersemlemiş bir halde nefes almaya çalışıyorum. Ama en azından karanlığın dışındayım ve kötücül varlığı artık hissedemiyorum.

Doğrulup omzumu döndürerek çıkık ya da kas yırtığı olmadığından emin oluyorum. Ağrıyor ama zonklama hafif bir rahatsızlığa dönüşmeye başladı bile. Telefon hâlâ elimde. Kapıya doğru koşarken onu tutmayı başarmış olmam bir mucize.

Saat ikiyi on geçiyor. Miranda muhtemelen yakında okuldan çıkacak. Salem'de belli ki birden fazla lise var ama evden çıkmadan önce ödevimi yaptım. Sosyal medya profilini ve okulunun adını bulmak zor olmadı. Eğer bilgiler internette yaygın olarak bulunuyorsa bu taciz sayılmaz.

Evet, bunu söylemeye devam et, Rikkon. Nasıl daha iyi hissedeceksen.

Bir an için bir Uber çağırmayı düşünüyorum ama sonra vampire benzediğimi hatırlıyorum. İnsanlar bile büyüden etkilenecek. Kimsenin bana iyice bakmasına izin veremem. Geriye dönüp baktığımda, her şeyi iyice düşünmeliydim. Artık yapacak bir şey yok.

Ayağa kalkıyorum ve kapüşonumu başıma geçirip saçlarımı örtüyorum. Güneş gözlüğü de getirmeyi akıl etmiştim. Hava yüzümü atkıyla kapatmamı gerektirecek kadar soğuk değil. Kasabaya giderken insanlardan uzak durmam ve çenemi aşağıda tutmam gerekecek.

Türbeden ayrılmadan önce, etrafın temiz olduğundan emin olmak için sağa sola bakıyorum. Eski mezarlık terk edilmiş görünüyor ama belki de aileler bakıyordur. Bloodstone'da buranın rutinini öğrenecek kadar uzun süre yaşamadım.

Güvenli tarafta olmak için yola doğru koşuyorum ve kasabaya giderken ormanın kenarına yakın duruyorum. İhtiyaç doğarsa çabucak saklanabilmeliyim.

Miranda'nın lisesine varmam yaklaşık yirmi dakika sürüyor ama şimdi buradayım ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Hangi arabayı kullandığını bilmiyorum ve binadan çıkan öğrenci denizinde onu fark etmek zor olabilir. Bir de gizli kalmam gereken bir konu var. Gizlenmek

Gölgeler, kapüşon ve güneş gözlüğü takmak muhtemelen beni çok şüpheli gösteriyor.

Okulun girişinden çok uzak olmayan bir ağaç buluyorum ve onun gidişini kaçırmadığımı umarak bekliyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama tahminimce beş dakikadan fazla geçmemiştir. Kalabalığı taramaya o kadar odaklanmışım ki, biri koluma dokunduğunda yana doğru sarsılıyorum ve ağrıyan omzumu ağacın gövdesine çarpıyorum.

"Siktir," diye küfrediyorum nefesimin altında.

"Özür dilerim. Burada ne yapıyorsun, Rikkon?"

Miranda önümde duruyor, masumiyetle parlayan badem şeklindeki büyüleyici gözleriyle bana bakıyor. Bir anda içimi bir sakinlik kaplıyor ve kalp atışlarım normale dönüyor. Ama ona cevap vermek için ağzımı açtığımda ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Dilim tutulmuştu ve nedenini bilmiyordum.

MBaşım olabilecek en kötü baş ağrısıyla çarpıyor. Cebir öğretmenimiz hiç hazırlıklı olmadığım bir sınavla bizi şaşırtmaya karar verdi. Buna dün geceki samurayın ağrılarını da ekleyin. ve okulda cehennem gibi bir gün daha geçirdim. Tanrım, mezun olup bu cehennem çukurundan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Binadan dışarı adımımı attığımda kötü bir ruh hali içinde olmam şaşırtıcı değil. Arkadaşlarım alışveriş merkezine giderken ben hâlâ saatler süren cadılık eğitiminden geçmek zorundayım. Günün geri kalanını boş vermek çok cazip geliyor ama vicdanım kötü olmama izin vermiyor. Bu bana annemle zaten bokun içinde olduğumu hatırlatıyor. Sırf alışveriş merkezinde osurmak için cezamanın uzatılması buna değmez.

Arabama doğru yarı yolda, bir ağacın arkasına saklanmış karanlık bir figür görüyorum. Gözlerimi kısarak adamın aurasını tararken omurgam kaskatı kesiliyor. Okulun yakınında gizlenen karanlık karakterler asla iyiye işaret değildir. Ama o bir süper mi yoksa sadece kötü niyetli bir insan mı?

Erkeğin bir vampir olduğunu anlamam uzun sürmedi. İmkansız. Güneş ışığı tenine değdiği anda küle dönerdi. Bunun tek bir anlamı olabilir.

Kalbim göğsümde bir takla atarken nefesimin altında "Olamaz," diye mırıldanıyorum.

"Neyin var, velet?" diye soruyor mide bulandırıcı bir ses kulağıma çok yakın.

Devon'a ters ters bakmak için arkamı dönüyorum. Aptal herif benimle aynı liseye gidiyor çünkü enstitüde ona acı çektirmek yetmiyor. Kader beni burada da ona acı çektirmek zorunda bıraktı. Görünüşe göre dersini almamış.

Ama benden uzakta. Daha kötü bir zamanda ortaya çıkamazdı. Rikkon'u görürse, yaygara koparır.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ne istiyorsun, haşere?"

Neden benim yanımda bir sapık gibi davranıyorsun?"

Yüz ifadesini kaşlarını çatarak değiştiriyor. "Keşke senin sapığın olsaydım. Sen benim tipim değilsin."

"Bunun beni kötü hissettirmesi mi gerekiyor? Elini yakmaktan başka bir şey yapmadan git buradan."

Homurdanıyor. "Senin ucuz sihir numaralarından korktuğumu mu sanıyorsun?"

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı şıklatıyorum, aralarında kıvılcımlar çıkıyor. Bu ateş görünmez değil. Gerçek bir şey ve acı vermekten fazlasını yapacak. Gerçekten yakacak. Ateş yaratmak, Niko'yla gizlice çalıştığımız Aurora'nın grimoire'ından şu ana kadar öğrenebildiğim tek havalı büyü.

Devon bir elini göğsünün üzerine koyar. "Ooh, nasıl ateş yakılacağını biliyorsun. Aman ne önemli. Ben bir Belmont'um. Parmaklarımın ucunda ne tür güçlü büyüler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Lanet olsun. O aptalı kışkırtmamalıydım. Ondan korkmuyorum. Bir Belmont olabilir ama büyüklerinin henüz ailenin sırlarına erişmesine izin verme ihtimali yok. Cadılar ve büyücüler sadece başka seçenekleri kalmadığında, yani bir ayakları çukurda olduğunda bilgilerini genç nesillere aktarırlar. Ayrıca, okulun otoparkının ortasında bir büyü savaşı başlatırsak, annem beni buradan çok uzakta bir yatılı okula gönderebilir.

"Hey, Devon," diye bağılıyor arkadaşlarından biri uzaktan. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Evet. Hemen geliyorum." Sonra bana döndü. "Bu sefer şanslısın, velet. Ama emin ol, dünkü küçük numaranın intikamı gelecek."

Son sözü ona bırakmam gerekirken, "Korkudan titriyorum," diye karşılık veriyorum. Ne de olsa adamdan olabildiğince çabuk kurtulmaya çalışıyorum. Dikkatimi vermem gereken daha acil bir mesele var.

Neyse ki Devon olaya karışmıyor ve sessizce uzaklaşıyor. Devon arabasına binip uzaklaşana kadar yerimden kıpırdamıyorum, Rikkon'un hâlâ ağacın arkasında olup olmadığını kontrol etmek için bile. Sonra dönüp Rikkon'a doğru ilerliyorum. Hâlâ orada, gözlerini arabanın önüne dikmiş

Okulda. Yaklaştığımda arkasını dönmesini bekliyorum ama dikkatini çekmek için koluna dokunana kadar kılını bile kıpırdatmıyor.

İrkilerek sıçırıyor ve omzunu ağaca çarpıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve hemen o noktaya masaj yapıyor.

Aferin, Miranda. Adamın ödünü koparmak yerine ona seslenebilirdin.

Kalbim şimdi daha hızlı atıyor ve midem düğümleniyor. Neden beni bu kadar dengesiz yapıyor?

"Özür dilerim. Burada ne işin var, Rikkon?" Fark etmemesini umarak gergin bir şekilde soruyorum.

Birkaç vuruş boyunca cevap vermiyor ve midemdeki mutlu kelebekleri kızgın eşek arılarına dönüştürüyor.

"Ben, şey..." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Seni aramaya geldim."

"Gerçekten mi?" Sesim tiz çıkıyor ve bu kadar şeffaf olduğum için kendimi azarlıyorum. "Yani, neden? Bloodstone'da her şey yolunda mı?"

"Son olaylar göz önüne alındığında olabildiğince iyi. Senin için endişelendim."

Midemdeki kelebekler radyoaktif hale geliyor, kanatlarını kalbimle aynı hızda çırpıyor. *Sakin olun, lanet böcekler. Neden Rikkon'a bu kadar yoğun bir şekilde aşık oluyorum?*

"Öyle miydin?" Gıcırđıyorum.

"Tabii ki. Annen itirafın konusunda pek mutlu görünmüyordu."

Utanç üzerime çökerken gözlerimi kaçırıyorum. Aşk iksirinden daha iyi bir bahane bulmalıydım. Bu yalan aylarca aklımdan çıkmayacak.

"Hayır, ama bana sadece ceza verdi. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Olanlar için suçu üstlenerek kız kardeşin için yaptığın şey inanılmazdı."

Onun iltifatı kalbimi coşturdu. Pek sık iltifat almam.

Kurnaz bir tavırla sağa sola bakıyor ve bana vampir taklidi yaparken gündüzleri dışarıda olmaması gerektiğini hatırlatıyor.

"Konuşmak için güvenli bir yere gidebilir miyiz?" diye soruyor.

"Evet, tabii ki. Burada bekle. Ben arabamı getireceğim."

Hayal gücümün çıldırmasına izin vermemek için elimden geleni yaparak otoparka doğru koşuyorum. Rikkon'un beni görmek için enstitüden gizlice kaçması ve ifşa olma riskini göze alması benden hoşlandığı anlamına gelmez. Bu bir aşk romanı değil.

Arabamın durumunu fark ettiğimde utanç duyuyorum. Dünyanın en düzenli insanı değilim ve aracımın içini her şey için bir çöplük olarak kullanma eğilimindeyim. En azından kokmuyor. Artık bu dağınıklık için yapabileceğim bir şey yok.

Mümkün olduğunca ağaca yakın sürüyorum, öğrencilerin çoğunun kampüsü çoktan terk etmiş olmasına seviniyorum. Devon'un araya girmesi bir işe yaramıştı.

Rikkon kapıyı hızla çekip açıyor ve içeri süzülüyor. Hafif nane ve kakule kokusu burnuma ulaşıyor ve onunla ilgili hoşuma giden şeylere bir yenisini daha ekliyor. Bu kadar güzel görünüp kokarken konsantre olmak zor. *Eyvah.* Burada işleri dengelemek için büyük bir üzücü kusur bulmam gerekiyor, çünkü eski bir keş olduğu gerçeği beni uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Dikkat dağıtıcı şeyler bir yana, gizli ziyaretinin ardındaki nedeni öğrenmek için can atıyorum, ama bir yolcuyla kimsenin beni göremeyeceği bir yere gidersem daha iyi olur.

Bir dakika sonra merakım beni yeniyor. "Peki, neden beni görmeye geldin?"

"Kulağa garip geleceğini biliyorum ama bir iyiliğe ihtiyacım var." "Neden garip geleceğini düşünüyorsun?"

"Daha yeni tanıştık."

"Doğru, ama sen sokaktan topladığım bir yabancı sayılmazsın. Sen Vivi'nin kardeşisin."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Korkarım bu pek iyi değil."

Ses küçümseyici. Bir bağımlı olarak geçmişini düşünüyor olmalı. Bu bana pek uymuyor. Herkesin bir geçmişi vardır. En azından iyileşmeye çalışıyor.

"İyilik nedir?" Konuşmayı rayına oturtmak için soruyorum.

"Nightshade Pazarı'na dönmem gerekiyor."

Parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavradı. Benden isteyebileceği onca şey arasında bu, yerine getiremeyeceğim tek iyilik olabilirdi.

"Neden?"

Derin bir nefes alıyor ve bana önemli bir itirafta bulunacağını düşünüyor.

"Bir şey arıyorum."

Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Bana yeterince güvenmiyor ama yardımımı istiyor. Hayatımın hikayesi bu değil mi? *Belki de insanları bu kadar memnun etmeseydin, insanlar senden faydalanmazdı, Miranda.*

"Bana bundan daha fazlasını vermelisin," diyorum.

İç çekerek pencereden dışarı bakıyor. Başında hâlâ kapüşonlu tişörtü ve güneş gözlüğü var, bu yüzden tek görebildiğim çenesinin sertçe sıkılmış olduğu.

"Benim durumum hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor sonunda.

"Bir süre Larsson'un tutsağı olduğunu ve anıları ya da güçleri olmayan bir Nightingale prensi olduğunu biliyorum."

"Ama benim iyileşmekte olan bir bağımlı olduğumu da biliyorsun, değil mi?"
Bana baktı.

"Evet. Aurora söyledi," diye cevap verdim acı bir şekilde. Bu kısmı vurgulamayı ihmal etmedi.

"Ben sadece bir keş değilim, Miranda. Aynı zamanda bir uyuşturucu satıcısıyım. Etrafımda olmak güvenli değil."

"O zaman neden beni aramaya geldin?"

Lütfen beni düşünmeden duramadığın için olduğunu söyle.

Aman Tanrım. Pembe dizi izlemeyi bırakmalıyım.

"Çünkü ben bencilim ve umutsuzca yardıma ihtiyacım var ve Vivi'den yardım istemek... şu anda bir seçenek değil."

Tanrım, Rikkon bu belirsiz yorumları yapmayı bırakmalı. Vivi'nin ona neden yardım edemediğini düşündükçe aklım başımdan gidiyor. Onun için üzülüyorum. Sürgüne zorlanmayı ve güçlerinin elinden alınmasını hayal bile edemiyorum. Annem bazen soğuk ve kaba olabilir ama bize karşı asla bu kadar acımasız olmazdı.

Ama Nightshade Market'e gitmek yapabileceğim bir şey değil. Sorun sadece cezalı olmam değil. Rikkon'un hayatını tehlikeye atmış olurum. Jacques Vivi'yi istiyor ve ona ulaşmak için Rikkon'u yakalama şansı varsa, bunu yapacaktır. Bunu riske atamam. Elimde güçlü büyülerden oluşan bir cephanelik yok. Onu koruyamam.

"Özür dilerim. Sizi Nightshade Market'e götüremem. Bizim için güvenli değil."

Yüzünü ovuşturur. "Haklısın. Seni bu şekilde dahil ederken ne düşünüyordum bilmiyorum. Seni tehlikeye atmak isteyeceğim son şey. Belki bana pazarı görünür kılan büyüyü öğretebilirsin."

"Ama sende hiç büyü yok. Büyüler sadece rastgele kelimeler söylemekten ibaret değildir."

Yüzünü buruşturmasını yakalamak için tam zamanında ona kısa bir bakış atıyorum. *Kahretsin.* Ona güçlerinin eksikliğini hatırlatmamalıydım.

"Neden oraya geri dönmek istiyorsun ki?" Hemen ekliyorum.

"Oraya son gittiğimde rüya yakalayıcıları satan bir stant gördüm. Onlarda gözüme çarpan bir şey vardı. Sanırım oraya gitmiştim."

daha önce. Belki de o satıcı bana hafıza büyüsunü satan kişiydi."

Konsantre olup o kulübeyi hatırlamaya çalışıyorum. Oradan geçtiğimi biliyorum. Rüya yakalayıcılar dikkatimi çekti çünkü Bay Shirogane'nin dojosunun yakınındaki bir dükkanın vitrininde gördüklerime benziyorlardı.

"O rüya yakalayıcılarda dikkatinizi çeken bir şey var mıydı?" "Evet.

Üzerlerinde ışığı bir şekilde yansıtan küçük kristaller vardı. tuhaf bir şekilde, sanki etraflarında bir desen oluşturuyorlardı. Kendimi onlara çekilmiş hissettim... şey, bir pervanenin aleve çekilmesi gibi."

Yaptığı yorum ona tekrar bakmamı sağladı. Yanaklarında bir kızarıklık beliriyor ve şimdi Rikkon'un kime ilgi duyduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. O kadar kıskandım ki doğru düzgün nefes alamıyorum. *Ugh*. Bu aptal karasevdadan kurtulmalıyım. Neredeyse on sekiz yaşımdayım, ergen değilim.

"Markete geri dönemeyiz ama sanırım size yardımcı olabilirim."

"Gerçekten mi?" Koltuğunda dönüp tamamen bana bakıyor.

"Nasıl?"

Onun ilgisinin tadını çıkarmak için gözlerimi bir kez daha yoldan ayırmak istiyorum ama şu anda ihtiyacımız olan şey bir çamurluğa neden olmak değil.

"Daha önce de benzer rüya yakalayıcılar görmüştüm." "Nerede?"

"Ejderha bölgesine yakın. Oraya girmene izin var mı?"

Homurdanıyor, yüzünü tekrar öne çevirerek kederli bir şekilde koltuğa gömülüyor. "Pek sayılmaz. Ama dükkanın Larsson'un bölgesine *yakın* olduğunu söylemiştin, tam olarak içinde değil."

"Doğru, ama dükkânın olduğu yerde dolaşan bir sürü ejderha var. Sizi görürlerse cezalandırmak için talimat alırlar mı?"

Rikkon gülüyor ve bu sefer gerçekten eğlendiğini hissediyorum.

"Hayır, cezalandırılmayacağım. Ama zaten kimse tarafından fark edilemiyorum. Bu aptal büyü sayesinde herkes beni vampir sanıyor. Sahte dişlerim bile var." Bana yaklaşıp dişlerini gösteriyor. "Gördün mü?"

Yakınlığı sayesinde tüylerim diken diken oluyor. Bakmamak için çaba sarf ediyorum. "Evet, biliyorum."

Kıkırdıyor ve yanına dönüyor. "Özür dilerim. Senin bir cadı olduğunu unutmuşum. Muhtemelen beni bu hale getiren iksiri nasıl hazırlayacağını biliyorsundur."

"Muhtemelen." *Eğer tarifini bulabilirsem*. "Bir fikrim var. Seni insan gibi göstersem nasıl olur?"

"Bekle, büyüü kaldırmak mı istiyorsun? Bunu yapabilir misin?"

"Hayır, bu bir iksir büyüü, bu yüzden ya etkisi geçene kadar beklemelisiniz ya da bir panzehir içmelisiniz."

"Yani bir cazibenin üzerine bir cazibe mi yerleştirmek istiyorsunuz?"

"Evet. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama denemeye değer." Omuz silkiyor. "Yolculuğumuzu kolaylaştıracak her şeye varım."

Oh, Rikkon. Seninle ilgili hiçbir şey kolay olmayacak, sadece sana bakarak hormonlarımın yükselmesini engelleyemezken.

T Miranda'ya sormak istediğim milyonlarca şey var ama yolculuğun geri kalanında çenemi kapalı tutuyorum. Uygunsuz bir şey söylemeyeceğime güvenemem. Neredeyse ondan etkilendiğimi itiraf edecektim.

Kim yeni tanıştığı birine bunu yapar ki? Psikopatlar ve sapıklar, işte onlar.

Sahte vampir dişlerimi göstermek için ona yaklaşma konusuna hiç girmeyeyim. Daha aptal olabilir miyim? Bir aptal gibi davranırken binlerce yıldır yaşayan bir ölümsüz olduğuma inanmak zor. İnsan ilişkilerini bu kadar mı özlüyorum?

Çok iyi bildiğim işlek bir ticari caddedeyiz. Yakınlardaki karanlık ara sokaklarda uyuşturucu sattım. Bu yüzden yanlışlıkla ejderha bölgesine girdim. Ne yaptığımı fark edemeyecek kadar uçmuştum ve sonra yakalandım. Esaret günlerimi hatırlayarak ürperdim. Ejderha kralı bana zarar vermedi ama yoksunluk hissi öldürücüydü. Öleceğimi sanmıştım.

Miranda arabasını daha az işlek olan ara sokaklardan birine park eder. Cehennem gibi kabataslak.

"Arabayı burada bırakmak istediğine emin misin?" Pencereden dışarı bakarak sordum.

"Oh, sorun değil. Her gece buraya park ediyorum." Şimdi tüm dikkatimi ona verdim. "Neden?"

Güzel gözleri suçluluk duygusuyla parlıyor. "Boş ver. Bir şey söylediğimi unut."

"Mir, başın belada mı?"

"Mir?" Kaşları kavisli.

Kulaklarım ve yüzüm yanıyor. Neden onu sevimli lakaplarla çağırıyorum? Onun yanında yıllardır tanıyormuşum gibi rahat hissetmem bunu doğru yapmaz.

"Özür dilerim. Sana böyle hitap etmemeliydim."

"Oh, sorun değil. Benim için sakıncası yok. Tüm arkadaşlarım bana Mir der. Ben sadece senin demene şaşırdım."

"Tamam, güzel. Neyse, cazibe büyüsü nasıl çalışıyor?" Konuyu değiştirmek için sordum.

Rüya yakalayıcı dükkanını ne kadar çabuk ziyaret edersek, kendimi aptal durumuna düşürmeyi o kadar çabuk bırakabilirim. O kadar uzun zamandır bir arkadaşla ihtiyaç duymamıştım ki her şeyi berbat ediyorum.

"Bekle biraz. Çantamdan bir şey almam gerekiyor."

Emniyet kemerini çözüyor, sonra dönerek vücudunu koltuklarımızı ayıran boşluğun yarısına kadar getiriyor. Şimdi bana çok yakın ve vanilya ve çilek kokusu bana güneşli çayırlardaki piknikleri, turtayı ve kahkahaları hatırlatıyor. Unutulmuş bir anının gölgesiyle tetiklenen baş döndürücü bir his göğsümde yayılıyor.

Kapıya yaklaşıp ondan uzaklaşıyorum. Yakınlığının beni nasıl etkilediğini görmesine izin veremem. Zaten uzak durmak için yeterince sebebi var. Listeye daha fazlasını eklememe gerek yok.

"Ah, lanet olası büyü kitabım nerede?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Küfür ettiğinde çok tatlı oluyor. Başımı sallıyorum ve gözlerimi ileriye doğru çeviriyorum. Böyle düşünceler aklımdan geçmemeli. Arkadaşlık, sahip olmama izin verebileceğim tek şey. Bundan fazlası tehlikeli. Berbat geçmişim ya da şu anki durumum yüzünden değil. Sadece içimde bir his var ve eğer romantik bir ilişkiye girersem dünyaya felaket ve yıkım getireceğimi düşünüyorum.

Miranda, görünüşe bakılırsa tamamen dolu olan büyük boy bir çantayı tutarak koltuğuna döner.

"Orada ne var?" Ben soruyorum.

"Her şeyi. İksirler için malzemeler, fazladan kıyafetler, yiyecek, gi-"

"Bir *gi* mi? Dövüş sanatlarıyla mı ilgileniyorsun?"

Yüzünü benimkine doğru kaldırıyor ve fincan tabağı gibi yuvarlak gözleriyle bana bakıyor.

Sonra teslim olmuş gibi iç çekiyor.

"Söylememem gereken şeyleri söyleyip durduğuma göre, neden her gece buraya geldiğimi de anlatabilirim. Samuray olmak için eğitim alıyorum ve sensei'm

dojo birkaç blok ötede."

Çenem gevşiyor. "Vay canına, Salem'de samuray eğitimi olduğunu bilmiyordum. Bu harika bir şey."

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Evet, çok güzel. Bayılıyorum. Ama annem onaylamıyor, bu yüzden sır olarak saklamak zorundayım."

"Güvenine ihanet etmeyeceğim, Mir."

"Yapmasan iyi edersin, yoksa kışına tekmeyi basarım. Ha-ya!" Havaya karate vuruyor. Dudaklarımdan kaçan kahkaha engel olamıyorum.

"Evet, şimdi gülüyorsun. Beni iş başında görene kadar bekle."

Dikkatini çantasının içindekilere verir, aramaya devam ederken içindeki eşyaları hareket ettirir.

"Bugün dersin var mı? Gelmeyi çok isterim."

"Biliyorum ama gece olacak. O zamana kadar Bloodstone'a dönmüş olman gerekmiyor mu?"

İçimden küfrediyorum. "Evet. O detayı unutmuşum."

Çantadan deri kaplı bir defter çıkarıyor. "Aha! Buldum." "Bu senin büyü kitabın mı?"

"Evet. Henüz çok fazla büyü yok. Cadıların bilgi edinmekle ilgili bir şeyleri var. Yani bunlardan birini doldurmak yıllar alır. Ama Niko ve ben Aurora'nın grimoire'ına gizlice göz atıyorduk." Yaramaz bir şekilde sırıtıyor ve dikkatimi onun gerçekten güzel olduğu gerçeğine çekiyor.

"Niko kim?"

"Oh, o benim küçük kardeşim." Miranda bakışlarını büyü kitabına çevirdi ve sayfaları çevirmeye başladı. "Kısa bir süre önce cazibe büyüünü not ettiğimi biliyorum."

"Merak ediyorum, neden bir insan gibi görünmek için cazibeye ihtiyaç duyuyorsunuz?"

"Büyü özellikle bunun için değil. Oldukça genel bir büyü. Mesela seni iğrenç görünmen için büyüleyebilirim. Bunu asla yapmayacağımdan değil. Yani, o yüzü dünyadan saklamak günah olurdu."

İltifatı beni gülümsetiyor. Bu işin peşini bırakmalıyım ama elimde değil.

"Yani yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bir an donup kalıyor, sonra gözlerini benimkilere dikeyor. "Senin bir aynan var."

İfadesi soğukkanlılığını koruyor ama yanaklarında pembe bir renk var. Utanıyor ve nedense bu hoşuma gidiyor.

Dikkatini büyü kitabına veriyor ve birkaç saniye sonra "Buldum" diyor. Gözleri sayfayı tarıyor ve kitabı bir kenara koymadan önce büyüü birkaç kez mırıldanıyor. "Yaklaş."

Yakınlık karşısında nasıl tepki vereceğimden korkarak olduğum yerde geriliyorum. Fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. "Seni ısırmayacağım."

"Biliyorum. Sadece... büyüden çekiniyorum." Öne doğru eğildim ve burnumdan nefes almamaya çalıştım. Onun parfümünün tekrar aklıma girmesine izin veremem.

"Yanlış anlama ama çok tuhafsın." "İnan bana, daha kötülerini de duydum."

Çantasından küçük bir cam şişe çıkarıyor ve işaret parmağını içindeki sıvıya batırıyor. Elini uzattığında kendimi bir heykel gibi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Ama parmağını alnımda ve elmacık kemiklerimde gezdirdiğinde kollarımda tüyler diken diken oluyor ve kendimi öne doğru eğilmiş buluyorum.

"Tamam, şimdi gözlerimin içine bak ve korkmamaya çalış, tamam mı?" Güneş gözlüklerimi çıkarırken gergin bir sesle "Elbette," diye cevap veriyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve anlamadığım ama eski olduğunu bildiğim yabancı bir dilde bir şeyler fısıldıyor. Merhemi sürdüğü yerde yüzüm karıncalanıyor ve istemsizce irkiliyorum.

"Şşşt, yakında bitecek," diyor yüzümden bir nefes uzakta.

Tepkimi yanlış anladı. Beni korkutan sihir değil. Onun dokunuşu. İçimde beni çelişkili yönle ayıran duygular uyandırıyor. Daha fazlasını istemekle onu itmek arasında kaldım.

Karıncalanma aniden kesiliyor ve Miranda aynı hızla ellerini yüzümden indiriyor. Teması hemen özlüyorum.

"İşe yaradı mı?" Ben sordum.

Burnunu kırıltırıyor ve gözlerini kısıyor. "Sanırım öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun? Hâlâ bir vampire benziyor muyum, benzemiyor muyum?"

"Sorun şu ki, senin bir vampir olmadığını biliyordum, bu yüzden orijinal büyü benim için zaten berbattı. Gerçek benliğine dair bir şeyler yakalayabiliyordum. Ama her neyse, emin olmanın tek bir yolu var." Arabanın kapısını açtı. "Hadi gidelim."

Güvende olmak için güneş gözlüklerimi tekrar takıyorum ve onu takip etmeden önce kapüşonumu başıma geçiriyorum. Kaldırımda beni bekliyor, omzunda büyük bir çanta taşıyor. Onun için çok büyük, çok ağır görünüyor.

"Bunu senin için taşıyabilirim," diye teklif ettim.

"Olmasa daha iyi. Ya bir şeye ihtiyacım olursa?"

"Tamam." Ellerimi ceplerime soktum. "Sanırım yolu göstereyim?"

Miranda birkaç saniye boyunca kıpırdamadan bana bakıyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Büyü şimdiden başarısız mı oldu?

Gözlerini birkaç kez hızla kırıştırıyor ve sanki kafasındaki sersemliği atmaya çalışıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor.

"Tabii, gidelim."

Onu böyle bir transa sokan şeyin ne olduğunu merak ediyorum ama sormamam gerektiğini de biliyorum. Bugün çok garip şeyler yaptım.

Yan yana yürüyoruz ama vücutlarımız arasında bolca mesafe bırakmaya özen gösteriyorum. Yanlışlıkla onun elini benimkine sürtmek ve onu rahatsız etmek istemiyorum.

Sokağın sonuna geldiğimizde Miranda aniden duruyor ve elini göğsüme bastırıyor. Ona dokunmamaya çalışmak buraya kadarmış.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Sadece sahilin ejderhalardan temiz olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Onların bölgesinde uyuşturucu satmaya çalışmadığım sürece ceza almayacağımı zaten söyledim."

"Tamam, ama ejderhalar ve vampirler arasında tansiyonun yüksek olduğunu biliyorsun.

Güvende olmaktan zarar gelmez."

Onun yorumu bana Saxon'ın bir ejderha şekil değiştirenle yakın karşılaşmasını hatırlattı. Neredeyse ölüyordu. Belki de onlar söz konusu olduğunda çok rahat davranıyorum.

Ana caddenin işlek kaldırımına adım atmadan önce sağına soluna bakıyor. Onu takip ediyorum, şimdi ona ne kadar yakın olduğumu fark ediyorum. Aradaki mesafeyi arttırmalıyım ama yapmıyorum.

"Kimse sana göz kırpmadı," diye mırıldanıyor. "Sanırım büyü işe yaradı."

"Şaşırmış gibisin. Eminim sandığınızdan daha yeteneklisinizdir."

Cevap vermiyor, ben de yüzüne bakıyorum. İfadesi kapalı ve yanlış bir şey mi söyledim diye merak ediyorum. Sormalıyım ama ilerideki bir tabelayı işaret edince şansımı kaybediyorum.

"Dükkan burası."

Beklenti ve bir tutam endişe kafamın içinde yer kapmak için yarışıyor. Anılarımın kilidini açmaya yaklaştıkça Pandora'nın kutusunu açmak üzere olduğumdan daha da emin oluyorum. İçeri girdiğimizde kapı zili çalıyor ama tezgâhın arkasında kimse yok. Belki de tezgâhtar arka taraftadır.

Sergilenen herhangi bir rüya yakalayıcı yok ve küçük mağazanın içinde raflarda ve tavandan sarkan o kadar çok ıvır zıvır var ki, belirli bir ögeyi tespit etmek zor.

Miranda, "Daha hızlı yol almak için ayrılmalıyız," diye öneriyor.

"Tamam."

Sola dönüp gözden kayboluyor. Ben sağdaki koridora giriyorum. Neredeyse sonuna gelmişim ki kapı zilinin tekrar çaldığını ve ardından iki adamın yüksek seslerini duydum.

"Sana daha önce de söyledim. O adamı yıllardır görmedim."

"Saçmalık. Bana yalan söyleme, haşarat. İki gece önce Nightshade Market'te görülmüş."

Kahretsin. Benim hakkımda mı konuşuyorlar?

"Ne olmuş yani? Pazar hu-"

Bir çarpma sesi cevabını kısa kesiyor, ardından acı dolu bir homurtu geliyor.

"Standınızın önünde görüldü. Şimdi tekrar soruyorum, hangi cehennemde o?"

Öndeki kişi her kimse, karşılaşmak isteyeceğimiz biri değil. Yavaşça koridorun sonuna doğru ilerliyorum. Miranda'yı bulmalıyım ki buradan defolup gidelim. Köşeyi döndüğümde neredeyse onunla çarpışıyordum. Kafasını kaldırdı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Onu rahatlatmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama fısıltıyla bile olsa konuşmuyorum. İfşa olma riskini almak istemiyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor öndeki adam. "Yemin ederim. Lütfen beni öldürmeyin. Bunca yıl boyunca Kraliçe'nin sadık bir hizmetkârı oldum."

Miranda'nın kaşları havaya kalkıyor. Adamın kimden bahsettiğini düşündüğünü bilmiyorum ama yüzünden akan kana bakarak bir tahminde bulunabilirim: Kral Raphael'in baş düşmanı Tatiana. Takipçileri onu vampirlerin hakiki hükümdarı olarak görüyor.

Ana çıkışı kullanamayacağımız belli olduğu için alternatif bir çıkış bulmaya çalışarak etrafa bakınıyorum. İlk bulduğum şey, pazarda dikkatimi çeken rüya yakalayıcılar oluyor. Ne yazık ki, bana neden çekici geldiklerini araştıramayacağım. Keşfedilmeden önce buradan gitmeliyiz.

Miranda kolumdan çekip ters yönü işaret ediyor. O zaman görüyorum, kutuların yarı gizlediği bir kapı ve üzerinde soluk bir Çıkış tabelası. Hiç vakit kaybetmeden elini tutuyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Ama kaçma hevesimle, raflarda sergilenen tüm nesneleri ve Miranda'nın kocaman çantasını dikkate almıyorum. Yerde paramparça olan bir eşyaya çarpıyor.

"Görünüşe göre müşterilerin var Dougal," diyor saldırgan.

Miranda ve ben koşmaya başladık ve tam kapıyı açarken koridordan bir rüzgâr fırladı ve aniden, saçları omuzlarını geçmiş ve yüzünde çirkin bir alaycılık olan uzun boylu bir adam bizden birkaç metre uzakta durdu.

"Bulunması zor bir erkek oldun Rikkon Gael," diyor.

"Git!" Miranda'yı kapıya doğru itmeye çalışıyorum ama o ayaklarını yere basıyor ve yerinden kıpırdamıyor.

"Sensiz gitmiyorum."

"Oh, kendine küçük bir arkadaş bulmuşsun." Arkasına uzanır ve kolunu kaldırdığında, o ana kadar gizlenmiş olan parlayan bir kılıç ortaya çıkar.

O anda alnıma vuran kör edici acı homurdanmama neden oluyor. *Hayır. Hayır. Hayır.* Miranda'yı bu kişi her kimse ondan korumam gerekirken şu anda bir imgelem görüyor olamam.

Kılıcını tekrar kınına sokuyor ve beni ceketimin yakasından tutuyor. "Ne görüyorsun?"

"Bırakın onu!" Miranda bağılıyor ama yabancı adamın gözleri sadece beni görüyor.

Yakıcı acı hâlâ kafatasımı ikiye bölüyor ve korkuya çok az yer bırakıyor. Beni sarsıyor ve yüzüme doğru bağılıyor, "Ne görüyorsun?"

Çevremde bir hareket görüyorum ve bir saniye sonra adam acı içinde uluyarak beni bırakıyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum ve adamın boğründen çıkan küçük bir hançeri görüyorum.

"Hadi. Gidelim!" Miranda kolumdan çekerek beni binanın dışına çıkacağını umduğumuz dar koridora sürüklüyor.

Adamın peşimden gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. Binanın arkasındaki dar sokağa girdiğimizde başım hâlâ zonkluyor ve çok geçmeden çift görmeye başlıyorum. Miranda görüş alanımda beliriyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"İyi misin?" "Çok fazla... acı."

"Sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır... O peşimizden gelmeden önce... buradan gitmeniz gerekiyor."

"Seni geride bırakmayacağım. Hadi, bana yaslan. Sana yardım edeceğim."

Kolumu omuzlarına atıyorum ve beni kokuşmuş ara sokaktan dışarı sürüklemesine izin veriyorum. En azından hala bacaklarımı kullanabiliyorum. İlerlememiz çok daha yavaş

İsterdim ama sonunda ana caddeye ulaştık. Yine de bu beni rahatlatmıyor. Bize saldıran adamın tanıkları umursadığını sanmıyorum.

Bir başka kör edici acı şimşeği beni iki büküm yapıyor ve neredeyse bir yığın halinde yere yığılmamıza neden oluyorum.

"Rikkon. Aman Tanrım. Sana neler oluyor?"

Gözümün önünden birbirinden kopuk görüntüler geçerken çenem kilitleniyor. Karanlığı görüyorum ve sonra ağzı yüzüne göre çok büyük olan ve kırmızı parlayan böcek gözleri olan grotesk bir yaratık görüyorum.

Kaçış yok.

Aklıma bir düşünce geliyor ve bunun benim mi yoksa yaratığın mı olduğunu bilmiyorum.

Bir saniyeliğine bayılıyorum ve kendime geldiğimde yüzüm, beni dik tutan Miranda'nın omzuna çarpıyor. Çaba sarf ederek daha dik duruyorum, zayıflığımı gösterdiğim için utanıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, bana endişeyle bakarak.

"Birazdan geleceğim." Bakışlarını başka yöne çeviriyorum, bakışlarına dayanamıyorum. Yüzüm utançtan yanıyor. "Buradan çıkmamız gerek."

"Arabam hemen köşeyi dönünce."

Artık ağrım hafif bir zonklamaya dönüştüğünden yardım almadan hareket edebiliyorum. Miranda'nın arabasını park ettiği yan sokağa doğru koşuyoruz ve içeri girip kapıları kapatır kapatmaz, lastik yakarak kaldırımdan uzaklaşıyor.

Yoğun trafikte ilerlerken tek kelime etmiyor, ara sıra dikiz aynasına bakarak gözlerini önden ayırmıyor.

"Peşimizde değil," diyorum ona.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir önsezi."

Yabancı'nın peşimizde olmadığını nereden bildiğimi açıklayamam. Bu sadece bazı şeyler hakkında sahip olduğum tuhaf kesinliklerden biri.

"Senin Nightingale soyadını kullandı, Gael. Ve o kılıç, parlıyordu." Kapalı yumruğumu alnıma bastırıyorum. "Sanırım o erkek bir Nightingale de."

"Oh, kahretsin. Psikopat bir ölümsüzü bıçakladığımı mı söylüyorsun?" Gözlerini yoldan ayırıp iri gözlerle bana baktı.

"Sanırım öyle. Ve bunu yaptığın için teşekkür ederim. O korkunç çantanda bir hançer olduğunu bilmiyordum."

"Evet, her cadı üzerinde bir hançer taşır. O kılıçla kafanı kesecek sandım."

"Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama beni öldürmek değildi." "Nereden biliyorsun? O erkeği tanıdın mı?"

"Biliyorum işte."

"Başka bir önsezi mi?" diye şakasızca gülüyor.

"Mir, ben tuhaf biriyim, tamam mı? Bu konuda haklıydın. Başıma gelen ve açıklayamadığım şeyler var ve bilmem mümkün olmayan şeyleri bilmek de bunlardan biri. Bunun için benim sözüme güvenmek zorundasın."

"Bu çok kötü. Bu gerçekten kötü. Aurora ve Vivi'ye ondan bahsetmeliyiz."

"Hayır!" Bağırıyorum ve onun irkilmesine neden oluyorum. "Onlara söyleyemeyiz, henüz değil."

"Ama o senin peşinde, Rikkon. Tehlikeli biri. Diğerlerinin senin peşinde çalgın bir Bülbül olduğunu bilmesi gerek."

"Sana yalvarıyorum. Bu sırrı bir süre daha sakla."

"Neden?"

"Çünkü herhangi birine söylemek kimsenin hazır olmadığı bir dizi olayı tetikleyecektir."

"Ne demek istiyorsun? Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Sana söyledim. İlk başta mantıklı gelmeyen ama sonra mantıklı gelen şeyler biliyorum."

"Bu delilik Rikkon, ama tamam, onlara henüz söylemeyeceğim."

Başımı koltuğun arkasına yaslıyorum, bitkin hissediyorum. "Teşekkür ederim, Mir."

"O gizemli bilgi bankanda o erkeğin peşimden gelip gelmeyeceğini görebiliyor musun?"

Korku kalbimi ele geçirirken kalbim göğsümde sıkıca sıkışıyor. Beni bir vampire benzeten bu lanet büyüye her zamankinden daha fazla lanet ediyorum. Kan Taşı'nda saklanmak istemiyorum, hele de bir Bülbül avcısı ortalıkta dolaşırken. Miranda'yı bu karmaşanın içine ben soktum ve onu korumasız bırakamam.

"Hayır, bunu bilmiyorum. Ben yanında değilken daha dikkatli olacağına söz vermelisin."

"Bekle, şimdi de senin koruma hizmetine mi ihtiyacım var?"

diye ciyaklıyor. "Seni korumama izin verirsen kendimi daha iyi hissedeceğim."

Amacım hiç de kendime hizmet etmek değil. Onun yanında olmak göğsümdeki karanlığı daha az yük gibi hissettiriyor. Ama Miranda'nın yanında olursam avcının ona zarar vermeyeceğine de inanıyorum. Miranda'dan bir şey istiyor.

Ama ona hiçbir şey için ihtiyacı yok. Onu bıçakladığı için mutlu olduğunu düşünemiyorum.

"Anlamıyorum. Ne gördüğünü sorup durdu. Hiç mantıklı gelmedi."

"İmgelemimde ne gördüğümü bilmek istiyor. Bu konuda çaresiz görünüyordu. Belki ona söylersem bizi rahat bırakır."

"Dur bakalım. İmgelem mi görüyorsun? Hiç gücün yok sanıyordum."

"Sahip olduğum şeyi güç olarak görmüyorum. Daha çok bir lanet gibi. Ne zaman öngörü görsem, bu beni sakat bırakıyor."

"Oğlum, sen tam bir
karmaşasın." "Hiçbir fikrin
yok."

TO çılgın Bülbül avcısıyla karşılaşmam sayesinde samuray dersim için şehre dönmedim. Rikkon'u Bloodstone'a bıraktıktan ve kendimi yalnız bulduktan sonra paranoyaya kapılmak kolaydı.

 inde. Bir  l ms z  bı akladım ve intikamını almak için geri geleceğini biliyorum. Rikkon korumasını teklif etti ama gerçekten ne yapabilir ki? Onu bir engele dönüştüren bazı tuhaf vizyonlar dışında, yardım edecek başka bir gücü yok.

Yemek sırasında suratımı asmamak çok zordu. Annemi kandırmayı başardım ama Niko bana sürekli dikkatli bakışlar atıyordu. Sırlar söz konusu olduğunda tam bir tazı. Bu yükü biriyle paylaşmak ne kadar güzel olsa da, onu bu işe dahil edemem. Bana yardım etmek için ne yapacağını Tanrı bilir.

Ancak annem işe gitmek için üstünü değiştirmek üzere odasından çıkar çıkmaz Niko beni mutfakta köşeye sıkıştırdı.

"Bu gece neyin var senin?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Bulaşıkları yıkarken suratımı asmamaya çalışıyorum.

"Saçmalık. Her zamankinden daha tuhaf davranıyorsun, sanki kendi g lgenden korkuyormuşsun gibi."

Gerçeği saklamaya çalışarak homurdanıyorum. Niko doğru söylüyor.  rkm ş *durumdayım*. Kim korkmaz ki? Psikopat bir Nightingale avcısını kızdırdım.

"Saxon'a ve o ejderha şekil değiştirene olanlar yüzünden mi?" diye devam ediyor.

"Korkmuyorum, tamam mı?" Kendimi tutamıyorum. "Ama ona olanların beni korkutmadığını söyleyemem."

"Rora'nın ona zamanında nasıl ulaştığını biliyor musun?" "Hayır, olay olduğundan beri onunla konuşmadım."

Çünkü benim de kendime ait bir sırrım var ve bana Rikkon'u sorarsa ona yalan söylemek istemiyorum.

"Vivienne'in kardeşi sayesinde oldu."

Yüzümü ona doğru çevirirken ellerim donuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh, bu hemen dikkatini çekti." Sırıttıyor, kalçasını tezgâha yaslıyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Hadi Niko. Gerilimi bırak ve dökül artık." "Saxon'ın başının belada olduğuna dair bir tür önsezisi vardı."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Bir imgelem daha gördü, yani yine dayanılmaz bir acı çekmiş olmalı.

"Ona ne oldu?" Ben sordum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Sormadım. Ejderhalar ve vampirlerin çekişmesinin ayrıntılarını öğrenmek daha çok ilgimi çekti ama her zamanki gibi Rora bana hiçbir şey söylemedi."

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum mutfak masasından çaldı. Aurora'nın zil sesi. Niko telefona cevap vermeden önce ellerimi kurularyıp cihazı alıyorum.

"Rora, her şey yolunda mı?"

"Pek değil. Annem evde mi?"

"Evet. İşe gitmek için hazırlanıyor."

"Tamam. Ona geleceğimi söyle. Onunla konuşmam gerek."

"Pekâlâ. Herkes nasıl?" Rikkon'u öne çıkarmak istemediğim için soruyorum.

"Çok stresli. Ama ayrıntılarla canınızı sıkmayacağım. Görüşürüz. yakında."

Başka bir soru sormadan görüşmeyi sonlandırdı. Süper toplum meseleleriyle ilgilenmediğimi düşündüğü için çok kızgınım. *Ben de bunun bir parçasıyım, lanet olsun!*

"Neden telefonuna bakıp duruyorsun?" Niko soruyor.

Yukarı bakıyorum. "Çünkü herkesin bize küçük çocuklarmışsınız gibi davranmasından bıktım usandım."

Niko'nun gözleri açılır. "Vay canına. Bunu söylediğine inanamıyorum. Ben de öyle düşünmüştüm. ailedeki asiydi."

"Hayır, sen ailenin veledisin."

Dilini dışarı çıkarıyor. "Her neyse. Rora ne istiyormuş?"

"Annemle konuşmaya geliyor."

"Bahse girerim onun seksi vampiriyle ilgilidir."

Niko'ya yaklaşıp fısıldıyorum. "Rora ve Saxon'dan haberin var mı?"

"Bu noktada kim bilmiyor ki? O ejderha şekil değiştiren tarafından saldırıya uğradıktan sonra onun hayatını kurtarmak için neredeyse ölüyordu. Annem çok kızgın."

"Calvin Belmont da bundan memnun olmamalı. O bir sansar. Bir şeyler deneyecektir."

"Eh." Niko omuz silkiyor. "Eğer Rora Baş Cadı olmak için sıradaki aday olmaktan vazgeçip onunla evlenmemeye karar verirse, bu konuda yapabileceği bir şey yok."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım."

"Rora buraya gelene kadar annemle yaptığı konuşmanın konusunu öğrenemeyeceğiz." Bir sandalye çekip oturdu ve ayaklarını yanındaki sandalyeye dayadı. "Tek yapabileceğimiz beklemek."

Ayaklarını yere vurup sandalyeyi ondan uzaklaştırıyorum. "Beklerken bulaşıkları kurulayabilirsin."

"Tanrım, tam da senin için umut olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ eğlenceli değilsin."

F On beş dakika sonra kapı zilinın çaldığını duyduk. Oturma odasında Rora'yı bekliyorduk, ama Niko benden daha hızlıydı ve cevap vermek için ön kapıya doğru koştu.

Aurora'ya "Başın belada," diyor.

Tanrım, tam bir baş belası. Hepsi bizim suçumuz. Ailenin bebeği olduğu için onu çok şımartıyoruz.

"Bugünlerde ne zaman başım belaya girmiyor ki?" Aurora

cevap verir. "Aurora mı o?" Annem koridorun sonundan

soruyor. "Evet. Savurgan kız geri döndü." Niko gülüyor.

Kafasına vurdum. "Bu kadar neşeli olmayı bırak, velet."

"Ah!" Acıyan yerini ovuşturarak bana ters ters bakıyor.

Annem kızgın yüz ifadesiyle koridorda beliriyor. Birkaç saniye Aurora'ya bakıyor, sonra arkasını dönüp ofisine gidiyor. Aurora onu takip ediyor, ama uysalca değil. Omuzları dik ve çenesi yukarıda.

Onlar kapıdan çıkıp gözden kaybolur kaybolmaz Niko annemin ofisine doğru bir adım atıyor. Uzanıp gömleğinin arkasından tuttum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" "Bırak gideyim, Miranda."

"Onların konuşmalarına kulak misafiri olmayacaksın."

"Neden olmasın? Çocuk muamelesi görmekten bıkip usandığınızı kendiniz söylediniz."

"Peki sence biriymiş gibi davranıp onları gözetlemek doğru yol mu?" Bana direnmeyi bıraktığında tişörtünü indiriyorum.

Etrafında dönüyor ve bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. "Tam bir ikiyüzlüsün. İşine geldiğinde sana anlattığım dedikodulara aldırımıyorsun. Ve Rora'nın büyü kitabına gizlice göz atmaktan çok mutlu oluyorsun."

"Bu farklı." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

"Evet, her neyse." Yatak odasına doğru yürüyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Harika. Şimdi hayatımda olan biten her şeyin üstüne bir de sinirli bir ergenle uğraşmak zorundayım. Oturma odasındaki kanepeye dönüyorum ve Aurora annemle konuşmasını bitirene kadar bekliyorum. Dikkatimi dağıtmak için Rikkon'a bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Nasılsın?

Sanırım yeterince masum. Hemen cevap vermesini beklemiyordum, bu yüzden cevap verdiğinde kalbim buna uygun olarak hızlanarak tepki veriyor.

Ben iyiyim. Ya sen?

Ben: İyi. Henüz kapımda kızgın ölümsüzlerden bir iz yok.

Rikkon: Şüpheli bir şey görürseniz lütfen beni arayın.

Ben: Yapacağım. Başka bir imgelem gördüğünü duydum.

Önceki kadar kötü müydü?

Evet.

Özür dilerim.

Rikkon: Üzülme. Şimdi iyiyim.

Ben: Keşke sana yardım edebilseydim.

***Rikkon: Lütfen o dükkana geri dönmeyi aklından bile geçirme.
Çok riskli. Sorunumla başa çıkmanın bir yolunu
bulacağım.***

Beni reddediyor gibi geliyor ve bu beni üzüyor. Böyle hissetmenin aptalca olduğunu biliyorum. Muhtemelen beni tehlikeye attığı için çok suçludur. Aurora hışımınla annemin ofisinden çıkıp ön kapıya doğru yürüdüğünde bir cevap yazmakla meşguldüm. Ayağa fırlayıp telefonumu kenara fırlatıyorum.

"Rora?" Arkasından sesleniyorum.

Yavaşlamıyor, sanki beni duymamış gibi evden dışarı fırlıyor. Onu takip ediyorum ama dışarı çıktığımda çoktan arabasına binmişti. Bir saniye bile geçmeden gitti.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Dışarıda ne yapıyorsun Miranda?" diye soruyor annem sert bir sesle.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Rora'ya ne söyledin?"

"Aurora ve benim aramda olanlar seni ilgilendirmez. Şimdi içeri dön ve Niko'nun akşamı YouTube videoları izleyerek geçirmediğinden emin ol."

Arabasının kapısını açıyor ve Aurora'nın aksine sakince direksiyonun arkasına geçiyor. Arabayı geri vitese takmasını ve sonra hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşmasını izliyorum. Kadın buz gibi soğuk.

Sonunda içeri dönüp Niko'yu kontrol ediyorum. Kapısı kilitli ama televizyonun sesini duyuyorum. O da bana kızgın ve bu gece tekrar dışarı çıkması pek olası değil. Annemin istediğini yapmaya gelince, unut gitsin. Niko ne isterse izleyebilir.

Rikkon'la yaptığım mesaj konuşması tekrar aklıma geliyor. Ailemin tüm üyeleri şu anda sorun yaşıyor ve ben de istisna değilim. Peşimde intikam hırsıyla yanıp tutuşan bir ölümsüz var ve korunmak için kimseye güvenemem.

"Bu konuda yalnızım," diyorum kendi kendime ve annemin ofisine doğru ilerliyorum.

Bu gece bir büyü aramıyorum. Onun yerine Bülbüller ve silahları hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Belki parlayan kılıçlar hakkında bir şeyler bulabilirsem, onu taşıyan kişi hakkında da bilgi bulabilirim.

Doğaüstü ilimlerle ilgili en büyük kütüphane Cadılar ve Büyücüler Konseyi'nin merkezindedir. Ama babam bir tarih meraklısıydı ve öldüğünde eski kitaplardan oluşan koleksiyonunu enstitüye bağışlamak yerine annem

Onlar. Isadora Leal soğuk ve mesafeli olabilir ama babamı çok sevdiğini kimse inkâr edemez.

Onu düşündükçe göğsümde bir sızı alevleniyor. Gideli uzun zaman oldu ama yokluğunun bıraktığı acı asla geçmeyecek. Annem Aurora ya da Niko'yla uğraşırken, babamın bana ayıracak her zaman vakti vardı. Bu hüzünlü duyguyu bir kenara itip elimdeki işe odaklanıyorum. Babamın koleksiyonu en üst rafta duruyor ve onlara ulaşmak için bir merdivene ihtiyacım var. Annem de bir dev olmadığı için, ofiste bir köşeye sıkıştırılmış bir tane bulunduruyor.

Rafin başındaki ahşap merdiveni eğerek işe koyuluyorum. Ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden bulana kadar her bir cildin içindekiler bölümünü okumak zorundayım. Uzun bir gece olabilir.

En üst basamağa tüneyip ilk kitaba uzanıyorum. Deri kapağı yıpranmış ve sırtındaki altın harfler solmuş. Kelimeleri okuyamıyorum. Kalın ve bir ton ağırlığında. İçine bakabilmek için onu kollarımın arasına almam gerekiyor. İçindekiler bölümüne hızlıca göz attığımda bunun bülbüller hakkında bir kitap olmadığını anlıyorum. Samurayların tarihinden bahsediyor ve hemen dikkatimi çekiyor. Kitabı yere indirip içine dalmak isterdim ama bu akşamki görevim bu değil. Pişmanlıkla kitabı rafa geri koyuyorum ve araştırmama devam ediyorum.

Neredeyse rafın sonuna gelene kadar, iki büyük cilt arasına gizlenmiş küçük bir deftere rastladım. Neredeyse kaçırıyordum. Bir göz attım ve aradığım şeyin bu olduğunu hemen anladım. Bu defterin çok eski olması, elle ciltlenmiş olması ya da sayfalarının sararmış ve zayıf olması değil. Onu tutarken kolumda bir ürperti hissediyorum. Üzerine bir çeşit büyü yapılmış. İlk sayfasında içindekiler bölümü yok, sadece mürekkeple karalanmış bir isim var. Tom Mularkey, eğer doğru okuyorsam. *Vay be, ne isim ama.*

İkinci sayfada, hiçbir ölümünün gözlerini kaçıramayacağı kadar güzel bir yarattığı anlatan bir şiir var. Sanki Rikkon'u tarif ediyorlarmış gibi, ama aslında öyle değil. Şiirdeki yaratık açıkça dişi ve saçları ay ışığından elde edilmiş gibi gümüş renginde. Yine de şiirin yazarını anlayabiliyorum. Ne zaman Rikkon'un huzuruna çıksam, gözlerimi kaçırıyorum.

Merdivenden iniyorum, böylece düşme korkusu olmadan her şeyi okuyabiliyorum. Her şeyi eski haline getirdim, ışıkları kapattım ve odama geri döndüm. Kontrol etmem gereken birkaç kitap daha vardı ama içten içe aradığım kitabın bu olduğunu biliyordum. Belki de bana bu kesinliği veren kitabın üzerindeki büyüdür, ama Rikkon'un tuhaflığını düşünmeden edemiyorum

Hediye. Geleceğe dair öngörülere sahip olmanın bir felaketi önlemeye yardımcı olması halinde kullanışlı olabileceğini düşünüyorum, ancak ödemek zorunda olduğu maliyetle değil.

Odama girdiğimde tavandaki ışıkları açmıyorum. Uyuyor olmam gerekiyor ve annemin eve gelip pencereden sızan parıltıyı görmesini istemiyorum. Gece lambası çok daha ihtiyatlı. Yatağında bağdaş kurup oturarak defteri ciddiyetle okumaya başlıyorum. Midemde bir beklenti yumağı var, neredeyse neşe gibi. Sanki ilginç bir sırla karşılaşmışım ve her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

İlk birkaç bölüm bülbülleri, onların ruhani güzelliklerini, falan filan anlatan şiirlerden ibaret. Defterin ortalarına doğru bir pasaj dikkatimi çekiyor. Savaş ve avlanma konusunda oldukça yetenekli bir grup insanı anlatıyor. Okumaya devam ederken kalp atışlarım hızlanıyor. Bu savaşçılar Aquila sarayında önemli mevkilerde bulunuyorlardı ve hepsi de yıldız ateşi kılıçları taşıyordu. İlk bakışta özel bir şeye benzemeyen bir kılıç çizimi var. Bu kılıçların kör edici ve güneş kadar sıcak olduğunu iddia eden açıklamayı okuyana kadar aradığım şeyi bulduğumu fark etmedim.

Mesaj atma zahmetine girmeden hemen Rikkon'u arıyorum ama arama doğrudan telesekretere düşüyor. *Lanet olsun*. Ona ne bulduğumu söylemek için yarına kadar bekleyemem. Ya bu belalı savaşçı bu gece beni ziyaret etmeye karar verirse?

Yataktan fırlayıp ayakkabılarımı giydim. Sonra Niko'nun odasına gidiyorum. Kapı hâlâ kilitli, ama içeride ölüm sessizliği var. Çoktan uyumuş olmalı. Onu birkaç saat yalnız bırakabilirim. On beş yaşında, çocuk değil. Ayrıca, evin etrafında koğuşlar var, güvende olacaktır. Bülbül onun peşinde değil.

O zaman neden evden dışarı çıktığım için kendimi bu kadar suçlu hissediyorum?

O Vampirler Enstitüsü'ne giderken uzaktan itfaiye arabası sirenleri duyuyorum. Genelde bu ses beni korkutmazdı ama bu gece uğursuz bir ses. Heybetli binaya yaklaştığımda

Bloodstone, düşüncesizliğime lanet ediyorum. Aurora binada olduğumu bilmeden içeri nasıl gireceğim? Geriye dönüp baktığımda, Rikkon'la iletişim kurabilsem bile, onunla buluşmam bir sır olarak kalmayacaktı. Bir grup vampirle birlikte yaşıyor.

Ana girişin hemen dışına park ettim ve telefonunu tekrar aradım. Sesli mesajından başka bir şey alamadım.

"Harika."

Bunun için bir şey yok. Annemden ödünç aldığım küçük not defterini ceketimin iç cebine sokuyorum. Çantama sığabilirdi ama bu çok değerli ve aksesuarlar kaybolabilir.

Arabamdan dışarı adımımı atar atmaz korku enseme yalamaya başlıyor. Dönüp yolun diğer tarafındaki ormanı tarıyorum. Karanlıkta bir şey görmek neredeyse imkânsız ama yine de orada olmaması gereken karanlık bir varlığı hissedebiliyorum. *Lanet olsun*. Bülbul beni buraya kadar takip mi etti? Elimi çantamın içine soktum ve annemin koleksiyonundan çaldığım bir kristali aldım. Alabileceğim en iyi güç desteğine ihtiyacım olacağını düşündüm.

Gözlendiğim hissi dışında hiçbir şey duymuyorum. Sanki ormandaki tüm canlılar saklanmaya gitmiş gibi. Bu lanet vampir okulu neden ıssız bir yerde olmak zorundaydı ki? Sırtımı karanlığa vermek istemediğimden, kristali hazır tutarak geriye doğru ilerliyorum. Ne yazık ki, kaybettiğim hançeri henüz yerine koymadım.

Bir anda soğuk bir rüzgâr çıkıyor ve aniden sert bir şeye çarpıyorum. Bir çılgılık atarak ileri atılıyorum ve kristali tehditkâr bir şekilde tutarak dönüyorum. Karşımda Ivern Loncası'nın büyücülerinden biri duruyor; beni korumak için anneme yalan söyleyen kişi.

"Burada ne yapıyorsun, küçük cadı?"

Ona hemen cevap veremiyorum. Boğazım kurudu ve dilim ağzımda sıkıştı.

"Bu gecenin senin türün için güvenli olmadığını bilmiyor musun?"

diye devam ediyor. "Ne demek istiyorsun?" Gıcırđıyorum.

"Şşşt." Bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğiyor. "Neler oluyor?"

Birkaç vuruştan sonra soruyorum.

Karanlıkta bile bakışlarını yakalayabiliyorum. "Seni hemen eve göndermeliyim ama ne yazık ki zaman yok. Benimle geliyorsun."

Geri sıçradım. "Cehennemdeyim."

"Tanrı aşkına. Ailenizdeki cadılar neden bu kadar zor?"

Cevap vermeme fırsat vermeden işaret parmağından yeşil ışık fışkırıyor ve ben kemiksiz kalıyorum. Düşüncelerim karmakarışık ve bir an için sanki varlığım sona eriyor. Sonra karanlık bir tünelden aşağı düşüyorum. Sanırım bir saniyeliğine bayılıyorum, çünkü tekrar sert zemine çarptığımda vücudum tek parça halinde ve karanlık yok oluyor. Güçlü bir el dirseğimi kavıyor ve beni dik tutuyor.

"Sakin ol," diyor büyücü.

Kişisel alanıma girmeye devam ettiği için sinirlenerek elinden kurtuluyorum.

"Ellerine dikkat et, dostum. 2020 yılındayız, 1989 değil."

Sanki söylediklerim mantıksızmış gibi bana alaycı bir bakış attı. "Peki. Bir dahaki sefere kışının üstüne düşmene izin vereceğim."

"Bir dahaki sefer olmayacak." Etrafıma bir göz atıyorum. Küf kokan pis bir koridordayız. "Neredeyiz biz?"

"Bloodstone'un içinde. Gizlice girmeye çalıştığın yer orasıydı, değil mi? Bana teşekkür etmenize falan gerek yok."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yapmayacağım. Burası neden bu kadar iç karartıcı görünüyor?"

Omuz silkiyor, tehditkâr duruşuyla tamamen çelişen bir hareket. "İpucu yok. Bu bölgede herhangi bir hareketlilik sezmedim. İnmek için en iyi yer burasıydı."

"Neden buradasın ki?"

"Bu seni ilgilendirmmez. Devam et. Bloodstone'a benim gibilerle karanlıkta çene çalmak için gelmedin. Erkek arkadaşın da öyle." Başparmağını uzatarak arkasını işaret etti.

Yüzüm alev alev yanıyor ve buranın karanlık olmasına seviniyorum. "Rikkon benim erkek arkadaşım değil."

"Umurumda değil. İlgilenmem gereken daha acil meseleler var."

Bu son veda yorumuyla birlikte yeşil dumanlar içinde gözden kayboluyor. Artık daha rahat nefes alabiliyorum. Tanrım, adam çok gergin. Herhangi bir kan emiciyle karşılaşmamayı umarak gösterdiği yöne doğru ilerliyorum. Ama ürkütücü alandan çıkar çıkmaz, çok uzakta olmayan öğrencilerin seslerini duyabiliyorum. Kimliğimi gizlemem mümkün değil. Keşke Harry Potter gibi bir görünmezlik pelerininim olsaydı. Ne yazık ki beni görünmez yapan bir büyüye henüz rastlamadım - eğer böyle bir şey varsa tabii.

Bahse girerim Belmont ailesinin sahip olduğu ilk büyü kitabında bu büyü vardır. Böylesine aşağılık insanların bu tür bilgilere erişimi varken bizim olmamamız hiç adil değil.

Bunun için üzülmenin bir anlamı yok, Mir. Bu labirentte Rikkon'u bulmalısın.

Dairesinin nerede olduğunu bilmediğimin farkındayım ama her zaman bir yer büyüsu deneyebilirim. Yanımda ona ait hiçbir şey yok ama dün yüzünü işaretlemek için merhem kullandım. Şişede imzasının bir kalıntısı kalmış olmalı. Hâlâ gölgeli bir köşede saklanırken çantamdan şişemi çıkarıp kapağını açıyorum ve işaret parmağıma yağı sürüyorum. Sonra da onu zihnimde canlandırıp büyülu sözleri söylemeye başlıyorum.

Etrafımdaki hava titriyor ve tenimi karıncalandırıyor. Sonra önümde altın bir iplik beliriyor. Köşede kayboluyor. Eğer her şeyi doğru yaptıysam, o altın ipliği takip etmek beni doğrudan Rikkon'a götürecektir. Şimdi sorun tüm tanıklardan kaçmak. Çantamdan grimoire'ımı çıkarıyorum ve bir çeşit şaşırtma büyüsu aramaya başlıyorum. Tam ortada, Niko ve benim Aurora'nın grimoire'undan aldığımız ilk büyülerden birine rastlıyorum. Bunu ustalaşmak için seçmiştik çünkü harika bir eşek şakası büyüsu olacaktı. Yoğun bir sis yaratarak görüşü en az bir dakikalığına sıfıra indiriyor. Bu işimizi görür. Ama aynı anda iki büyü yapmak için annemin kristaline ihtiyacım var.

Yakalanırsam başım çok derde girecek, ama en kötü ne olabilir ki? Daha uzun süre cezalı mı kalacağım? Olan biten onca şeyden sonra annemin bana daha acımasız bir ceza düşünecek zamanı olacağından şüpheliyim. Eminim ki

Aurora ve Saxon'ın çiftleştğini biliyor ve onu en çok strese sokan da bu.

Kristali tutarken büyüyü okuduktan sonra hiçbir şey olmuyor. Kalbim sıkışıyor. Yanlış mı yaptım? Ya da belki de ekstra güçle bile yapamıyorum. Sonunda kristal elimde ısınıyor ve yavaşça yerden sis kalkmaya ve koridora yayılmaya başlıyor. Şaşkınlık çığlıkları duyuluyor ama dışarı çıkmak için sisin tüm koridoru kaplamasını bekliyorum. Şansıma, beni Rikkon'un bulunduğu yere bağlayan altın iplik hâlâ görünür durumda. Büyüyü yapan ben olduğum için bunu başka kimse göremez. Şimdi tek yapmam gereken bu bölgeyi olabildiğince çabuk geçmek ve kimseye çarpmamak.

Bu kolay bir iş değil elbette. Sadece birkaç adım attıktan sonra bir kan emiciyle çarpışıyorum.

"Önüne baksana sürük," diye hırslıyor kız, beni kenara iterek.

Dilimi ısıtıyorum, öfkeli cevabı yutuyorum. Aurora'nın burada yaşamaktan nefret etmesine şaşmamalı.

Rikkon'u bulmaya ne kadar yaklaştığıma dair hiçbir fikrim yok ama arkamda enstitünün müdürü Solomon'un belirgin sesini duyuyorum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" "Bu büyüçülük," diye cevaplıyor annem.

Hay sikeyim. O burada mı? Neden?

Koşmaya başladım. Zamanım doldu. Sis normalden daha hızlı dağılmaya başlıyor, bu da sadece annemin büyüyü tersine çevirdiği anlamına gelebilir. Bir dizi merdivene ulaşıyorum ve sis tamamen dağılmadan hemen önce gözden kayboluyorum. Sahanlığa ulaşana kadar durmuyorum. Adrenalin sayesinde kalbim göğsümden fırlamak üzere. Bu çok yakındı.

Altın iplik sağımda devam ediyor ve beni Aurora'nın dairesiyle aynı yöne götürüyor.

Şaka mı yapıyorsun? Rikkon orada mı? Kardeşimden kaçmaya çalışmak buraya kadarmış. Belki annemle olan toplantıyı neden bu kadar aceleyle terk ettiğini öğrenirim.

Hızlı adımlarla son hedefime yaklaşıyorum, ama iplik Aurora'nın dairesini geçtikten sonra devam ettiğinde rahat bir nefes alıyorum. Yine de beni kız kardeşimin evinden çok uzak olmayan bir kapıya yönlendiriyor.

Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes alıyorum. İlk başta hiçbir şey duymuyorum ama sonra içeride hareket eden birinin sesini duyuyorum.

Alnımdaki ter lekelerini aceleyle silip kuruluyorum. Bu gece bir dizi istenmeyen karşılaşma yaşandığı için, Rikkon'un vampir oda arkadaşlarından birinin kapıyı açmasını bekliyorum. Eşikte beliren gerçekten o olduğunda, nefesimi tutuyorum. Hâlâ her zamanki gibi muhteşem, ama gözlerinin altında koyu halkalar var ve cilt tonu artık kesinlikle yeşile daha yakın.

"Mir, burada ne işin var?" Gözleri endişeyle açılmıştı.

"Bir şey buldum. Çabuk, beni içeri al." Onu geri ittim ve kendimi zorla dairesine soktum. "Yalnız mısın?"

Kapıyı kapatır. "Evet. Vaughn ve Vivi, neler olup bittiğine dair bir dedikodu duyup duyamayacaklarını görmek için enstitüde bir yürüyüşe çıktılar."

Kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum. "Neler oluyor? Annem burada ve Ivern Loncası'ndan bir büyücü de burada. Aurora daha önce annemle bir toplantı yaptı ve aceleyle ayrıldı."

"Başka bir imgelem gördüm."

"Olamaz, Rikkon. Ne kadar kötüydü?" Ona dokunmadan durarak bir adım daha yaklaşıyorum. Bunun için yeterince yakın değiliz.

"Öncekiler kadar kötü değil." Dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle kıvrıyor.

"Bu sefer ne gördün?"

Sonuncusunun tarifini hatırlayarak ürperiyorum.

İfadesi yüz buruşturmaya dönüşüyor. "Kırmızı gözlü koyu bir gölge."

"Yani, daha önce gördüklerinin aynısı mı?"

Başını sallıyor. "Hayır, aynı değil ama eşit derecede kötü."

Midem acıyla kıvrılırken alt dudağımı ısıriyorum. Ortamı kucaklayarak ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. "Bu gece kötü bir şey olacak. Bunu havada hissedebiliyorum."

Sürpriz bir şekilde, Rikkon benim alanıma giriyor ve beni kucaklıyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Mir."

Kalbim bir atıyor, sonra hızlanarak yüz atıyor. Onun kollarında erimek istemiyorum ama bu kazanamayacağım bir savaş.

"Teşekkürler."

Keşke kollarında daha uzun süre kalabilseydim ama buraya gelme riskini almamın bir nedeni vardı. Pişmanlıkla geri çekilip yukarı bakıyorum. O kadar uzun ki.

"Annemin ofisinde işinize yarayabilecek bir şey buldum." Ceketimin cebinden küçük bir not defteri çıkardım.

Rikkon hareket etmeden uzun bir süre nesneye bakar.

"Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Ne öğrendin?"

Defteri benden almak için bir hareket yapmayınca, Nightingale savaşçılarından bahseden sayfayı açıyorum.

"Dün dükkânda bize saldıran erkeğin bu şahıslardan biri olduğunu düşünüyorum." Metni işaret ediyorum.

Rikkon daha da yaklaşarak omzunu benimkine sürtüyor. Sakin ve derli toplu kalmamı çok zorlaştırıyor.

"Bu hafızanızda bir şeyler canlandırdı mı?" diye sordum.

"Hayır, ama bu ma-ugh!" İki eliyle başını tutarak geri çekiliyor. "Başka bir imgelem mi?" Aptal gibi soruyorum. Başka ne olabilir ki?

"Evet," diye mırıldanıyor.

İki büklüm oluyor, yere yığılacağından korkuyorum. Hemen yanına gidip kolumu beline doluyorum.

"Oturmalısın."

Yüzü acıdan iki büklüm olmuş ve gözleri kapanmış. Birkaç atım boyunca konuşmuyor. Dudaklarından sadece homurtular çıkıyor. Birden omurgası geriliyor ve gözleri açılıyor.

"Aurora'yı gördüm. Tehlikede."

Onu kollarından tutup çeviriyorum. "Nerede o?" "Ejderha değiştiricinin öldürüldüğü açıklıkta."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum tiz bir ses tonuyla.

"Solomon'un var. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Onun karşı karşıya olduğu şeyle hiçbirimiz tek başımıza mücadele edemeyiz."

MİRanda'nın yüzü kül rengi oldu ve ona kötü haberi vermek zorunda kalan ben olduğum için üzgünüm. Nereye gidersem gideyim, kötü alametler peşimden geliyor. Ben bir felaket habercisiyim.

"Hadi, Mir. Solomon'u bulalım. Acele etmeliyiz." Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve onu daireden dışarı çıkarıyorum.

"Kiminle karşı karşıya, Rik?" diye soruyor küçük bir sesle.

"Bilmiyorum. Sadece sahnenin bir kısmını gördüm. Yanında yaşlı bir kadın ve bir adam vardı. İkisi de dost canlısı değildi."

Enstitünün ana binasına ulaşana kadar koridorda ve merdivenlerde yarışıyoruz. Müdürün ofisine ulaşmanın başka yolu yok. Ama o kadar uzağa gitmemize gerek olmadığı ortaya çıktı. Tanıdık koridorun tam ortasında duruyor ve Baş Cadı ile derin bir sohbete dalmış.

"Oh, annen burada. Bu iyi bir şey," diyorum Miranda'ya, kendisini biraz daha iyi hissetmesini umarak.

Yaklaştığımızı görmeden önce, yanlarında iki kule gibi adam belirliyor. İzlerimde durdum. Bunlar Nightshade Pazarı'nda karşılaştığımız büyücüler. Solomon yüksek sesle küfrediyor ama Yüce Cadı kayıtsız kalıyor. Bir an sonra grubun dikkati bize dönüyor.

"Oh, şimdi o sis büyüsünden kimin sorumlu olduğunu biliyorum," diyor kadın.

Bakışlarının Miranda'ninkini sıkıca kavrayan elime düşmesini kaçırmıyorum. Elini çekmesini bekliyorum ama çekmeyince içim umutla doluyor. Bu çok saçma, özellikle de içinde bulunduğumuz durum düşünüldüğünde. Kız kardeşi ölümcül bir tehlike altında ve biz sadece annesinin değil, aynı zamanda

Müdür ve iki güçlü büyücü. İşler bizim için iyi görünmüyor.

"Vaazını başka bir zamana sakla anne. Aurora tehlikede," diye yanıtlıyor Miranda.

Yüce Cadı'nın kaşları havaya kalktı. "Ne tür bir tehlike?"

"Ölümlü türden, hanımefendi," diye cevap veriyorum. "Dün gece ejderha şekil değiştirenin öldürüldüğü açıklıktaydı. Sanırım yanındaki yaşlı kadın bir kara büyü ayini yapıyordu."

Büyücüler sıkıntılı bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Acele etmeliyiz. Elena'nın ilk büyü kitabını ele geçirmesine izin veremeyiz."

"Neler oluyor?" Miranda soruyor.

"Açıklayacak zaman yok. Sen burada kal ve başını belaya sokmamaya çalış," diye cevap veriyor büyücülerden biri.

"Bizi geride bırakmanızın imkanı yok. Rikkon alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu söyledi ve buna biz de dahiliz."

"Miranda, sana yardım edebilecek kadar güçlü değilsin," diyen annesi ondan nefret etmeme neden oldu.

"Miranda güçlüdür ve bunu ancak kör bir insan göremez," diye öfkeyle karşılık veriyorum.

Solomon, "Miranda ve Rikkon da bizimle geliyor," diyerek tartışmaya yer bırakmadı.

"Eğer istediğin buysa," der ikinci büyücü. "Misafirim olun." Elini sallıyor ve bir kez daha büyüsi bizi enstitüden ormanlık bir alanın eteklerine taşıyor.

Yolculuk sırasında Miranda'nın elini tutmayı başarıyorum ve sadece taşıma sırasında onunla bağlantımı kaybetmemeye odaklandığım için büyücünün büyüünün üzerimdeki etkileri üzerinde duracak zamanım olmuyor.

Ağzımı kullanabildiğim anda onlara "Burası yeri değil," diyorum.

"Biliyoruz ama onları öylece bırakıp gidemeyiz. Bu çok riskli. İşlerin ne kadar ilerlediğini bilmiyoruz."

Solomon burnunu kaldırır ve havayı koklar. "Dökülmüş kan kokusu alıyorum." Bunu söyler söylemez, savaşın belirgin gürültüsünü duyarız.

"Kahretsin. Acele etmeliyiz," diyor Miranda ve ormanın en karanlık kısmına doğru koşuyor.

"Mir, bekle." Onu takip ediyorum.

Birinin "Aptal gençler," diye mırıldandığını duyuyorum ama kimin söylediğini anlayamıyorum.

Nabzım kulaklarımda atıyor ve rüzgâr hızla geçiyor. Bir kez daha uçuyormuşum gibi hissediyorum. Ayaklarım yere değmiyor gibi. Ama bu imkansız. Çok geçmeden Miranda'ya yetişiyorum ve o ormanın örtüsünü yarıp açıklığa çıkmadan önce kollarımı ona doluyor ve onu durmaya zorluyorum.

"Bırak beni, Rik," diye bağıarak fısıldıyor. "Diğerlerini bekle," diye cevap veriyorum kulağına.

Çok beklememize gerek yok. İki büyücü yanımızdan koşarak geçiyor, onları Solomon ve Yüce Cadı takip ediyor. Ancak o zaman Miranda'nın gitmesine izin veriyorum, böylece yaklaşmaya devam edebiliyoruz. Gördüğüm ilk şey, Saxon ve Aurora'ya doğru yaklaşan devasa bir kara bulut. İmgelemimde gördüğüm şeytani varlığın bu olduğuna şüphe yok.

Büyücüler anlayamadığım sözcükler haykırıyor, ama her neyse, kara dumanın ilerlemesini durduruyorlar. Yükseliyor ve sonra diyor ki, "Bu iş bitmedi."

Grubumuzun aksi yönünde zaplayarak oniks gökyüzünde kayboluyor. Onlara yaklaştığımızda Saxon, Aurora'yı canı pahasına tutuyor. Herkesin bir sürü sorusu olduğunu biliyorum, ama bunları ilk dile getiren büyücülerden biri.

"Ne oldu böyle?"

Aurora adama bakıyor. "Elena ilk büyü kitabını ele geçirdi ve onunla Ashmedai adında bir iblisi çağırdı."

Büyücüler yüksek sesle lanet okuyor, işler ne zaman tehlikeli bir hal alsa bunu yapmaya eğilimli görünüyorlar. Solomon imgelemimde gördüğüm yaşlı kadının cesedini incelemek için gruptan ayrılıyor. Islık çalıyor, etkilenmemiş. "Sanırım düşündüğü şeyi elde edemedi."

Aurora ona, "İblis Calvin'in bedenini ele geçirdikten kısa bir süre sonra onu öldürdü," diyor.

"Peki bir iblisin başını keserek onu öldürmeye çalışmak kimin parlak fikriydi?" diye soruyor Yüce Cadı, Saxon'a ters ters bakarken hiç de mutlu değil.

"O şerefsiz ikimizi de öldürmek üzereydi. Hiçbir pişmanlığım yok," diye karşılık verir. "Ashmedai vücudunun kontrolünü ele geçirdiğinde Calvin çoktan ölmüştü."

Aurora konuşuyor.

Tartışmaya devam ediyorlar ama benim dikkatim artık grupta değil. Tanıdık acı geri dönüyor, bu da başka bir imgelem görmek üzere olduğum anlamına geliyor,

ve bahse girerim iyi haberler olmayacak. Miranda'nın benim için endişelenmesini istemediğim için bu kez sessizce acı çekmeye çalışıyorum. Yanağımın içini ısııyorum, acı şiddetlendikçe kan çekiyor. Şu anda konuşmanın sadece birkaç kelimesini anlayabiliyorum ama biri Ashmedai'nin ne isteyebileceğini sorduğunda, cevap zihnimde gün gibi açık bir şekilde beliriyor.

"Taluah Aynası'nı istiyor," diyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sorar Yüce Cadı.

"Rikkon'un öngöruları var. Aurora'yı nerede bulacağımızı bu şekilde biliyorduk," diye yanıtıyor Miranda.

Bu kez keskin acıya verdiğim tepkiyi gizleyemeyerek ırkiliyorum. Kapalı bir yumruğumu alnıma bastırıyorum. "Yine oluyor. İblisi şimdi görüyorum. Yeni bir konukçu buldu."

Kanım donuyor. Yüzümü Miranda'nın yüzüne çeviriyorum, ona söylemek zorunda olduğum haberden nefret ediyorum. "Ben Niko."

"Hayır," diye mırıldanıyor Yüce Cadı dehşet içinde.

Miranda bana yaklaşıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve bana "Emin misin Rik?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum boğazımdaki yumrunun arasından.

Ona kötü haberi vermek zorunda olduğum için çok üzülüyorum. Bu konuda suçlu hissetmek aptalca. Onun acı çekmesine neden olan ben değilim ama göğsümü mengene gibi sıkkan duygulara engel olamıyorum.

Saxon, "Onu bulacağız ve Niko'yu kurtaracağız," diye ilan eder.

"Bir iblisle boy ölçüşemezsiniz," diye homurdanıyor büyücülerden biri. "Bu artık büyücü işi."

"Kesinlikle hayır," diye bağıyor Aurora. "Kız kardeşim tehlikede ve ne beni ne de dostumu onu geri almaktan alıkoyamayacaksınız."

Yanımda, Miranda kız kardeşinin patlaması sayesinde küçülmüş gibi görünüyor. Niko'ya olanlardan sorumlu hissetmesi gerektiğini anlamak için imgeleme ihtiyacım yok. Bana yardım etmek için küçük kız kardeşini yalnız bıraktı. Ben de aynı duyguları paylaşıyorum.

"Aurora haklı," diye araya giriyor Yüce Cadı. "Bunu tek başına yapmıyorsun. Niko'nun hayatı söz konusu ve büyük ödülünü almak için bir çocuğu öldürmeyi zerre kadar umursamadığını çok iyi biliyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Büyücülerin niyetleri konusunda yanılmıyor. Niko'nun hayatına mal olsa bile iblisi hapsedmek için ellerinden geleni yapacaklar.

"Sen sadece ayak bağı olursun," diye karşılık verir ikinci büyücü.

"Oh, kapayın çenenizi, sizi kendini beğenmiş sikkafalılar," diye araya giriyor Solomon. "Kıçınızın üstüne oturup Aurora'nın kendi başının çaresine bakmasına izin vermekten başka bir şey yapmadınız. Şimdi sızlanmayı bırakın ve sihrinizi bizi hemen Conservatorium Hotel'e götürmek gibi faydalı bir şey için kullanın."

Büyücülerin büyüü bizi tekrar sarmadan önce nereye gideceklerini nasıl bildiklerini düşünecek zamanım yok. Miranda'nın eline uzandım ama çok yavaşım ve sonunda onu tamamen ıskladım.

T Bu sefer, bilmediğim bir koridorun ortasında düştüğümde beni dengeleyecek kimse yok. Kulaklarım uğulduyor ve dünya bir topaç gibi dönüyor. Sendeleyerek ilerliyorum, en yakın duvarı hedefliyorum.

Ama bir adımı kaçırdım ve kendimi yerde buldum.

"Kahretsin!"

"Mir, neredesin?" Rikkon yakınlardan sorar.

Beni bu aşağılayıcı pozisyonda bulmasını istemiyorum, bu yüzden ellerimi yere dayayıp kendimi yukarı itiyorum. Ama hâlâ çok dengesizim ve tutunacak bir şeyim olmadığı için olduğum yerde sallanıyorum, tehlikeli bir şekilde tekrar zeminle buluşmaya çok yakıным.

Sonra orada, beni kollarına alıyor. *Tanrım, çok iyi hissettiriyor.* Bir anlık zayıflıkla göğsüne yaslandım.

"Mir, iyi misin?" Beni çeviriyor ve yüzüme çılgınca bakıyor, endişesi yüzüne kazınmış.

Başım hala cehennem gibi bulanık, ama baş dönmem büyücü solucan deliğiyle yaptığım yolculuktan kaynaklanmıyor. Bu Rikkon etkisi.

"Ben iyiyim. Başım dönüyor ama geçecek. Ya senin?"

"Şaşırtıcı bir şekilde kendimi iyi hissediyorum." Etrafına bakmak için bağlantıyı kesiyor. "Neredeyiz biz?"

Nerede olduğumuzu anlamam bir anımı aldı. "Büyücüler bizi Conservatorium Otel'e getirdi ama herkes nerede?"

"Bilmiyorum. Onları bulmamız gerek." Rikkon parmaklarını tekrar benimkilerle birleştiriyor ve birlikte koridorda koşarak otel lobisine doğru ilerliyoruz.

Köşeyi döndüğümüzde Aurora ve Saxon'ı kucaklaşırken buluyoruz. Rikkon elimi bırakıyor, bu da teması hemen özlememe neden oluyor. Belki de kimsenin aramızda daha fazlası olduğunu düşünmesini istemiyor, tıpkı benim Nightshade Market'te düşünmediğim gibi. Kendi nedenlerimi biliyorum ama onunkileri merak ediyorum.

"İşte buradasınız," diyor.

Aurora ve Saxon birbirlerinden ayrılıyorlar. Kız kardeşimin tüm dikkati benim üzerimdeyken, Saxon bakışlarını Rikkon'a dikmiş. Gözlerini kısarken bakışları daha da koyulaşiyor. *Aman Tanrım*. Acaba benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?

"Dostum, kılık değiştirmişsin," der Rikkon'a.

"Kahretsin. Haklısın," der Aurora.

Lanet olsun. Büyünün bozulduğunu fark edemeyecek kadar kendimi ona kaptırmıştım. Çok aptalım. "Özür dilerim. Fark etmemiştim," diye yanıtlıyor. "Bir imgelem görüyordum birbiri ardına. Etrafımı takip etmek çok zor oldu."

Kendimi tutamayarak bir adım daha yaklaştım ve elimi sırtına koydum. "Sorun yok, Rik. Ben de fark etmedim."

Yüzünü buruşturuyor. "Ve iksirimi unuttum."

Aurora bana, "Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama Rikkon'u sokaklardan uzaklaştırsan iyi olur," dedi. "Kimliğinin açığa çıkması konusunda endişelenecek vaktim yok."

Cehennemden geçtiğini ve çok stres altında olduğunu biliyorum, ama beni reddetmesi canımı sıkıyor.

"Peki ya Niko?" Ben soruyorum.

Yüz ifadesi yumuşar. "Onu geri getireceğiz, Mir. Söz veriyorum."

Görevden alındım. Aynen böyle. Ayağımı yere vurup yardım etmek için ısrar etmek istiyorum çünkü Niko benim sayemde gitti. Ama Rikkon'un enstitüye tek başına dönmesine izin veremem. Ya başka bir imgelem görürse? Şikâyetlerimi ve gururumu bir kenara bırakmalı ve herkesin önünde hayal kırıklığıyla ağlamamaya çalışmalıyım.

Rikkon'a baktığımda, o da benim hissettiğim kadar acınası görünüyor. Aurora'nın bu hareketim hakkında ne düşüneceğini umursamadan koluna giriyorum ve onu çıkışa doğru yönlendiriyorum. Yolda karşılaştığımız hiç kimse bize ikinci bir bakış bile atmıyor ve ben buna seviniyorum. Herkes içeri girmek için acele ediyor gibi görünüyor, bu da havada asılı duran önsezi hissini artırıyor.

Dışarısı eskisinden çok daha serin, belki de adrenalinin etkisi geçtiği içindir. Ağır bir iç çekiyorum ve gözlerimi yakan yaşlarla savaşıyorum.

Otelin önüne geldiğimizde Rikkon, "Yardım etmek için kalamadığın için üzgünüm," diyor.

"Bu konuda kendini suçlu hissetme. Aurora ya da annem beni eve göndermek için başka bir bahane bulur," diye cevap veriyorum acı bir şekilde.

Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve yüzümü kendisine çeviriyor. Karıncalanmalar omurgamdan aşağı akıyor ve karnım beklentiyle sıkışıyor. Nefesim sığılaşıyor. Ne yapıyor acaba?

"Sizi aşağı çekmelerine izin vermeyin. Neler yapabileceğinizi göremiyorlarsa, onlara gösterin."

Yoğun mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş, bu da nefes alma yeteneğimi ciddi şekilde bozuyor. Ayrıca beni öpmesini o kadar çok istiyorum ki, neredeyse bir ağrı gibi.

Ne düşünüyorum ben? Kız kardeşim bir iblis tarafından ele geçirilmiş ve ben burada bir çocuğa aşık oluyorum.

Kendimi onun elinden kurtararak geri çekiliyorum. "Bir Uber çağırmam gerek."

Alnı kırıışıyor. Kafası karışmış görünüyor. *Bu ikimiz yapar, dostum.*

Telefonuma odaklanarak Rikkon'un bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Yüzümde bir delik açıyor, o kadarını söyleyebilirim. Uygulamayı açıyorum ama bir araç bulmak imkânsız görünüyor.

"Kahretsin. Hiç araba olmadığını söylüyor."

"Belki resepsiyondaki biri bize bir taksi bulabilir." "Hiç sanmıyorum. Bu gece kasabada büyük bir şey oldu." "Serbest dolaşan bir iblisten daha mı büyük?"

"Bilmiyorum ama Bloodstone'a giderken siren sesleri duydum ve büyücülerden biri bana bu gecenin benim türüm için güvenli olmadığını söyledi."

Otelin önündeki otoparka bir göz atıyor. "Bir fikrim var. Beni takip edin."

Park yerinin en ucuna varıp eski bir sedanın yanında durana kadar aklında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Aracın içine bakıyor ve sonra kapıyı deniyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen itibarımı sonsuza dek zedeliyor. Bir arabanın kapısını açabilecek herhangi bir büyü biliyor musun?"

Gözlerim büyüdü. "Araba mı çalmak istiyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Çalmak değil, ödünç almak. Bu gece eve bırakacak birini bulmanın imkânsız olduğunu söyledin ve sokaklar güvenli değil. Seni eve götürmek zorundayım."

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama burada durup beni korumak için araba çalmayı teklif eden bir adamı dinlemek çok tahrik edici. Midemdeki radyoaktif kelebekler de aynı fikirde.

"Kilitlerin nasıl açılacağını biliyorum. Eğer büyülü değillerse çocuk oynacağı, ki sanırım burada durum böyle." Önce arabaya, sonra da otelin önüne baktım. "Ah, her neyse. Umutsuz durumlar, umutsuz önlemler, değil mi?"

Elimi anahtar deliğinin üzerinde sallayarak basit büyüyü fısıldıyorum. Kilit açılıyor ve ardından hiçbir alarm sesi gelmiyor. Belki de Rikkon bu yüzden bu eski modeli seçmiştir.

"Şimdi ne olacak? Motoru çalıştırabilecek bir büyüm yok."

"Merak etme, bir arabaya nasıl düz kontak yapılacağını biliyorum. Hadi, bin."

Aracın içine girdiğimde, Rikkon'un direksiyonun altından kabloları çekip işini yapmasını izlerken tek kelime etmiyorum. Bir an sonra, motor gümbür gümbür çalışmaya başladı. İşte bu kadar. Artık bir suçluyum. Sadece polislerin bu gece peşimize düşemeyecek kadar meşgul olmaları için dua etmeliyim.

Otelin otoparkından çıktıktan sonra, "Araba çalmanın da sabıka kaydında olduğunu biliyordum," diyorum.

"Uyuşturucu almak için paraya ihtiyacınız olduğunda her şeyi denersiniz. Bu gurur duyduğum bir şey değil."

"Özür dilerim. O yorumu yapmamalıydım. Bu becerilere sahip olmana sevindim." Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum, ama o bunu görmek için bana doğru bakmıyor. Bakışları tıpkı çenesi gibi önündeki yola kilitlenmiş durumda.

"Her neyse, başın nasıl?" Rahatsız edici sessizliği bozmak için söylüyorum. "Şimdiye kadar başka imgelem görmedim."

"İmgelemlerin hep kötü şeylerle mi ilgili?"

Yüzünü buruşturuyor. "Evet."

Aramızdaki hava kesinlikle değişti. Belki de onun sabıka kaydını gündeme getirerek ben öyle yaptım. Bundan hoşlanmıyorum. Zaten yeterince sefil hissediyorum.

"Bak, geçmişinden bahsettiğim için özür dilerim. Beni zerre kadar rahatsız etmiyor, tamam mı?"

"Bu seni rahatsız etmeli, Mir."

"Bana nasıl hissetmem gerektiğini söyleme," diye çıkışıyorum.

Lanet olsun. Ortamı yumuşatmaya çalışmak buraya kadarmış. Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Ağlamaya o kadar yakınım ki komik bile değil.

"Özür dilerim," diye yanıtlıyor.

Sonra elime uzanıyor ve sıkıca sıkıyor. Karnımda kelebekler uçuşuyor.

Gözlerimi açıyorum ve duygularımı kontrol etmek için savaşıarak kucağıma bakıyorum.

Titreyen bir nefesle ona bakıyorum.

"Hayır, özür dilemesi gereken benim. Şu anda berbat durumdayım ve bu senin suçun değil."

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "O zaman ikimizin de berbat olduğu konusunda anlaşalım." Tekrar yola bakıyor ve sonra "Evinin yolunu tarif etmen gerek" diyor.

"Neden? Bloodstone'a gideceğimizi sanıyordum."

"Kılık değiştirdim ve dürüst olmak gerekirse artık vampirmişim gibi davranmak istemiyorum."

"Yine de orası senin için daha güvenli."

Kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Öyle mi? Ben pek emin değilim."

Bu konuda onunla tartışacak motivasyonum yok. Dürüst olmak gerekirse, haberleri kendi evimin rahatlığında beklemeyi tercih ederim. Zaten yeterince endişeliyim. Bir de vampirler için endişelenmek istemiyorum. Rikkon'a yolu tarif ediyorum ve on dakika içinde evimin önüne geliyor.

Motoru kapatmıyor ve kalmayacağından endişeleniyorum.

"Benimle geliyorsun, değil mi?" Ona soruyorum.

Bir heykel gibi donup kaldığını, dikiz aynasına baktığını fark ediyorum. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Hemen cevap vermeyince üsteliyorum. "Ne oldu?"

"Yalnız değiliz. Arabada kal."

Dışarıda kimin olduğunu sormadan iniyor. Emniyet kemerimi çözüyorum ve tamamen bitmemiş olmasını umarak kristali alıyorum. Arabada kalmamın imkanı yok. Onu dışarı kadar takip ediyorum, bildiğim en güçlü saldırı büyüsunü kullanmaya hazırım.

Rikkon kaldırımın kenarında geniş bir duruşla duruyor, savaşa hazır. Onu takip ettiğim için beni azarlamasını bekliyorum ama gözlerini sokağın karşısındaki eve dikmiş durumda. Gözlerimi kısarak dikkatini neyin çektiğini görmeye çalışıyorum. Birden evin yan tarafını saran çalılar kımıldıyor ve içlerinden iri bir figür çıkıyor.

Nightingale avcısı.

Kanım donuyor. Benim için geldi. Elimde enerji yüklü bir taştan daha fazlası olmasını dileyerek parmaklarımı kristalin etrafında daha sıkı kıvrıyorum. A

Ölümsüz savaşçıyı öldüremesem bile katana beni daha iyi hissettirir. "Ne istiyorsun?" Rikkon soruyor, sesi yüksek ve kararlı.

"Cadı için geldim," diye kabaca cevap veriyor. "Onu alamazsın."

Avcı başını geriye atar ve güler. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Senin hiçbir gücün yok, sevgili prensim."

Parlayan kılıcını kınından çıkarıyor ve saldırmaya hazırlanıyor. Gözümün ucuyla Rikkon'un onu engellemeye hazır olduğunu görüyorum ama tek başaracağı avcının kılıcı tarafından kazığa oturtulmak olacak. Kristalin gücünü kullanarak dört elementin de enerjisini topluyorum. Çatırdayan enerji kristalde birleşiyor ve avcı ilerlemeden hemen önce ona doğru bir enerji topu fırlatıyorum. Dehşet içindeyim, göğsüne gelen darbeyi su balonuyla vurulmuş gibi karşılıyor.

"Salon numaraların bende işe yaramıyor, cadı."

Bir savaş çılgılığıyla, parlayan kılıcını iki eliyle başının üzerine kaldırıyor. Korku beni felç ediyor ama Rikkon son saniyede beni yolumdan itiyor. Samuray eğitimi için Tanrı'ya şükürler olsun ki, kıvrılıp yuvarlanma hareketiyle yere düşüyorum. Beni bir anlığına kör eden parlak bir ışık patlaması oluyor. Gözlerimi parıltıdan korumak için kolumu kaldırıyorum ve parıltı kaybolduğunda, Rikkon avcıyı kısıp almış ve parlayan kılıcı ayaklarının dibinde.

"Ona sahip olamayacağını söyledim," diye homurdandı Rikkon.

Avcı kurtulmak için mücadele eder, bu da Rikkon'un avcının boynundaki tutuşunu sıkılaştırmasına neden olur. Sonra birdenbire gülmeye başlıyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

Rikkon sorar. "Yakında öğreneceksin."

Yerdeki kılıç daha parlak bir şekilde parlıyor ve sonra sahibisiyle birlikte yok oluyor.

"Ne oluyor be?" Rikkon, erkeğin buhar olup uçuşmasını beklemeden sendeleyerek ileri atıldı.

Tekrar ayağa fırlıyorum ve etrafıma bakıyorum. Belki de arkamdan saldırmak için geri dönecek.

"Sence temelli mi gitti?" diye sordum. "Evet."

"Bu kesin bir şey mi?"

Başını salladı. "Bu gece dönmeyecek."

Kıl payı kurtulmanın sarsıntısıyla ellerimi kot pantolonuma sürterek titremelerini engellemeye çalışıyorum. Bunu atlatmak biraz zaman alacak.

Karşılaşma olsa da, bu kadarını biliyorum.

Rikkon yanıma geldi ve benden bir adım ötede durdu. "İyi misin?"

"Bir dakika içinde olacağım."

"Seni itmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Yaralanmadın, değil mi?"

"Hayır, samuray derslerinde nasıl düzgün düşüleceğini öğrendim. Beni kılıcın yolundan çekip çıkardığın için teşekkürler. Ben... ben donup kaldım." Utanarak başka tarafa baktım. Eğitimim için çok fazla.

Ellerini kollarımın üzerine koydu. "Hey, verdiğin tepki normaldi. Bir dahaki sefere donmayacaksın."

"Bir dahaki sefere mi?" Gıcırdıyorum.

Rikkon'un ifadesi daha karanlık bir hal alır. "Korkarım bu, ölümcül bir kılıcın yoluna çıkacağın son örnek olmayacak ve hepsi benim yüzümden. Üzgünüm, Mir."

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutuyorum, söylediklerinin onun bilgi bankasından gelip gelmediğini sormaya korkuyorum.

"Hadi içeri girelim. Sanırım bir içkiye ihtiyacım var."

M Belki de Miranda'ya karşı bu kadar dürüst olmamalıydım. Ama açık sözlülüğüm onun için endişelenmemden kaynaklanıyordu. O artık geri dönülmez bir şekilde kaderime karışmış durumda ve bunun bir bedeli olacak.

ağır bir bedel. Hafıza büyüğü sadece kaçınılmaz olanı geciktirdi. Beni bekleyen şey hızla yaklaşıyor, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Şu anda benim hoşuma gitmeyecek kadar solgun ve keşke onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim. Mutfığa yöneliyor, ama düşündüğüm gibi buzdolabından bir bira ya da başka bir alkollü içecek almak yerine, dolaptan bir kutu kahve alıyor.

Bir sandalye çekiyorum ve sessizce etrafta dolaşmasını izliyorum. Bir şey söylersem yine her şeyi berbat edeceğimden korkuyorum.

Kahve hazır olduğunda "Bir fincan ister misin?" diye sorar.

"Elbette."

"Seninkini nasıl alırsın?"

"Ah, siyah, lütfen."

"Ben benimkini bol aromalı krema ile seviyorum, ne kadar tatlı olursa o kadar iyi."

Bir dakika sonra önümde dumanı tüten bir fincan duruyor ve Miranda benimkinin yanındaki koltuğa oturuyor.

"Kahve içmek seni sakinleştirmeye yardımcı olmaz, biliyorsun," diyorum fincanı dudaklarıma götürerek.

"Biliyorum. Ama iş alkole gelince ben hafif sıkletim. Bir bira içsem masanın altında sızıp kalırım." İçkisine üflüyor ve gözlerini dudaklarına çekiyor. Başka tarafa bakmalıyım ama gözleri beni büyülüyor.

"Ayrıca," diye devam ederek beni şaşkınlığımdan kurtardı, "Niko'dan haber alana kadar kafamı dinlemem gerekiyor."

"Onu geri getirecekler."

Daha dik oturuyor. "Bu kesin bir şey mi?"

Bardağı yere bırakıyorum ve bakışlarımı içindeki buharlı, koyu renkli sıvıya dikiyorum. "Hayır, bu sahip olduğum kesinliklerden biri değil. Bu sadece... inanç." Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum.

"Seni dindar biri olarak düşünmemiştim."

"Ben değilim. İnancın dinle bir ilgisi yok. Bak, annen, Solomon, kız kardeşin Saxon ve iblisin peşinden giden iki süper güçlü büyücü var. Hepsinin başarısız olmasına imkan yok."

Kahvesinden bir yudum alıyor, gözlerime bakmıyor. Fincanı masaya geri koyduktan sonra bile bana bakmıyor.

"Mir, sorun nedir?"

Başını iki yana sallar. "Önemli bir şey değil. Sadece bugün olan her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

"Korkuyor musun?"

Yüzünü bana doğru çevirdi. "Ne oldu? Hayır. Korkmuş görünüyor muyum?"

"Hayır, ama sarsılmış olman normal. Bir Nightingale savaşçısı seni öldürmeye çalıştı ve aptal ben bunun böyle bir tehlikeyle karşılaşacağın son sefer olmayacağını söylemek zorunda kaldım."

Omuzları öne doğru sarkarken parmaklarını bardağın etrafında kıvırıyor. "Ben doğaüstü toplumun bir parçasıyım. Tehlikeyle yüzleşmek bu toprakların bir parçası."

Bana söylemediği daha çok şey var. Yine de burnumu sokamam. Sırlarını saklamaya hakkı var.

"Benim türümle ilgili defter hâlâ sende mi?" Onun yerine ben sordum.

"Oh, adamım. Bunu unutmuşum." Ceketinin cebinden küçük deri not defterini çıkardı. "İşte."

Teklif bakıyorum ama almak için bir hamle yapmıyorum. Bu küçük kitapta bir şey var. Ona dokunmak istemememe neden oluyor.

"O şeyin üzerinde bir büyü mü var?" Ben soruyorum. Miranda kaşlarını çattı. "Sen de mi hissediyorsun?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum, "Beni itiyor."

"Bu çok garip. Benim için tam tersi oldu. Sanki beni çağırıyormuş gibi beni kendine çekti."

"Bülbüller hakkında bir kitap, benim türümün ona dokunmasını engellemek için büyülenmiş ve seni mi çağırıyor? Bunu biraz tuhaf bulmuyor musun?"

Defteri rastgele bir sayfaya açıyor ve metni tarıyor. "Kesinlikle. Belki de buradaki bilgi Bülbüller'in başkalarının bilmesini istemediği bir şeydir ve bunu kaleme alan büyücü koruyucu bir büyü yapmıştır. Ama şimdiye kadar bu tür önlemleri gerektirecek herhangi bir s rla kar ıla madım."

 n kapı çarparak açıldı ve bizi korkuttu. Sandalyeyi geriye itip ayağa fırlıyorum. Miranda defteri bir kez daha ceketinin cebine saklıyor ve sonra ayağa kalkıyor.

"Ah,  u lanet büyücüler insanı çileden çıkartıyor." Yüce Cadı'nın sesi bize doğru geliyor.

Miranda oturma odasına ko uyor, ben de arkasından.

"Niko!" O k  k k z kardeşini bir ayı gibi kucaklarken ben tek parça olduğu için rahatlamı  bir şekilde arkada duruyorum.

Yüce Cadı ve Solomon'un da eve geldiğini unutarak sahneyi izliyorum. Aurora, Saxon ve büyücüler ortalıkta görünmüyor.

"Burada ne için var senin?" Miranda'nın annesi suçlayıcı bir şekilde bana sordu. "Miranda'yı yalnız bırakmak istemedim."

Annesine dönüyor. "Rikkon'un vampir kılığı yıpranmı tı, bu yüzden Aurora onu sokaklardan almamı söyledi. Ne oldu peki? Rora ve Saxon nerede?"

Solomon, "Ryker onları enstitüye geri götürdü," diye yanıtlıyor.

"Kızıma eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Bana biraz zaman verirsiniz size yeni bir iksir hazırlayabilirim."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Solomon benden önce konuşuyor. "Gerek yok, Isadora. Bloodstone'da bir sürü var. Şimdi benimle gelsen iyi olur evlat. Bırak dinlensinler."

"Evet, tabii ki."

Tanıdık olanı  n kapıya kadar takip ediyorum ama gözlerimi Miranda'dan alamıyorum. Sanki beni yörüngesine çekiyor ve onun beni içine çekmesine izin vermekten başka bir şey istemiyorum. Ama bu garip dürtüyle hareket etmiyorum. Belki yalnız olsaydık, yapabilirdim.

"Seninle yakında konu acağım, Mir. İyi geceler." "Evet, sana da."

MIRANDA

BİR HAFTA SONRA

I Telefonumu kaç kez kontrol ettiğimin sayısını unuttum. Niko'nun Ashmedai tarafından ele geçirildiği ve bir Nightingale avcısının beni neredeyse ikiye böldüğü geceden beri Rikkon'dan haber almadım. Rikkon'a

Ona birkaç mesaj attım ve neredeyse bir o kadar da aradım, ancak iki gün süren sessizlikten sonra denemeyi bıraktım. Başına kötü bir şey gelmediğini biliyorum çünkü gelseydi haberim olurdu. Yine de kalbim sürekli ağırlaşıyor, endişe ve korkuya kapılıyorum.

Beni umursamadığı belli olan biri için böyle hissetmek çok aptalca. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Koruma hizmeti de buraya kadarmış. Belki de Nightingale avcısının geri gelmeyeceğinden emin olduğu için beni kontrol etmesine gerek kalmamıştır.

Artık enstitüde kalmıyor. Çetenin geri kalanıyla birlikte Lucca'nın malikanesine taşındı. Aurora da orada ama henüz ziyaret etmedim. Onu görmekten kaçınıyorum çünkü Rikkon konusunu açacağını biliyorum. Ona neden bulaşmamam gerektiğine dair bir vaazla uğraşamam. Konuşma zaten boşa gidebilir. Tüm o yüklü bakışların ve geçici dokunuşların hiçbir anlamı olmayabilir. Muhtemelen hepsi kafamdaydı.

Samuray eğitimine zamanında gideceksem gitmeliyim. Geçen hafta tek bir dersi bile kaçırmamaya özen gösterdim. Beni savunacak parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok. Canavarı kendim öldüreceğim.

Kapı çalınır ve Niko içeri girer.

Telefonu yatağıma atıyorum ve sarılmak için bir yastık alıyorum. Bir şekilde, kabarık da olsa korunmaya ihtiyacım var. Nikko kendi iyiliği için fazla gözlemci.

"Ne yapıyorsun? Günlerdir surat asıyorsun." Odama üstünkörü bir bakış atıyor ve sonra gözleri telefonuma takılıyor. "Ondan henüz haber almadın, değil mi?"

"Ne?" Gıcırđıyorum. "Neden bahsettiğimizi bilmiyorum."

"Oh, hadi ama. Ben aptal değilim. Vivienne'in kardeşine büyük bir aşk beslediğini biliyorum. Seni suçlamıyorum. O çok seksi."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve saçlarım at kuyruğu şeklinde bağlı olduğu için utancımı bile gizleyemiyorum.

"Biz sadece arkadaşız."

"Kahretsin. Sana arkadaşlık mı teklif etti? Aranızdaki büyük yaş farkı yüzünden mi?" Bacaklarını altına katlayarak yatağına uzandı.

"O ölümsüz, Niko. Onun için yaşın bir önemi yok."

En azından öyle olmasını umuyorum.

"Doğum gününe iki hafta var. On sekizin on yediden daha iyi olduğu kesin."

Yastığı daha sıkı kavıyorum. "Ugh. Seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Yataktan atlıyor. "Ama sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Eğer ondan arkadaşlıktan fazlasını istiyorsan, atağa geçmelisin. İlk hamleyi onun yapmasını beklemeyin. Kontrolü ele al." Kapalı yumruğunu avucuna vuruyor.

"Tamam, Aşk Doktoru. Bunu kesinlikle yapacağım. Aslına bakarsanız, onun evine gideceğim ve ağzına saldıracağım."

Ha, doğru. Bu da bir şey değil mi?

Niko'nun dudakları geniş bir sırıtışla aralandı. "Görünüşe göre bunu yapmayı çok düşünüyorsun. Düşünmeyi bırak ve sadece yap. Carpe diem."

Tam o sırada telefonum ping atmaya karar veriyor ve kalbim takla atarak boğazımın tepesine çıkıyor. Kimin mesaj attığını görmek için telefonumu çevirdiğimde Niko hâlâ bilmiş bir gülümsemeyle beni izliyor. Bu Rikkon. *Bum!* Kalbim yerinden fırlıyor. *Tanrım, çok kötüyüm.*

"Dudaklarını yukarı kaldırdığına göre, sanırım bu ondan bir mesaj?"

Ona ters ters bakıyorum. "Neden hala buradasın? Çık dışarı!" Yastığımı ona doğru fırlatıyorum.

"Ben gidiyorum. Senin aksine, benim sosyal bir hayatım var. Troy'la çıkacağım. Anneme söyleme."

"Troy kim?"

"Sınıfımdan bir çocuk. Sinemada çalışıyor, ki bu oldukça uygun."

"Peki neden annemin ondan haberi yok?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Çünkü babası Salem'deki haydut büyücüler loncasını yönetiyor." Bana dişlek bir sırıtış atıyor ve sonra kaçıyor.

Tabii ki. Niko sıradan bir aileden biriyle çıkamazdı. Bir insan bile annem için haydutlardan daha tercih edilir olurdu. Erkek arkadaşları bir aydan fazla sürseydi endişelenirdim. Troy haftanın modası, endişelenmeme değmez.

Dikkatimi telefonuma veriyorum, Rikkon'un mesajını görmek için ekranı kaydırırken titriyorum. Bir saat önce gönderilmiş birden fazla mesaj var. Her nasılsa, onun tarafında bir gecikme olmuş. Belki de bulunduğu yerde kapsama alanı yoktu. İlk mesajlar rastgele yazılmış karakterlerden oluşuyor. Kalbim parçalandı. Bunları kıcıyla yazmış olmalı. Ama kaydırmaya devam ettikçe, hayal kırıklığım gerçek bir endişeye dönüşüyor. Mesajlardan birinde beni Tuck an' Roll'a davet ediyor, şehrin iğrenç bir yerinde bir bar.

Hay sikeyim. Oraya gitmesinin tek bir nedeni var: Uyuşturucu almak.

Bilmem gerekirdi. Son zamanlarda gördüğü imgelemler onu rahatsız ettiğine göre, tekrar nüksetmesi an meselesiydi.

Aciliyet hissi beni harekete geçirdi, kalın giysilerimi giydim ve odamdan fırladım. Akşamın erken saatleriydi ve annem evden yeni çıkmıştı. Çok geç saatlere kadar evde olmayacak. Ona bu kadar aceleyle nereye gittiğimi açıklamak zorunda olmadığım için mutluyum. Son zamanlarda daha dikkatli davranıyor, bu bir gelişme ama aynı zamanda bir lanet. Niko ve ben bağımsızlığa çok alıştık. Samuray derslerime gizlice gidebilmek için yaratıcı olmak zorunda kaldım.

Ön kapıyı sarsak bir hareketle açıyorum, içime düşen bedene hazırlıklı değilim. Dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor ama sonra Rikkon'un kapüşonunun altındaki uzun sarı saçlarını tanıyorum. Kollarımdaki bedeninin ağırlığıyla gerileyerek sendeliyorum.

"Ne oluyor, Rikkon?"

Doğruldu, buğulu gözlerle bana baktı. O da ucuz bira kokuyor. *Lanet olsun.*

"Özür dilerim Mir. Direnmeye çalıştım. Ama canım çok yanıyordu. Şimdi her şey yolunda."

Onu içeri çekiyorum ve kapıyı kapatıyorum. Duvara yaslanıp başını ellerinin arasına aldı. Niko onu kaçırmış olmalı. *Şükürler olsun.*

"Ne aldın?"

"Sadece esrar ve bolca biraydı." Hıçkırıyor.

Elini tutup onu mutfığa yönlendiriyorum. "Gel hadi. Seni ayıltmamız gerek."

"Biraz yemeğe ne dersin? Açlıktan ölüyorum." "Eminim öyledir."

Bir sandalye çektim ve onu oturmaya zorladım. Ama Rikkon tekrar elimi tutuyor ve beni kucağına çekiyor. Nabzım hızlanırken kalbim göğsümde sıkışmış bir sinek kuşu gibi gümbürdüyor.

"Sen çok iyi bir arkadaşsın, Mir." Gözleri benimkilere bakarken bir şekilde daha netleşiyor. "Ve çok da güzelsin. Bazen çizgilerin bulanıklaşmasına izin vermemek zor oluyor." Bakışları dudaklarıma düşüyor ve o anda nefes almayı bıraktığımdan eminim.

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Dokunduğumuz yerde elektrik kıvılcımları çakıyor ama bir yanlılık hissi de beraberinde geliyor, anı kirletiyor. Geri çekiliyorum, sonra kucağından atlıyorum.

"Sarhoşsun ve kafan güzel. Çizgileri keskin turalım."

Arkamı dönüp buzdolabından bir şeyler çıkarmakla meşgul oluyorum ama içimden çığlık atıyorum. Ondan kaçtığıma inanamıyorum. *Sarhoşsa ne olmuş yani? Alkol insana bir süredir gizliden gizliye arzuladığı şeyleri yaptırmaz mı?*

"Canın ne yemek istiyor? İstersen ızgara peynir yapabilirim."

Yere çarpan bir sandalyenin gıcırtılı sesi dikkatimi çekiyor. Rikkon kıpırdamadan duruyor, koridora bakarken vücudu aniden geriliyor.

Onun görüş açısını takip ediyorum, sıra dışı bir şey görmüyorum. "Nedir bu Bu

mu "Taluah Aynası burada mı?" diye soruyor bana bakmadan.

"Evet. Annem onu Elena'nın dairesinden eve getirdi. Neden?" "Beni çağırıyor."

Mutfaktan çıkıyor, doğruca annemin ofisine gidiyor.

Aynadır. Rikkon'u takip ediyorum, şimdi inanılmaz derecede huzursuz hissediyorum. O ayna cehenneme açılan bir kapıya dönüştü. Neden onu çağırıyor? Annem bu yüzden onu siyah bir çarşafı örtülü tutuyor. Ona bakmaya cesaret edemiyor, kazara bile olsa. Ama Rikkon çarşafı çekip çıkarıyor. Şu anda bir portal olarak değil, ayna olarak çalışıyor - en azından benim gördüğüm tek yansıyan şey Rikkon'un görüntüsü.

Daha fazla yaklaşmak istemediğim için geride duruyorum. Niko bana Aurora ve Saxon cehennemden dönmeye çalışırken ne gördüğünü anlattı. Aurora da içinde korkunç bir şey görmüş. Bunu riske atmaya cesaret edemem.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Ne cevap veriyor ne de gözlerini nesneden ayırıyor. Endişe içimi kemiriyor. *Ya korkunç bir hayalin içinde sıkışıp kaldıysa?* Tam onu geri çekecekken kolunu kaldırıp yüzeye dokunuyor. Parlak bir ışık parıltısı tüm odayı aydınlatıyor, neredeyse gözümü alıyordu. Kolumu omzuma attım.

Gözlerimi korumak için yüzümü. Görüntü kaybolduğunda, Rikkon yere yığılmış, kıpırdamadan duruyordu.

"Kahretsin!" Ona doğru koşuyorum ve kollarımı koltuk altlarından geçirip onu güvenli bir mesafeye sürüklerken doğrudan aynaya bakmadığımdan emin oluyorum. Sonra aynayı tekrar çarşafla örtüyorum.

İnliyor, yavaşça yaşayanların dünyasına geri dönüyor. Yanına çömeliyorum ve uzun saçlarını yüzünden itiyorum. Gözlerini kırıştırarak açıyor ama bana odaklanması için bir dakika daha geçmesi gerekiyor.

"İyi misin?"

Hemen cevap vermiyor ve beyin sarsıntısı geçirdiğinden korkuyorum. Gözleri aniden yuvarlaklaşıyor ve bir anda doğrulup beni omuzlarımdan tutuyor. "Ellnesari'yi gördüm, Mir. Aynanın içinden. Annemin sarayını gördüm. Her şeyi hatırlıyorum. Ve gördüm...." diye devam ediyor.

"Ne gördün?"

Beni bırakıp arkasını döndü. "Evlenmem gereken dişi gördüm. Kader eşimi."

Buz gibi bir el içime uzanıyor ve kalbimi kavıyor, bin parçaya ayrılana kadar donduruyor.

"Aurora ve Saxon gibi," diye mırıldanıyorum, yenilmiş bir halde bacaklarımin arkasına oturarak.

Rikkon titreyen bir nefes verir. "Evet, ama on bin kat daha güçlü."

Ortama sarılıyorum, boğazıma kadar gelip nefes yolumu tıkayan çaresizlikle savaşıyorum. Rikkon başka biriyle çiftleşti, bu da onun ve benim için asla bir gelecek olmayacağı anlamına geliyor.

"Vivi ile perdeyi nasıl geçebildin? Bağlanmış eşlerin birbirlerinden uzak olamayacağını sanırdım."

"Bağlanma son saniyeye kadar yerine oturmadı. Ne olduğunu anladığımda zaten bu taraftaydım ve Ellnesari'ye dönüş yolu bana sonsuza dek kapandı."

Yüz ifadesi sefaletle sıkışmış. Vivi'den çok daha kötü durumda olmasına şaşmamalı. Eşinin hasretini çekiyordu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi bağı hatırladığına göre, acı çekiyor musun?"

Başını sallar. "Hayır. Ben..." Uzaklara bakıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "İçimde bir boşluk hissediyorum."

Göğsümde bir umut dalgası alevlendi. Belki de aramızdaki bağ bir şekilde kopmuştur. "Şey, boşluk acıdan daha iyidir."

"Belki," diye cevap veriyor inançsızca ve iyimserliğimi söndürüyor.

Bağ olsun ya da olmasın, görünüşe göre hâlâ Nightingale dışisine bağlı.

Miranda ayağa fırlıyor ve aramıza mesafe koyuyor. Yüzü bir tarafsızlık maskesi, ama anlamlı gözleri bana farklı bir hikaye anlatıyor. Benim yüzümden acı çekiyor ve bu da kendimi pislikten daha kötü hissettim. İkimizi de ömür boyu sürececek bir sefaletle mahkûm edeceğimi bile bile onu öpmeye çalıştım. Nasıl hem başka birine bağlanıp hem de ona bu kadar çekilebiliyorum? Hiç mantıklı değil.

Ayağa kalktım, aynaya sırtımı döndüm. Artık anılarımı geri kazandığıma göre, kalıntının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda Ellnesari de dahil olmak üzere farklı boyutlara portallar açmak için kullanılabileceğini de biliyorum.

"Hafızanı geri kazandığına sevindim. Bu o dengesiz avcının kim olduğunu bildiğin anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi açtım, savaşçının Miranda için geri gelmeyeceğini bildiğim halde gelmesinden endişelendim. Bir hata yapmış olabilirim.

"Geri geldi mi?" Ben sordum.

"Hayır. Onu görmedim. Tanrı'ya şükür. Ama kim olduğunu ve neden senin peşinde olduğunu biliyor musun?"

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip uzaklara bakıyorum. Anılarımı geri kazanmanın bana bir tür huzur vereceğini düşünmüştüm ama kendimi her zamankinden daha sefil hissediyorum.

"İki soruya da evet. Adı Selor Nyrk. Annemin en güvendiği şövalyesi ve sevgilisiydi."

"Bekle? Ne? O annenin sevgilisi mi? Peki ya baban?" "Ne olmuş ona?"

"Hâlâ buralarda mı?"

Kıkırdıyorum, şimdi onun kafa karışıklığını anlıyorum. "Vivi ve ben sürgün edildiğimizde o vardı. Aquila'nın sarayının yönetimi her zaman kadınlara geçer, erkeklere asla. Babam gücü olmayan bir kral. Kraliçe Maewe yönetir."

"Yani bu, annenin sevgililerini alıp babanın gözünün önünde sergileyebileceği anlamına mı geliyor?"

"Ellnesari'de eşinizin kader arkadaşınız olmaması bir hakaret olarak görülmez. Ama öyle olsaydı, bir sevgili edinmezdi. Sadece birbirlerini görürlerdi."

O zaman neden benim için durum böyle değil? İlk başta tek hissettiğim göğsümdeki bir delikti, ama şimdi, beni Cygnus krallığının prensesi Eriel Fasanor'a çağıran bağın daha da güçlendiğini hissedebiliyorum.

"Öyle mi? Yani kader arkadaşlığı orada yaygın bir şey değil mi?"

"Yaygın olduğunu söyleyemem ama o kadar da nadir değil. Tek bildiğim, rütbe ve ittifaklar da dahil olmak üzere her şeyden üstün olduğu."

Miranda'nın sert yutkunmasını yakalıyorum ve içimden küfrediyorum. Gerçeğin onu incittiğini bildiğim halde ona karşı bu kadar dürüst olmamalıydım. Düşük özgüvenim daha önce beni kör etmişti, ama şimdi hissettiklerimin tek taraflı olmadığını açıkça görebiliyorum.

"Tamam, bu Selor denen adam annen için çalışıyor ya da çalışmış. Onun burada ne işi var? O da mı sürgün edildi?"

"Bunu bilmiyorum. Onu yakaladığımızda ilk sormamız gereken şey bu."

Kaşları göklere fırlıyor. "Onun peşinden mi gitmek istiyorsun? Ya bizi tekrar öldürmeye çalışırsa?"

"Etmeyecek. Kraliçe Maewe'nin ailesinin hiçbir üyesine zarar vermeyeceğine dair bozulmaz bir yemin etti."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor. "Oh, harika.

Sen korunuyorsun. Peki ya ben?"

Ona yaklaşıyorum, onu kollarıma almaya hazırım ama kısa kesiyorum.

Ne düşünüyorum ben? Bunu bize yapamam, *ona* yapamam.

"O da sana zarar vermeyecek. Emirlerime itaat etmek zorunda." "Daha önce seni dinlemedi."

"Çünkü doğru kelimeleri kullanmayı unuttum. Şimdi gidip onu aramalıyız."

Miranda başını sallar. "Üzgünüm, Rik. Gelemem. Planlarım var."

Hayal kırıklığı üzerime çöküyor ve aynı zamanda göğsümü delip geçen bir kıskançlık duygusu var ki bu çok saçma. Miranda sadece bir arkadaş olabilir. Daha fazlası değil.

"Oh, ne tür planlar?"

"Samuray eğitimi."

O zaman bir randevu değil. Kıskançlığın kalbimdeki mungenesi gevşedi.

"Artık bir vampir gibi davranmadığıma ve saçma bir programa bağlı olmadığımı göre, gelebilir miyim?"

"Sınıfıma gelmek mi istiyorsun? Neden?"

"Çünkü eskiden mükemmel bir dövüşçüydüm ama çok paslandım. Pratik yapmak işime yarayabilir."

Yarıkların arasından beni izliyor. "Artık sarhoş ya da uçmuş görünmüyorsun." "Değilim. Sanırım aynaya dokunmak beni ayılttı."

"Peki, tamam. Bu ilginç olacak."

Bahanem saçmalık. Vampir malikanesinde zaten bir sürü savaş eğitimi alıyorum. Ronan bir talim çavuşu. Miranda ile yollarımı ayırmaya henüz hazır değilim. Geçen hafta ondan uzak durmak neredeyse imkansızdı.

"Değişeceğim," diye devam ediyor. "O aynadan uzak dursan iyi olur. Yanlışlıkla tekrar cehenneme bir kapı açmak istemeyiz."

"Evet. İyi fikir."

Nesneyle tekrar yüzleşmek için onun odadan çıkmasını bekliyorum. Çarşaf yerinde duruyor, ta ki yerinde kalmayana kadar. Şimdi aynanın yanında bir yığın halinde yatıyor. *Hay sikeyim*. İlk başta tek gördüğüm yansıma, ama yaklaştıkça yüzey dalgalanıyor ve sonra bana sabahın erken saatlerinde ışıkla yıkanan ruhani bir kış bahçesini gösteriyor. Taze bir kat kar, açık gri ağaçların yapraksız dallarını ve kayalık zemini kaplamış. Zaman kadar yaşlı ağaçların açıkta kalan kökleri üzerinde parlak mor lekeler belirliyor. Bunlar canlanan kış çiçekleri. Sonra o belirliyor, güzel ve soğuk. Kader eşim, müstakbel gelinim. Sarayının renklerini, beyaz ve açık gri tonlarını giyiyor, bu da beyaz saçları ve soluk teniyle birleşince arka plana karışmasını sağlıyor. Ama gözleri, çarpıcı bir cerulean mavisini renginde, kaçırmak imkansız.

"Rikkon. Seni ne kadar özledim," diye fısıldıyor.

Bağın bana emrettiği gibi cevap vermeliyim, ama dilim ağzımda sıkıştı ve ruhum ikiye bölünüyor gibi görünüyor.

Narin kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir? Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Bir parçama ihanet etmeden ona cevap veremiyorum, bu yüzden korkakça bir şey yapıyorum ve aynayı tekrar siyah çarşafıla örtüyorum.

Göğsümde beyaz bir acı alevleniyor ve beni Eriel'e bağlayan görünmez kordon geriliyor.

"Rikkon?" Miranda bana sesleniyor. "Geliyor musun?" "Evet, Mir. Geliyorum."

MIRANDA

Rikkon hafızasını geri kazandığından beri doğru davranmıyor. İyi olduğunu söylemişti ve dışarıdan bakıldığında da iyi görünüyor ama artık onda bir tuhaflık var. Belki de her geçen dakika daha da güçlenen ve ona acı veren bağıdır.

Kahretsin. Bunu düşünmek istemiyorum. Aklımı başımda tutan tek şey olan samuray eğitimime gelmesine izin vermem yeterince kötü zaten. Bay Shirogane'nin dojosu Rikkon'un hatırasıyla lekelenmemiş tek yerdirdi ve şimdi o da mahvolacak.

Üzerimi değiştirirken, Rikkon'a geçen hafta beni neden hayalet gibi gördüğünü sormayacağıma dair kendime söz verdim ama daha yola çıkalı beş dakika olmadan koca ağzımı açıyorum.

"Neden beni aramadın ya da mesaj atmadın?"

"Özür dilerim, Mir. Mesafemi korumamın en iyisi olacağını düşündüm." "Neden?"

"Neden? Tanrım, çünkü ben bir felaket mıknatısıyım."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu çok saçma bir bahane, Rik. Tekrar dene."

"Ben ciddiylim, Mir. Yollarımız kesiştiğinden beri neler olduğuna bir bak."

"Arkadaş olsak da olmasak da o kötü şeyler olacaktı. Anlamıyor musun? Vampirler arasında, hatta belki de tüm süper toplum arasında büyük bir savaşın eşiğindeyiz."

Rikkon konuşmuyor, onun yerine pencereden dışarı bakıyor. Şimdi cevabımda çok sert olduğumdan endişeleniyorum. *Hayır, Miranda. Olmadın. Bu arkadaşlığı kurtarmak istiyorsa itiraf etmeli.*

"Alo? Bir şey söylemeyecek misin? Dinle, eğer bana karşı dürüst olamayacaksan, o zaman arkadaş olmamızın bir anlamı yok. İçimde yer yok-"

"Sana karşı sağlıksız bir çekim hissediyorum," diye ağzından kaçırır.

"Ne?" Ona bakmak için dönüyorum ve araba sağa doğru savruluyor. Yüzüm yanarken şeridime geri dönüyorum ama artık önümde hiçbir şey göremiyorum.

"Onunla savaşmaya çalışıyordum ve bildiğim tek yol mesafemi korumaktı."

Kalbim dört nala koşmakla meşgulken zihnim korkunç bir kasırğa gibi dönüyor. "Neden onunla savaşmaya çalışıyordun? Aurora ya da Saxon sana bir şey söyledi mi?"

"Benim kaderimde başkası var, Mir. Bana her ne oluyorsa bu bir anomali, gerçekteşmemesi gereken bir şey."

Ve bir anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Parmaklarımı direksiyonun etrafında daha sıkı kıvırıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum.

"Bağın kopmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır," sesi acılı geliyor. "Geri döndü ve gittikçe güçleniyor."

Gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor. Fark etmemesini umarak aceleyle sildim.

"Ellnesari'ye dönmeniz gerekiyor. Bu yüzden Selor'u bulmak istiyorsun. Onun dönüş yolunu bildiğini düşünüyorsun."

"Bildiğinden emin değilim ama evet, ona birkaç sorum var."

"Tamam. Onu bulacağız ve sonra seni söz verdiğin yere geri götürmenin bir yolunu bulacağız."

Tanrım, sesim hiç de acı gelmiyor.

"Keşke her şey farklı olsaydı, Mir. Gerçekten."

"Yine de olmadıklarına sevindim. Sen buraya ait değilsin, Rik. Geri dönmelisin."

Yorumuma cevap vermedi ve ben de onu suçlamıyorum. Çok sertti ve ben böyle biri değilim. Sanırım kalp acısı hepimizi canavara dönüştürüyor.

Her zaman yaptığım gibi aynı gölgeli sokağa park ediyorum, ama bu sefer Rikkon buranın güvensiz olduğu hakkında yorum yapmıyor. Ve dojoya kadar olan yürüyüş boyunca çenesini kapalı tutuyor. Keşke daha önce bana karşı bir şeyler hissettiğini ağzından kaçırmasaydı. Hayır, asıl söylediği "sağlıksız bir çekim" idi. Bu da ne demek oluyor? Onun peşime takılmasına izin verdiğim için çok pişmanım. Samuraylık yolunda ustalaşmak için gereken huzuru bozan bir kargaşa bulutu üzerimizde dolaşıyor.

Dojo'ya girdiğimizde tatamide kimse yoktu. Bay Shirogane ofisinde olmalı ve Marcello henüz gelmedi.

"Üstümü değiştirmeye gidiyorum. Ben yokken başını belaya sokmamaya çalış."

Soyunma odasına doğru yöneldim ama Rikkon koluma dokunarak beni durdurdu. "Mir, çok özür dilerim."

Yüzüme gülümsemelerin en sahtesini yerleştirerek cevap veriyorum, "Evet, biliyorum.

Benim için endişelenme. Bu ders bittiğinde iyi olacağım."

Bir an için gözleri karardı. Ne? Şimdi de bana mı kızdı? Bağırarak ve ona hem pastasını alıp hem de yiyemeyeceğini söylemek istiyorum ama öfkemi yutuyorum ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Bana karşı hissettiklerinin sağlıksız olduğunu söyledi. Bunun bir anormallik olduğunu söyledi. *Sikerim böyle işi. Kızgın ya da sinirli olamaz.* Şimdi onu Ellnesari'ye geri götürmek için ekstra motive oldum, böylece bir daha asla onun aptal ve muhteşem yüzüne bakmak zorunda kalmayacağım.

MIRANDA

I duygularımı kontrol altına alabilmek için acele etmeyeceğim. Rikkon'la aramda bir şey olma ihtimalinin sıfır olduğunu bildiğim halde içimde umut yeşermesine izin verdiğim için kendime çok kızgınım.

Ben. Yolumuza çıkan en büyük engelin kader olduğunu bilmiyordum. Aurora Saxon'la çiftleştğinde şanslıydı ama ben kaderin ellerinde tam tersini yaşıyorum ve bunun için o sürtükten nefret ediyorum.

Tanrım, hiç mantıklı konuşmuyorum. Lavabonun üzerindeki küçük aynadaki yansımama bakarak kuşağımı ayarlıyorum ve birkaç sakın nefes alıyorum.

"Tamam, bunu yapabilirsin Miranda. Sadece birkaç saat."

Eğitim odasına döndüğümde, Rikkon ve Marcello'yu birbirlerine ve Bay Shirogane'yi de aralarına bakarken buluyorum.

"Burada neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Ah, Bayan Leal. Bize katılabildiğinize sevindim. Başlıyoruz." Bay Shirogane sorumu duymazdan gelerek odanın önüne doğru yöneldi.

Rikkon'a döndüm. "Ben tuvaletteyken ne oldu?" "Benim tarafımda bir şey yok. Arkadaşına sor."

"Misafirin olduğunu bilmiyordum, Mir. Davetsiz misafir sandım," diye yanıtlıyor Marcello.

Rikkon, Marcello'ya yönelttiği ölümcül bakışlarını yoğunlaştırıyor ve bu da hikâyenin tamamını öğrenemediğim şüphesine kapılmama neden oluyor. Ama işin özüne inemeyecek kadar yorgunum. Sadece bu akşamki derse başlamak istiyorum.

Bay Shirogane bana "Arkadaşınız katılmak istiyorsa ayakta kalırlarından kurtulması gerekiyor" dedi.

"Evet, katılmak isterim," diye yanıtlıyor Rikkon.

Marcello öne doğru bakmadan önce Rikkon'a küçümseyici bir bakış atıyor. "Bu gece ne yapıyoruz, Sensei?"

"*Hyoho Niten Ichi-ryu* eğitimine devam edeceğiz. Kılıçlarınızı alın."

"Güzel." Marcello bana hınzırca bir gülümseme veriyor ve silahların monte edildiği duvara doğru ilerliyor.

Neşesinin yüzde yüz eğitimle bağlantılı olmadığından şüpheleniyorum. Harika. Bu bir testosteron yarışmasına dönüşecek. Tam da bu geceyi dört gözle bekliyordum.

"Bıçaklar konusunda ne kadar yeteneklisin, evlat?" Bay Shirogane Rikkon'a sorar. "İdare ediyorum."

"İdare ediyorum." Marcello homurdanıyor. "Sahte silahlarla eğitim yapmıyoruz dostum."

Rikkon ona alaycı bir bakış atar. "Endişelendiğin buysa kendi elimi kesmeyeceğim. Ama seninkini kesebilirim."

"Kesin sesinizi, siz ikiniz." Kılıçlarımı bineklerinden aldım ve tatamideki yerime döndüm.

Bay Shirogane, dudaklarının hafifçe yukarı kalkması dışında nötr bir ifadeyle sahneyi izliyor. Bundan keyif alıyor ve nedenini merak ediyorum.

Bir ve iki numaralı sikkafalılar tatamide bana katıldığında, Bay Shirogane tüm hareketleri ve duruşları tekrar gözden geçiriyor. Bunu Rikkon'un yararı için yapmıyor. Bu tür dövüşleri kaç kez çalıştığımızın bir önemi yok. Gözlerimi sadece ondan ayırmamaya çalışıyorum ama Rikkon yanımda dururken bu çok zor. Varlığımın her zerresiyle ona bakma dürtüsüyle savaşıyorum.

Eğitimin giriş kısmı yaklaşık yirmi dakika sürer. Şimdi eğlenceli kısım geliyor. Tüm hareketleri gerçek dövüşte uygulamaya koyacağız.

"Bu gece tek bir sayımız olduğu için Bayan Leal ile tartışacağım," dedi Mr. Shirogane duyuruyor.

İçimden rahat bir nefes alıyorum. Genelde Marcello'yla idman yapmakta sorun yaşamıyorum ama Rikkon'a bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor gibi görüldüğünde değil. Ve Rikkon'la dövüşmek tam bir kabus olurdu.

Ama kendimi Rikkon'un gözetimi altında bulduğumda, sensei ile antrenman yapmanın daha iyi olacağı düşüncem pencereden uçup gidiyor. *Muhteşem.*

Duruşumu alırken sırtımdan ter damlıyor. Herkesin önünde kendimi rezil edeceğimden korkuyorum. Ama müsabaka başladığında, sanki midemin çukurunda bir ateş tutuşuyor. Samuray ruhu devreye giriyor ve başımı vücuduma bağlı tutmaya odaklanmama yardımcı oluyor. Blok yapıyorum, saldırıyorum ve kılıcımı ölümcül bir danstaymışım gibi sallıyorum. Bay Shirogane ile karşı karşıya gelmek kolay değil ve sanırım o da kendini pek tutmuyor.

Tartışmamız çıkmaza giriyor ve geri çekilip selam verdiğinde yüzüne gururun kazındığını fark ediyorum. *Vay anasını.* Hayatta kaldım ve buna inanamıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyor olabilirim ve yüzüm efordan yanıyor olabilir ama hayatım boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Gülümsememek elde değil.

Arkamı döndüğümde Marcello'nun çenesi gevşemişti ama Rikkon'un yüz ifadesi aklımı başımdan alıyor. Mavi gözleri ateş gibi, o kadar yoğun ve nüfuz edici ki, onun karşısında kendimi tamamen çıplak hissetmeme neden oluyor. Özlem bana sertçe çarpıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Ama sonra onun için bir yük, bir rahatsızlık olduğumu hatırlıyorum ve sıcaklık buza dönüşüyor, gülümsemem solup yok oluyor.

"Hadi, hanım evladı. Bakalım ne kadar sert emiyorsun." Marcello tatamiye yönelir.

"Bay Marangoni, samuray ruhu bu değil. Egonuzun araya girmesine izin veriyorsunuz. Egonun savaşta yeri yoktur."

Marcello pişmanlık duyuyor gibi görünüyor. "Evet, hocam. Özür dilerim."

Etrafında dönüyor ve çoktan tatamiye yerleşmiş, kılıçları hazır olan Rikkon'la yüzleşiyor. Ancak müsabaka başlamadan hemen önce bana bakıyor ve dikkatinin uyandırdığı duyguyla ne yapacağımı bilemiyorum. Karnımda kelekler deli gibi uçuşuyor ama kalbim dikenli bir tel tarafından sıkıştırılıyor. Umarım taktığım kayıtsızlık maskesi

kaymaz.

"Başlayın" diyor Bay Shirogane.

Ronan Rikkon'la eğitiminde ne kadar ilerlediğini bilmediğim için nefesimi tutuyorum. Marcello bir canavar ve geri adım atmayacağını biliyorum. Tarzlarındaki farkı hemen görebiliyorum. Marcello acımasız güce önem verirken, Rikkon bir kedi kadar çevik. Vampirin etrafındaki hareketleri büyüleyici. Kimse onu mükemmel ve ruhani bir Bülbul Prens'ten başka bir şey sanamaz.

Gah. Ne düşünüyorum ben? Rikkon'un özellikleri hakkında saçmalayan Tom Mularkey gibi konuşuyorum.

Şu ana kadar Rikkon'un tek yaptığı Marcello'nun saldırılarından kaçmak ve onları engellemek oldu. Rakibini yoruyor, Marcello da bunu fark etmiş olmalı. Çok sinirli görünüyor.

"Hadi ama dostum. Korkaklığı bırak ve üzerime gel."

"Nasıl isterseniz" diye cevap vermeden hemen önce Rikkon'un dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyi yakalıyorum.

Sonraki hareketleri o kadar hızlı ki neredeyse yetişemeyeceğim. Kılıçlar bir bulanıklık içinde havayı yararak, saldırıyı engellemek için zar zor zamanı olan Marcello'nun üzerine iniyor. Homurtuları daha da yükseliyor ve ardından hem katanası hem de wakizaşisi elinden fırlıyor.

Rikkon kılıcının ucunu Marcello'nun boynuna dayayarak dövüşü sonlandırmak yerine geri çekilip kılıçlarını indiriyor. Ellerini dizlerine dayayan Marcello'nun nefes alışları kesik kesik geliyor.

Onu daha önce hiç böyle soluk soluğa görmemiştim.

"Aferin evlat. Bu çok güzeldi. Bir düşmanın iç dengesinin eksikliğinden nasıl yararlanılacağına dair mükemmel bir örnek."

"Benim iç dengem var," diye karşılık veriyor Marcello. "O sadece zaten bir usta olduğunu açıklamayı başaramadı." Bana döndü. "Uyardığın için teşekkürler, Mir."

"Hey! Kıçına tekmeyi yedin diye beni suçlama."

Rikkon sakince, "Kaybetmeniz Miranda'nın suçu değil," diyor ve bu benim sinirlerimi bozuyor.

"Beni savunmana ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum.

"Mir, ben yapmadım-"

Elimi kaldırıyorum. "Kendine sakla. Gitmem gerek." "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Burası dışında herhangi bir yer. Beni takip etmeyin." Çıkarken spor çantamı aldım ama üstümü değiştirmek için tuvalete gitmek yerine Bay Shirogane'nin dojosundan hışımla çıktım. Şu anda o kadar öfkeliyim ki bir şeyleri kırabilirim. Sensei ve Marcello'nun önünde sebepsiz yere bir çocuk gibi davrandım. Rikkon'un peşime takılmasını asla kabul etmemeliydim.

Takip edildiğimi hissetmiyorum ama yine de omzumun üzerinden bakıyorum. Kimse peşimden gelmedi. Güzel. Artık her şey yolundaymış gibi davranmama gerek yok. Arabamın park ettiği sokağın köşesini dönüyorum ve neredeyse Nightingale avcısı Selor Nyrk'ten başkasıyla çarpışmıyorum.

"Ne oluyor be!" Geri sıçradım, yumruk yaptığım ellerimi kaldırdım. Agresif duruşuma bakıyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Buraya seninle kavga etmeye gelmedim, küçük cadı."

"Her neyse. Son karşılaşmamızda benden şiş kebab yapmaya çalışmıştın."

"Ama ben yapmadım."

"Sadece Rikkon müdahale ettiği için."

Avcı kıkırdar. "Tabii, öyleymiş gibi davranalım."

"Buraya beni öldürmeye gelmediysen, ne istiyorsun?"

"Sana yardım etmek için buradayım."

Gülme sırası bende. "Bu çok zengin."

"Rikkon hafızasını geri kazandı, yani artık Cygnus krallığının prensesi ile arasındaki bağı hatırlıyor."

Yüzümü buruşturuyorum, onun bağından söz etmenin bile içimi kanatmasından nefret ediyorum.

Ve bir prenses olmalıydı, değil mi? Hay sikeyim.

"Yani?"

"Ellnesari'ye dönmesi gerekiyor yoksa delirecek. Anılarıyla tekrar oynayamam."

"Bekle? Rik ve Vivi'nin hafızalarını silen sen miydin?"

Avcı ellerini sabırsızca sallıyor. "Önemsiz ayrıntılar. Ellnesari'ye bir portal açmanın bir yolu var."

Kaşlarım çatıldı. "Bir yol biliyordun ve kimseye söylemeye zahmet etmedin mi? Neden Rikkon'un kafasını karıştırmak yerine ona söylemedin?"

"Doğru zaman değildi. Çok fazla soru soruyorsun, genç cadı."

"Bundan emin olabilirsin. Eğer Ellnesari'ye geri dönmenin bir yolu varsa, hemen söyle."

"Taluah Aynası'na ve ilk aşınaya ihtiyacın var."

"Bekle, Solomon'a ne için ihtiyacın var?"

"İki gün içinde seni bulacağım. Hazır ol."

Sonra da beni öncekinden daha fazla soruyla baş başa bırakarak ortadan kayboluyor. Ama tekrar ortaya çıkmasını bekleyeceğimi sanıyorsa fena halde yanılıyor. Kralın yakın çevresini çökertmenin tam zamanı.

"Y Onun peşinden gitmiyor musun?" Marcello bana sordu.
"Bana onu takip etmememi söyledi. Onun isteklerine saygı duyuyorum."

Ellerini havaya kaldırır. "Aman Tanrım. Sen çok cahil bir adamsın. Bir kız ne zaman bir şey söylese, tam tersini kasteder. Onu takip etmediğin için muhtemelen daha da kızgındır." Bay Shirogane'ye bakıyor. "Söyle ona, Sensei."

"Karışmasam daha iyi olur. Hâlâ bekâr olmamın bir sebebi var." Kıkırdıyor.

Isı yüzüme yayılıyor ve kulaklarım yanıyor. Bunun bir sevgili kavgası olduğunu düşünüyorlar. Çenemi ovuyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

"Eğer kafanı kışından çıkarmayacaksan, ben de arkadaşımın peşinden gidiyorum."

Hemen kıllandım. "Miranda'yı takip etmiyorsun."

Vampirin gözleri kısılır. "Öyle mi? Beni kim durduracak?"

Ona doğru bir adım attım. "Yapacağım. Görünüşe göre dersini almamışsın."

"Yeter!" Bay Shirogane sözümü kesti ve bana sertçe baktı. "Dojoma girmenize izin verdim çünkü sizde iyi niyetler sezdim. Ama şimdi çok fazla kargaşa, çok fazla dengesizlik hissediyorum. Samuraylar böyle yapmaz. Derhal gitmelisin."

Utanç üzerime çöküyor, Bay Dangkalak Vampir'in önünde azarlandığım için değil. Çünkü Bay Shirogane'nin sözleri ruhumdaki yaraya baskı uyguluyor. Miranda'ya ona karşı hissettiklerimin sağlıksız olduğunu söyledim.

Anomali. Neredeyse benim eksikliklerim için onu suçlayacakmışım gibi konuştum.

Tanrım, onunla aramı düzeltmeliyim.

Bay Shirogane'ye başımı eğiyorum. "Ders için teşekkür ederim, Sensei."

Marcello'ya bakmadan ayakkabılarımı giydim ve dışarı çıktım. Miranda'nın beş dakikalık bir başlangıcı vardı, bu yüzden henüz gitmemiş olmasını umarak peşinden koşuyorum. Ama arabasını park ettiği yan sokağa yaklaştığımda ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor ve alnımdaki küçük bir zonklama beni irkiltiyor. *Kahretsin. Başka bir imgelem mi görmek üzereyim?*

Adımlarım titriyor ve bir an için kendimi duvara yaslamak zorunda kalıyorum. Dünya dönüyor ve midemi bulandırıyor. Gelecek olan dayanılmaz acıya hazırlanıyorum ama şaşırtıcı bir şekilde baş ağrım yavaş yavaş azalıyor.

Yakınlardaki tanıdık bir varlık kafamı kaldırmama neden oldu. Ve işte karşımda, *giysisi* ve sert at kuyruğuyla duruyor. Düz saç tutamları saç bandından kurtulmuş ve şimdi güzel yüzünü çerçeveleyiyor. Kalbim küt küt atıyor ve bir an için neden onun alanına giremediğimi, ona sıkıca sarılamadığımı ve beni asla bırakmaması için yalvaramadığımı unutuyorum. Sonra göğsümde keskin bir çekiş hissediyorum, sanki bir kanca derimi delmiş ve beni ters yöne doğru çekişirmiş gibi.

"Başka bir imgelem mi görüyorsun?" diye sorar.

Duvarı iterek boyum kadar dikleşiyorum. "Hayır. Öyle sandım ama geçti. Mir, ben çok-"

"Özür dilemeyi başka bir zamana sakla, Rikkon. Az önce çok büyük bir şey oldu."

Bana Rikkon dedi, Rik değil. Bu sefer gerçekten batırdım. "Ne?"

"Nightingale avcısı geri geldi. Ellnesari'ye bir portal açmak için Taluah Aynası'nı nasıl kullanacağını bildiğini söyledi."

"Onunla konuştun mu? Şimdi mi?" "Evet."

Kıyafetlerinde herhangi bir boğuşma izi aramak için yaklaşıyorum. "Sana zarar verdi mi?"

Geri çekildi, öfkeyle baktı. "Hayır. Lütfen odaklanabilir misin? Seni Ellnesari'ye nasıl geri götüreceğini biliyor. Bunun için heyecanlı değil misin?"

Bağ bir an için güçleniyor ama göğsümde dönen duygu heyecan değil. Dehşet. Geri dönmek istemiyorum.

"Bu bir tuzak olabilir."

"Evet, biliyorum. Taluah Aynası ve Solomon'a ihtiyacımız olduğunu söyledi. o."

"Neden Bloodstone'un müdürünü bu işe karıştırma ihtiyacı duyuyor?" "Bilmiyorum. Umarım onu kurban olarak kullanmazlar."

Saçlarımı geriye itip tellerini çekiştiriyorum. "Başka ne dedi?" "İki gün içinde dönecekmiş ve hazır olmamız gerekiyormuş."

"Bir portal açmak için Taluah Aynası'nı nasıl kullanacağını bildiğinden şüphem yok.

Ellnesari'ye. Burada çünkü onu annem gönderdi. Ona geri dönmesi için bir yol vermiş olmalı."

"Dahası da var. Hafızanı silen kişi o."

Başımı sallayarak bu fikri reddediyorum. "Nasıl? Hafıza büyüsünü nereden aldığımı hatırlıyorum. Rüya yakalayıcıları satan bir druid'den."

"Belki de arkadaşımızın rüya yakalayıcı dükkanında sert bir konuşma yaptığı adamdır?"

Orospu çocuğu. Şimdi anlaşılıyor. Buradaki hiçbir büyülü yaratık Nightingale kraliyetinin hafızasını silecek kadar güçlü olamaz. Selor ona büyüyü vermiş olmalı. Ama neden?

"Her neyse, seni almak için dojoya geri dönüyordum. Kral Raphael'i ziyaret edeceğiz."

"Ona ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Tabii ki. Annenizin uşağının burada olduğunu bilmesi gerekiyor."

Kralın bu meseleye dahil edilmesinden rahatsızlık duyuyorum. Birinci nesil vampirleri etkileyen hastalık onda çoktan ortaya çıktı. Bu yüzden Lucca artık gösteriyi yönetmeye daha çok dahil oldu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Mir. Belki de önce Lucca ile konuşmalıyız."

Kaşlarının çatılması ve dudaklarının kıştırılması bana önerimden nefret ettiğini söylüyor.

"Tamam. O zaman oraya gidelim. Lucca'nın evine daha önce hiç gitmedim." Arkasını döner ve adım adım uzaklaşır.

"Nedenmiş o?" Onu takip ediyorum.

"Hiç davet almadım. Ben sadece Yüce Cadı'nın ortanca çocuğuyum, önemli biri değilim."

Omzuna dokunuyorum. "Böyle söyleme. Sen önemlisin."

Omuz silkiyor ve elimden uzaklaşıyor. "Bana güzel şeyler söylemene gerek yok, Rikkon. Büyük planın içinde nerede durduğumu biliyorum.

şeyler."

Arabasının kapısını açar ve içeri girer. Bu cehennem gibi bir yolculuk olacak. Miranda'nın bana daha fazla kızmaması için ne yapmam ya da söylemem gerektiğini bilmiyorum. Ağzımı her açtığımda, kendime daha derin bir çukur kazmayı başarıyorum.

Bir süre konuşmuyoruz ve sessizlik uzadıkça buna dayanmak daha da zorlaşıyor. Kız kardeşimin güvenine ihanet etmek üzereyim ama Miranda neden Selor meselesini kral yerine Lucca'ya götürmekte ısrar ettiğimi bilmeyi hak ediyor.

"Kral'a annemin kölesinden bahsetmek istemememin bir nedeni var Mir ve bunun nedeni senin onunla görüşecek kadar önemli olmadığını düşünmem değil. O hasta."

"Ne demek hasta? Ne tür bir hastalık?"

"Akli melekelerini kaybediyor ve onu iyileştirmenin tek yolu Bülbüllerin geri dönüp sihirlerini geri getirmeleri."

"Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey."

"Yakın çevresi dışında kimse bunu bilmiyor. Ve bu şekilde de kalmalı. Vampir nüfusunun geri kalanı krallarının delirdiğini öğrenirse ortaya çıkacak kaosu bir düşünün."

"Tam bir anarşi olurdu. Ve Tatiana bu durumdan kesinlikle faydalanır ve tahtı kendisi için talep eder."

"O da hasta. Tüm birinci nesil vampirler hastalığa yenik düşüyor. Kral Raphael akıl sağlığını en uzun süre koruyan kişi."

"Ve diğer vampirler de zaman zaman kış uykusuna yatıyor olmalı. Eğer hiçbir şey değişmezse, bu onların sonu olabilir."

Pencereden dışarı bakıyorum. "Ellnesari'ye geri dönmemin ana sebebi de bu. Annemi ve diğer yöneticileri her şeyin normale dönmesi için ikna etmeye çalışmak."

"Eşinin yanına dönmen gerektiğini sanıyordum," diye yanıtlıyor acı dolu yumuşak bir sesle.

"Hayır. Eğer tek sebep o olsaydı, gitmezdim."

Miranda fincan tabağı gibi yuvarlak gözlerle bana dönüyor. "Ciddi olamazsın. Geri dönmektense hayatını acı içinde yaşamayı mı tercih ediyorsun? Neden?"

Ona gerçeği söylemek istiyorum ama bu işleri daha iyi hale getirmeyecek. Farlar bir an için beni kör ediyor ve aniden, bir korna yüksek sesle çalarken araba keskin bir şekilde sağa savruluyor.

"Kahretsin. Bu çok yakındı. Gözlerimi yoldan ayırmasam iyi olacak," diye mırıldanıyor.

"Lütfen yap. Seni kaybetmek istemiyorum."

Hay sikeyim. Bunu söylememeliydim. Uzun süre cevap vermedi. Yüzüne hızlıca baktığımda çenesini sıkıldığını görüyorum.

"Beni kaybedeceksin Rik, ne dilersen dile."

Boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor. Göğsümde öfke ve üzüntü birbirine karışarak acı bir duygu kokteyli oluşturuyor. Ellerimi yumruk yapıp pencereden dışarı bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum.

Yolda beş dakika daha gittikten sonra Lucca'nın malikanesine yaklaşıyoruz. Bir büyüyle gizlenmiş ama Miranda büyüünün arkasını görebiliyor gibi görünüyor. Belki de Leal ailesinin tüm üyeleri oraya ulaşabilir. Acil bir durum varsa bu mantıklı.

Bu saatte hepsinin uyanık olup olmadığını söylemek zor. Artık Bloodstone'un programına uymak zorunda olmadığımız için, gece geç saatlere kadar kimse yüzünü göstermiyor, bazen gece yarısını geçiyor. Bu doğru değil. Vaughn ve ben eğitim için Ronan'la buluşmak zorundayız, genellikle gün batımından bir saat sonra, bu da benim mahvolduğum anlamına geliyor. Konu antrenman programına sadık kalmak olduğunda kule gibi yükselen vampir tam bir piç.

Bugün güçsüzdüm ve vücudumun isteklerine yenik düştüm. Aklımı başımdan almak niyetiyle bir bara gittim. Ama bir şekilde kendimi tuttum. Doğru, ot içtim ve birkaç tane fazla bira içtim, ama daha önce yaptığım şeylerle karşılaştırdığımda, hiç de kötü değildi.

Sanırım Miranda'yı hayal kırıklığına uğratma düşüncesi güçlü kalmama ya da o kadar zayıf olmamama yardımcı oldu. Sonunda fark etmedi, onu yine de hayal kırıklığına uğrattım.

Ön kapı benim dokunuşumla açılıyor, başka bir büyü devreye giriyor. Gerard Norton, evin uşağı-yöneticisi, her neyse- tertemiz bir takım elbise ve iş modunda bir ifadeyle içeri giriyor.

"İyi akşamlar, Rikkon. Ronan seni arıyordu. Daha önceki eğitim seansını kaçırmışsın."

"Biliyorum. Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar kızgın?"

"On bire ne dersin?" diye cevaplıyor söz konusu vampir, fuayede bize katılarak. Şaşkınlığını gizlemeden Miranda'ya bakıyor. "Ne giyiyorsun evlat?"

Bir an için sorusunu anlamıyorum, sonra onun hiç kıyafet değiştirmedini hatırlıyorum.

"Buna *gi* deniyor ve sen kime çocuk diyorsun?" Vampire parıldayarak bakıyor, onun cüssesi hiç de gözünü korkutmuyor.

"Mir, burada ne işin var?" Aurora aceleyle büyük merdivenlerden iniyor, onu Saxon takip ediyor. "Evde her şey yolunda mı?"

"Sakin olur musun? Her şey yolunda." Bana baktı. "Şey, sayılır."

Saxon onun hareketini kaçırmaz. "Neler oluyor burada? Rikkon, ne yaptın sen?"

Suçlayıcı bakışı içimde bir şeyleri kırıp geçiriyor. Sonunda hafıza büyüsünün bana verdiği saçma kişiliği paramparça ediyor. Ben lanet bir keş değilim, zayıf değilim, yük değilim. Ben Rikkon Gael'im, Aquila krallığının prensi.

"Ses tonuna dikkat etsen iyi olur, Saxon. Ben senin kaltağın değilim ve sana herhangi bir açıklama borçlu değilim."

Erkeğin çenesi düşüyor ve sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi beni izliyor. Aslında herkes beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

"Vay be. Birileri sonunda taşaklarını bulmuş," diye gülüyor

Vaughn. Bize katıldığını fark etmemiştim.

"Soruna cevap vermek gerekirse, Rora, buraya geldim çünkü Rikkon ve benim büyük haberlerimiz var," diye araya giriyor Miranda.

Vaughn tekrar, "Siz bir çiftsiniz," diyor.

Ona bir bakış fırlattım. "Bir saniyeliğine çenenin kapatır mısın? Hadi Mir, devam et."

"Aslında ilk kısmı sen anlat."

"Pekâlâ." Etrafıma bakıp kız kardeşimi arıyorum. "Vivi ve Lucca nerede? Bunu duymaları gerekiyor ve kendimi tekrar etmek istemiyorum."

"Tanrım, ne zaman bu dangalak tavrı edindin?" Saxon soruyor.

Sırıttıyorum. "Merak etme dostum. Blueblood Kraliyet Dalavereciliğinin Kaptan Hıyarı unvanı hâlâ sana ait."

Vaughn ıslık çalıyor. "Olaylar çok hızlı gelişti."

"Pekâlâ, şimdi sıra sende." Saxon bana doğru tehditkâr bir adım atıyor ama arkadaşı tarafından durduruluyor.

"Sax, kes şunu," diye azarlıyor

Aurora onu. "O başlattı."

"Eğer bu ciddi bir meseleyse Manu'nun da burada olması gerekir," diye araya giriyor Ronan. "Hepimiz toplantı odasına gidelim ve sakinleşmeye çalışalım."

Hepimiz dev vampiri koridorda takip ediyoruz. Miranda yanımda yürüyor ama bakışlarını önümde tutuyor. Acaba onun hakkında ne düşünüyor?

Şimdi ben. Bir dakika önce bir pislik gibi mi konuştum? Belki, ama Saxon bunu hak etmişti. Tam bir baş belası ve Vaughn'la benimle alay etmeye bayılıyor. Artık beni kum torbası olarak kullanmayacak. Artık geçmişim yüzünden insanların beni yargılamasına izin vermeyeceğim.

Toplantılar için kullanılan büyük oda sade ve heybetlidir. Della Morte imzasını taşıyor. Duvarları koyu ahşap paneller kaplıyor ve odanın bir ucunda bir şömine ve üzerinde Lucca, Manu ve ebeveynlerinin yağlı boya bir tablosu var. Belli ki ikisi de öldükten yüzyıllar sonra yaptırılmış. Her zaman bunun hastalıklı bir jest olduğunu düşünmüştüm ve şimdi bir Bülbül gibi düşünmek bu konudaki fikrimi değiştirmede.

Ronan, Lucca'nın genellikle oturduğu sandalyenin yanına bir sandalye çeker. Odanın ortasındaki masif meşe masa aşırı uzun. Yirmi kişi rahatlıkla oturabilir. Ben ayakta kalmayı tercih ediyorum. Oturup herkesin gelmesini bekleyemeyecek kadar gerginim. Tek yaptığının dikkatleri üzerime çekmek olduğunu fark ediyorum. Tavır değişikliğinin yanı sıra onlara farklı görünüp görünmediğimi merak ediyorum.

Sonunda Lucca ve Vivi içeri giriyor, onları yataktan yeni fırlamış gibi görünen Manu takip ediyor. Hâlâ pijamalarını giyiyor.

"Üstünü değiştirecek zaman bulamadın mı, Manu?" Saxon soruyor.

"Hayır. Daha çok erken. Umarım bu doğaçlama toplantı zaman ayırdığıma değer."

Vivi bana meraklı bir bakış attı. Hafızamı geri kazandığımı hissedebilir mi?

"Tamam, artık hepimiz buradayız," diyor Lucca. "Neler oluyor?"

"Hafıza büyüsü kaldırıldı. Kim olduğumu biliyorum. Her şeyi hatırlıyorum," diye cevap veriyorum.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Saxon. "Şimdi her şey anlam kazandı." "Nasıl? Ne oldu?" Vivi sorar.

Miranda bu kez, "Taluah Aynası'na dokundu ve olan oldu," diye yanıtıyor.

Lucca sandalyesinde arkasına yaslanıp bakışlarını kısıyor. "Bu ayna pek çok şey yapabilecek gibi görünüyor."

Sert bakışlarına karşılık vererek, "Evet ve Ellnesari'ye bir geçit açabilir," diyorum.

MIRANDA

N Rikkon'un açıklamasının ardından sıcak bir saniye boyunca kimse konuşmuyor ve ardından kıyamet kopuyor. Herkes aynı anda konuşmaya başlar ama Rikkon sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı kalır. Elleri kenetlenmiş

ve daha önce hiç bu kadar Nightingale prensine benzememişti. Onda bir şeyler değişti. Eskisi kadar kararsız görünmüyor. Belki de gerçek benliğini yeniden keşfetmek işe yaramıştır.

"Pekâlâ. Lütfen hepimiz biraz sessiz olabilir miyiz?" Lucca emrediyor.

Konuşmalar sakinleştiğinde Rikkon'a odaklanır. "Bana o aynayı Ellnesari'ye bir portal açmak için nasıl kullanabileceğimizi açıkla."

Rikkon'un soruya cevap vermesini bekliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde bana dönüyor. "Mir açıklayabilir."

Yanaklarım ısınıyor ve ona olan minnettarlığım artıyor. Lucca'ya kendisi de cevap verebilirdi, ama bunu benim yapmama izin veriyor, daha önce kimsenin yapmaya zahmet etmediği bir şey yaparak bana söz hakkı veriyor.

"Rikkon hafızasını geri kazanmadan önce, siz Elena Montenegro ile uğraşırken, Aquila sarayından bir savaşçı olan başka bir Nightingale ile tanıştık."

Vivi'nin gözleri büyür. "Selor burada mı?

Neden?" "Kim o?" Lucca ona bakar.

"O annemizin sağ kolu," diye cevaplıyor Rikkon. "Sürgünümüzden sonra bizi gözetlemesi için onu buraya gönderdiğine inanmak için nedenlerim var."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor Vivi. "Ama neden?"

"Rikkon'un Ellnesari'ye dönebildiğinden emin olmak için," diyorum.

Vivienne'in yüzündeki kan çekilmiş gibi görünüyor ve ben açık sözlülüğümden pişmanlık duyuyorum. Kraliçe Maewe'nin kızını zerre kadar önemsediyini sanmıyorum.

Nightingale avcısından öğrenebildiğim kadarıyla. Ama cevabımda bu kadar dürüst olmama gerek yoktu.

"Rikkon'u sürgün ettikten sonra onu neden geri istesin ki? Ve eğer durum buysa, onu geri getirmek için neden bunca yüzyıl bekledi?" Lucca soruyor.

"Selor ayrıntı vermedi. Tek söylediği doğru zaman olmadığı. daha önce."

"Annemin kaprislerine anlam vermeye çalışma," diye araya giriyor Rikkon. "Önemli olan tek şey artık Ellnesari'ye girmenin bir yolunu bulmuş olmam. Anneme ve diğer hükümdarlara büyülerini buraya geri getirmeleri için baskı yapabilirim."

"Bekle bir saniye. Oraya yalnız mı gitmeyi planlıyorsun?" Lucca soruyor. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Ellnesari'ye bir vampir seferi mi öneriyorsun? Annemin muhafızları sizi durdurmadan önce iki adım bile atamazsınız. Kral Raphael ve Tatiana arasındaki çatışma başladıktan sonra vampirlerin diyarımıza girmesine izin verilmiyor," diye karşılık veriyor Rikkon.

Lucca tartışmak için ağzını açar ama Vivienne onun sözünü keser. "Rik haklı, Luc. Sen gidemezsin ama ben gidebilirim."

"Hayır, Vivi. Benimle gelmiyorsun."

"Saçmalama, değilim!" İki eliyle masaya vurur.

"Seni sürgüne gönderdi, kardeşim. Sence seni gördüğüne sevinecek mi?" "Seni de sürgün etti kardeşim. Yoksa bu detayı unuttun mu?"

"Rikkon'un onu bekleyen bir eşi var," diye araya giriyorum, bu beni bıçak gibi kesse de. "Ne olursa olsun geri dönmek zorunda."

"Ne? Yani bağ kopmadı mı?" Vivienne kaşlarını kaldırıyor ve öfkesini biraz olsun kaybediyor.

"Hayır," diyor Rikkon hayıflanarak. "Sadece daha da güçleniyor."

Lucca, "Bu yolculuğa kimin çıkacağını bir an için belirleyelim," diye araya giriyor. "Taluah Aynası'nı tam olarak nasıl bir portala dönüştürebiliriz?"

"Ne yazık ki henüz tüm detaylara sahip değiliz," diye cevap veriyorum. "Selor iki gün içinde döneceğini söyledi. Bunu gerçekleştirmek için aynaya ve Solomon'a ihtiyacımız var."

"Solomon'a neden ihtiyacımız olsun ki?" Aurora sorar. "Aman Tanrım. Lütfen onu kurban etmemizi söyleme."

"Merak etmeyin. O bir kurban olarak kullanılmayacak," diye söze girdi Rikkon.

Bunun onun kesin bildiği şeylerden biri olup olmadığını sormak istiyorum, ama belki de insanların onun bu tuhaf yeteneğini bilmesini istemiyordur.

"Bu harika. Rikkon pislikler ülkesine geri dönüyor. Artık gidebilir miyim?" Manu ayağa kalkıyor. "Yataktan sürüklenerek çıkarıldım ve yemek yiyecek vaktim olmadı."

Lucca ona, "Sıcak bir şeyler atıştırmak istiyorsan beklemen gerekecek," diyor. "Neden?" Lucca'nın kaşları kibirli ifadesini daha da güçlendiriyor.

Ronan, "Çünkü kan bağışçısı akışını şimdilik askıya aldım," diye yanıtlıyor.

Manu ona hançer gibi bakıyor. "Ne halt etmeye?"

"İnsanlardan herhangi birinin buraya gelip bizi gözetlemesi riskini almak istemiyorum. Savaşta'yız, Manu."

"Bərbatsın." Etrafında dönüyor ve dramatik bir şekilde odadan fırlıyor.

"Manu'nun orada olmasını istemek buraya kadarmış," diyor Saxon nefesinin altından.

"Onunla sonra ilgilenirim," diye yanıtlıyor Lucca. "Elimizdeki soruna dönelim. Bu Selor denen adam hakkında ne yapacağız?"

"Ona güvenemeyiz," diye söze karışıyor Vivienne. "Taluah Aynası'nı ele geçirmesine izin veremeyiz."

"Anlaştık." Lucca başını sallar.

Göz ucuyla Rikkon'un gerginleşmesini izliyorum. "Bu senin vereceğin bir karar değil."

"Affedersiniz?" Lucca ona ters ters bakar.

"Beni duydun. Buradaki hiç kimse Selor'u benden daha iyi tanıyamaz. Erkeklerle hiç vakit geçirmedin Vivi. Ben onunla eğitim aldım. O da Ellnesari'ye dönmeyi benim kadar çok istiyor."

Göğsüme sert bir yumruk indi. Bu açıklamaya hazırlıklı değildim. Rikkon sağda solda çelişkili açıklamalar yaparken kimse beni suçlayamazdı. Buraya gelirken geri dönmek istemediğini söylememiş miydi?

"Ona aynayı getirmeyi düşünüyor olamazsın, Rik."

"İsteseydi aynayı çoktan alabilirdi. Aynanın Yüce Cadı'da olduğunu biliyor."

Lucca ve Ronan anlamlı bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Aurora, "Ayna annemde kalamaz," diye araya giriyor.

"O yadigârı onun elinden almakta iyi şanslar," diye karşı çıkıyorum. "Ama aynayı taşımamız gerektiğine katılıyorum. Benim oyum onu Solomon'a götürmek yönünde."

Fikrimin anında reddedilmesini bekliyorum. Böyle bir şey olmadığında şaşırıyorum.

"Aslında bu mükemmel bir çözüm," diye kabul ediyor Rikkon. "Bloodstone'daki koğuşlar bir Nightingale savaşçısının içeri girmesini engelleyemez ama Selor ifşa olma riskini almak istemiyor."

"O zaman karar verildi. Ayna Bloodstone'a gidecek. Tabii Solomon kabul ederse," diye duyuruyor Lucca.

"Onunla konuşacağım. Tüm bunlardaki rolünün farkına varması gerekiyor," diye ekliyor Aurora.

"Ben de seninle geliyorum"
dedim. "Neden? Ne olduğunu
sanmıyorum-"

"Bu pazarlığa açık değil, Rora. Selor ayna için *bana* ulaştı, sana değil."

"Belki de seni manipüle etmenin daha kolay olacağını düşündüğü içindir. Onun nihai oyununun ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz," diyor.

Kanım kaynamaya başladı. Reddedilmekten bıktım usandım. "Ben saf değilim. Bana çocukmuşum gibi davranmayı kes!"

"Miranda'nın Solomon'la konuşmasında bir sakınca görmüyorum," diye araya giriyor Lucca.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. El altından destekten bahsediyoruz. Ama şikayet etmeyeceğim. Ne de olsa istediğimi alıyorum.

Rikkon, "Artık gitmeliyiz," diye seslendi.

"Gelmek istiyorsan iksiri içmek zorundasın," diye cevaplıyor Lucca.

"İnsanların senin bir Bülbül olduğunu bilmesine izin veremeyiz."

"İksir falan almıyorum ve gelmemi engelleyemezsiniz." "Rik, aksi takdirde çok tehlikeli olur," diye itiraz ediyor Vivienne.

"Anlamıyor musunuz? Bizim için her zaman tehlikeliydi ama yine de bunca yüzyıl boyunca aptal iksirlere ve vampir korumasına bel bağlamak zorunda kalmadan hayatta kaldık. Saklanmaktan bıktım."

"Güçleri olmayan bir adam için cesur sözler," diye araya giriyor Saxon.

Rikkon, omurgası sertleşirken burun deliklerini genişletir. "Bir dövüşte kendimi korumak için Nightingale güçlerime ihtiyacım yok. Kıçını o sandalyeden kaldır da sana bunu kanıtlayayım."

Saxon oturduğu yerden sıçrayıp saldırmaya hazırlanır, ancak Aurora kolundan tutarak onu durdurur. "Kavga etmiyorsun. Bu saçmalığı kes." Rikkon'a ters ters bakıyor. "İkiniz de."

"Rikkon kılık değiştirmek istemiyorsa onu zorlayamayız," diye araya giriyor Ronan.

"Bu Vivi'nin büyüünü anlamsız kılacak." Lucca kaşlarını çatarak arkadaşına bakar.

Rikkon, "Belki de Vivi'nin eline bir kılıç almasının ve korunmak için başkalarına bel bağlamayı bırakmasının tam zamanıdır," diye karşılık vererek beni şaşırtıyor.

Vivienne'in yüzündeki çekingenliği ve bakışlarındaki acıyı yakalıyorum. Buz gibi bir duruş sergileyerek ayağa kalkıyor ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıp gidiyor. Bu sırada Lucca, Rikkon'a ölüm bakışlarının anasını atıyor.

Kız arkadaşının peşinden odadan çıkmadan önce "Bu yaptığın hiç hoş değildi" diyor.

"Royal Douchery'nin Kaptan Prick'i kim şimdi?" Saxon soruyor.

Rikkon'a bakıyorum, bu ani saldırganlığın nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Bu onun gerçek benliği mi? Eğer öyleyse, ondan o kadar da hoşlandığımı sanmıyorum.

I Saxon'ın yorumunu görmezden geliyorum çünkü dikkatim başka birine odaklanmış durumda. Miranda sanki sarışın vampirin yorumuna katılıyormuş gibi bana bakıyor. Belki de bir pislik gibi davranıyorum. Bunu söylemek zor. Yıllar sonra

Selor ve hafıza büyüğü sayesinde uğradığım taciz ve dayakların hepsi, şu anda gerginim ve savunma modundayım.

"Ben dışarıda bekleyeceğim," diyerek sandalyesinden kalktı. "Burada hava birdenbire çok boğucu oldu."

Onu takip etmek için bir hareket yapıyorum ama Aurora bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Bunu aklından bile geçirme. İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama Miranda'nın artık senin arkadaşlığını istemediği çok açık."

"Peki onun seninkini istediğini nereden çıkardın?"

Karşılık veriyorum. Yüzünü buruşturuyor ama son çıkışımdan pişman değilim.

Saxon önüme atlıyor ve beni ceketimin yakalarından tutup kendine çekiyor. "Tavırlarından bıktım artık. Rora'dan özür dile."

Sakince cevap veriyorum: "Gerçeği söylediğim için özür dilemeyeceğim. Defalarca Miranda'ya sanki fikirleri önemsizmiş gibi, sanki bir engelmış gibi davrandığınızı gördüm. O sizin tahmin edebileceğinizden çok daha güçlü ve kuvvetli."

"Onu asla bir baş belası gibi hissettirmek istemedim. Ben sadece onu korumaya çalışıyorum," diye savunuyor Aurora.

"Senin korumana ihtiyacı yok. Şimdi, bekçi köpeğine beni bırakmasını söyleyecek misin yoksa kolunu kırmam mı gerekiyor?"

Saxon homurdanıyor. "Sen bilirsin, dostum."

"Bu saçmalıktan bıktım artık," diye araya giriyor Ronan. "Bırak onu artık, Sax."

Bunu bir itiş kakışla yapıyor, bu da zaten içimde kaynayan öfkeyi daha da körüklüyor. Ama burada bir olay çıkarıp Saxon'la kavga etmek istemiyorum. Bu zaman kaybı olur.

Kapıdan çıkmadan önce arkadaşına öldürücü bir bakış atar. Vaughn bir adım daha yaklaşır. "Evlat, bir odayı nasıl temizleyeceğini iyi biliyorsun."

"Buradaki hiç kimsenin gerçeği duymaya alışık olmaması benim suçum değil." "Yani acımasızca dürüst olmak Nightingale'e özgü bir şey mi?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama bir an durup düşünüyorum. Belki de bu benim türümün bir özelliğidir, her ne kadar Vivi hafızasını geri kazandıktan sonra tavrını değiştirmemiş olsa da. Ama o her zaman hepimizden daha nazik olmuştur.

"Belki," diyorum.

"Belki de haklısın," diye araya giriyor Aurora. "Belki de Miranda'yı bir kenara itiyor ve ona işe yaradığını, istendiğini hissetme şansı vermiyordum. Niyetim bu değildi."

"Bunu ona söylemelisin," diyorum.

"Bunu Solomon'la konuştuktan sonra yapabilirsin," diye araya giriyor Ronan. "Artık Taluah Aynası'nın neler yapabileceğini bildiğimize göre, o kalıntının bir an önce annenin evinden çıkmasını istiyorum."

"Evet, ben de." Aurora'nın gözleri büyüdü. "Ve Niko şu anda o şeyle yalnız."

"Bundan pek emin değilim," diyorum.

"Ne demek istiyorsun? Evde olmalıydı."

"Daha önce geldiğimde evde değildi."

Aurora kaşlarını çatıyor ve odadan çıkarken cebinden cep telefonunu çıkarıyor. Vaughn onu takip ediyor ama Ronan elini omzuma koyarak beni durduruyor.

"Sizinle konuşmak istiyorum, lütfen."

"Şimdi enstitüye gitmeliyiz." "Bu uzun sürmez."

"Tamam."

"Size söyleyeceğim şey bu odadan dışarı çıkamaz."

Bir anda alarm durumuna geçtim. Ronan bana gizlice ne söylemek istiyor olabilir?

"Devam et. Duyduklarımı tekrar etmeyeceğime söz veriyorum."

Omzumu bırakıp geri çekiliyor. "Kral Raphael bana güvendi ve

Doğru Sebep arkasında Bu çatışma arasında
Vampirler ve

Bülbüller."

"Onun destekçileri ile Tatiana'nınkiler arasındaki savaş değildi o zaman?"

Ronan başını sallar. "Hayır. Bahane buydu. Asıl sebep Kral Raphael'in anneni reddetmesi."

"Anlamıyorum."

"Annen Kral Raphael'i sevgilisi olarak istedi. Eşlerinden biri olarak onun yanında olmasını istedi. O reddetti."

"Bu imkansız. Vampirlerin vahşilerden başka bir şey olmadığını düşünüyor, mahkemelerin çoğu da bu düşünceyi paylaşıyor."

"Kralın sözleri üzerine hayatım üzerine bahse girerim. Sen annen için aynısını yapar mıydın?"

Bu yeni bilgiyi değerlendirirken Ronan'a sessizce bakıyorum. Annem değişken biri, o kadarını biliyorum. Ve zalim. Bunun doğru olma ihtimalini kabul ettiğimde, her şeyin nasıl geliştiğini tahmin etmek kolay.

"Tatiana'yı Kral Raphael'e vaat ettiğinde, onun da vampiri reddedeceğini bildiği için, Kral Raphael ile Tatiana arasındaki çatışmayı o yarattı," diyorum.

"Kesinlikle."

Elimi yüzümde gezdiriyorum, annemi ikna etmenin on bin kat daha zor olacağını biliyorum. Diğer mahkemeleri vampirlere karşı kışkırtmak için mükemmel bir sebep yarattı.

"Ben de en zor kısmın onu fikrini değiştirmeye ikna etmek olacağını düşünüyordum. Şimdi bildiklerimi öğrenince, stratejimi tamamen yeniden düşünmem gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aquila krallığı en güçlüsü ama diğer tüm krallıkların toplamından daha güçlü değiller. Annemin aldatmacasını onlara ifşa edersem, ölümlü toprakları terk etme kararlarından dönebilirler."

"Bu iyi, değil mi?"

"Hayır. Bilgi savaşa yol açacak ve bu da vampir ırkını kurtarmaya yardımcı olmayacak. Bülbüller arasındaki bir savaş bin yıl sürebilir ve vampirler için ancak savaş bittikten sonra endişelenirler. Çok geç olur."

Ronan ellerini kalçalarına dayar. "Orospu çocuğu." "Başka bir çözüm olabilir," diyorum.

"Ne?"

"Kral Raphael annemin teklifini kabul ediyor."

Ronan'ın kaşları havaya kalkıyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Ona ihtiyacımız var."

"Onu kaybediyorsun. Delirmesi ve Lucca'nın onu öldürmesi ne kadar sürer?"

Ronan başka tarafa bakmadan önce yüzünü buruşturur. "Kral daha önce annenin intikamının ne olduğunu gördüğünde bu yolu denedi. O zaman onu istemedi."

"Şimdi olacak. Bundan emin olacağım."

Bana bakıyor ve kendine özgü yoğun bakışlarını üzerime dikeyor. "Sürgünden sonra bile annen üzerinde bu kadar etkili olabiliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Ve bu benim inkar edilemez kesinliklerimden biri, ama bunu Ronan ile paylaşmıyorum.

MIRANDA

Aurora beni bulduğunda Lucca'nın malikanesinin önünde volta atıyordum. Hareket etmeyi bırakıyorum ve düşüncesiz davranışım için beni azarlamasını bekliyorum. Onun yerine bana asansörde bir bakış atıyor ve kıyafetimi işaret ediyor.

"Dövüş sanatlarına ne zaman başladın?"

"Uzun zaman oldu. Ve bu sadece dövüş sanatları değil. Samuray olmak için eğitim alıyorum."

Gözlerindeki şaşkınlığı görmek çok eğlenceli. "Öyle mi? Şehirde bir sensei olduğunu fark etmemiştim."

"Büyükbabamın eski bir arkadaşı, Bay Shirogane."

"Oh, evet. Onu hatırlıyorum. Bilseydim, YMCA'da kendini savunma dersleri almak yerine size katılırdım."

"Annem bunu yapmamı yasakladı ve sen de bir sonraki Yüce Cadı olmak için eğitiminle çok meşguldün. Bunu herkesten gizli tutmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

"Sana daha iyi bir kardeş olamadığım için özür dilerim."

Omuz silkiyorum, her zamanki tepkim. "Tabağında çok şey vardı."

Manu dışında tüm çete evden çıkıyor ve bu rahatsız edici konuşma sona eriyor. Her zaman kız kardeşimin beni dinlemesini istemişimdir ama bu gece çok fazla duyguyla uğraşıyorum ve en son istediğim şey kalpten kalbe bir sohbet yapmak.

"Hepiniz geliyor musunuz?" Ben soruyorum.

Aurora "Evet" diyor ve Lucca "Hayır" diyor.

"Hepimiz gitmiyoruz da ne demek?" Ona döner.

"Artık Bloodstone'da ikamet etmiyoruz. Büyük bir grupla gelmek sadece gereksiz yere dikkat çekecektir. Sadece Rikkon, Miranda, Vivi ve ben gidiyoruz."

"Ne? Bu çılgınlık," diye yakınıyor Saxon.

Aurora, "Beni gitmekten alıkoyamazsınız," diye karşılık verir.

Lucca ona öyle bir bakıyor ki beni bile etkiliyor. "Ben vampirlerin prensiyim, benim çatım altında yaşıyorsun, kararına saygı duyacaksın."

"Sorun değil, Rora. Aileyi temsil etmekten çok daha fazlasını yapabilirim," diyorum ona, olayların bu şekilde gelişmesinden duyduğum sevinci belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

İlk defa önemli bir şeyin parçası oluyorum.

Aurora bana baktığında hâlâ öfkeli görünüyordu. "Tam bir rapor istiyorum, Mir." "Elbette."

Ona benden beklediği cevabı veriyorum ama devam edip etmeyeceğim farklı bir konu. Bu toplantıda neler olacağına ve Solomon'un ne söyleyeceğine bağlı.

MIRANDA

"A Siz aklınızı mı kaçırdınız?" Solomon, ona Selor'dan ve Taluah Aynası ile ne yapmak istediğinden bahsettikten sonra bize bağıyor.

"Hangi bölüm hakkında?" Lucca sorar. "Her şey hakkında."

Ufak tefek adam masasının önünde ileri geri adım atmaya başlıyor ve ahşap zeminde bir delik açıyor. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ve bana her zaman çılgın bir bilim adamı olduğu izlenimini verdi. Bu gece de durum farklı değil.

"Bu oldukça genel bir yorum," diyor Rikkon. "Her halükarda, planımız hakkında ne düşündüğün önemli değil. Ellnesari'ye geçmem gerekiyor ve aynayı kullanmak tek yolumuz."

"Öyle mi? Nightingale arkadaşının benden ne istediğini hiç düşündün mü?"

"Senin bileceğini düşündük," diyorum.

Bana alaycı bir bakış attı. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü sen ilk tanıdıkısın."

"Bilmesi gerekir," diye mırıldanıyor Rikkon, neredeyse kendi kendine. "Eğer bilmiyorsa, bu onun anılarıyla da oynanmış demektir."

"Affedersiniz?" Solomon iki metreye yakın boyuyla doğruldu. "Rik haklı.

Eğer Taluah Aynası Ellnesari'ye açılan bir kapı olarak kullanılabiliriyorsa, Seni neden istediğini bilirdin," diye ekliyor Vivienne. "Ama annemin bu bilgiyi zihninden silmiş olması mantıklı."

"Bu gerçekten rahatlatıcı," diye homurdanıyor Solomon.

"Selor iki gün içinde dönene kadar tam olarak ne istediğini bilemeyeceğiz. Bu arada, aynanın seninle daha güvende olacağına inanıyoruz," diye söze karışıyor

Lucca. "Ben de öyle dedim, ama Isadora aynanın sende kalması konusunda evindeki ayna. Ve bakın ne oldu." Rikkon'a doğru anlamlı bir bakış fırlatır.

"Hafızamı geri kazanmam dışında kötü bir şey olmadı. Yaşlı bir huysuz gibi davranmayı bırak," diye karşılık veriyor Rikkon.

"Ben yaşlı bir huysuzum!" Ellerini havaya kaldırır. "Peki, aynayı burada tutmayı kabul ediyor musun?" Vivienne sorar.

"Elbette. Ama Isadora'yı o şeyi bırakmaya ikna etmekte iyi şanslar."

"Başka seçeneği yok. Ayna ona ait değil," diye cevap veriyor Rikkon kibirli bir şekilde ve sinirlerini bozuyor.

Onun nesi var?

"O hâlâ Yüce Cadı, ona öylece emir veremezsin," diye karşılık veriyorum sinirlenerek.

Rikkon bir kaşını kaldırır. "O şeyin evinden gitmesini istediğini sanıyordum. Neden onun tarafını tutuyorsun?"

"Onun tarafını tutmuyorum. Ne var biliyor musun? Boş ver." Kollarımı kavuşturup ondan başka her şeye bakıyorum.

"Yüce Cadı'yla konuşsam daha iyi olur," diye araya giriyor Lucca. "O amcama hesap verir, bu da onun yokluğunda bana hesap vereceği anlamına gelir."

"Birilerinin düşündüğünü bilmek güzel." Müdür başının yan tarafına hafifçe vurur.

"Bu senin için de geçerli, Solomon. Kraliçe Maewe'nin uşağı döndüğünde hazır olmanı istiyorum. O da pekâlâ sürgün edilmiş olabilir ve Rikkon'u geride bırakarak eve tek yönlü bir bilet bulmaya çalışıyor olabilir."

Vivienne, "Böyle bir şey olması pek olası değil," diye söze giriyor. "Nedenmiş o?" Lucca ona döner.

"Selor'u sürgün etmez. O onun en sevdiği hayvanı." "Her şeye hazırlıklı olmak en iyisi."

Vivienne, Rikkon'a "Geri döndüğünde Selor'la konuşmak istiyorum," diyor.

Lucca kaşlarını çatır. "Ne için? Lütfen bana Ellnesari'ye geçmeyi düşündüğünü söyleme aşkım."

Vivienne'in gözlerinde parlayan suçluluk duygusundan tam da bunu yapmayı planladığını anlayabiliyorum.

"Vivi benimle gelmeyecek, Lucca. Sana söz veriyorum," diyor Rikkon.

"Bu kararı benim adıma veremezsin!" diye çıkışır.

"Sen peşime takılırsan, Lucca da seni takip eder. Onun ölümünden sorumlu olmak mı istiyorsun? Sana daha fazla acı çektiremem kardeşim. Yeterince acı çektim."

"Öleceğimi sana düşündüren ne?" Lucca Rikkon'a ters ters bakar.

Solomon, "Yapardın, bu yüzden kış incitme duygularını başka bir duruma sakla," diye araya giriyor. "Hiçbir vampir bir Bülbül'e denk değildir, sıradan halktan olanlar bile."

"Madem bu kadar güçlüler, neden düşmanlarına karşı savaşı kazanmak için Kral Raphael ve askerlerini kullandılar?" Ben soruyorum.

"Çünkü düşmanlarının çok tuhaf bir zayıflığı vardı. İnsanlar," diye yanıtlar Süleyman.

"Anlamıyorum. İnsanlara karşı alerjileri mi vardı?"

Rikkon ve Vivienne bana bakıyorlar ama cevap veren Vivienne oluyor. "Hayır, insanlar onları görebilir."

"Düşmanlarımız kan kaybedene kadar bizim için görünmezdi. Yaralamayı başardığımız her düşman için on askerimizi kaybettik. İnsanların onları görebildiğini keşfettiğimizde, onları bize yardım etmeye ikna ettik," diye devam ediyor Rikkon. "Ve ödül olarak onları vampir yaptı," diyorum. "Sadece onları sikmek için"

Sonra. Güzel günlerdi. Ellnesari'ye bağlı olmadığım için mutluyum."

Rikkon bana yüklü bir bakış atıyor, ben de görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. İşine yarayacak her türlü yalanı söyleyebilir ama hepimiz onun eşine geri döneceğini biliyoruz. Ellnesari evrende olmak isteyeceğim son yer.

Solomon cep saatini çıkarır ve nefesinin altından küfreder. "Görünüşe göre meşhur annenle olan toplantıma geç kaldım. Geç kalmaktan ne kadar nefret ettiğini bilirsin. Gitsem iyi olacak. Çıkarken kapıyı kilitlediğinden emin ol."

Beyaz bir dumanın içinde kayboluyor ve ben de onu içime çekme hatasına düşüyorum. Bir öksürük nöbetine neden oluyor ve bu da Rikkon'un sırtına vurmasına yol açıyor. Dokunuşunu arzulamaktan nefret ederek ondan uzaklaşıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum.

Rikkon'la aranızda bir şeyler olduğunu açıkça belli ediyorsun Miranda. Ama neyse ki Vivienne ve Lucca bize dikkat etmiyorlar.

"Cidden Rikkon'la gitmeyi düşünüyor muydun?" Lucca Vivienne'e sorar.

"Evet."

"Neden?"

"Güçlerimi geri istiyorum."

"Seni koruyabilirim, Vivi."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun." Elleriyle çılgınca hareketler yapıyor. "Senin korunmana muhtaç olmak istemiyorum. Güçlerimi geri alırsam, Jacques'la olan savaşta yardımcı olabilirim."

"Bunu anlıyorum ama hayatını riske atmaya değmez." Kollarını açarak ona bir adım daha yaklaşıyor ama kadın ondan uzaklaşıyor.

"Vivi benimle gelirse lmez ama Ellnesari'de ölümden daha kötü şeyler de var."

Vivienne gözle görülür şekilde solgunlaşır. Rikkon'un neden bahsettiğini biliyor. Ben bilmiyorum ama yine de tüylerim diken diken oluyor.

"Eve gitmem gerekiyor. Sizlerin aksine benim gece programım yok." Kuşağımı düzelttim ve ardından ceketimi düzelterek *gi*'mi aşağı çektim.

Daha önce antrenman kıyafetimi herkesten saklamak için büyük çaba sarf ederken şimdi gururla giyiyor olmam çok komik. Annemle tanışacak olsam bile umurumda olmazdı. Sadece birkaç hafta sonra on sekiz yaşında olacağım. Artık ne yapıp ne yapamayacağım konusunda söz sahibi olmayacak.

Rikkon hemen, "Seninle geleceğim, Mir," diye teklifte bulundu.

"Bu nasıl mantıklı olabilir? Lucca'nın malikanesi benim evimin tam ters yönünde."

"Doğruca eve gidebilirsin. Biz de seni takip ederiz ve Rik de bizimle eve gelir," diye öneriyor Vivienne.

Lanet olsun. Yalnız gitmekte ısrar edersem, şüpheli görünecek.

"Peki. Hâlâ bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum."

Tıpkı bu gece Bloodstone'a geldiğimizde olduğu gibi, doğrudan Solomon'un ofis kanadına giden gizli geçidi kullanıyoruz. Keşke bunu daha önce bilseydim. Onunla buluşabilmek ve bunu kimsenin bilmemesi oldukça kullanışlı. Kan emicilerin ne kadar dedikoducu olduğunu Tanrı bilir. Rikkon kendisini vampir gibi gösteren iksiri almayı reddettiği için Vivienne'in de rol yapmaya devam etmesi anlamsız, Lucca bu duruma çok kızıyor.

Önümüzde sessizce yürüyorlar, ancak omuzlarının ne kadar sert olduğuna bakılırsa, geleceklerinde daha fazla tartışmanın olduğunu söyleyebilirim. Rikkon yanımda, bu dar koridorda hoşuma gitmeyecek kadar yakın. Bir noktada ellerimiz birbirine değiyor. Koluma bir elektrik çarpıyor - hayali değil, gerçek bir elektrik. Bu beni ürkütüyor. abucak uzaklaşıp ona bakıyorum. Gözlerime bakıyor ama bakışlarından onun da şoku hissedip hissetmediğini anlayamıyorum.

Nihayet enstitünün taş duvarlarının dışına çıktığımızda derin bir nefes alıyorum. Ama temiz hava kalp atışlarımı normale döndürmek için hiçbir şey yapmıyor. Lucca ve Vivienne arabalarına yöneliyor ve beni Rikkon'la garip bir sessizlik içinde yalnız bırakıyorlar.

"Peki, gidelim." Arabama doğru yürüyorum ve tam o sırada bir esneme geliyor. "Eğer sen süremeyecek kadar yorgunsan, ben sürebilirim," diye teklif ediyor.

"İdare edebilirim."

Bilerek inatçılık yapıyorum. Şu anda araba kullanmak zorunda olmamak güzel olurdu. Ama vücudumu tanıyorum. Direksiyon başında uyuyakalmam. Ayrıca, Rikkon yanımdayken uyuyamam zaten. En azından araba kullanmak bana yapacak bir şey veriyor.

Rikkon, Bloodstone ile aramıza iyi bir mesafe koyana kadar başka bir şey söylemiyor. Bu saatte sokaklar ıssız, bu yüzden evime kısa sürede varabiliriz. Arkamda Lucca'nın farları bize eşlik ediyor.

"Mir, sanırım aramızdaki havayı temizlemeliyiz. Bana kızgınsın."

Homurdanıyorum. "Kızgın değilim."

"Yalan söyleme. Bu sana yakışmıyor."

Ugh. Bu kadar.

"Tamam. Sana kızgınlım. Lucca'nın malikanesine adım attığımızdan beri sinir bozucu olmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Sanki yeni bir kişilik geliştirmişsin ve bu hiç de hoş değil."

"Yeni bir kişilik geliştirmedim. Ben buyum. Sadece hatırladım."

"Ben diğer versiyonu daha çok sevdim."

"Zavallı insan keşi mi kastediyorsun? Neden? O bir ezikti. Tabii senin tipin değilse."

"Kaybeden biri değildi. Nazik ve şefkatliydi. İnsanların duygularını düşünmeden hiçbir şey söylemezdi. Kibirli bir pislik de değildi."

"Tarif ettiğiniz her şey insani özellikler. Ben insan değilim. Ben bir Nightingale'im."

"Bunu bir bahane olarak kullanmayın. Vivienne kim olduğunu hatırlıyor ve hâlâ iyi bir insan."

"O farklı bir tür ve bu yüzden mahkemede zor zamanlar geçirdi. Bu yüzden ona kendi ayakları üzerinde durması gerektiğini söyledim."

"O istiyor. Onu duydun ama Lucca'ya seninle Ellnesari'ye gelmemesi gerektiği konusunda katıldığın için çok mutluydun."

"Çünkü Lucca onu takip eder ve bunun sonu kötü olur."

"Doğru. Sen öyle diyorsun. Ben ne düşünüyorum biliyor musun?" "Devam et. Belli ki paylaşma havasındasın."

"Sen ikiyüzlüsün. Ben de öyle düşünüyorum. Onun mücadele etmesini, başkalarına bağımlı olmamasını istiyorsun ama bağımsız olmaya çalıştığında fikirlerini ilk sen reddediyorsun."

Evim tam karşımda beliriyor ve beni şaşırtıyor. Bu konuşma beni o kadar öfkelenmişti ki arabayı fark etmemiştim bile. Garaj yoluna park ettim ve neredeyse arabamdan uçarak çıktım.

"Miranda, bekle."

Etrafımda dönüp duruyorum, şimdi bana nasıl bir bahane uyduracağını merak ediyorum.

"Ne?"

Yüz ifadesinin benimkiyle aynı olmasını bekliyordum. Ama hiç de kızgın değil.

"Haklısın. Lucca'nın evinde tam bir pisliktim. Bu bir içgüdüydü. Onlar daha önce sadece kız kardeşi tarafından sayısız kez kurtarılmak zorunda kalan berbat Rikkon'u tanıyorlardı. Ben böyle biri değilim ve bunu bilmeleri gerekiyordu."

"Yani bir pislik gibi davranmanın çözüm olduğunu mu düşündün?"

"Evet! Saxon'a haddini bildirmek zorundaydım. O bir alfa erkeği; anlaması için ona meydan okunması gerekiyor."

"Bu ne saçmalık? Siz kurt değilsiniz!"

"Tanrım, sadece kurt köpeklerinin mi alfası var sanıyorsun?" "Ugh! Yine yapıyorsun."

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor.

"Küçümseyici bir eşek gibi davranıyorsun. Ben buradan gidiyorum."

Arkamı dönüp ön kapıya yöneliyorum ama Rikkon kolumdan tutup beni etrafında döndürüyor ve kucağına hapsediyor.

"Bana kızgın olmanın gerçek sebebini söyle Mir." Sesi şimdi çok daha yumuşak ve bu beni çözüyor.

Lanet olsun. Tartışırken ona olan çekimimle savaşmak çok daha kolaydı. Şimdi, ağzı benimkinden birkaç santim uzaktayken, göğsüm onunkine bastırılmışken, tek yapmak istediğim parmak uçlarımda yükselip onu öpmek.

"Nedenini biliyorsun," diye cevap veriyorum boğazımdaki ani tıkanma hissine rağmen. "İki gün içinde gidiyorsun."

Beni terk ediyorsun.

Şefkatle yanağımı okşuyor. "Keşke olmasaydım. Bana inanmak zorundasın. Bana kalsaydı, kalırdım. *Senin için.*"

Nefesim kesildi. Öyle bir şey söylemedi. Bunu söylemiş olması mümkün değil. Kader arkadaşı var. Bana karşı bir şeyler hissetmiş olamaz. Bu imkansız.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, beynimdeki tüm düşünme hücrelerine kısa devre yaptırdığında hala sözlerini algılamaya çalışıyorum. Kollarında adeta eriyorum, kendimi ona, öpücüğüne tamamen bırakıyorum. Dili dudaklarımı geçici olarak aralıyor, ama bu anı uzun zamandır arzuluyordum, şimdi işleri ağırdan almak istemiyorum. Bu muhtemelen tek öpücüğümüz olacak, o yüzden iyi değerlendiresek iyi olur.

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum, kendimi onun bedeniyle birleştirmeye çalışıyorum. Rikkon inleyerek benim coşkuma eşlik ediyor. Parmakları sahiplenici bir tavırla sırtıma dolanıyor. Dokunuşu kıvılcım gibi, beni alevlere dönüştürüyor. İliklerime kadar yanıyorum ve bu anın hiç bitmemesi için zamanı dondurmaktan başka bir şey istemedim hayatımda.

Aniden tıslıyor ve geri adım atarken beni bırakıyor. Elleri göğsüne doğru kıvrıldı ve iki büklüm oldu.

"Aman Tanrım. Ne oluyor böyle? Bu bir imgelem mi?"

"Hayır," diye homurdanıyor, başını kaldırarak. "Bağ yüzünden. Az önce yaptığım şeyle uyuşmuyor."

Gerçek, karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettiriyor. Her nasılsa, aramızdaki bağa rağmen Rikkon bana karşı bir şeyler hissetmeye başladı. Ağlamak, böyle zalim bir kader için tanrılara bağırarak istiyorum. Ama bunların hiçbirini yapamıyorum. Yaklaşan bir aracın farları beni yaklaşan içsel erimemden uzaklaştırıyor. Lucca'nın arabasını tanımam birkaç saniyemi alıyor. Ve sonra kafama dank etti. *Bu gecikme neden?*

Lucca kaldırımın kenarına park eder ve camını indirir. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Rikkon tam boyuna doğru doğruldu, artık derin bir acı içindeymiş gibi görünmüyordu. "Evet, nerelerdeydin? Tam arkamızda olduğunu sanıyordum."

"Öyleydik ve sonra bir an için gözlerim karardı ve siz gitmiştiniz."

Bu çok garip ama daha fazla soru soracak motivasyonum yok. Sadece odamda kaybolmak istiyorum.

Gözleri bana dikildi ve daraldı. *Kahretsin.* Az önce Rikkon'la öpüşüyormuşum gibi mi görünüyor? *Ceketimi* düzelterip yakalarını birbirine yaklaştırıyorum.

"Ben içeri giriyorum. Beni eve kadar takip ettiğiniz için teşekkürler çocuklar. İyi geceler."

Rikkon bana dönüyor ve gözlerinde sayısız duygu okuyorum. Konuşmak, bir şeyler açıklamak istediğini biliyorum ama bunların hiçbirini duyamıyorum. Ne hissettiğinin ya da ne istediğinin bir önemi yok. Gerçek şu ki, o memleketine dönmek zorunda ve ben de onsuz yaşamayı öğrenmek zorundayım.

Ön kapıyı kapattım ve kapıya yaslanarak sonunda gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Muhtemelen aşırı dramatik davranıyorum. Daha on yedi yaşındayım ve Rikkon'la yeni tanıştım. Ama kalbim mantığı umursamıyor. Kanıyor ve acı çekiyor.

Ağır adımlarla koridorda ilerliyorum. Evde olduğundan emin olmak için önce Niko'yu kontrol ediyorum. Fırtına gibi horluyor ve kapının açılma sesine bile kıpırdamıyor. Odama geçiyorum ve pijamalarımı giyip battaniyenin altına girdikten sonra komodine uzanıp bir derginin içinden Bülbüller'le ilgili eski defteri alıyorum. Belki de cezalandırılmak için oburluk yapıyorum, ama bu gece Ellnesari'nin güzel ve soğuk insanları hakkında bir şeyler okuyarak uykuya dalmak uygun görünüyor. Belki yarın uyanırım ve göğsümdeki bu delik artık olmaz.

MIRANDA

İKİ GÜN SONRA

Rikkon beni birkaç kez aradı ve mesaj attı, ancak tüm iletişim girişimlerini görmezden geldim. En azından gelip kapımı çalmadı. O kadar mantıklı. Ya da belki de aramızdaki bağ yanıma gel. Her iki şekilde de, böylesi daha iyi.

Selor mesajını iletmek için beni köşeye sıkıştıralı iki gün oldu. Bu da bugün ortaya çıkacağı anlamına geliyor ve bu da bende büyük bir endişe yarattı. Midem düğüm düğüm, çözülmesi imkânsız.

Kafam kilometrelerce uzakta, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir diyarayken birini görme düşüncesine katlanamıyorum. Tersine, zihnim Rikkon'un müstakbel eşinin görüntülerini canlandırmaya devam ediyor ve her seferinde daha güzel ve daha mükemmel oluyor. Top gibi kıvrılıp anneme hasta olduğumu söyledim. Güvenilir ve sorumluluk sahibi bir çocuk olduğum için bunun yalan olduğundan şüphelenmedi. En azından bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Niko ise rol yaptığımı hemen anladı ama beni ele vermedi. Yakın gelecekte iyiliğine karşılık vermemi istiyor. Bugün, sadece yalnız kalmak için istediği her şeyi kabul ederdim.

Herkes gittikten sonra yataktan kalkıp kendime kahve yapmaya gidiyorum. Ama adımlarım ağır ve başım sanki içeride küçük bir adam varmış da kafatasıma minyatür bir çekiçle vuruyormuş gibi zonkluyor. Üstüne üstlük boğazım da kaşınıyor. Belki de hastalanıyorum.

"Bu ironik olmaz mıydı?" Kendi kendime mırıldanıyorum.

Kahveden vazgeçtim ve mikrodalgada ısıtmak için bir bardağa su koydum. Bir fincan nane ve bal çayı beni daha iyi hissettirecek, umarım. Yemek yemeliyim ama iştahım beni terk etti. Mikrodalga bip sesi çıkararak suyun hazır olduğunu söylüyor. Dalgınlıkla annemin tezgahın üzerinde tuttuğu nane bitkisine uzanıyorum. Bitmiş. Harika. Umarım dolapta normal nane vardır.

Bir erkek sesi bana "Kesinlikle korkunç görünüyorsun" diyor.

Kalbim boğazıma düğümlenirken arkamı dönerek bağıryorum.

Kraliçe Maewe'nin savaşı Selor Nyrk, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi mutfak masamda keyifle oturuyor.

"Ne oluyor be! İçeri nasıl girdin?"

"Beni anlamsız sorularla sıkma, küçük cadı. İki gün içinde döneceğimi söylemiştim. İki gün oldu."

Hâlâ sarsılmış bir halde titrek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hava karardıktan sonra döneceğini sanıyordum."

"Ve vampir arkadaşlarının partimizi bölmesi riskini mi alayım? Hiç sanmıyorum. Hadi, hazırlan da gidelim. Hazırlan da gidelim."

Geri adım atıyorum ama gidecek bir yer yok. Kendi mutfağımda köşeye sıkıştım. *Orospu çocuğu*.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Bana ihtiyacın yok. Taluah Aynası'na ve Süleyman'a ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Oh, ama sana ihtiyacım var, küçük cadı. Sen son malzemesin. Bu yüzden sana küçük bir hediye bıraktım."

Parmaklarını şıklattı ve Bülbüller hakkında okuduğum defter elinde belirdi.

"O babama aitti," diyorum.

Başını eğiyor ve sırtıyor. "Emin misin?"

Kanım dondu. "O defteri babamın eşyalarının arasına senin koyduğunu mu söylüyorsun? Ne için? Defterde işe yarar bir bilgi yok."

"Oh, emin ol öyle, sadece henüz nasıl okunacağını bilmiyorsun. Ama doğru zaman geldiğinde öğreneceksin."

Başımı sallıyorum, bu korkunç erkek tarafından oyuna getirildiğimi kabul etmeyi reddediyorum.

"Böyle belirsiz şeyler söylemeyi kes. Artık Tom Mularkey olduğunu bildiğime göre, o defterle hiç ilgilenmiyorum."

Kaşları göklere fırladı. "Ben Tom Mularkey değilim, çocuğum. Beni rencide etme."

"Her neyse. Git artık. Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Tavana bakıyor ve bıkkın bir nefes veriyor. "Kraliçem için yaptığım şeyler."

Benimle tekrar göz göze geldiğinde, gözleri farklıydı. Manyetik. Başka tarafa bakamıyorum. İçimdeki mücadele yavaş yavaş azalmaya başlıyor ve Selor'a direnme isteğim de onunla birlikte gidiyor.

"Şimdi git üstünü değiştir, küçük cadı. Genç bir insanın gardırobunu karıştırmaya hiç niyetim yok. Ve lütfen uzun bir yolculuk için mantıklı kıyafetler seç."

"Evet, tabii ki."

Ayaklarım beni odama sürüklüyor ve artık bir robot gibi hareket ederek dış alıyorum, ardından en sevdiğim kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum. Sırada büyük boy bir kapüşonlu ve ardından deri ceketim var. Selor'dan beri

Uzun bir yolculuktan bahsetmişken, eski deri botlarımı tercih ediyorum. Sonra nihayet aynadaki yansıma bakiyorum. Selor haklıydı. Berbat görünüyorum. Gözlerimin altındaki koyu halkalar yumruk yemiş gibi gösteriyor. Dudaklarım kuru ve çatlamış. Ama ne önemi var ki? Yakın zamanda kimseyi öpmeyeceğim.

Saçım başka bir mesele. At kuyruğu yapmazsam, yoluma çıkıyor. Belki de hepsini kestirmeliyim.

Mutfağa dönmeden önce deri çantamı alıp içine Grimoire'umu ve daha önce enerji verdiğim bazı kristalleri ve nehir taşlarını dolduruyorum. Çok fazla suyu olan bir şey değil. Hançerimi kaybettiğime bir kez daha pişman oluyorum.

Selor'u parmaklarını sabırsızca masaya vururken buluyorum. Bana dönüyor, dikkatli bir bakış atıyor ve dudaklarını onaylamaz bir şekilde düzleştiriyor. *Hay sikeyim*. Tim Gunn'ın korkunç bir elbiseye değer biçmesi gibi davranıyor.

"Tanrım, şirin görünmeyi bile deneyemez miydin, nasıl denir...

şirin?" "Siktir git, dostum. Kimseyi etkilemeye çalışmıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Belli ki. Bu benim hatam. Talimatlarımda daha kesin olmalıydım. Önemli değil. Zaten geç kaldık."

"Nege geç kaldın? Bir programımız olduğunu fark etmemiştim."

"Bu kadar konuşma yeter. Şimdiden başımı ağrıttın." Parmaklarını şıklattı ve konuşma yeteneğim kayboldu.

Ne oluyor be?

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Olduğum yerde donup kalıyorum ve bu benim seçimim değil. Bunu o yapıyor. Dört nala koşması gereken kalbim bile hızını değiştirmiyor. Selor önümde duruyor ve elini omzuma koyuyor.

Mutfağım kayboluyor ve göz açıp kapayıncaya kadar bir açıklığın ortasında duruyorum. Önümde sarı çiçeklerle bezenmiş yumuşak çimenler uzanıyor. Sağımda kristal bir göl cam gibi görünüyor ve çayırı çevreleyen ağaçlar üç katlı bir bina kadar uzun.

"Neredeyiz biz?" Bir dakika önce konuşma yeteneğimi kestiğini unutarak soruyorum. Sanırım tıkaç büyüsü yine bozuldu.

"Özel bir yer. Şimdi telefonunu al. Telefonunu getirdin, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu adam hiç mantıklı konuşmuyor. "Sanırım öyle. Telefonuma neden ihtiyacın var?"

"Aptalca sorular sormayı bırakmazsan, dilini yine yakalayacağım."

"O deyim öyle kullanılmaz." Telefonumu çıkarıyorum ve elimden uçup Selor'unkine düşüyor. "Hey!"

Yaklaşıyor, kamerayı bize doğrultuyor ve "Peynir!" diyor.

"Az önce benimle selfie mi çektin?" Ellerimi kalçalarımın altına koyup adama ters ters bakarken inanamayarak soruyorum.

Şimdiye kadar bu erkekle yaşadığım en tuhaf etkileşim bu oldu. Beni görmezden geliyor ve telefonuma bir şeyler yazıyor.

"İşte oldu. Her şey hazır." Telefonumu bana geri fırlatıyor, ama bunu beklemiyordum, bu yüzden göğsüme çarpıyor ve yere düşüyor.

"Orospu çocuğu. Şu yaptığına bak."

"Reflekslerinin zayıf olması benim suçum değil. Samuray olmak için eğitim aldığını sanıyordum."

Kelimelerle cevap verme zahmetine girmiyorum, sadece onu tersliyorum ve sonra Rikkon'dan başkasına göndermediği mesajı okuyorum.

Selor: Kızını aldım. Küçük cadının parçalara ayrıldığını görmek istemiyorsan, Taluah Aynası ve Solomon'u getir. Kimseye söyleme yoksa kız öder.

"Rikkon'a fidye mesajı mı gönderdin?" Nightingale avcısına şaşkınlıkla bakıyorum.

"Gelmek için motivasyona ihtiyacı olacağını düşündüm."

"Hayır, yapmaz. Ellnesari'ye geri dönmek istiyor. Aynayı ve Solomon'u getirecekti. Beni kaçırmama gerek yoktu!"

O Omuz silkiyor. "Hayır, ne ve Eğlence içinde O mu? Adam kaçırma o daha eğlenceli."

"Küçük bir ayrıntıyı unuttun. Ona yerimizi söylemedin."

Yüzündeki şaşkın ifade farklı bir durumda komik olabilirdi.

"Ah, doğru ya. Tamamen unutmuşum." Telefonumu tekrar çalarak beni daha da kızdırdı. "İşte, şimdi her şey hazır."

Telefonumu tekrar bana doğru uçurmasını bekliyorum ama onu göle fırlattığında çenem düşüyor.

"Telefonum! Bunu neden yaptın?" "Artık ona ihtiyacımız olmayacak."

"Bu ne lan!"

Selor beni görmezden geliyor. Göle bir çakıl taşı atıyor ve sonra kıyıya yakın bir kayanın üzerine oturuyor. Savaşçıyı büyüleyip kaçmam için küçücük bir ihtimal bile olsa, bunu göze alırdım. Ama nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok ve çantamdaki kristaller sadece küçük büyülerde işe yarıyor.

"İşte bu kadar. Anladım. Sen delisin." "Ben deli değilim." Bana ters ters bakıyor.

"Evet, öylesiniz. Ne zamandır çitin bu tarafında yaşıyorsun? Kraliçeniz Rikkon ve Vivi'yi sürdüğünden beri, değil mi? Bahse girerim bunca zamandır Ellnesari'ye bir kez bile adım atmamışsındır. Bu seni de onları etkilediği gibi etkilemiş olmalı."

"Küçük bir ayrıntıyı unutuyorsun, küçük cadı. Hala güçlerim var. Rikkon ve Vryenn'in yok."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Hâlâ kafanda bir ya da iki vidanın gevşek olduğunu söyleyebilirim. Her halükarda, o yem mesajını çoktan gönderdin. Bana hiçbir şey için ihtiyacın yok. Ben buradan gidiyorum."

Her iki adımda bir omzumun üzerinden bakarak çayırı kucaklayan ağaçlara doğru ilerliyorum. Selor oturduğu yerde kalıyor. Bana doğru bakmıyor bile. Benim bilmediğim bir şey biliyor olmalı. Bu beni depar atmaktan alıkoymuyor, ki bu berbat bir fikir. Yüzüstü görünmez bir duvara çarpıyorum ve sırtüstü düşüyorum. Burnum zonkluyor ve dokunduğumda parmaklarım kan içinde kalıyor.

"Ne oluyor be! Burnumu kırmasaydım iyi olurdu, göt herif."

"Aptalca davranmaya karar vermen benim suçum değil."

Tüm bu durumdan bıkmış bir halde tekrar ayağa kalkıyorum. Yerde, uzun otların arasından görünen bir taş gördüğümde onu alıyorum ve durup düşünmeden tüm gücümle Selor'un kafasının arkasına fırlatıyorum. Tam isabet.

"Ah," diye ağzından kaçırıyor. "Bullseye!"
Bağırıyorum.

Boyu kadar ayağa kalkıyor ve yavaşça bana doğru dönüyor. Muzaffer gülümsemem onun öldürücü bakışlarıyla karşılaştığımda yok oluyor. Beni ikiye bölmeye çalıştığında bana attığı bakışın aynısı.

Beni işaret etti. "Sen ölüsün." "Ah, lanet olsun."

Koşmaya başlıyor ve ben de yapabileceğim tek şeyi yapıyorum; ters yöne doğru gidiyorum. Ama bu çayır büyülüyse ve ben çıkamıyorsam,

daireler çizip önce onun yorulmasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey kalmadı.

Evet, muhtemelen öyle olacak. Ne düşünüyordun, Miranda? Delilere bulaşmamalısın, özellikle de ölümsüz olanlara.

"Gidecek hiçbir yer yok, küçük cadı," diye alay ediyor benimle.

Haklı, gidebileceğim tek bir yer var. Rotamı değiştirip göle doğru koşuyorum.

"Hey, ne y a p t ı ğ ı n ı sanıyorsun?" diye bağılıyor, zaten bana çok yakın.

"Yüzmeye

gidiyorum." "Hayır,

kes şunu!"

Sihrinin işe yaradığını hissediyorum ama buz gibi suyu yarmadan önce bana ulaşmıyor. Sadece baldırlarımda ama bir şekilde tüm vücudumu dondurmaya başladı bile. Bir anda hareket etmeyi bırakıp arkamı dönüyorum.

"Sana oraya girmemeni söylemiştim." Selor beni bir ebeveynin küçük çocuklarını izlediği gibi izliyor: fena halde sinirli.

"Bu göl neden bu kadar soğuk?"

"Donarak ölmeden önce oradan çık."

İleriye doğru bir adım atmaya çalışıyorum ama ayaklarım şimdiden uyuşmuş durumda ve dizlerimin üzerine düşüp daha da ıslanıyorum. Tamam, bu gölde kesinlikle şüpheli bir şeyler var.

"Hareket edemiyorum. Neden büyünü kullanıp beni dışarı çıkarmıyorsun?" "Sihrimi kullanamam," diye homurdanıyor.

"Miranda!" Rikkon adımı söylüyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Yanında Solomon'la birlikte açıklığın kenarındadır. Taluah Aynası müdürün arkasında süzülüyor. Rikkon havalanıyor, bir insanın koşabileceğinden daha hızlı koşuyor. Sanki güçlerini geri kazanmış gibi.

"Sakın o göle girme, aptal!" Solomon onu çok daha yavaş bir tempoda, oflayıp puflayarak takip eder.

Neden daha hızlı hareket etmek için sihrini kullanmıyor? Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Rikkon, müdürün tavsiyesine kulak asmaya niyetli görünmüyor, ancak Selor onun göle ayak basmasını engelliyor.

"Aptal mısın sen? Oraya giremezsin," der ona.

Selor'u itiyor. "Neden oraya girmesine izin verdin?" "O inatçı bir çocuk. Onu durduramadım."

Onlar tartışırken, ben yavaş yavaş buzlu dondurmaya dönüşüyorum. Dişlerim birbirine çarpıyor. Gerçekten böyle öleceğimi düşünmemiştim, sihirle donarak.

sığ suda.

Solomon da artık gölün kenarında durmaktadır. Aynayı yere bırakır ve bu Selor'un tüm dikkatini çeker. *Pislik* herif.

Çenem titrerken, "Biraz yardım edin," diyebildim.

Solomon gözlerini kapatıyor ve iki parmağıyla bana doğru işaret ediyor. Tam olarak duyamadığım bir şeyler söylemeye başlıyor, ama her ne ise, bana yardımcı oluyor. Su ısınıyor ve vücudum artık donmuyor. Bacaklarımdaki hissi yeniden kazandığımda sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve gölden çıkıp Rikkon'un kollarına yığılıyorum.

Ve çok güzel hissettiriyor.

Hayır! Hiç hoş değil. Geri sıçradım, neredeyse ölümcül göle düşüyordum. Solomon uzanıp kolumu tuttu.

"Bir daha oraya düşme. Benim sihrim sadece bir yere kadar gidiyor." "Mir, iyi misin?" Rikkon sorar.

"Şimdi iyiyim."

Selor bize doğru bakmadan, "O iyi," diyor. Aynaya takılıp kalmış.

Rikkon sözlerime inanmıyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Gerçekten, ben iyiyim. Solomon her ne yaptıysa işe yaradı."

"Ve şükürler olsun ki bazı elementaller üzerinde hâlâ nüfuzum var."

"Kimlerle?" Ben soruyorum.

"Boş ver." Dikkatini Selor'a çevirir. "Geldik işte. Şu işi halledelim de annesi kaybolduğunu fark etmeden Miranda'yı geri götüreyim."

Nightingale savaşçısı gözlerini aynadan ayırarak bizi şimdiye kadarki en manyakça sırtışılarından biriyle ödüllendiriyor.

"Onu geri götürmek mi? O geri dönmeyecek."

"Y

Seni iğrenç yaratık! Ne diyorsun sen?" Bağırıyorum.

"Miranda ileri gitmekten başka bir yere gidemez. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Büyü yapıldı. Ya o Ya aynadan geçip Ellnesari'ye gidecek ya da burada, bu çayırdaki ölecek," diye cevaplıyor Selor sakince.

"Demek bu açıklığa girdiğimizde hissettiğim büyü buydu," diye mırıldandı Solomon.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Ellnesari'ye gitmeyeceğim. Orada benim için hiçbir şey yok!" Miranda bağırarak beni irkiltti.

Orada onun için bir şey yok. Peki ya ben? Sormak istiyorum ama bu bencilce bir duygu.

"Kararları ben vermiyorum. Sadece emirleri uygulayım." Selor ellerini kaldırıyor, avuç içleri öne bakıyor, sanki tüm bu olanların suçlusu o değilmiş gibi.

"Bu kötü numaranın arkasında annem mi var?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum. "Kendisi yerine Vryenn'i seçtiğim için beni böyle mi cezalandırmayı planlıyor?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Onun sırlarını kimseye açıklamamakla yükümlü olduğumu biliyorsun."

"Ellnesari'ye gidemem," diye hıçkırıklara boğulan Miranda suçluluk duygumun artmasına neden oluyor.

Benim yüzümden bu durumda. Uzak durmalıydım. Ona olan ilgimin bedelini ağır ödeyeceğimi biliyordum. Ama en büyük acıyı onun çekeceğini bilmiyordum. Suçluluk duygusuyla bile onu kollarıma almak ve onu bu karmaşadan kurtarmanın bir yolunu bulacağımı söylemek istiyorum. Ancak, bu sadece işleri daha da kötüleştirecek ve hepimiz

Böyle bir söz veremeyeceğimi biliyorum. Geri dönüyor olabilirim ama hâlâ güçlerim yok.

Solomon'a dönüyorum. "Bu salağın yaptığı büyüü bozamaz mısın?"

"Elbette bozamam. O bir Nightingale."

"Neden Ellnesari'ye gitmemi istiyorsun?" Miranda Selor'a sorar.

"Buna cevap veremem. Her şey yoluna girecek, küçük cadı." Sanki onun iyiliğini gerçekten umursuyormuş gibi gülümsüyor. "Göreceksin."

"Ona küçük cadı demeyi kes!" Şak diye söyledim.

Savaşçı gözlerini genişletir. "Ooh, biri kıskanmış."

"Görünüşe göre nereye gidersem gideyim aptallardan kaçamıyorum." Solomon Miranda'ya bakar. "Dinle evlat. Ellnesari'ye geçit açmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Seni geri getirmenin bir yolunu bulacağıma dair söz veriyorum."

Miranda'nın gözleri yuvarlak ve parlak ama yanaklarından artık yaş akıyor. Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Yapacağını biliyorum. Niko ve Aurora'ya yakında onları göreceğimi söyle."

"Peki ya annen? Onun için bir mesaj yok mu?" Solomon soruyor. "Ona benim için stres yapmamasını söyle. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Solomon gür kaşlarını çatar. Belli ki ondan beklediği mesaj bu değildi. Ama anlıyorum. Ailesindeki herkesin Miranda'yı görmezden geldiği düşünülürse, herkesin onun iyiliği için ne kadar endişeleneceğini tahmin etmek kolay. Ellnesari'de hayatta kalmak için gerekenlere sahip olmadığını düşünüyorlar, oysa aslında ailesinde bunu yapabilecek tek kişi o. Bu kesinliği iliklerime kadar hissediyorum.

"Artık herkes plana katıldığına göre, gösteriyi yola koyalım, olur mu?" Selor kılıcını görünmez kınından çekmeden hemen önce söylüyor bunu. Artık parlamıyor.

Onunla diğerlerinin arasına giriyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"B i l i y o r d u m . O lanet aynayı çalıştırmak için beni öldürecek."

Solomon konuşuyor.

"Seni öldürmeyeceğim," diye homurdanıyor Selor. "Sadece biraz kanına ihtiyacım var."

"Ama bunu yapmak için o kocaman kılıcı kullanman mı gerekiyor?" Miranda sorar.

"Evet. Yıldız ateşi kılıcının özel özellikleri var. Ellnesari'ye bir geçit açmak o kadar kolay olsaydı, daha önce aynaya sahip olan o yaşlı cadı bunu çoktan yapardı. Yine de denedi," diye kıkırdıyor aptal.

Solomon bir adım öne çıkar ve Selor'a kolunu uzatır. "Beni kesmen gerekiyorsa, kes artık."

"Aslında Miranda'nın ve Rikkon'un kanına da ihtiyacım var."

Tedirginlik beni ele geçirdi. Kan kullanılarak pek çok kötü büyü açığa çıkarılabilir, özellikle de kraliyet b lb l n n kanı. Ama endişelerime rağmen yapabileceğim bir şey yok. Burada hepimiz Selor'un merhametine kalmış durumdayız.

Miranda ceketinin kolunu yukarı çekerek kolunu uzatıyor. Bana bakıyor, Selor koltuk altının yumuşak derisini kestiğinde ve yaradan kan fışkırdığında bile bakışlarımı tutuyor. Rahatsızlığının tek işareti hafif bir irkilmeydi. Eğer kılıç parlıyor olsaydı, o da yanardı. Selor onun kanını küçük bir kâsede topluyor ve sonra aynı işlemi Solomon üzerinde tekrarlıyor.

Sıra bana geldiğinde, nefesimin altında uyarıyorum: "Eğer bu da annemin bir başka büyük planı çıkarsa, önce senin kafanı koparırım."

Selor alay ediyor. "Tehditlerinin beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?"

Kolumu kabaca kavıyor ve bıçağını derime bastırırken mümkün olduğunca fazla acı vermek istiyor. Kesik derin, neredeyse kemiğe kadar. Ama rahatsızlık göstermiyorum. Benden zayıflık görmeyecek, artık görmeyecek.

Geri adım atıyor ve küçükken annemin bana söylediği eski bir türküyü mırıldanmaya başlıyor. Selor'un şu anda bu şarkıyı seçmesi garip ama yine de Ellnesari'de hiçbir zaman istikrarlı bir erkek olmadı. Bunca yüzyıl boyunca ölümlü topraklarda kalmanın ona bir faydası olduğunu düşünemiyorum.

Parmaklarını kaseye daldırıyor ve aynanın yüzeyine karakterler çiziyor. Muhtemelen kasıtlı olarak görüşümü engelliyor. Yaklaşıyorum ama işi bitene kadar ne yazdığını görmeme izin vermiyor.

"Şimdi, Rikkon ve Miranda, el ele tutuşun. Geçiş sırasında birbirinizden ayrılmak istemezsiniz."

Miranda yanıma geliyor ama elimi tutmak için bir hamle yapmıyor. Selor'un karmakarışık el yazısını okumaya çalışırken dikkatim dağılıyor. İlk sembolü zar zor seçebiliyorum.

Birden yazı parlamaya başlıyor ve büyüü net bir şekilde okuyabiliyorum. Kanım damarlarımda donuyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Ne oldu?" Miranda bana soruyor.

"Elini tut dedim, lanet olsun!" Selor kulağıma bağılıyor.

Parıltı aynanın tüm yüzeyini kapladığında yazı da kayboluyor. Sonunda, Miranda elimi tutuyor ve bir itiş kakışla Selor

İkimiz de aynadan geçiyoruz. Yolculuk büyücülerin solucan deliğinden geçmeye benziyor ama Miranda için durumun böyle olmadığı açık. Tüm yolculuk boyunca çığlık atıyor ve kendimden on bin kat daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

MIRANDA

Taluah Aynası'ndaki yolculuk hayatımın en uzun on saniyesiydi. Şimdi kazıkta yakılan cadıların nasıl hissettiğini biliyorum. Bilinmeyen yumuşak bir yüzeye sırtüstü düştüğümde, hâlâ yaşadığım deneyimin etkisiyle titriyorum. Rikkon'un eli artık benim elimde değil ve bir an paniğe kapılıyorum. Selor birbirimize tutunmamız konusunda kararlıydı. Ya Ellnesari'de kaybolursam?

Çok hızlı ayağa kalkıyorum ve bir anda sersemliyorum. Sonra Rikkon beni kollarının arasına alıyor ve bana anlamsız gelen bir sürü kelime söylüyor. Belki de kafamı çarptım. Alnımdan öpüyor, sonra yüzümü aramak için beni geri itiyor. Dudakları hareket ediyor ama onu duyamıyorum. Kulaklarımda korkunç bir gürültü var, diğer tüm sesleri engelliyor.

"Ne?" Bağırıyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

Sesi hâlâ boğuk ama en azından dudaklarını okuyabiliyorum. "Evet. Kahretsin, o yolculuk cehennem gibiydi."

Kulaklarımdaki uğultudan kurtulmak için parmaklarımı tragi'min üzerine bastırıp ileri geri hareket ettiriyorum. İşe yarıyor.

"Çok üzgünüm, Mir."

"Neden? Aynanın içindeki yolculuğun çalkalanan bir volkana dalmaya benzemesi senin suçun değildi."

"Ailenizden uzakta olmanız benim suçum."

"Şey, sadece kısa bir süre için. Kısa sürede eve dönmenin bir yolunu bulacağıma eminim."

Bunun kolay bir iş olmayacağını bilsem de iyimser görünmeye çalışıyorum. Ama bu soğuk ve acımasız ölümsüzler diyarında kapana kısılp kalmak ve Rikkon'un rastgele bir prensesle birlikte olmasını izlemek çok daha kötü bir kader. Buradan defolup gitmek için motivasyondan bahsediyorum.

Rikkon yüzünü buruşturur ve bakışlarını kaçırır. Çok suçlu görünüyordu ve nedenini bilmek istiyorum.

"Ne oldu?"

Başını sallıyor. "Önemli bir şey değil."

Bana tekrar baktığında dudaklarında küçük bir gülümseme var ama gözlerine ulaşmıyor. Sonunda evine döndüğü için mutlu olmalı.

"Gel hadi." Bana elini uzattı. "Bakalım Taluah Aynası bizi nereye getirmiş."

Ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz durduğum için ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Beni hemen bırakmıyor. Ona dokunmak güzel bir his, masum bir el tutuşu olsa bile, ama buna alışamıyorum. Geri çekiliyorum, kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum ve bir saniye sonra pişman oluyorum.

"Kahretsin." Kolumdaki kesiği kontrol ettim.

"Şuna bir bakayım." Rikkon yaramı muayene etme bahanesiyle tekrar alanıma giriyor.

Nefes almamaya ya da yüzüne bakmamaya çalışıyorum. "Sorun yok. Sadece bir anlığına unutmuşum."

"Yine de bandajlamalıyız. Çantanda kullanabileceğimiz bir şey var mı?"

"Evet, buralarda bir yerde ilk yardım çantası olmalı." Çantam olan kara deliğin içine bakıyorum. Her zamanki devasa çantamı getirmiştik çünkü Selor bir yolculuk için hazırlanmamı söylemişti ve kukla benliğim bunun ideal bir aksesuar olacağını düşünmüştü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, sorun değil."

Ben ararken çantamı benim için açık tutabilirdi ama bu yine çok yaklaşması anlamına gelirdi. Sonunda küçük plastik kutuyu buldum. *Umalım da içi tamamen boş olmasın.*

"Anladım." Gözlerimi kaldırıyorum ve nihayet çevremize bakıyorum. Çenem yere düştü. "Kutsal duman. Burası da neresi?"

Kalın yosun kaplı ağaçlar, mantığa meydan okuyan benzersiz spiral oluşumlarla gökyüzüne doğru yükselir. Yosunlar çoğunda sarı renkte ve sanki polen ya da altın tozuyla kaplıymış gibi bir izlenim veriyor. Bu ağaçların yaprakları da aynı sarı tonunda ve yetişkin bir insan büyüklüğünde.

Rikkon da yukarı bakıyor ama benim gibi huşu içinde bakmak yerine kaşlarını çatıyor. "Hornet'in Bahçeleri'ndeyiz. Annemin sarayından çok uzakta değil. Oyalanmamalıyız."

"Nedenmiş o?" Daha alçak bir sesle soruyorum, Rikkon'un cevabındaki telaş belirtisini fark ediyorum.

"Tehlikeli yaratıklar çiftleşmek için buraya gelmeyi severler. O zaman buralarda olamayız."

Yanaklarım daha da ısındı ve utancımı gizlemek için "Demek röntgencilikten hoşlanmıyorlar, ha?" diye şaka yaptım.

"Yorumlarımı hafife almamalısın Mir. Ellnesari tehlikeli bir yer, özellikle de bir insan için."

"Ben bir cadıyım," diyorum.

Dudaklarını düzleştirir. "İyi. Bu senin için tehlikeli."

"Eğer tehlikeliyse, buradan defolup gidelim. Bu arada, şu d a n g a l a k Selor nerede?"

"Şüphesiz çoktan saraya varmıştır."

"Bizi bekleyemedi mi?"

"Tabii ki hayır. Kraliçeyi yaklaşan varışımızdan haberdar etmek için önce saraya ulaşması gerekiyor."

"Seni kollarını açarak karşılayacağını düşünüyor musun?"

"Evet, dönecek. Beni geri istiyor. Ne amaçla, bilmiyorum."

"Cygnus sarayının prensesiyle evlenmek için tabii ki." Bu yorumum Rikkon'un yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Kaşlarını çatmayı bırak yoksa erken ifade çizgileri oluşacak," diyorum ona.

"Biz bunları almayız."

"Şanslısınız. Sanırım kozmetik şirketleri burada pek duyulmamış."

"Pek mümkün değil. Biz yaşlanmayız ama bülbüller çok kibirlidir. Göreceksiniz."

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey, etrafımın süslenmeyi seven muhteşem varlıklarla çevrili olması. Pratik kıyafetlerime bakıyorum ve benim hakkımda ne düşüneceklerini merak ediyorum. Göle aptalca dalışım yüzünden kot pantolonum çamura bulanmış. Saçımın bir kısmı saç bandından kurtulmuş ve at kuyruğum şu anda kesinlikle üzgün görünüyor. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum ve dal ile ot karışımı sarı ip parçalarını topluyorum.

"Nedir bu?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bakıyor, hala kaşları çatık, ama elimde tuttuğum şeyi görünce gözleri açılıyor ve sonra kıkırdıyor.

"Bu kadar komik olan ne? Saçımın her yerinde bu boktan şey mi var?" "Evet, var, ama bunun için gülmüyorum." "O zaman neden?"

"Hornet Bahçeleri'nin çiftleşme yeri olarak kullanıldığını söylemiştim ya?"

"Doğru."

"Elinizde tuttuğunuz şey sonuç."

"Yew." Altın ipi bırakıyorum ve at kuyruğumu çözüp başımı sallıyorum.

"Saçımda kuru meni olduğuna inanamıyorum."

Rikkon daha sert gülme cüretini gösterdi.

Başımı geriye atıyorum ve koluna vuruyorum. "Hiç komik değil, ahmak. Her tarafımın bu bokla kaplı olduğunu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin."

"Ben daha çok kırık kemiğin olmadığından emin olmakla ilgileniyordum."

Sırıtsı hâlâ yüzüne kazınmış durumda ve gözleri neşeyle dans ediyor, bana en başta ondan hoşlanmamı sağlayan şeyi hatırlatıyor. Eğlencem bir anda yok oluyor ve yerini özlem alıyor. Tavır değişikliğimi fark etmiş gibi görünüyor, mizahını da kaybediyor. Şimdi bana sanki geçen gecenin tekrarını istiyormuş gibi bakıyor.

Bahçelerdeki sessizlik yaklaşan bir uğultuyla bozuluyor. Dönüp uzaklara bakıyorum. "O da ne?"

"Kahretsin, gitmeliyiz. Şimdi."

Elimi tutuyor ve beni bükülmüş ağaç dalları ve açıktaki ağaç köklerinden oluşan labirentte sürüklüyor. Vızıltı giderek daha yüksek ve rahatsız edici bir hal alıyor. Sanki sinekler steroid almış gibi. Bizi yavaşlatma korkusuyla peşimizden neyin geldiğini sormaya cesaret edemiyorum. Kocaman çantam bir kez daha engel teşkil ediyor, dallara takılıyor ve kalçama sertçe çarpıyor. Muhtemelen çürüyeceğim.

Aniden Rikkon sağa doğru savruldu ve beni dengemden etti. Sendeleyerek ilerledim, neredeyse yüzüstü düşüyordum. Elim tutmasaydı düşecektim.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

"Onlar bizi fark etmeden buradan çıkamayız. Saklanmamız gerek."

Dev bir ağacın önünde duruyor -şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü- ve beni ileri doğru itiyor. "Gir şuraya."

"Nerede?"

"Şu kökün altında."

Tereddüt ediyorum, bırakın iki kişiyi, bir kişinin bile sığabileceği yer yok. Ama uğultu artık o kadar yüksek ki kulaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum, yoksa kanamaya başlayabilirler. Samuray eğitimimi unutarak garip bir şekilde ileri atıyorum. Ağaç gövdesinin altındaki deliğe mümkün olduğunca geri çekilirken sırtıma sürtünen ve saçıma giren yabancı şeyleri düşünmemeye çalışıyorum. Umarım Ellnesari'de hiç örümcek yoktur.

Rikkon da bana katılıyor ve şimdi yarı karanlıkta birbirimize kenetlenmiş durumdayız. Kalbim göğsümün içinde yüksek sesle çarpıyor ve bunun tek nedeni

üzerimizde dolaşan tehlike. Ona olan yakınlığım bir kez daha aklımı başımdan alıyor. Sanki çekiciliğim, aşkım, her neyse, onun anavatanına geçtiğimde daha da arttı. Burnumu boynuna yaklaştırıp derin bir nefes almak istiyorum. *Bu ne kadar çılgınca?*

Tabii ki mantıksız dürtülerime göre hareket etmiyorum, parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde bile.

Bekle? Neden elimi tutuyor?

Vızıltı nihayet uzaklaşmaya başlıyor ama ormanın tekrar sessizliğe bürünmesi için beş dakika daha geçmesi gerekiyor.

"Çok yakındı," diye fısıldıyorum.

Rikkon dönüyor ve şimdi yüzüme baktığını hissediyorum. *Sakın bakma. Sakın bakma. Çok yakınsın.* Bakıyorum, neredeyse burnumu onunkine çarpacaktım.

"Ne oldu? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece istiyorum."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve bir aptal gibi onları yalamaya karar veriyorum. Bu öpülmek için bir davet değil de neydi? Eğilip dudaklarını dudaklarıma bir santim yaklaştırıyor ama bir şekilde şehvet dolu sersemliğimden uyanıp onu geri itmeyi başarıyorum.

"Yapamayız."

Çenesini kapatıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Haklısın. Özür dilerim."

"Hadi buradan çıkalım, klostrofobik hissetmeye başlıyorum."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kot pantolonumu daha da kirlettim ve delikten sürünerek çıktım. Geriye dönüp baktığımda, belki de Rikkon'a kıcımlı güzelce göstermek yerine önce gitmesine izin vermeliydim. *Oh neyse.* Parmaklarımı ince bir kökün etrafına dolayarak kaldıraç etkisi yaratmaya ve kendimi dışarı itmeye çalışıyordum ki sert eller kollarımı kavrayıp beni yukarı çekti. Ağzıma bir tıkaç sokulmadan ve başıma bir çuval geçirilmeden önce çılgılık atma şansım bile olmadı.

MİRanda öne doğru çekildi ve ben ona ulaşamadan gözden kayboldu. Kendim için tehlikeyi göz ardı ederek onu takip ediyorum, ancak o zaman da yakalanıyorum. Yakalandığımda direniş göstermedim.

Delikten dışarı çekildim ama tekrar dik konuma geldiğim anda sağ kolumu serbest bıraktım ve solumdaki erkeğin boğazına vurdum. Beni hemen bırakıyor, öksürüyor ve boynunu kapatıyor.

İkinci kapüşonlu erkek kılıcını çekerek göğüs zırhındaki amblemi ortaya çıkarıyor. Bunlar Aquila devriye muhafızları.

"*Nopaew ruoy pord, reidlos*," diye emrediyorum, sadece Aquila hanedanının soylularının konuşabildiği, ancak tüm tebaasının anlayabildiği ve itaat etmesi gereken ana dilde.

Güçlerim olmadan da bu kelimeleri söyleyebildiğimi bilmiyordum.

Muhafız hemen kılıcını indiriyor ve iri gözlerle bana bakıyor. "Ekselansları?"

Erkeği görmezden gelerek Miranda'yı arıyorum. Üçüncü bir muhafız onu yakalamış, ağzını ve gözlerini bağlamış. Çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor. Öfke midemin çukurunda patlıyor ve vücuduma orman yangını gibi yayılıyor. Eğer güçlerim olsaydı, şu anda tozdan başka bir şey olmazdı.

"Bırakın onu," diye bağırdım.

Kraliyet dilinde konuşmadım ama bu sefer konuşmak zorunda değildim. Benim kim olduğumu biliyorlar ve sinmiş durumdalar. Sürgün edilmiş ya da edilmemiş, ben hâlâ onların prensiyim. Üçüncü muhafız kolunu bırakıp kenara çekiliyor. Adamın elinden kurtulan Miranda başındaki çuvalı çıkarıyor ve ağzındaki tıkaçı tükürüyor.

"Orospu çocuğu. Bir karşılama komitesinden bahsediyoruz." Yanından uzaklaşmadan önce kendisine en yakın muhafıza ters ters bakıyor.

Keşke gelip yanımda dursaydı, ama etrafım hala diğer muhafızlarla çevrili, bu yüzden tereddüt etmesini anlıyorum.

Ya da belki de sana yaklaşmak istemiyordur, çünkü her yaklaştığında onu öpmeye çalışıyorsun, aptal.

"Majesteleri, sizi tanıyamadık. Çok uzun zaman oldu," diye özür diliyor kılıçlı muhafız.

"Bahanelerini kendine sakla, asker. Hornet Bahçeleri'nde devriye gezerek ne yapıyorsun? Beni bulman için seni annem mi gönderdi?"

Muhafızlar şaşkın bir bakış attı ve ben de cevabımı aldım.

"Hayır, Majesteleri. Geleceğinizi bilmiyorduk."

"Peki neden buradasın? Az önce bir grup cehennem fişeğini kaçırdın. Onları duymuş olmalısın."

"Evet, ama bunları giydiğimizde bizi hissedemezler." Pelerinini işaret ediyor.

Kıyafetlerinde koruma sağlayacak özel bir şey göremiyorum ama yüzyıllardır yoktum. Şüphesiz çok şey değişti.

"İlk soruma cevap vermediniz. Neden bu bölgede devriye geziyorsunuz?"

İkinci muhafız kapüşonunu indirerek, "Sınırlarda sorun var, Majesteleri," diye cevap veriyor. "Bataklik halkı koruyucu muhafızları aşmanın bir yolunu buldu."

"Bataklik insanları her zaman kendi içlerine kapanıktı." "Artık öyle değil."

Daha fazla soru sormak istiyorum ama onlara uzun süredir ortalıkta olmadığımı hatırlatmak istemiyorum. Ayrıca, sadece kendilerine söyleneni biliyorlar, bu da gerçeği bildikleri anlamına gelmiyor. Bir güneş ışığı gölgesi delip geçerek erkeğin üzerine vuruyor. Ateş saçlarını daha da parlak hale getiriyor ve gözlerimi acıtıyor. Artık tam olarak nereli olduğunu biliyorum.

"Mularkey klanının bir parçası olmalısınız."

"Evet, Majesteleri."

"Bekle? Mularkey?" Miranda'nın kaşları çatıldı ve sonra bana döndü.

Bülbüller hakkında bulunduğu defteri hatırlayana kadar onun şaşkın bakışlarını anlayamadım. Aynı soyadına sahip biri tarafından kaleme alınmıştı. Bunun hakkında fazla düşünmedim. Aynı soyadına sahip sayısız insanla tanıştım ve hiçbirinin

Bülbüller. Ve yazarın konularını putlaştırma şeklinden, defterin bir insan tarafından yazıldığından emindim. Yazarın da bir bülbül olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Asker Miranda'ya kaşlarını çatıyor ve aklıma daha önce hiç insan görmemiş olabileceği geliyor. "Evet. Benim adım Ronwen Mularkey."

Çenesi düşer. "Şaka yapıyorsun. Ailenizdeki herkesin saçları böyle alev alev yanan kızıl mı?"

"Evet. Neden?" Gözlerini kısarak Miranda'yı inceliyor.

Şimdi tüm gardiyanlar ona şüpheyile bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, onun adının ya da Mularkey klanının kızıl saçlı olmasının nesini bu kadar büyüleyici bulduğundan emin değilim.

"Aman Tanrım. Bu çok fazla." Ellerini havaya kaldırdı. "Neymiş o?"

Mir, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Ellnesari'ye geçtiğimde karşılaştığım ilk insanlardan birinin Ron Weasley'nin Nightingale versiyonu olduğuna inanamıyorum."

"Kim bu Weasley denen adam?" diye sorar ilk muhafız.

Elimi sabırsızca sallıyorum. "Önemli biri yok. Bize hemen saraya kadar eşlik edeceksiniz."

Miranda bana ölümcül bir bakış atarak dudaklarını düzleştiriyor. Şimdi neden kızgın olduğundan emin değilim. Hayali bir karakter yüzünden olamaz.

"Ama biz daha pat-" Ronwen söze başlar, ancak ilk askerin öfkeli bakışlarıyla sözü kesilir. "Elbette, Majesteleri."

Miranda, "Bekle, diğer iki Stooqe'un isimlerinin ne olduğunu bilmek istiyorum," diye araya giriyor.

"Stooques?" Ronwen başını kaşıyor. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Benim adım Finnick Ballard," diye yanıtlıyor sorumlu gibi görünen devriye görevlisi. "Ve bu da Sora Solano."

"Tamam, artık isimlerini biliyorsun. Hadi gidelim," diyorum.

Finnick önden gidiyor, diğer iki asker de arkada yerlerini alıyor. Miranda'ya bakıp elimi uzatıyorum.

"Gel h a d i . Dönüşte biraz yolumuz var ve hava karardıktan sonra dışarıda yakalanmak istemeyiz."

Yüzünü buruşturuyor. "Neden? Etrafta daha korkunç yaratıklar mı dolaşıyor?"

"Doğal olarak. Burası Ellnesari. Sizi koruyabilirim ama bundan kaçınmak varken neden zahmete girelim ki?"

Muhtemelen neden böyle yalan söylediğimi merak ederek bana şaşkıncı bakıyor. şu anki güçsüz halimle onu burada hiçbir şeyden koruyamam. Ama bahse girerim o askerler annemin güçlerimi elimden aldığını bilmiyorlardır ve ben de karanlıkta kalmalarını isterim.

Ronwen çekingen bir tavırla, "Rüzgârda yürüebilirsiniz, Majesteleri," diyor. "Rüzgârda yürümek mi? Ne demek o?" Miranda sorar.

"Hızlı seyahat edebilme, göz açıp kapayıncaya kadar A noktasından B noktasına gidebilme yeteneğidir," diyorum.

"Oh, o tür bir seyahat. Evet, zor bir pas." Ronwen'e döner. "Beni inanılmaz derecede hasta ediyor. Daha şatoya varmadan bağırsaklarımı kusuyor olurdum ve kimse bunu istemez."

Miranda benimle birlikte hiç yürümediğine göre, Selor'un onu kaçırdığı zamandan bahsediyor olmalı. Artık eve döndüğüme göre, o kendini beğenmiş orospu çocuğunu bir daha gördüğümde boğazını yumruklayacağım. Sadece Miranda'yı hasta ettiği için değil, Taluah Aynası'na yazdıkları için de. Ona kanımı vermenin kötü bir fikir olduğunu bilsem de böyle bir şey yapacağını tahmin edemezdim. O büyüünün her yerinde annemin parmak izleri var ve neden Miranda'nın kaderini benimkiyle birleştirip onu sonsuza dek Ellnesari'ye hapsettiğini bilmek istiyorum.

MIRANDA

Rikkon yine kibirli bir eşek gibi davranmaya başladı ve bundan nefret etsem de bu sefer gerekliliğini görebiliyorum. Çok uzun süredir ortalıkta yok ve askerler zayıflık hissederse ona karşı dönebilirler. Beni koruma yeteneği hakkında yalan söyledi, o kadarını biliyorum. Eğer beni buradaki garip yaratıklara karşı koruyabilseydi, cehennem fişeklerinden saklanmazdı. Neden rüzgârda yürüyemediğine dair bir bahane bulmalıydım.

Manzaranın değişmesi yaklaşık on dakika sürüyor. Sarmal altın ağaçlar yerlerini evdekilere daha yakın ağaçlara bırakıyor. Düz büyüyorlar ve benzerlik bu kadar. İnsan dünyasının hiçbir yerinde bunlar kadar büyük ağaçlar yok. Bazı ağaç gövdeleri bir ev genişliğinde ve o kadar uzunlar ki tepelerini bile göremiyorum. Bulutların arasında kayboluyorlar.

Rikkon beni dürttüğünde huşu içinde yukarı bakıyorum. "Şu anda Kutsal Orman'dayız. Aquila kalesi diğer tarafta."

"Bu orman ne kadar büyük?"

"Kilometrelerce uzanıyor. Onu dört saat içinde geçebiliriz."

"Dört saat mi?" Gıcırđıyorum ve sonra çamura bulanmış botlarıma bakıyorum. "Tabanlarım delik deşik olacak."

Arkamızdaki askerlerden biri boğazını temizliyor. Baktığımda yine Mularkey'nin oğlu olduğunu gördüm.

"Aklında bir şey mi var asker?" Rikkon sorar.

"Evet, Majesteleri. Eğer arkadaşınız uzun yürüyüşü kaldıramazsa, kargo sistemini kullanabiliriz."

Finnick arkasını döner. "Saçmalama Ronwen. Aquila Prensi kargoyla seyahat edemez." Özür dileyerek Rikkon'a bakar. "Mularkey'i affedin, Majesteleri. O yeni bir acemi."

Kaleye ulaşmak için dört saat yürümeyi gerektirmeyen başka bir yol varsa, bu konuda daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

"Kargo sistemi ne kadar kötü? Yani, eğer bir kamyonun arkasında seyahat etmek gibiyse, o kadar da aşağılayıcı olamaz."

Rikkon gülüyor. "Bir kamyonun arkasında seyahat etmekten daha iyi olduğunu söyleyebilirim.

Sarayın sonunda inşaatına onay verdiğine inanamıyorum."

Ronwen, "Bu yeni bir uygulama, Majesteleri, sadece dört yüz yaşında," diye yanıtlıyor ve sonra bana dönüyor. "Eğer prens bunun bir kamyondan daha iyi olduğunu söylüyorsa, leydim, öyledir."

"Leydim?" Kıkırdıyorum ve zavallı Ronwen kırmızının tüm tonlarına bürünüyor.

Rikkon elini belime koyuyor ve bir anda tüm eğlencemi alıp götürüyor. Dokunuşu heyecan verici ve içimde bastırmak zorunda olduğum tüm yasadışı duyguları ateşliyor. Prense aşık olduğumu kimsenin bilmesine izin veremem. Eşinin bundan hoşlanmayacağından eminim ve kıskanç bir Bülbül prensesinin bana neler yapabileceğini ancak hayal edebilirim.

Çok kötü ve lezzetli bir haşere olan Rikkon kulağıma yaklaşıp fısıldıyor: "Benim şirketimdesin, dolayısıyla bu unvanı hak ettin. Bunu kabul et."

Tüylerim diken diken oluyor ve arzular omurgamdan aşağı süzülüyor. İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, Rikkon boynumdan bir nefes alıyor. Gözlerim yuvalarında yuvarlanıyor ve olduğum yerde sallanıyorum.

Askerlerden biri "Hastalanıyor mu?" diye soruyor ve kimin konuştuğunu anlayamıyorum ama bu çevremdekilerin farkına varmam için yeterli oluyor.

Henüz tüm reflekslerimi kaybetmediğim için memnun bir şekilde öne atlayıp Rikkon'dan uzaklaşıyorum. "Ben iyiyim ama kargo sistemini gerçekten kontrol etmek istiyorum."

"Ve yapacağımız şey de bu." Sorumlu askere döner. "Bizi oraya götür."

Karanlık erkek planların değişmesinden memnun değil, bu da onu daha da sevmememe neden oluyor. Aslında üçlünün içinde bana kötü hisler vermeyen tek kişi Ronwen. Belki de yanan kızıl saçları ve Ron Weasley'e olan benzerliği bana böyle hissettiriyordur. Yine de aptalca. O bir Nightingale, bu yüzden ona güvenilmez.

Kargo sistemi bulunduğumuz yerden sadece bir dakika uzaklıkta. Ben devasa ve pis kokulu bir canavar tarafından çekilen kaba bir tahta araba bekliyordum, en büyük ağaçlardan birine çıkan ve tepede gözden kaybolan karmaşık asansör sistemini değil. Asansörlerin ileri geri hareket edebilmesi için kabloların ağaçları birbirine bağlaması gerektiğinden şüpheleniyorum.

Çevre daha fazla muhafız ve güçlü bir büyü tarafından korunuyor. Buraya geldiğimden beri böyle bir şey hissetmemiştim ama asansörlere yaklaştıkça hissedebildiğim tek şey o oluyor. Vücudumu baştan çıkarıcı bir şekilde sarıyor ve bir an için sersemlememe neden oluyor.

Rikkon'a bakıyorum, sorabilmek için dikkatini çekmeye çalışıyorum ama bakışları kargo sistemine takılmış durumda. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor, ama ben

Her şeyi nasıl karşıladığını merak ediyorum. Yüzlerce yıl sonra Ellnesari'ye döndüğünde nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Memleketi ne kadar değişmiş?

Kargo sisteminin girişini tutan muhafızlar şimdi bize bakıyor. *Düzelتيyorum, hepsi Rikkon'a bakıyor.* Sonunda biri gruptan ayrılıp yanımıza geliyor. Rikkon kadar uzun boylu, ama dağ gibi yapılı, geniş omuzlu ve kolları memlekette ağaç olarak tercüme edilebilir. Kısa saçları Akdeniz renginde ve teni, yüzündeki yıldızları andıran çiller dışında, aysız bir gökyüzü kadar koyu. Rikkon'u saymazsak, hayatım boyunca gördüğüm en güzel erkek.

"Aquila Prensi Rikkon, sizi bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor sırtışını gizlemeye çalışarak.

Etrafımızdaki sihir onun yakınlığıyla büyüyor gibi görünüyor ve geç de olsa bunun ondan geldiğini fark ediyorum. O sıradan bir bülbül değil. Güçlü ve asil hissettiriyor.

Rikkon, "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Lynx'li Castiel," diye yanıtlıyor. "Artık Prens Castiel," diyor, bu sefer daha ciddi. "Kardeşine ne oldu?"

"Sana da aynı şey oldu."

Rikkon sertçe yutkunur. "Anlıyorum. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Nasıl aynı şey? İnsan dünyasına sürgün edilerek mi, yoksa güçlerini kaybederek mi? Sormak isterdim ama şimdilik çenemi kapalı tutmam gerektiğinden şüpheleniyorum. "Ben değilim. O bir pislikti. Onu özlemiyorum. Sen, dostum, başka bir hikâyesin. Geri dönmen çok güzel." Bana dönüyor ve gözlerini ayaklarıma dikerek yavaşça vücudumda gezdiriyor. "Bir arkadaş getirmişsin, özel bir arkadaş."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Bir anda kılandım. "Ne demek istiyorsun?"

Castiel kaşlarını kaldırıp eğlenerek Rikkon'a bakıyor. "Alınan.

Bu iyi, düşününce-"

"Rüzgârda yürümeyi kaldıramaz, bu yüzden saraya ulaşmak için kargo sistemini kullanmamız gerekiyor," diye araya giriyor Rikkon ve arkadaşının ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Tahminimce Rikkon'un bilmem ne prensesi ile olan bağıını gündeme getirecekti. Bir anda acı ve üzüntü içindeyim. Bu durumda paspas olmamanın ne faydası var? Kaderle savaşamam.

"Seyahat etmek için kargo sistemini kullanan bir prens mi?" Castiel elini göğsüne bastırarak öfke numarası yapıyor. "Bu duyulmamış bir şey."

Sinir bozucu eskort nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve bahse girerim "ben de öyle dedim" gibi bir şey söylüyordur.

"Bu benim tasarımı, denemek isterim. Ayrıca, giriş yapmayı sevdiğimi biliyorsun," diye kıkırdayan Rikkon kafamın daha da karışmasına neden oluyor.

Hafızasını geri kazandıktan ve tam bir baş belası gibi davranmaya başladıktan sonra bile ilgiden hoşlanan birine benzemiyordu. Ayrıca, kargo sistemini o mu tasarlamış? Nightingale mühendisi olduğunu bilmiyordum.

Castiel, "Elbette var," diye söze karışır.

İğneleme, Miranda. Tanrım, Ellnesari'ye düştüğümde kafamı çarpmış olmalıyım.

"Maalesef şu anda kargo sistemini kullanamazsınız. Annenize çok değerli bir şey taşıyoruz ve işimizin bitmesi biraz zaman alacak."

"Ne kadar sürecek?" Rikkon kaşlarını çatıyor, belli ki bu haberden memnun değil. "Yolculuğu yürüyerek tamamlamak için gereken süreden daha uzun."

"Harika," diye mırıldanıyorum.

Castiel bana bir kaşını kaldırırken dudaklarında hayalet bir gülümseme beliriyor. "İyi bir yürüyüşün hayranı değil misin?"

"Hayır, öyle olduğumu söyleyemem. Sanırım burada hiç araba yok?"

"Korkarım öyle değil. Portallar insanların tüm o harika teknolojik gelişmelerinden önce mühürlenmişti," diye yanıtlıyor Rikkon. "Ayrıca, annem büyük olasılıkla bu olasılığı araştırmayı reddedecektir."

Yüz ifadesi tekrar ciddileşiyor ve sanırım bu hikâyenin devamı var. Acaba eve dönmenin bir yolunu bulmadan önce bunu duyabilecek miyim?

Yapmasan daha iyi Miranda. Rikkon'la ne kadar çok zaman geçirirsen, ona o kadar çok aşık olacaksın.

"Ama üzülmeğin leydim. Bir çözümüm var," diye söze karışıyor Castiel. "Tanrım. Şimdi ne olacak?" Rikkon homurdanıyor.

Castiel iki parmağını ağzına sokuyor ve kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle ılık çalıyor. Ses sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyor ama bu sadece ağaçlardan yansıyan yankı. Bir an sonra, uzaktan gelen dev kanat çırpma sesi kafamı kaldırmama neden oluyor. İlk başta tek gördüğüm, her saniye daha da büyüyen büyük bir gölge. Sonra yanardöner tüyleri olan güzel mavi bir kuş beliriyor. Büyük boy bir tavus kuşu ile kartal karışımı bir şeye benziyor.

Castiel'in yanına inmeden önce üzerimizde daireler çiziyor.

"Fili?" Rikkon yaklaşıyor ve kuş gagalı başını eğiyor. "Hâlâ buralarda olduğuna inanamıyorum." Kuşun yanağını şefkatle okşuyor ve ben bir aptal gibi, aşık bir köpek yavrusu ifadesiyle sahneyi izliyorum.

"Tüm o ölümlü olayını atlatmanın bir yolunu buldum," diyor Castiel içinde.

"Fili'nin özünü değiştirmeden onu ölümsüz mü yaptınız? Nasıl? I çıkmaza girdiğimizi düşündük."

Bülbüllerin insanları nasıl vampire dönüştürdüğünden bahsediyor olmalı. Onları ölümsüz yaptılar, evet, ama güneş ışığına alerjisi olan ve hayatta kalmak için kan içmeye bağımlı varlıklara dönüştürdüler.

"Sadece Fili değil, Majesteleri, ülkedeki tüm kanatlı hayvanlar," diye araya giriyor Ronwen.

Asi askerin ne zaman ağzını açacağını merak ediyordum. Huysuz arkadaşı Ronwen'i uyarmak için kaburgalarına dirsek atıyor ve yüzü tekrar pancar gibi kızardığında dudaklarımdan kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum.

Castiel, "Sana anlatacak çok şey var, dostum," diye ekler.

Rikkon tüm bu açıklamalar karşısında afallamış görünüyordu. Castiel bana elini uzattığında hâlâ onu izliyordum. "Leydim."

"Ne?" Geri çekiliyorum.

Rikkon, "Fili'ye binmene yardım etmek istiyor," diye açıklıyor.

Kuşa bakıyorum, omurgamdan aşağı korku damlacıklarının yuvarlandığını hissediyorum. "Bunun sırtına binmemi mi bekliyorsun? Koşum bile takmıyor. Neresinden tutacağım?"

"Onun tüylerine tutun. Merak etme, düşmeyeceksin. Rikkon buna izin vermez." Castiel arkadaşına anlamlı bir bakış atar.

Sanki Rikkon'la aramızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyor gibi. *O kadar şeffaf mıyım? Ugh.*

"Hadi, Mir. Ya uçacaksın ya da dört saat yürüyeceksin. Seçim senin," diyor Rikkon bana.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

MIRANDA

"W

Rahatladın mı? Düşmene izin vermeyeceğim." Gökyüzünde yükselirken Rikkon kulağıma bağıyor.

I kıvrıl benim parmaklar daha sıkı etrafında
Fili's Tüyler,

biraz çekiştiriyor. Kuş yüksek bir çığlıkla ve sağa doğru keskin bir açıyla şikayet ediyor. Gözlerimi kapatıp bağıyorum.

Rikkon gülme cüretini gösterir. "Kapa çeneni, pislik surat. Bu hiç komik değil."

Beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını kulaklarıma yaklaştırıyor. "Oh, ama öyle."

Korku, çok yakın olduğumuz gerçeğini gizliyordu. Ama kulağıma fısıldayan baştan çıkarıcı sesi bana şu anda nasıl bir cadı ve prens sandviçi yaptığımızı hatırlatıyor. Sırtımı göğsüne dayamış, bacakları benimkilerle aynı hizada. Ve şimdi lanet dudakları boynumdan birkaç santim uzakta. Gerçekten hissetmemem gereken şeyleri hissetmeye başlıyorum, bacaklarımin arasındaki ani ağrı gibi. Sanırım kalçalarımı ileri geri sallasam, *Cruel Intentions* filminde Selma Blair'in karakterinin yaptığı gibi doruğa ulaşabilirim. Duruşumu gevşettiğimde vücudum onunkinin içinde erimeye başlıyor ve ölüme dalma ihtimalim artık geçerli değil.

"Mir?" diyor ondan duyduğum en boğuk ses tonuyla.

"Evet?"

"Gerçekten güzel kokuyorsun."

Biraz yana kayarak öne doğru sarsıldım.

"Kahretsin!" Rikkon beni daha sıkı tutuyor. "Yavaş ol."

Kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyor, uçmak istiyor ama gerçekliğin sert zincirleriyle bağlı.

"Bana böyle şeyler söylemeyi kes, Rik. Bu hiç adil değil."

O kadar yüksek sesle iç çekiyor ki, rüzgârın sesini bile duyabiliyorum.

tar

afi "Biliyorum. Özür dilerim."

nd Cevabı acı dolu, sanki o da b e n i m kadar sert düşmüş gibi. Bu

an.

Açıkça saçmalık, hayal gücümün bir ürünü olmaktan başka bir şey değil. Hiçbir bağlı erkeğin kalbi ikiye bölünmez.

Fili bizi o kadar yükseğe çıkardı ki bulutlardan başka bir şey göremiyorum. Keşke daha alçaktan uçsaydık da en azından Rikkon'dan ve ona olan aptalca hislerimden uzaklaşmak için manzarayı görebilseydim.

"Sanırım Castiel sürgün edilmeden önce senin arkadaşındı," diyorum konuyu değiştirmek için.

"Evet, o benim en iyi arkadaşımdı."

"Şimdiye kadar tanıştığım tüm diğer Bülbüllerden çok farklı görünüyor."

"O Lynx sarayından, ama eğitimi için Aquila'ya gönderildi.

gençken." "Neden?"

"Çünkü o kralın ikinci oğluydu ve bu nedenle tahtta hiçbir hakkı yoktu. Hükümdarların, doğrudan varis olmadıklarında çocuklarını başka krallıklara göndermeleri yaygındır."

"Kardeş katlini ya da kız kardeş katlini önlemek için, değil mi?"

"Evet, bazı krallıklarda sebeplerden biri de bu, ama çoğunlukla ilişkileri geliştirmek için."

"Ama Castiel onun artık bir prens olduğunu söyledi, yani memleketine dönmesi gerekmez miydi?"

"Teoride. Burada bulunma nedenini zamanında öğreneceğime eminim."

Ani bir düşüş oldu ve küçük bir çığlık attım. "Fili ne yapıyor?"

"Kaleye yaklaşıyoruz."

Bir saniye önce görüşümüzü engelleyen bulutları yarıyoruz ve gözlerimin önünde beliren görüntü nefes kesici.

"Aman Tanrım."

Güneşin altında parlayan muhteşem beyaz bir kale kendi özel adasından yükseliyor. Hogwarts'ın onunla hiçbir alakası yok. Tuğlalar sedeften yapılmış gibi görünüyor, ışığı bir renk prizması şeklinde yansıtımlarına bakılırsa. Kulelerin sayısını unuttum, o kadar çoklar ki.

Versailles'dakileri utandıracak bahçeler kaleyi çevreliyor. Yaptıkları desenler karmaşık ve güzeldir. Bazıları

kuşlar, diğerleri çiçekler gibi, ama çoğu benim için pek bir şey ifade etmeyen soyut semboller. Sanırım bülbüller için bir anlam ifade ediyor olmalılar. Hatta ortasında bir fiskiye olan büyük bir labirent bile görüyorum. Muhtemelen büyüdür, bu yüzden oraya girmemek için zihinsel bir not alıyorum.

"Oldukça güzel bir manzara, değil mi?"

Rikkon diyor ki. "İnanılmaz bir şey. Bunu kaçırmış olmalısın."

Hemen cevap vermiyor ama parmakları ceketimin etrafında biraz daha sıkıca kıvrılıyor.

"Burayı özlediğim kesin."

Bir anda kuvvetli bir rüzgâr çıkıyor ve Fili'yi rotasından saptırıyor. Düşmemek için kendini dengede tutmaya çalışarak çılglık atıyor ama şimdi tehlikeli bir açıda asılı duruyoruz. Rikkon aracımızı sakinleştirmek için yabancı dilde bir şeyler bağıyor. İşe yaradığından emin değilim. Fili'nin paniğinin endişe verici bir hızla arttığını hissedebiliyorum. *Vay anasını. Ben bunu nasıl yapıyorum?* Daha önce hiç hayvanların ruh hallerini hissedememiştim.

Fırtınalı bulutlar üzerimizde toplanırken gökyüzü kararıyor. "Ne haltlar dönüyor?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Bu hiç doğal gelmiyor. Sıkı tutun, Mir."

"Deniyorum-"

Tam önümüze düşen yıldırım zavallı Fili'yi daha da ürkütüyor. Neredeyse dikey bir yükselişle aniden yukarı doğru züm yapıyor, bu da onu tutmayı imkansız hale getiriyor. Tutuşumu kaybediyorum ve Rikkon'la birlikte spiral çizerek aşağıya, ölümümüze düşüyoruz.

"Miranda!" diye bağıyor, bana ulaşmaya çalışıyor ama tüm gücüyle esen bir rüzgârda serbest düşüşe geçmek işe yaramıyor. Benden gittikçe uzaklaşıyor.

Bir şeyler yapmak zorundayım. O düşüp ölecek mi bilmiyorum ama ben kesinlikle öleceğim. Bir şekilde elimi çantama sokmayı başarıyorum ve orada sahip olduğum en büyük kristali buluyorum. Gözlerimi kapatıp enstitüde yeni öğrendiğim bir büyüye konsantre oluyorum. Tüyleri havaya kaldırması gerekiyordu, insanlara uçma yeteneği vermesi değil, ama belki kelimeleri değiştirirsem Rikkon'u ve beni havaya kaldırabilirim.

Kristal elimde ısınıyor, bu da büyüünün işe yaradığı anlamına geliyor. Ama sonra taş fena halde ısınıyor ve avucumu yakıyor. Acıdan çılgılık atıyorum ama bırakamıyorum. Büyü de giderek güçleniyor. Rüzgâr hâlâ uğulduyor ama artık hızla geçmiyor. Sonunda gözlerimi tekrar açıyorum ve bir tüyün yaptığı gibi yavaşça alçaldığımı fark ediyorum. Arıyorum

Rikkon ve onu hemen göremeyince büyüünün sadece benim için işe yaradığından korkuyorum. Ama sonra parmakları bileğimin arkasını okşuyor ve elimi tutup beni çeviriyor

"Bunu yapacak mısın?" diye sorar. "Evet."

Beni tamamen kollarının arasına alıyor ve bacaklarını benimkilerle birleştiriyor. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Tekrar ayrılmak istemiyor, ama ben şimdi onun kemiklerinin üzerine atlama isteğine geri döndüm. Muhtemelen başka biriyle evlenmesine günler kalmışken neden ondan bu kadar tahrik oluyorum?

"Bu inanılmaz. *Sen* harikası, Mir."

Gözleri ciddi ve yoğun, bana hayranlıkla bakması bedenimde ve zihnimde tahribat yaratıyor. Belki de hala damarlarımda dolaşan adrenalinden ya da ölümle burun buruna geldiğim için sonuçların canı cehenneme diyorum. Bu kez onu öfkeyle ve açlıkla öpüyorum. Rikkon sadece benim hevesime uymakla kalmıyor, aynı zamanda onu birkaç çentik daha yukarı çıkarıyor. Şimdi yanıyorum, onun tutkusunu mümkün olduğunca içime çekmeye ihtiyacım var.

Ayaklarımız yere değdiğinde ya da elimdeki kristal nihayet soğuduğunda zar zor fark ediyorum. Birbirimize sarılmış, yarın yokmuş gibi birbirimizin ağzını yalayıp yutmaya devam ediyoruz çünkü bizim için yarın yok. Sonsuza kadar onun kucağında kalabilirdim ama endişe verici bağırışlar bizi ayırmaya zorluyor. Rikkon bizi döndürüyor ve beni arkasına itiyor.

Bahçelerden birinin ortasına indik ve çiçeklerin kokusu bir anda tek hissedebildiğim şey oldu. Tatlı bir şekilde sarhoş edici ve başımı döndürüyor. Zihnimi zinde tutmak için başımı sallıyorum.

"Kim geliyor?" Ben soruyorum. "Kale muhafızları."

Ortaya çıktıklarında, güneş hâlâ kara bulutların ardında saklı olsa da ihtişamla parlıyorlarmış gibi görünüyor. Hepsi Rikkon gibi açık tenli ve zırhları beyaz altın renginde. En az yedi kişi sayıyorum, mızrak başı düzeninde hızla yaklaşıyorlar, hepsi de Selor'un ki gibi parlayan kılıçlar taşıyor.

"Pek dostça görünmüyorlar. Selor'un annene geleceğini söylemek için önden geldiğini sanıyordum," diye cevap veriyorum.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye homurdanıyor nefesinin altında. "Merak etme, ben

."

Ayaklarımızın altındaki zemin sarsılmaya ve yer yer yarılmaya başlıyor.
"Ne oluyor be!" diye bağıyorum.

Ağaç kökleri yarıklardan filizleniyor ve ikimiz de zıplayamadan
uzuvlarımızı sarıyor.

"*Su esaeler!*" Rikkon yine o garip dilde emrediyor ama bu sefer muhafızlar
onun sözlerine kulak asmıyor.

Kahretsin. Başımız belada, büyük belada.

RIKKON

Grubun başındaki asker silahını hazır tutarak ilerliyor. Bunca yıl ve görünüşündeki değişimden sonra bile onu hala tanıyorum. Ben sürgün edildiğimde, o sadece büyük hayalleri olan sıska bir çocuktü. Şimdi kardeşı kadar büyük.

"Yani, bu doğru. Geri dönmüşsün. Selor'un çıldırdığını sanıyordum. Çok uzun zamandır ortalarda yoktu."

"Telar Nyrk, görüyorum ki ayinleri geçmişsin." Yıldız ateşi kılıcına bakıyorum.

Kaşlarını çatıyor, çenesini de sıkıyor. "Evet. Uzun yıllar önce."

"O zaman sen daha iyi bilirsin. Prensine böyle mi davranıyorsun?"

Komutamın diğer askerlerde olduğu gibi onun üzerinde de işe yaraması gerektiğini boş verin.

"Kraliçe Maewe'den fırtına koğuşlarını bozan herkesi hapsedme emri aldım."

"Şimdi ne olacak?" Miranda sorar.

Devriye muhafızlarının aksine Telar ona doğru bakmıyor bile. Aslına bakarsanız, yanındaki erkeklerin hiçbirini bakmıyor. Görünüşe göre onu bilerek görmezden geliyorlar. Neler olup bittiğini bilmemekten nefret ediyorum. Beni savunmasız ve zayıf bırakıyor. Çok uzun zamandır yoktum ve kendimi boyumu aşmış hissediyorum.

Fili'nin çığlıkları havayı deliyor, ardından kanatlarını gürültüyle çırpıyor. Fili yaklaşırken Telar ve askerleri geri çekilir, dev kuşa endişeyle bakarlar. Işıkgölgesi Kanatları kışkırtıldıklarında oldukça vahşi olmalarıyla bilinir; gagaları ve pençeleri bir Bülbülün başını göz açıp kapayıncaya kadar kesebilir. Ayrıca kazanıldıklarında son derece uysal ve sadık hayvanlardır.

Fili tam önümüze iniyor, kanatlarını sonuna kadar açıyor ve böylece bir kalkan oluşturuyor.

Telar, "Kuşuna geri çekilmesini söyle Rikkon, yoksa onu ikiye bölmek zorunda kalacağım," diye uyarıyor.

"Hiç sanmıyorum. Bu kökleri çözün, ben de onu sizi tek parça halinde bırakması için ikna etmeye çalışayım."

Blöfümün işe yaramasını umuyorum. Fili bir askerle başa çıkabilir ama yedi asker şansını zorluyor. Ayrıca onun dikkatinin dağılmasıyla Telar'ın

Güçlerim olsaydı kendimi kurtarabileceğimi fark ettim.

Homurdanarak arkadaşlarına silahlarını indirmelerini işaret ediyor ve sonra kılıcını kınına sokarak gözden kayboluyor. Miranda ve beni hapseden kökler gevşiyor ve toprağın içinde kaybolana kadar geri çekiliyor.

Hareket etmekte özgür, Fili'nin yanında duruyorum ve onu sakinleştirmek için bir elimi boynuna koyuyorum. Kanatlarını katlıyor ve okşamama doğru eğiliyor.

Telar, "O kuşun seni hâlâ hatırladığına inanamıyorum," diyor.

"Onun sadakatini kazandım." Miranda'ya kısa bir bakış atıyorum, gerçeği öğrendiğinde onunkini de kaybetmemeyi umuyorum.

Telar homurdanıyor. "Hadi bakalım. Başka bir koğuştan tetiklemeden önce sana içeri kadar eşlik etsem iyi olur."

"Kaç tane koğuş var?" Miranda sorar ama Telar bir kez daha onu duymazdan gelir.

Arkasını dönüp kaleye doğru ilerler ve arkadaşlarını takip eder.

"Arkadaşının nesi var? Ben onun için görünmez miyim?"

"Bilmiyorum, Mir. Yüzyıllardır yoktum, unuttun mu?" "Doğru.

Özür dilerim. Senin çok eski olduğunu kabullenmek gerçekten zor." Kaşlarını çatıttım. "Tanrım, teşekkürler."

Miranda gözlerini devirerek bana ne kadar genç olduğunu hatırlatıyor. Anılarım yok olduğunda, insan aleminde görüldüğüm yirmili yaşlardaki gibi hissediyor ve öyle davranıyordum. Ama şimdi, ölümsüzlükle geçen onca yıl omuzlarıma büyük bir yük bindiriyor. Tanık olduğum ve katlandığım şeyler beni kalıcı olarak yaraladı. Bu, kendimi ondan ayırmanın ve onu eve geri göndermenin bir yolunu bulmak için bir neden daha - belki de ana neden. Başka birine bağlı olmasaydım bile, onun peşinden gitmek iğrenç olurdu. Miranda'nın hayatını mahvetmeye hakkım yok.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Bizi arkalarında bırakmadan gidelim."

MIRANDA

Mahçelerden saraya doğru yürürken tedirginliğim giderek artıyor. Telar bizi iki muhafız tarafından tutulan bir dizi çift kapıya götürdüğünde parmaklarımı birbirine geçiriyorum İlk başta mermer heykeller sandım. Üniformaları beyaz, ten ve saç renkleriyle uyumlu. Hareket ettiklerinde biraz ürktüm ve nefesim kesildi.

Isı yanaklarıma yayılıyor. Küçük şeylerin beni böyle etkilemesine izin veremem. Rikkon beni Ellnesari'nin zayıflık gösterebileceğın bir yer olmadığı konusunda uyarmıştı. Dürüst olmak gerekirse Cadılık Enstitüsü'nden çok da farklı değil. Orada da ya yiyeceksin ya da yeneceksin.

Kapılar içeriye doğru açılırken mermer gibi muhafızlar kenara çekiliyor. Sağımdaki siyah göz bebekleri dışında soluk gri gözleriyle bana bakıyor. Bir bakıma bana Lucca'nın kız kardeşı Manu'yu hatırlatıyor. Kraliçe Maewe tarafından lanetlenmişti. *Bu adamlar da mı lanetliydi?*

Bu şüphe beni rahatlatmıyor. Ya benden hoşlanmaz ve aynısını ya da daha kötüsünü yapmaya karar verirse? Rikkon beni koruyamaz. Kimse koruyamaz.

Tek başınasın, Miranda. Seni kurtarması için Beyaz Atlı Prens'e güvenemezsin. Bu hikayede, cadı kendini kurtarıyor.

Çift kapı geniş ve uzun bir koridora açılmaktadır. Yüksek tonozlu tavandaki freskler, kabarık beyaz bulutlar ve Fili gibi dev kuşlarla görkemli bir gökyüzünü tasvir ediyor. Dev kuşla ilgili konuşmalardan anladığım kadarıyla, bu kuşlar burada neredeyse kutsal hayvanlar. Bu çok mantıklı. Aquila Latince kartal anlamına geliyor ve Yunan mitolojisinde Aquila, Zeus'un yıldırımlarını taşıyan kuşun adıydı.

Öyle bir sessizlik içinde hareket ediyoruz ki, ayak seslerimiz bile mermer zemine çarparak duyulmuyor. Bir tür sihir iş başında olmalı. Her iki taraftaki duvarlar ilk başta acı verici bir şekilde çıplak, ancak koridorun yarısında, kusursuz bir aynalı yüzeye dönüşüyorlar. Yansımamı yakaladığımda irkiliyorum. Kıyafetlerim kirli, yüzüm is içinde ve saçlarım bir felaket. Rikkon'un beni öpmek istediğine inanamıyorum.

Hayır, annesiyle tanışmana dakikalar kalmışken bunu düşünme.

Gözlerimi önümüzdeki askerlerin arkasına dikmem gerekiyor ama ben asiyim ve cezalandırılmaya açım. Doğal olarak, yanağına bulaşmış bir parça çamurla bile bir rock yıldızı gibi görünen Rikkon'a bakmam gerekiyor. Parmaklarım yüzünü temizlemek için kaşınıyor, neredeyse karşı koyamadığım bir dürtü gibi. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı acıyana kadar avuç içlerime batırmak zorunda kalıyorum.

Rikkon bana baktı ve beni süzerken yakaladı. *Yakalandı.*

"İşte bu, Mir," diyor.

"Ne?" Aptal gibi sordum.

"Annem ve onun dalkavuklardan oluşan sarayı o kapıların diğer tarafında."

O zaman Telar ve diğer muhafızların kenarda durduğunu ve önümüzde tavana kadar uzanan gümüş rengi çift kapının durduğunu fark ediyorum. Bir dev bile bu kapılardan sorunsuzca geçebilir.

Alnımda ter damlaları oluşuyor ve ne kadar sakinleşmeye çalışsam da vücudumun tepeden tırnağa titremesine engel olamıyorum.

"Ne yapmalıyım? İzlemem gereken bir protokol var mı?" diye sordum.

Artık bunun için endişelenmek için biraz geç. Kapılar içeriye doğru açılıyor ve Rikkon'un benimle paylaşması gereken bir bilgi varsa bile bunu şimdi yapamaz.

"Hiçbir şey söyleme ve bırak annemi ben halledeyim. Yine de bana yakın dur."

"Tamam."

Kapıdan birlikte geçiyoruz. Bu yabancı diyardaki en güçlü varlıklardan birinin kabul odasına değil de sıradan bir odaya girmişmiş gibi davranıyorum. Saraylılar ayakta, odanın her iki yanında toplanmış, Rikkon'un sondaki tahta doğru kararlı adımlarla ilerleyişini izliyorlar. Onu takip ediyorum ve etrafa bakmak için can atmama rağmen gözlerimi annesinden ayırmıyorum.

Camdan yapılmış bir tahtta asil bir şekilde oturuyor ve soğuk yüzü süslü koltuğuna uyuyor. Beyaz-sarı saçları önden örülmüş ve saç tellerinin arasından görünen küçük ama ışıltılı bir taç başını süslüyor. O Elsa'nın gerçek hayattaki versiyonu.

Miranda, Bülbüller ile sevimli kurgusal karakterler arasında kıyaslama yapmayı gerçekten bırakmalısın.

Onun yanında Rikkon'un babası olduğunu tahmin ettiğim güzel bir erkek var. O da açık tenli ama saçları çilek sarısı ve dalgalı, omuzlarına değiyor. Bunca yıl sonra oğullarını görmelerine rağmen ikisi de herhangi bir duygu göstermiyor. Kalpsiz insanlardan bahsediyoruz.

Onlar insan değil, Miranda. Onlar bülbül.

Kürsüden birkaç adım ötede durduğunda Rikkon'un eğilmesini bekliyorum ama çenesini dik tutarak ayakta duruyor. Göz ucuyla, gölgelerin arasında ama kraliçesine yeterince yakın duran Selor'u görüyorum. Başka bir pusu kurma ihtimaline karşı ona tam olarak bakmak için dönüyorum. Beni bakarken yakalıyor ve bana göz kırıyor. *Pislik* herif.

Bir dakika geçmesine rağmen kimse konuşmuyor. Rikkon şu anda annesiyle göz göze gelmiş durumda ve bu beni endişelendiriyor. Bir şeyler söylemem, buzları eritmem gerektiğini hissediyorum ama Rikkon işleri ona bırakmamı istedi, ben de onun sözlerine kulak verdim. Buranın gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki de bakışma yarışmaları buranın protokolüdür.

Kraliçe sonunda ağzını açarak, "Evet," dedi. "Bu cadı."

Bekle? Ne? Uzun süreli sürgünden sonra oğluna söyleyeceği şey bu mu?

"Uh," diye başlıyorum, istemsiz bir tepki.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim Majesteleri," diye sözümü kesti Rikkon.

Elini sabırsızca sallıyor. "Evet, evet, hemen geliyorum." Buz gibi bakışlarını bana çevirdi. "Buraya gel çocuğum. Sana iyice bir bakayım."

Aman Tanrım. Neler oluyor? Neden beni böyle dışlıyor? Rikkon'a panikle bakıyorum, bana yardım etmesi için yalvarıyorum ama o da diğer herkes gibi ilgisiz bir şekilde bana bakıyor. Çılgılık atmak istiyorum.

Ondan yardım gelmeyeceği için kraliçenin dediğini yapıyorum ve kendimi sergilenen bir at gibi hissederek kürsüye yaklaşıyorum.

"Majesteleri," diye reverans yapıyorum ve kadın kıkırdıyor.

Kulaklarım ve yüzüm yanıyor ve şimdi isle kaplı olduğum için mutluyum. Belki tepkimi fark etmez.

"Korktuğum kadar vahşi olmadığını gördüğüme sevindim," diyor.

"Ben hayvan değilim," diye karşılık veriyorum, bir an için kiminle konuştuğumu unutarak için.

Kraliçe kaşlarını çattı ve ben o kadar güçlü bir büyüyle vuruldum ki neredeyse Dizlerimin üstüne çöktüm.

"Anne, kes şunu," diye araya giriyor Rikkon sonunda.

Büyü azalıyor ve tekrar rahatça nefes alabiliyorum.

Gözlerini kırıştırdı. "Belli ki ne bulduğunu bilmiyorsun, Rik. Ama bunun bir önemi yok. Ben tatmin oldum. Bu neşeli olayı kutlamak için bir balo düzenleyeceğiz."

O ana kadar sessiz kalan saray mensupları hararetli bir şekilde konuşmaya başladılar. Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama test edildiğimi ve bir şekilde testi geçtiğimi düşünüyorum. Acaba Kraliçe Maewe beni yetersiz bulsaydı bana ne olurdu?

Tahtından kalkar ve Rikkon'a doğru yürür. Rikkon öncekinden daha da gerginleşir, özellikle de kadın yüzünü ellerinin arasına aldığı anda.

"Seni görmek güzel oğlum. Hiç değişmemişsin." "Ama değiştim anne, hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde."

Geri adım atıyor, sarı kaşlarının çatıklığına bakılırsa verdiği cevaptan memnun değil.

"Bunu sonra konuşuruz. Şimdi odana git ve temizlen. Şenlikler bir saat içinde başlayacak."

Uzaklaşmak için bir hareket yaptı ama Rikkon kolundan tuttu. "Seninle özel olarak konuşmam gerek."

Kraliçe bakışlarını Rikkon'un eline indirdi ve sonra yavaşça gözlerini onunkilere kaldırdı. "Zihnini neyin meşgul ettiğini biliyorum. Aradığın cevaplara ulaşacaksın ama şimdi değil. Git hadi. Fazla zamanımız yok."

Rikkon kolunu bırakarak uzaklaşır. Bana gelince, Kuzey Kutbu'ndaki bir tavuk kadar kaybolmuş durumdayım. Sanki oğlunu yüzlerce yıl sürgün etmemiş gibi davranıyor. Beni, tamamen yabancı birini, kendi kanından ve canından daha çok görmekten memnun görünüyor.

Buradaki varlığımın kraliçenin basit bir kaprisi ya da Rikkon'u cezalandırmanın bir yolu olmadığından şüphelenmeye başlıyorum. Benim için çok daha büyük bir amacı var, ki bu daha da korkutucu.

Bana dönüp elini uzattı. "Hadi, Mir. Kraliçeyi duydun; balo için hazırlanmalıyız."

"Miranda için endişelenme. Sen git. Odanız sizin için hazır." Elini omzuma koyuyor ve vücudumda bir elektrik sarsıntısı hissediyorum. Acı verici değil ama yine de rahatsız edici.

"Ben daha çok-" Rikkon başlıyor.

"Şimdi odanıza gideceksiniz. Bu bir rica değil."

Sözlerindeki büyüü ve Rikkon'un onlara nasıl tepki verdiğini hissediyorum. Omurgası geriliyor ve ağzının etrafındaki kaslar geriliyor.

Acıyarak bana baktı. Gözlerindeki özrü okuyorum ama ne yazık ki bunun bana zerre kadar faydası olmuyor.

"Pekâlâ," diye cevap verdi ve sonra bana döndü. "Yakında görüşürüz, Mir."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve attığı her adımda çaresizliğim ve korkum artıyor. Beni psikopat annesiyle yalnız bıraktı. *Hay sikeyim!*

Kraliçe, sinir bozucu güzellikteki yüzüne yapışmış soğuk bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Şimdi benimle gel çocuğum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

MIRANDA

TKraliçe kolunu benimkine doladı ve beni Selor'u daha önce gördüğüm gölgeli oyuğa götürdü. Savaşçı artık orada değil ama bu gittiği anlamına gelmiyor. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Beni götürüyor, çünkü önümüzde düz bir duvardan başka bir şey yok. Ta ki elini duvarın önünde sallayıp bir kapı belirene kadar.

"Güzel bir numara," diyorum ve bunun için hemen kendimi azarlıyorum.

Sadece kıkırdıyor ve kapıdan önce geçmem için beni dürtüyor. Geçmek istemiyorum. Diğer taraf zifiri karanlık ve Selor'un parlayan kılıcıyla belirip kafamı koparmasını bekliyorum. Ama ayaklarımı yere basıp hareket etmeyi reddedecek halim de yok.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde eşiği geçiyorum. Karanlık yerini bir Disney masal filminden fırlamış gibi görünen güneşli özel bir bahçeye bırakıyor. Bir renk ve koku patlaması ve dürüst olmak gerekirse, ilk nereye bakacağımı bilmiyorum. Küçük renkli kuşlar tepemde daireler çizerek uçuyor ve mutlu bir şekilde cıvıldıyorlar. Şimdi tek eksiğimiz Kraliçe Maewe'nin şarkı söylemesi.

Kolunu tekrar benimkine doluyor ve beni bahçeyi kesen arnavut kaldırımını patikaya doğru yönlendiriyor.

"Burası benim saray siyasetinden uzak gizli yerim. Benim sığınağım."

"Bu çok güzel."

"Evet, Rikkon doğduktan sonra Ruel'den bir hediye idi."

"Ruel mi?" diye sordum.

"Kral, canım." "Oh,

elbette."

O zaman sevgililerinden biri değil.

"Kısa bir süre içinde oğlumla çok yakınlaştınız," diye devam ediyor.

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Ah, çok şey biliyorum çocuğum."

"Yani Rikkon ve Vivienne'in onları sürgün ettiğinden beri ne kadar kötü durumda olduklarını biliyorsun?"

Kolu benimkinde geriliyor ve ben de bir büyü patlamasına karşı kendimi hazırlıyorum. Burada kiminle konuştuğumu unutmamalıyım. Hayatta kalma içgüdülerim beni terk etmiş gibi görünüyor.

"Evet, doğal olarak."

"Ve sen umursamıyor musun?"

Cevap vermiyor, ama beni daha sıkı kavradığını fark ediyorum, neredeyse bir mengene gibi. *Kahretsin*. Sadece hayatta kalma içgüdülerim kalmadı, aynı zamanda aptallık gölüne de daldım.

Taş bir kuyunun yanında duruyoruz ve sonunda kraliçe beni serbest bırakıyor. Kovayı indiriyor ve Selor'un Taluah Aynası'nı yolculuğumuz için hazırlarken söylediği şarkıyı mırıldanıyor. Kova ağızına kadar dolu olarak geri döndüğünde bana dönüyor.

"Söylesene Miranda, ailendeki en güçlü cadı olmak ve ilk sen doğmadığın için görmezden gelinmek nasıl bir duygu?"

Vay canına, bu konuşmada bir seksenlikten bahsediyoruz.

"Ailemdaki en güçlü cadı ben değilim."

"Hmm." Dikkatini kovaya vermeden önce bana eğlenen bir bakış attı.

Birdenbire elinde altın bir kadeh belirir ve onu doldurmaya başlar.

"Yolculuğunuzdan sonra susuz kalmış olmalısınız. Al, bir içki iç." Bana bardağı uzattı.

Teklif şüpheyle bakıyorum ama daha büyük bir çukur kazmak istemediğim için kadehi alıyorum. Zaten söylememem gereken çok fazla şey söyledim. Sıvıyı koklamak istiyorum ama bu muhtemelen kraliçeyi rahatsız edecektir.

Yavaşça bardağı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. *Vay anasını*. Sade su ama nedense tadı evde içtiklerimden milyon kat daha iyi. Başımı arkaya atıyorum ve kalanını iştahla içiyorum. *Kim bilebilirdi ki, gerçekten susamıştım*. Bir kısmı çenemden aşağı akıyor, onu da rafine edilmemiş bir domuz gibi kolumun tersiyle siliyorum.

Kraliçe neredeyse fazla hevesle beni izliyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Su hakkında mı? Dürüst olmak gerekirse, hayatımda içtiğim en iyi su."

Bekle, neden kraliçeyle bu tanıdık tonda konuşuyorum? Bu lanet suyun içinde ne vardı?

"Bu kuyu çok özeldir. Ondan içenler farklı şeyler yaşarlar."

"Şu anda kesinlikle iyi hissediyorum. Aslında harika hissediyorum, sanki dünyayı ele geçirebilirmişim gibi."

Kraliçe kulaktan kulağa gülümser. "Bunu duyduğuma sevindim Miranda. Ondan içenlerin çoğu birkaç yudumdan sonra ölür."

Eğlencem bir uçurumdan atladı ve yok oldu. "Ne? Beni zehirledin mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, canım. Seni zehirlemek gibi bir niyetim yok. Senin o kişi olduğundan emin olmalıydım."

Bardağı kuyunun kenarına koydum. "Anlamıyorum. Ne için?" "Oğlumu kurtarmak için."

Tüm vücudum bir anda gerginleşti. "Neyden?"

Arkasını dönüyor, ellerini arkasında birleştiriyor ve gökyüzüne bakıyor. "Rikkon'un sahip olduğu yeteneğin aynısı bende de var. Bende görme yeteneği var."

"Ne gördün?" Yanına yaklaşıyorum, kadına karşı duyduğum tüm korku bir anda yok oluyor. Eminim bu aşinalık hissi ve ondan korkmama hali çok geçmeden ortadan kalkacaktır.

"Rikkon'un Cygnus sarayının prensesine olan bağı gördüm."

Kalbim burkuldu. "Onun için geri döndü."

"Onu ancak bu kadar uzun süre uzak tutabilirdim." "Bekle. Onu bilerek mi sürgün ettin?"

Bana dönüyor ve kırmızı çerçeveli gözlerini gösteriyor. "Onun ölümünü gördüm. Prensesle evlenirse, ölür. Bunun olmasına izin veremem."

Elini göğsümün içine sokup kalbimi çıkarabilirdi.

"Bağı koparamaz mısın?"

"Hayır, Rikkon'un kendi iradesi dışında hiçbir şey bu bağı koparamaz."

"Bonoyu istemediğini söyledi, yani sadece inkar etmesi mi gerekiyor ve puf, gitti mi?" Soruyorum ama bu aptalca bir soru. Elbette bu kadar basit değil.

"Keşke durum böyle olsaydı. Ama onun ölümünü engellemenin başka bir yolu daha var." "Nedir o?"

"Prenses ölmeli."

Lanet olsun. Şimdi bu konuşmayla nereye varmak istediğini anlıyorum.

"Ve onu öldürmemi istiyorsun, değil mi? Bu küçük baş başa görüşmenin amacı da bu."

"Evet."

"Neden kirli işlerini yapması için Selor'u göndermiyorsun? O yeterince kana susamış, ayrıca parlayan bir kılıcı var. Ben sadece bir cadıyım. *İnsan* bir cadı."

"Pek çok senaryo gördüm Miranda ve hepsinde Rikkon ölüyor. Onun yaşayacağı tek gelecek senin olduğun yer. Sen olmak zorundasın, çocuğum. Başka seçenek yok."

"Bir kraliyet bülbülünü nasıl öldürebilirim ki?"

Kraliçe tekrar uzaklara bakar. "Bunu göremiyorum. Yine de bunu yapabilecek yeteneğe sahipsin. Bundan eminim."

"Ne demek emin oldum?"

"Taluah Aynası'ndaki yolculuktan sağ çıktın. Bu senin ilk sınavındı. Ve benim kuyumdan içtin ve ölmedin."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Saçlarımı geriye doğru çekip tellerini koparıyorum. "O cehennem gibi yanma bir test miydi?"

"Ellnesari'ye geldiğinden beri içindeki değişimi sen de hissettin, bunu inkâr etmeye çalışma. Kendini daha güçlü, içindeki güce daha bağlı hissediyorsun, değil mi? Bu tesadüf değil Miranda. Buraya gelmen gerekiyordu. Oğlumu kurtarman gerekiyordu."

Kafamın içinde bir şüphe filizleniyor. "O zaman Rikkon'a karşı hissettiklerim gerçek mi, yoksa bu beni yardım etmeye ikna etme planının bir parçası mı?"

Gözleri büyür. "İnsanların aşık olmasını ya da olmamasını sağlayamam, çocuğum. Yapabilseydim, Vryenn hâlâ burada, Aquila'nın bir sonraki kraliçesi olmaya hazır olurdu. Onun yerine, o canavarla birlikte."

"Vampirlerden neden bu kadar nefret ediyorsun? Bir savaşı kazanmanıza yardım ettiler."

Gözlerini aceleyle kaçırıyor. "Burada çok oyalandık. Balo için hazırlanmalısın. Ne de olsa onur konuğumuz sensin."

"Cevabımı istemiyor musun?"

Omzunun üzerinden bakıyor ve ürpertici bir şekilde gülümsüyor. "Balo bitene kadar vaktin var. Doğru kararı vereceğini biliyorum."

I odamı ayrıldığım zamanki gibi buldum. Masamdaki eşyalar bile aynı konumdaydı. Defter boş bir sayfaya açılmıştı, tüy kalem onun karşısında duruyordu. Yıldız ateşi kılıcım kınında ve asılı. duvardaki mandaldan. Ama bir toz zerresi bile yoktu. Belli ki annem odamın temiz tutulmasını ama rahatsız edilmemesini istemişti.

Dairemin dışındaki kargaşayı duyduğumda ne yazmayı planladığımı hatırlamıyorum. Araştırmak için ayrıldım ve Vivi'yi taht odasında Lucca Della Morte yüzünden annemizle hararetli bir tartışma yaşarken buldum. Bir daha da geri dönmedim.

Miranda bana Ellnesari'yi özleyip özlemediğimi sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim. Buradaki hayatımı, işimi, Fili ve Castiel'i özledim. Saray ve entrikaları o kadar da değil. İnsan topraklarında yaşamaktan kesinlikle daha iyi, yine de ona gerçeği söylemekte tereddüt ettim ve nedenini bilmiyorum. İnsan diyarındaki varlığımın çoğu cehennem gibiydi. İlk birkaç yüz yıl işkence gibiydi. Güçlerim olmadan yabancı bir diyarda hayatta kalmayı ve Vivi'ye bakmayı öğrenmek zorundaydım. Ayrıca, bağ daha yeni kök salmıştı ve ayrılık beni neredeyse delirtiyordu. Acı dayanılmazdı. Şimdi o kadar şiddetli değil; sadece ona karşı hareket ettiğimde alevleniyor.

Miranda. Son öpüşmemizi düşünmek bana yine o baş döndürücü duyguyu enjekte ediyor. İnsan alemindeki sefil varlığımın tek parlak noktasıydı. Sürgün yıllarımda başıma gelen onca korkunç şeyi hatırlamadığım ya da kaderli bir eşim olduğunu hatırlamadığım zamanlarda bile bana yaşadığımı hissettiriyordu. Onu bulana kadar ne kaçırdığımı bilmiyordum.

Çekiştirme geliyor, tıslamama neden oluyor. Ağrıyı dindirmek için göğsüme masaj yapıyorum. Bağlı bir erkeğin başka birinden etkilenmesi duyulmamış bir şey.

Ama belki de bunca yıllık ayrılıktan sonra aramızdaki bağ eskisi kadar güçlü değildir. Eriel Fasanor'la yüz yüze görüştüğümde ne olacak? O zaman Miranda'yı unutacak mıyım?

Hayır. Ondan vazgeçmek istemiyorum. Böyle düşünmek bencilce ve korkunç ama ona ihtiyacım var.

Belki bağı koparabilirim. Bir yolu olmalı. İlk iş güçlerimi geri almak ve bunun için de onları elimden alan kişiyle konuşmam gerekiyor. Annemle.

Miranda için endişelenmek içimi kemiriyor. Annem ondan ne istiyor olabilir ki? İyi bir şey olmadığı kesin.

Kapının çalınması beni içsel düşüncelerimden geri çekiyor. Güçlerim olmadan dışarıda kimin olduğunu bilmemin bir yolu yok ama sorarsam, eskiden olduğum erkeğin bir kabuğu olduğumu tüm saraya ilan edebilirim. Kılıcıma doğru bir hamle yapıp onu kınından çıkarıyorum. Dokunuşumla yankılanmıyor; olması gerektiği gibi şarkı söylemiyor. Ama bana tepki vermesine ihtiyacım yok, dışarıdaki her kimse odama girmesine izin vermeden önce elimde bir kılıca ihtiyacım var.

"İçeri gel," dedim.

Saray üniforması giyen iki erkek içeri giriyor. İçlerinden biri, içinde temiz havlular, kristal şişeler, merhemler ve incelemek istemediğim bir sürü başka şey olan bir arabayı itiyor. Baloya hazırlanmama yardım etmek için buradalar.

Yüksek sesle iç çektim, boyun eğdim. Mahkeme için ne kadar çabuk hazırlanırsam, Miranda'yı o kadar çabuk kontrol edebilirim. Kılıcımı masanın üzerine koyup hizmetkârlara dönüyorum.

"Nereden başlamak istersiniz?"

Karşılıklı bakışmalar ve sonra daha koyu renk ceket giyen, yani üst düzey bir pozisyonda olan, "Nasıl isterseniz, Ekselansları" diye cevap verir.

Kirli kıyafetlerime bakıyorum. Kimsenin kot pantolonuma ve kapüşonuma gözünü kırpmaması ne garip. Dürüst olmak gerekirse, sadeliklerini ve rahatlıklarını özleyeceğim.

"Banyo. Kesinlikle bir banyoya ihtiyacım var."

Hizmetkârlar buradaki yolculuğum boyunca biriktirdiğim tüm kirlerden kurtulmak için zaman harcıyorlar. Onlara kaç kez yeterince temiz olduğumu söylesem de, öyle olmadığında ısrar ediyorlar. Annemden mümkün olduğunca uzun süre oyalama emri aldıklarından şüpheleniyorum çünkü en emredici sesimi kullanmam bile onlarda işe yaramıyor. Hiyerarşiye ve annemin işbirlikçi yöntemlerine lanet olsun.

Ancak ellerini kesmekle tehdit ettikten sonra geri çekiliyorlar. Şimdiye kadarki en uzun banyodan sonra onları kovuyorum ve kendi başıma giyiniyorum. Bir kraliyet mensubunun böyle davranması garip ama ben hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım ve yardımı reddetmek benim için alışılmadık bir durum değildi. Ama on dakikamı dolabımdaki sonsuz seçeneklere bakarak geçirirken, o erkekleri gönderdiğim için pişmanlık duyuyorum. Artık bir Nightingale balosu için nasıl giyineceğimi bilmiyorum. *Kahretsin. Neyse ne. Ne giydiğim kimin umurunda?* Saray, annem nasıl emrederse öyle davranacak. Kraliçe görünüşümü onaylarsa üzerimde bir çuval da olsa bana yaltaklanırlar. Ulaşabildiğim ilk kıyafeti seçtim, giyindim ve tek bir hedefle yola çıktım

annemin odası.

Onun kanadı benimkinden bir sonraki kanat ve normal bir hızla yürüyerek oraya ulaşmam on dakika sürüyor. Kapısında nöbetçi yok, bu da ziyaretimi beklediğini ve kimsenin bilmesini istemediğini gösteriyor. Kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum. Arkadaşlığımı istemiyorsa kapının bana kapalı olduğunu göreceğim.

Elinde bir bardak limilla likörüyle kabul odasında, üçlü aynadaki yansımasına bakıyor. Balo için göz kamaştırıcı parlaklıkta gümüş bir elbise giymiş bile. Elmasa benzer taşlar elbisenin üstünü ve eteğini süslüyor. Bazıları tavuk yumurtası kadar büyük. Beyaz-sarı saçları bölümlere ayrılmış ve karmaşık tasarımlarla örülmüş. Büyüleyici bir kadın ve Kral Raphael'in onun teklifini reddetmesine biraz şaşırdım. Çok az erkek bunu yapar.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Bir bardak limilla ister misin? Eskiden senin favorin olduğunu hatırlıyorum."

"Benim hakkımda bir şeyler hatırlamana şaşırdım. Yeterince önemseydiğini düşünmemiştim."

Kaşlarını çatıyor. "Öyle söyleme. Şimdiye kadar yaptığım her şey seni korumak içindi."

"Doğru. Bu yüzden beni ölümlüler diyarına sürdünüz ve güçlerimi elimden aldınız."

"Selor'u senin peşinden gönderdim. Ona sana ve kız kardeşine göz kulak olması talimatı verildi."

Homurdanıyorum. "Ne koruyucuydu ama."

"Eğer buraya seçimlerimden dolayı kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya geldiyseniz, vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Miranda'nın peşinden gitmen gerekmiyor mu?"

"Buraya onun hakkında konuşmaya geldim. Neden Selor'a onun kaderini benimkine bağlamasını söyledin? Yakında Cygnus sarayına gitmek zorunda kalacağımı biliyorsun. Kader eşimi biliyorsun."

Gözleri kararıyor. "Evet, biliyorum. Güçlerini neden aldım sanıyorsun? Onlar olmadan bağın etkilerini hissetmeyeceğini umuyordum."

"Gerçekten mi? Peki Vryenn'in güçlerini elinden almak için bahanen ne?" "Mazeret mi? Bahaneye ihtiyacım yok. Bana karşı geldi. Cezası buydu."

Düşüncelerimi düzene sokmaya çalışarak başımı sallıyorum. Kız kardeşime yardım etmenin bir yolunu bulmak istiyorum ama şu anda acil olarak ilgilenmem gereken kişi Miranda. Ailesine dönme imkânı olmadan Ellnesari'de mahsur kalan kişi o.

"Miranda'yı neden buraya getirdin?"

"Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum. Aranızdaki bağa rağmen kalbini ve ruhunu çağırıyor. Bu daha önce hiç olmamıştı, Rikkon. Hiçbir bağlanmış erkeğin gözü eşinden başkasını görmemiştir. Parçalanmış durumdasın ve Miranda giderse kendini hep boşlukta hissedeceksin."

"Yani çözümünüz, benim bir başkasıyla evlenmemi izlemesi için onu kalmaya zorlamak mı?" Sesim yükseliyor. "Onun için böyle bir gelecek istediğimi mi sanıyorsun?"

Annem elini umursamazca sallıyor. "O senin sevgilin, arkadaşın, ne olmasını istiyorsan o olabilir. Cygnus sarayında güvenebileceğin birine ihtiyacın olacak. Titus'la aramızda kayıp bir aşk olmadığını biliyorsun. Orada müttefik bulamazsın, kader arkadaşında bile."

"Miranda bunu asla kabul etmeyecek, ben de ondan metresim olmasını istemeyeceğim."

Varlığının her zerresiyle onun dokunuşunu arzulasam bile, ona bu şekilde kötü davranmayacağım. Ona dünyayı verebilecek, ona kraliçe gibi davranacak bir erkeği hak ediyor. Ona bunu asla sunamayacağım.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye yanıtlıyor annem.

Miranda'yı geri göndermesi için onu ikna edemeyeceğime göre, ne pahasına olursa olsun güçlerimi geri kazanmalıyım.

"Artık geri dönm ve güçlerim olmasa bile bağın etkilerini hala hissedebiliyorum. Onlar olmadan Cygnus sarayında yaşayamam.

Katledilirim."

Bardağını yakındaki bir masaya bırakıyor ve elbisesini düzeltiyor. "Sana güçlerini geri veremem."

"Saçmalık. Tabii ki yapabilirsin. Onları götüren sensin!"

"Evet ve bunu yapmak bana acı verdi. Sana bağı unutturmayı başırırsa diye zayıf davranıp büyüü tersine çevirmeyeceğimden emin oldum."

"Bu ne anlama geliyor? Geri döndürülemez mi?"

"Tabii ki hayır. Büyüyü bozacak bir tetikleyici var. İçimden bir ses bunun çok yakında gerçekleşeceğini söylüyor." Başını yana eğiyor ve bir an için hayal kuruyor gibi görünüyor. "Şimdi gidersen Miranda'yı balo salonuna varmadan yakalayabilirsin. Onun sarayda tek başına dolaşmasını gerçekten istemezsin. Saraylılarım, ilgimi ona verdiğim için genç cadıyı merak ediyor ve bazılarının onun gibi güzel bir şeyin yanında güvenilmez olduğunu biliyorsun."

Hay sikeyim. Annemin beni manipüle ettiğini biliyorum ama yine de aceleyle odasından çıkıyorum. Saray mensupları hakkında yalan söylemiyor. Yine de ayrılmadan önce Miranda'yı nereye yerleştirdiğini sormalıydım. Sarayın kendi kanadına döndüğümde onu benimkinin yanındaki daireden çıkarken buluyorum. Bilmem gerekirdi.

Miranda bana doğru dönüyor ve ben de hızımı yavaşlatıyorum. Kalbim ise başka bir mesele. Hızla havalanıyor, göğüs kafesime çarpıyor, kurtulmaya çalışıyor. Gümüş alevler ve ay ışığı içinde bir görüntü. Annem onu Aquila renkleriyle giydirdi, Miranda'nın onun favorisi olduğunun bir başka işareti. Sebepleri ne olursa olsun, renkler ona yakışıyor. Ten rengi ve koyu saçlarıyla güzel bir tezat oluşturuyor.

Mesafeyi korumak için savaşıyor ondan bir nefes uzakta duruyorum. "Merhaba," diyorum, sesim boğuk çıksa da.

"Hey. Güzel görünüyorsun, gerçek bir peri masalı prensi gibi." "Sen... Tanrım, söyleyecek sözüm yok."

Burnunu kıvrıyor ve aşağıya bakıyor. "Sorun nedir? Elbisemi beğenmedin. Biraz fazla olduğunu biliyorum ama-"

"Elbisene bayıldım, Mir. Büyüleyici görünüyorsun."

Başını kaldırıp gülümseyerek bakıyor. "Teşekkür ederim. Peki, ne yapalım?"

Balo başlamak üzere ama Miranda'yla yalnız kalmak *istiyorum*, buna ihtiyacım var. Dönüş haberimin çoktan Ellnesari'ye yayılmış olması gerektiğini biliyorum. Eriel'in de varlığını hissetmiş olmasından bahsetmiyorum bile. Aquila'da daha fazla oyalanamayacağım.

"Balodan önce birkaç dakikamız daha var. Hadi yürüyüşe çıkalım." Kabul edeceğini umarak ona dirseğimi uzattım.

"Tamam."

Kolunu benimkine doladığında tepkimi belli etmemeye çalışıyorum ama temasla birlikte tüm vücudum karıncalanıyor. Yan kapılardan birinden ana bahçeye bakan bir verandaya çıkana kadar sessizlik içinde yürüyoruz,

uygun bir şekilde Aşıklar Bahçesi olarak adlandırılmış. Talihsiz bir şey söylemekten korktuğum için konuşmaya cesaret edemiyorum. Miranda'dan tekrar faydalanmak istemiyorum.

Merdivenlerin dibinde duruyoruz ve Miranda derin bir nefes alıyor. "Buradaki çiçeklerin öyle güçlü bir kokusu var ki, başımı döndürüyor."

"Bu seni rahatsız ediyor mu? İçeri geri dönebiliriz."

Başını sallıyor ve bana gülümsüyor. "Hayır. Şu an çok kötü değil ve temiz hava güzel. Burada mevsim ne? Kış olmadığı kesin."

"Ellnesari'nin havası mevsimsel kalıplara göre hareket etmez. Burada, Aquila'da hava her zaman bahar mevsimindeymiş gibi hissedilir."

"Vay canına, hiç değişiklik yok mu? Kışın ısırmasından ne kadar şikayet etsem de, hava hep aynı kalsaydı sanırım biraz delirirdim."

"Castiel ve ben ne zaman kar yağmasını özleseک Cygnus'a giderdik. Orası tüm yıl boyunca bir kış diyarısıdır."

Miranda kolumda geriliyor ve Eriel'in memleketine yaptığım seyahatlerden bahsettiğim için içimden lanet okuyorum.

"Yakında orası senin yeni evin olacak," diye sessizce yanıtlıyor.

Bu düşünce beni mest etmeli. Aslına bakarsanız, şu anda Cygnus'a gidiyor olmalıydım, sonunda kader arkadaşım ile yeniden bir araya gelmeye hevesli olmalıydım. Ama ben bundan korkuyorum. Bir kez daha sessizliği tercih ediyorum çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey gerçekliğimi değiştirmeyecek.

Patikadan bahçenin ortasına doğru devam ediyoruz. Buraya son gelişimden bu yana tasarımı değişmemiş. Umarım eski çardak hâlâ oradadır.

"Seni özel bir yerime götürmek istiyorum," diyorum sonunda.

"Kraliçenin beni gizli bahçesine götürdüğü gibi mi?"

Kafamın içinde alarmlar çalışıyor. Annemin mabedine götürdüğü misafirlerden çok azı canlı çıkıyor.

"Orada ne oldu, Mir?"

Sesimdeki gerginliği gizleyemiyorum ve Miranda bunu fark ediyor. "Yok bir şey. Ben iyiyim."

"Soruma cevap vermedin. Annem sana kuyudan su içirdi mi?"

Miranda çenesini sıkıyor. Birkaç saniye cevap vermiyor ve dilimi ısıtıp ona cevap vermesi için baskı yapmak yerine ona bir şans vermek için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Evet, söyledi. Bunun bir test olduğunu söyledi."

Çardak uzakta beliriyor ama aniden duruyorum ve Miranda'ya dönüyorum. "Ne için bir test, Mir?"

Gözleri yuvarlaklaşıyor, gözlerinde korku ve suçluluk okuyabiliyorum. "Bilmiyorum. Sanırım senin arkadaşlığına layık olduğumdan emin olmak istedi." Başka tarafa bakıyor -suçlu bir jest- ve ileriye işaret ediyor. "Orası senin özel yerin mi?"

Miranda benden bir şey saklıyor ama annem onu sır saklamaya zorluyorsa, bu gerçeği öğrenemeyeceğim anlamına gelir. Kraliçe Maewe'nin nasıl çalıştığını biliyorum.

Öfkemi kontrol etmek için elimden geleni yaparak,
"Evet." diye cevap verdim. Elimi çekiştirdi. "O zaman gidelim."

Beni çocukluğumda saklandığım yere doğru yönlendirmesine izin veriyorum ama zihnim ışık hızıyla çalışıyor, annemin sinsiz zihninden çıkmış olabilecek sonsuz senaryo ve plan olasılıkları arasında koşturuyor. Her zamankinden daha fazla, Miranda'yı geri göndermenin bir yolunu bulmalıyım. Burada güvende değil.

Çardak benim minyatür yalnızlık kalemdi. O zamanlar Süpermen'i bilmiyordum, ne de ben küçükken henüz yaratılmamıştı. Ama uzak bir dağdaki buzlu bir mağara olmasa bile çardak için uygun bir isim.

Eski yapının yer yer paslı olması ve çirkin sarmaşıklar ve çalılarla kaplı olması burayı benim dışımda herkes için istenmeyen bir yer haline getirmişti. Bir keresinde Vivienne anneme neden yıkıp daha güzel bir şey yapmadığını sormuştu ama annem çardağın en güzel şeylerin bile eninde sonunda çürüyeceğini hatırlattığını söylemişti. Öğretmenlerimden ya da mahkemedeki sürekli konuşmalardan uzaklaşmak istediğimde hep buraya gelirdim.

Miranda nihayet elimi bırakıp etrafa bakmadan önce basamakları hızla çıkıyoruz. "Burası bana Salem arazisindeki çardağı hatırlattı."

"Belki de burası inşa edildiğinde," diyorum.

Sırıtarak başını eğiyor. "Binanın yıkık dökük şık görüntüsünü seviyorum."

Kalbim hızlı bir ritimle atarken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Bağdan kaynaklanan keskin acı da orada, ama çok daha güçlü bir duygu tarafından bastırılmış durumda.

Miranda kilitlenmiş bakışlarımızdan ayrılıyor ve bölgeyi incelemeye devam ediyor. O yapıya bakmakla meşgulken benim gözlerim ona takılı kalıyor, bir sapık gibi tüm hareketlerini takip ediyor, onun içine girmek için can atıyorum

Yörünge. Sonra bir müzik sesi duyuyorum ve ayaklarım kendi isteğiyle hareket ediyor. Onu kollarıma çekiyorum, vücudumla aynı hizaya getiriyorum.

"Dans et benimle."

Yanıt beklemiyorum ve sarayın içinde bir yerlerde çalan vals ritmine göre onu yönlendiriyorum. Balo başladı ve umurumda değil.

"Daha önce hiç vals yapmamıştım. Sanki havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum" diyor. "Ben iyi bir partnerim," diye cevap veriyorum arsız bir gülümsemeyle.

Miranda yüzünü boynumun çukuruna bırakıyor ve yüksek sesle iç çekiyor. "Keşke benim olsaydın."

Hemen hareket etmeyi bırakıyorum ve işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Öyleyim, Mir. Ben seninim."

Dudaklarım onunkileri buluyor ve bunu yapmamam için tüm nedenleri ya da az önce ona yalan söylediğim gerçeğini unutuyorum. Kader beni başkasına vermişken onun olamam ama bu gece istediğim kişiyi sevmekte özgürmüşüm gibi davranacağım.

MIRANDA

I Rikkon'u tekrar öpüyorum ve bu önceki seferlerden çok daha harika hissettiriyor. Görünüşe göre birlikte yalnız kalamıyoruz ve ellerimizi kendimize saklayamıyoruz. Tadı yağmur gibi ve öpüşü bir yaz fırtınası gibi,

vahşi ve öngörülemmez. Tüm endişelerimi bırakıyorum ve varlığımın, ruhumun her zerresini o öpücüğe döküyorum. Sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Elleri vücudumda keşif gezisine çıktığında ellerim boynunun arkasında kilitli. Parmakları göğsümün alt tarafını sıyırdığında, omuriliğimin tabanında arzu kıvrılırken ağzına doğru iç çekiyorum. Ona yaklaşıyorum, kendimi onun üzerinde hissetmeye çalışıyorum.

Arka plandaki vals kreşendoya ulaşıyor ve dillerimiz neredeyse müzikle senkronize olarak daha acil bir şekilde hareket etmeye başlıyor. Rikkon elbisenin korsesi üzerinden göğüslerimi avuçluyor ve daha bir saat önce aşık olduğum bu giysiden nefret etmeme neden oluyor. *Gitmesini istemem delilik mi?*

Rikkon beni çardağın sütunlarından birine doğru itiyor ve dudaklarımı bırakıp boynuma açık öpücükler konduruyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, onun için ve dokunuşu için yanıyorum. Başım şu anda bulutların arasında, hafif ve özgür.

Rikkon tembel dilini göğüs dekoltemde gezdirdiğinde neredeyse ölüyordum. Yanıyorum ve tek istediğim onun ağzı ve ellerinin vücudumun her yerinde olması. Bacaklarımın arasındaki ağrı dayanılmaz hale geliyor. Rahatlamaya ihtiyacım var. Rikkon sanki aklımı okuyormuş gibi eteğimin yırtmacını buluyor ve parmakları son hedeflerine ulaşana kadar bacağımda sıcak bir yol çiziyor.

İç çamaşırı giymediğimi fark edince duruyor ve kaşlarını çatarak arkasına yaslanıyor.

"Mir?"

"Ne?" Kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum. "Komando olmanın Ellnesari'de bir gelenek olduğunu sanıyordum."

"Değil," diye cevap veriyor gergin bir sesle, elini hâlâ çaresizce ihtiyacım olan yere götürmüyor.

"Bana yardım etmeye gelenler külot vermediler."

Bu işkenceye dayanamayarak Rikkon'un elini merkezime doğru iterek ona yardım ediyorum. Daha önce hiçbir erkek bana dokunmamıştı, bu yüzden ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Göbek deliğime doğru fırlayan zevk şimşegi nefesimi kesiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Başımı arkaya atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Bu iyi mi, Mir?" Rikkon ağızından birkaç santim uzakta soruyor.

Gözlerimi açıyorum ve parmaklarımı onun uzun saç tellerinin arasından geçiriyorum. Bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken göz temasını kesmiyor.

"Evet," diye tıslıyorum.

Saçlarından bir tutam yakalayıp dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırıyorum. Rikkon sinir yumağıyla oynamaya devam ediyor, parmağını ileri geri hareket ettirerek basıncı artırıyor. Tam pantolonuna uzanıp aletini kurtarmak üzereyken, Rikkon hareketlerini değiştiriyor. Şimdi diğer parmakları açıklığını bulurken başparmağı klitorisime baskı yapıyor. Biraz geriliyorum ve o da bunu fark ediyor.

"Çok mu uzak?" diye sormak için arkasına yaslanıyor. Durmalı mıyım?"

Nefesim kesik kesik geliyor ve yüzümün kızardığından eminim. Devam etmesini ne kadar çok istediğim ortadayken bunu bana nasıl sorabildiğini bilmiyorum.

"Eğer şimdi durursan, sana büyü yaparım."

Parmağını içime sokarken dudakları çarpık bir sırtışla kıvrılıyor. Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor.

"Bu nasıl Mir?"

"Bu iyi. Devam et, durma."

Bir parmak daha sokuyor ve sonuna kadar itiyor. Biraz acıyor ama zevk daha büyük. Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Hayır, onları açık tut Mir. Parçalandığında gözlerindeki ateşi görmek istiyorum."

Başparmağı klitorisime çılgınca şeyler yaparken parmaklarını biraz dışarı çekiyor ve tekrar içeri sokuyor, ileri geri. Bana bakarken bakışları arzu dolu. Olanları inkar etmek mümkün olmasa da

Rikkon'un annesinin bahçesinin ortasında beni parmakladığına hâlâ inanamıyorum. Bu an çok gerçeküstü ve bana hiç benzemiyor.

Müzik en yüksek notasına ulaştığında doruğa ulaşıyorum. Gözlerimi kapatırdım ama Rikkon'un beni milyonlarca parçaya ayrılırken izlerkenki yüz ifadesini görmek istiyorum. İnemelerimi sessiz tutmak zor, ama zevk dalgasının yarısında beni öpüyor ve ağızımdan çıkan sesleri boğuyor. Dilinin benimkine karışması sadece serbest kalmamı arttırıyor.

Sarsıntılar nihayet dindiğinde ve ben onun vücuduna yapıştığımda, Rikkon elini geri çekiyor ve sonra kıcımlı çimdikliyor.

"Ahh. Bunu neden yaptın?"

Kıkırdıyor. "Üzgünüm, dayanamadım. Boşaldığında daha da güzel oluyorsun."

Ateş yüzümü ve kulaklarımı yakıyor ve gölgelerin örtüsüne seviniyorum. Sonra Rikkon beni daha da utandırmak için lolipop emer gibi parmaklarını yalamak zorunda kalıyor.

"Senin de tadın harika, Mir."

Garipliği yutuyorum. Bunların hepsi benim için yeni. Ama çok daha fazlasını istediğimi de biliyorum. Deneyimsiz bir kız olduğum gerçeğini görmezden gelerek, elimi pantolonunun ön kısmına sürüyorum ve orada gerçek bir çıkıntı buluyorum.

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" diye soruyor gergin bir sesle.

Aman Tanrım. Bana bunu söyletecek.

"İyiliğinin karşılığını verebilir miyim?"

Gözleri eğlenceyle dans ederken kulaktan kulağa gülümsüyor. "Her ne kadar senin için yanıp tutuşsam da Mir, annem bizi aramak için bir ekip göndermeden önce içeri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ne de olsa onur konumuz sensin."

Bunu söyler söylemez arnavut kaldırımlı yolda hızla yaklaşan sert ayak sesleri duyuyorum. Rikkon benden geri adım atıyor ama gelen kişinin beni görmesini engellemek için pozisyon alıyor. Görünür bir kırıksıklık olmamasını umarak aceleyle elbisemi düzeltiyorum.

"İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum."

Erkek sesini tanıyorum, bu yüzden kafamı Rikkon'un geniş sırtının arkasından çıkarıyorum ve işte orada, Lynx Prensi Castiel.

"Merhaba Miranda. Seni de burada bulacağımı biliyordum." Bana gülümsüyor ve yemin ederim yüzündeki çiller gerçek yıldızlar gibi parlıyor.

"Neden beni arıyordun? Sakın bana annemin uşaklarından biri olduğunu söyleme."

Castiel'in yüzündeki iyi mizah kaybolur. "Bana hakaret etme dostum. Kral Ruel'e kişisel bir iyilik yapmak için Aquila sarayındayım."

"Babam senden neden kalmanı istedi? Ne amaçla?"

Castiel bana kısa bir süre bakıyor ve benim yüzümden mi soruya cevap vermek istemediğini merak ediyorum.

"Belki de saraya dönmeli ve ikinizin arayı kapatmasına izin vermeliyim." Rikkon'un etrafından dolaşıyorum ama kolunu uzatarak yolumu kapatıyor.

"Hayır, Mir. Tek başına dolaşmamalısın. Güvenli değil." Omurgam gerildi. "Kendimi savunabilirim."

"Rikkon haklı canım. Saray bu gece her türden insanla kaynıyor, birçoğu kraliçenin onur konuğunu kaçırmak için iki kere düşünmez."

"Öncelikle, ben senin sevgilin değilim. İkincisi, bırak denesinler." Eteğimin cebinden bir kristal çıkardım.

"Neye bakıyor olmam gerekiyor?" Castiel gözlerini kısar.

Rikkon gözlerini önce elime, sonra da kaşlarını çatarak tekrar yüzüme diyor. "Mir, o kristalden elde edebileceğin büyü bir Bülbülü caydırmaya yetmeyecektir."

Neredeyse ona buraya geldiğimden beri güçlerimin on kat artmış gibi görüldüğünü söyleyecektim ama belki de ukalalık etmek akıllıca bir hareket değildir. Ayrıca Castiel'i tanımıyorum. Eskiden Rikkon'un en iyi arkadaşıydı ama bu çok uzun zaman önceydi.

"Tamam, peki," diye homurdanarak kristalimi tekrar cebime sokuyorum.

"Devam et Castiel. Miranda'nın önünde özgürce konuşabilirsin," diye devam eder Rikkon.

"Baban başladığımız işe devam etmek için dönmemi istedi."

Rikkon'da bir değişim hissediyorum ve yüz ifadesine bir bakışta haberin hoş karşılanmadığını anlıyorum. Bu beni daha da meraklandırıyor. *Daha önce ne tür bir iş yapıyordu?* O zaman bu Rikkon'un, Nightingale prensinin bana tamamen yabancı olduğunu anlıyorum, iyileşmekte olan bağımlı versiyonundan daha çok.

Ve onun hayatını kurtarmak için birini öldürmeye hazırım.

Kraliçenin isteğini kabul edip etmeyeceğim konusunda hiçbir zaman bir soru işareti olmadı ve o da bunu çok iyi biliyordu. Yine de bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum. Bunu sonra düşüneceğim.

"Herhangi bir ilerleme kaydettin mi?" Rikkon beni düşüncelerimden uzaklaştırarak soruyor.

"Biraz. Ama Şimdi iş konuŐmayalım. Bu gece, d n Ő n z  görkemli bir Şekilde kutlayacağız."

"Evet, bu konuşmaya daha sonra devam etsek iyi olur."

Bana dönüp dirseğini uzattı. "Gidelim mi leydim?"

Yüzüne küçük bir gülümseme geri döndü ama gözleri hala ciddi ve sıkıntılı. Sanki cevap verir gibi kalbim sıkıca daralıyor, ama bunun bakışlarında gördüğüm kargaŐaya bir tepki mi yoksa g ğ m  bu kadar aėırlaŐtıran belirsiz bir geleceğin endişesi mi olduğundan emin değilim.

Benim için endişelenmesini istemediğim için dudaklarıma zorla bir sırtıma yerleştiriyorum. "Elbette. İyi bir partiye bayılırım."

Castiel kıkırdıyor ve önümüzde ilerliyor.

"Nightingale balosunun senin standartlarına göre bir parti sayılacağından emin değilim ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız." Rikkon eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve midemdeki kelebeklerin u uŐmasına neden oluyor.

P Miranda'yı kiralamak varoluşumun en güzel anlarından biriydi ama Castiel'in verdiği haberle bu ruh hali bozuldu. Daha önce üzerinde çalıştığım proje hakkında şüphelerim vardı.

Sürgün edildim ve Castiel'den ben yokken araştırmaya devam etmesinin istendiğini bilmek bana pek iyi gelmiyor. Onu kardeşim gibi seviyorum ama iş ahlakımız çok farklı. Onun bilim için yapmayacağı şey yok; benimse aşmaya cesaret edemeyeceğim çizgilerim var.

Cehenneme kadar yolun var. Cygnus'a gidip onu bu deneyle yalnız bırakamam. Ne kadar ilerlediğini ve her şeyi durdurmam gerekip gerekmediğini görmek benim görevim. Babam kral ama benim üzerimde hiçbir gücü yok. Sadece kraliçe beni kendi iradesine boyun eğdirebilir.

Başarılı olduğu kanıtlanırsa muhtemelen onaylayacaktır. Bu kesinlikle Aquila ve Lynx'e diğer krallıklara karşı büyük bir avantaj sağlayacaktır. Şu anda barış içindeyiz, hepsi ortak bir düşman sayesinde. Ama vampirler savaşı bizim için bin yıl önce kazandı. Ateşkesin hâlâ geçerli olması bir mucize.

Ve eğer Eriel'le olan bağımı koparırsam, bu Cygnus krallığını sonunda bize karşı savaş ilan etmeye itebilir. Belki de kader onu bu yüzden eşim yaptı: mükemmel eşim olduğu için değil, dünyamızın yok olmasını önlemek için.

Rahatsız edici düşüncelerimin esiri olmuş bir halde saraya geri döndüğümü fark etmiyorum bile. Miranda da sessiz ve belki de ani huysuzluğumun onunla ilgili olduğunu düşünmesinden korkuyorum. Durumun böyle olmadığını bildiğinden emin olmak istiyorum. Balo salonuna giden ana koridora yaklaşıyoruz. Castiel'in önümüzden gitmesine izin veriyorum ve fırsatını bulduğumda

Kendimi gölgeli bir oyuğun yanında durdurup Miranda'yı da yanıma alarak meraklı gözlerden uzaklaşıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar, irkilerek.

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Yanaklarına bir kızarıklık yayılırken birkaç kez göz kırpmıyor. "Ne hakkında?"

Mizahsız bir kahkaha attım. "Her şeyi."

"Selor tarafından Ellnesari'ye sürüklenmekten hoşnut değilim ama aynı zamanda seninle birlikte olduğum için de mutluyum." Bana yaklaşıyor, kollarını belime doluyor ve çenemden öpüyor. "Ve çardaktaki küçük valsimiz için de fazlasıyla memnunum."

Parmaklarımı saç tellerinde dolaştırıp onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum. Miranda her zaman kollarıma aйтmış gibi içimde eriyor. Ama bağın kancası beni ters yöne çekiyor ve harekete geçirilen şeyi durdurmak için güçsüz olduğumu hatırlatıyor. *Çardağa döndüğümde bağın etkilerini hissetmemem çok garip.*

Zoraki bir gülümsemeyle rahatsızlığımı ondan gizlemeye çalışarak geri çekiliyorum. "Güzel. Dans etme dürtüsü bizi tekrar ele geçirmeden gidelim."

Kıkırdarak geri çekiliyor ve eteğini düzeltiyor. Benim de pantolonumu düzeltmem gerekiyor. Baloya büyük bir ereksiyonla gitmek olmaz. Yanımıza gelen herkesin Miranda'nın kokusunu üzerimde hissedecek olması yeterince kötü.

Bu gece pervasızca davranmak hiç de akıllıca değildi. Sanki annemin Miranda'yı seçmesi zaten onu hedef tahtasına oturtmamış gibi, bir de onu sevgilim olarak işaretlemem gerekiyordu.

Sen bir aptalsın, Rikkon.

"Sadece arkadaşmışız gibi davranmaya devam etmemiz en iyisi," diyorum ona. Cevap vermiyor, ben de ona bakıyorum. "Mir?"

Bana bakıyor, yüzünde sıkı bir gülümseme var. "Evet, yapılacak en akıllıca şey bu."

"Bundan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben de." Önce göz temasını kesiyor. "Merak etme, Rik. Ben kırılabilir bir porselen bebek değilim. Ben bir samurayım."

Balo salonuna girmek için sıralarını bekleyen saray mensupları yaklaştığımızı fark edince durup bakıyorlar. Dikkatlerini görmezden geliyorum, önlerine geçiyorum ve müjdecinin isimlerimizi anons etmesini bekleme zahmetine girmiyorum.

Çoktan gelmiş olan konukların hepsi aval aval bize bakıyor ve arka plandaki müzikle bile dedikodu mırıltılarını duyabiliyorum. *Lanet olsun*. Tıpkı korktuğum gibi Miranda ve beni biliyorlar. Sonunda kraliyet kürsüsüne ulaştığımda annem memnun bir şekilde sırtıyor. Miranda'yı sevgilim olarak kabul etmem konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu bilmiyorum ama beni düşündüğü için olmadığını biliyorum. Yaptığı her şey kendine hizmet ediyor.

Başımı hafifçe eğiyorum. "Majesteleri."

"Çok şık görünüyorsun, oğlum. Gerçek kimliğini ortaya çıkarmak için iyi bir fırçalama ve uygun kıyafet gibisi yoktur."

"Peki benim gerçek kimliğim nedir anne?" Toplum içinde protokole uymamamdan nefret ettiğini bildiğim için başlığı atıyorum.

Yine de bu gece hafifliğim onu korkutmuşa benzemiyor. Belli ki Aşıklar Bahçesi'ne yaptığım ziyaret ve orada yaşananlar onu çok memnun etmiş.

"Elbette Gael Hanesi'nin bir prensisiniz. Bunu asla unutma." Cevabı biraz sert, biraz da uyarıcı.

Babam aniden ayağa kalkıyor ve annemin dikkatini çekiyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Açlıktan ve susuzluktan ölüyorum. Görünüşe göre hizmetçiler sana yaklaşmaya korkuyor, canım."

Kürsüden aşağı iniyor ve annem merak etmeden onunla konuşmak için en iyi şansımın bu olduğunu biliyorum. Ama Miranda var ve onu yalnız bırakmak istemiyorum.

Annem, "Babana katılmalısın Rik, büfeye giderken kaybolmasın," diye araya giriyor. "Ben Miranda'ya göz kulak olurum."

Evet, sanki ağzından çıkan tek kelimeye inanıyormuşum gibi. Önemli olan tek geri bildirim olan Miranda'ya dönüyorum.

"Gidebilirsin. Ben iyi olacağım." İlgisiz bir şekilde el sallıyor.

Ölümlü topraklarda tehlikeli durumların üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip ama burada, yeni yürümeye başlayan bir çocuk kadar savunmasız. Ama annemin Miranda'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum, ondan istediği şeyi almadan önce değil.

"Hemen döneceğim."

Odanın diğer tarafındaki büfeye ulaşmak için rüzgarda yürüyen babama yetişmek için koşmak zorundayım. Kraliyet sarayında sadece kraliçe ve kralın bu şekilde hareket etmesine izin veriliyor. Bunu resmi bir tören sırasında ben bile yapamazdım. Bu aptalca protokol

ama Şimdi, sahip olmadığım güçleri kullanmamam için bana sağlam bir neden veriyor.

Saray mensupları babama pek yüz vermiyorlar, çünkü babamın sosyal becerileri beslenme çılgınlığı yaşayan bir köpekbalığıninkine benziyor. Ayrıca, gerçek bir siyasi gücü yok, bu yüzden iyilik karşılığında ona yalakalık yapmak için bir neden yok.

"Castiel'in hâlâ burada olduğunu duydum çünkü ondan projeme devam etmesini istemiŐsin," diyorum hemen. Lafı dolandırmayı hiç sevmemiŐimdir.

Babam ağzına bir parça turta tikiŐtırıyor ve cevap vermeden önce şarapla yıkıyor. "Yaptım ve dikkate değer bir ilerleme kaydetti."

Boğazıma kadar yükselen ani öfkeye karşılık vererek burun deliklerimi genişletiyorum. "Öyle mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum.

"Sesin pek memnun gelmiyor. Senin başaramadığını arkadaşın başardığı için kıskanıyor musun?"

"Hayır, benim iznim olmadan araştırmama devam ettiğın için kızgınlım."

Bana alaycı bir bakış attı. "Peki senden nasıl izin isteyebilirdim? Kendini sürgün ettirdin."

Onunla tartışmaya çalışmanın bir anlamı yok. Bazı yönlerden, annemden daha kötü. En azından o duygulara benzer bir şey aktarıyor. Önümdeki erkek bir kayanın duygusal aralığına sahip.

Castiel'in ne kadar ilerleme kaydettiğini sormak için ağzımı açtığımda bağın gücü göğsümde alevleniyor ve vücudumdaki her kas donmuş bir göl gibi kaskatı kesiliyor. Bir sonraki saniyede, haberci Cygnus krallığının prensesi Eriel Fasanor'un geldiğini duyuruyor. Benim eşim.

MIRANDA

"Bahçelerim hakkında ne düşünüyorsun Miranda?" diye soruyor kraliçe, Rikkon kalabalığının içinde kaybolur kaybolmaz.

Yanaklarım tekrar ısındı. *Lanet* olsun.

"Çok güzeller." Göz teması kurmuyorum ve kalabalığı izliyormuş gibi yapıyorum.

Kraliçe Maewe'nin yanında olmasaydım bunu gerçekten yapardım. En güzel kıyafetlerini giymiş saray mensupları kesinlikle görülmeye değer. Kadınlar, her biri bir diğerinden daha abartılı, haute couture moda şovlarına ait elbiseler giyiyor. Özellikle bir tanesinin omzunda canlı bir hayvan var; bana büyük boy bir sincabı anımsatan orta boy tüylü bir yaratık. Ama bu odadaki en güçlü varlığın yanımda durduğunu ve teklifini reddedersem beni nasıl cezalandıracağını düşündüğünü görmezden gelemem.

"O bahçenin adının ne olduğunu biliyor musun?" diye devam ediyor.

"Hayır, Rikkon söylemedi."

"Aşıklar Bahçesi. Uygun, sence de öyle değil mi?"

Şimdi yüzüm alevler içinde. Çardakta ne olduğunu biliyor olmalı. Eğer bir görünmezlik büyüsü yapmanın zamanı geldiyse, şimdi tam sırası. Ya da belki yerde beni yutacak bir delik açabilirim.

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor, temsil ettiği şeyle tamamen çelişen bir ses.

"En derin arzularına boyun eğdiğin için utanmana gerek yok, çocuğum."

"Hiçbir şeyden utanmıyorum. Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

Cevap vermeyince, onu bir an için görmeye cesaret ediyorum. Dümdüz karşıya bakıyor, yüzü şimdi ciddi ve sert.

"Kendini hazırlasan iyi olur canım," diye mırıldanıyor sonunda. "Neden?"

Soruyu sorar sormaz fon müziği aniden kesildi ve müjdeci yeni bir misafirin geldiğini duyurdu. Tüm sahip olduğum

Cygnus'un kraliçenin yorumunu anlaması için duyması gereken kelime. Rikkon'un eşi burada.

Keskin olmaktan öte bir acı göğsümü deliyor ve sanki gerçek bir hançer zarar veriyormuş gibi hissediyorum. Etrafımda bir kalkan oluşturmaya çalışarak ortama sarılıyorum ama hiçbir şey beni bu anın acısından koruyamıyor. Kalabalık parçalanıyor ve prensesin kraliçeye ulaşması için doğrudan bir yol açılıyor. *Kahretsin*. Tam yanında duruyorum, yani artık odadan kaçış yok.

"Bu gece geleceğini biliyor muydun?" Alçak bir ses tonuyla sordum. "Evet, doğal olarak."

"En azından beni uyaramaz mıydınız?"

"Ve sürprizi mahvetmek mi?" Onaylamayan bir ifadeyle bakar. "Merak etme canım. İlkel insan görünümüne rağmen, bu gece neredeyse Cygnus prensesi kadar güzel görünüyorsun."

İlkel bakışlar mı? Neyse ne.

Öfkemi bastırmak için ellerimi yumruk yapıp yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. *Bu sürtük kim olduğunu sanıyor?*

Tüm diyarlardaki en güçlü dişi şeytan.

Artık çıldırmış durumdayım, bu yüzden prenses nihayet bizden birkaç adım ötede durup kraliçeye selam verdiğinde, görünüşü umurumda bile değildi. Göz kamaştırıcı olduğuna şüphe yok. Saçları gümüş, neredeyse beyaz ve elbisesine uyuyor. *Lanet bir gelin gibi görünmek zorundaydı*. Yine de solgun, neredeyse hastalıklı görünecek kadar, kemikli yapısının vurguladığı bir gerçek. *Ha! En azından benim bronz tenim ve kıvrımlarım var, sürtük.*

"Majesteleri," diyor melodik bir ses tonuyla.

Elbette Evren, kadından nefret etmem için bana daha fazla sebep ver.

"Prenseler Eriel, bu kadar kısa sürede küçük suareme gelebilmenize çok sevindim," diye cevap veriyor kraliçe en sahte sesiyle. Elbette herkes bunu fark etmiştir.

Prenselerin ifadesi, dikkatini bana çevirene kadar nötr kalıyor. "Peki kim bu tuhaf varlık?"

Bana genel bir bakış attığında ve beni iğrenç bulmuş gibi fazla narin burnunu kırıştırdığında gözlerimi kısıyorum.

Kraliçe bir elini omzuma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. Bu dokunuşla tenim karıncalanıyor, az önce ellerinden içime fişkıran büyüye bir tepki. *Lanet olsun. Şimdi bana ne yaptı?*

"Bu Miranda Leal, onur konuğum."

Eriel'in burun delikleri, avlarının kokusunu alan köpekleri anımsatırcasına genişliyor. Gözleri kısılıyor, mavi rengi koyulaşıyor. "Bu berbat koku da ne?"

"Bilmem, belki nefesin kokuyordur?" Durup düşünmeden önce cevap verdim.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve sonra kaşları öfkeyle çatılıyor. Ama tek yapabildiği bana hançer gibi bakmak. Kraliyet protokolü hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Kraliçe Maewe'nin onur konuğuna onun önünde saldırmanın çok büyük bir suç sayılacağını varsayıyorum.

İfadesini yeniden tarafsız bir hale getirmesi birkaç saniye alıyor. Birden gerginleşiyor, sanki vücudu görünmez bir kordon tarafından sıkıca çekiliyormuş gibi. Boynunu uzatıp etrafına bakmak istediğini hissedebiliyorum. Rikkon'u aramak istiyor ama kraliçe onu görevden alana kadar olduğu yerde kalmalı.

Sonunda ne olacağını bilmeseydim onun rahatsızlığını izlemekten daha çok keyif alırdım. Rikkon onu bulacak ve gün batımına doğru kaçacaklar. Kendimi mutsuz hissetmeye geri döndüm.

Hava gerginleşiyor ama kraliçe sessizliğini koruyor, belki de Eriel'in benim yaptığım gibi ayağını ağzına sokmasına ya da boyun eğip kader arkadaşının nerede olduğunu sormasına cesaret ediyor. Eğer bağ için gerçekten istekli olsaydı, şimdiye kadar onun yanında olurdu.

Aslına bakarsan, o hangi cehennemde?

T Bağları beni çağırıyor, Eriel'in yanına koşmamı istiyor ama inatla ayaklarımı yere basıyor ve hareket etmiyorum.

"Kaderin sana bahşettiklerinden gerçekten memnun değilsin, değil mi oğlum?" diye soruyor babam. "Yine de bununla savaşmak anlamsız. En iyisi bu işi bitirmek. Cygnus prensesi ile evlenmen senin için iyi olacak. Henüz kimseyle savaşmaya hazır değiliz."

"Tam olarak hazır değil miyim? Bu da ne demek oluyor?" Söylüyorum.

Konuşmayı sürdürmek ve Eriel'i bulma dürtüsüne direnmek zorlaşıyor. Vücudum gerginlikten titremeye başlıyor.

"Rikkon, işte buradasın," Castiel aniden beliriyor ve rüzgârda yürüdüğünden şüphelenmeme neden oluyor. "Oğlunuzu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim Majesteleri?"

Babam omuz silkti. "Elbette."

Castiel kolumu demir gibi kavıyor ve beni Eriel'in olduğu yerden uzaklaştırıyor. Onu bulma dürtüsü göğsümde delici bir acıya dönüşüyor ve tıslamama neden oluyor.

"Bırak gideyim Castiel. İhtiyacım var-"

"Ne yapman gerektiğini biliyorum, Rik. Ama kader arkadaşınla başka bir dişinin amcığı kokarken buluşamazsın."

Kahretsin. Adam haklı. Saraylıların üzerimde Miranda'nın kokusunu alması yeterince kötüydü, ama Eriel bunun kokusunu alırsa, muhtemelen Miranda'yı oracıkta öldürür.

"Beni nereye götürüyorsun? Bir banyo için daha zamanım olduğunu sanmıyorum." "Bunu biliyorum." Beni büyük bir sütunun arkasındaki gölgeli bir noktaya sürükledi. ve göğüs cebinden cam bir şişe çıkarır.

"Bu da ne böyle?"

"Seni Miranda'yla birlikte çardakta bulduğumda sevgili annenin bir şeyler planladığını anlamıştım. Yoksa neden çiçekleri afrodisyak bir koku yaymaları için büyülesin ki?"

"Ne? Bunu fark edebilirdim."

"Güçlerin olmadan olmaz. Bana ellerini ver, avuç içlerin yukarı baksın."

Dediğini yapıyorum ama aklım başımdan gidiyor. Annem Eriel'in daha önce Miranda'yla birlikte olduğumu bilmesini istiyor. *Ne oluyor lan?* Şimdi bağın etkisini neden hissedemediğim anlaşılıyor. O çiçekler bir şekilde onu engelledi.

Castiel ellerime soğuk, keskin bir sıvı döküyor ve sonra birazını yüzüme de sürmemi söylüyor. Alkolün yaptığı gibi cildimi biraz yakıyor.

"Nedir bu?"

"Hızlıca hazırladığım bir iksir. Süslü bir şey değil, sadece seks kokusunu bastıracağını umduğum kadar güçlü bir kokusu var."

"Ciddi misin? Ülkedeki en yetenekli simyacı sensin ve bulduğun çözüm bu mu?"

Bana ters ters bakıyor. "Hiç evlilik sonrası mutluluğun kalıntılarını maskeleyen bir iksir yaratmak zorunda kalmadım. Bağlanmadığınız sürece kimse sadakatsizliği umursamaz, ama yine de bağlanmış bireyler başkalarının çalılarını koklamaz."

"Belki de bu lanet bağın gerçekten olması gerekmediği içindir."

Castiel'in kurnaz gözleri sanki bu fikir hiç aklına gelmemiş gibi bir parça genişliyor. "Ya da belki de çok uzun zamandır kurcalanmış ve gücünü kaybetmiştir."

Göğsümdeki ağrı şiddetlenince iki büküm oluyorum. *Gücünü kaybetmiş, kışımın kenarı.*

"Kahretsin, iyi misin?" Castiel sorar.

Ona en güçlü ölüm bakışımı atıyorum. "İyi gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, bok gibi görünüyorsun. Şimdi arkadaşının yanına git. Sana yardım etmek için elimden geleni yaptım. Umalım da Eriel seni nihayet yüz yüze gördüğüne o kadar memnun olsun ki

Miranda'nın kokusunu fark etmeyecektir."

Şu anda o kadar acı çekiyorum ki ona cehenneme gitmesini bile söyleyemiyorum. Bu yüzden onu tersledim ve kalabalık balo salonuna geri döndüm. Eriel'e yaklaştıkça rahatsızlığım azalıyor ama onu Miranda'dan sadece birkaç adım ötede dururken gördüğümde göğsümde yeni bir acı yayılıyor. Bu umutsuzluk. Onun kalbini kırmak üzereyim ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Prenseler yaklaştığını hissedince dönüyor. Yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor ve gözleri duyguyla parlıyor. Koşarak yanıma gelmek istediğini biliyorum ama kraliçe onu kovana kadar kıpırdıyamaz. Annemi tanıyorum, Eriel'e işkence etmekten zevk alıyor.

Bir korkak gibi gözlerimin Miranda'ya kaymasına izin vermiyorum. Yüz ifadesindeki acıyı görmek istemiyorum. Eğer ben kontrolüm dışındaki bu andan nefret ediyorsam, bu onun için kolay olmamalı. Ama annemin yanında durmalı. Ne de olsa onur konuğu o.

Sonunda Eriel'in önünde durduğumda, onu kollarımın arasına alıp öpme dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyor. Bağın gücüne yenik düşmememin tek nedeni, orada duran ve yaptığım her hareketi izleyen vahşi samuray kızımın varlığı.

Keşke onunla zihninden zihnine konuşabilseydim ve bunu yapmak istemediğimi söyleyebilseydim, ama telepatik iletişim kurma yeteneği benim sahip olduğum bir yetenek değildi.

"Eriel, iyi görünüyorsun." Kelimeleri zorlayarak söyledim. "Siz de prensim."

Sanki onun krallığıymışım gibi bana bakmasından ve bir parçamın onun bağlılığından zevk almasından nefret ediyorum.

"Oh, Tanrı aşkına, şu işi halledin artık." Annem eliyle güzel bir hareket yapıyor.

Anneme ters ters bakmak için Eriel'le göz temasını kısa bir süreliğine kesiyorum ama sonra eşim kendini bana doğru atıyor ve ben onu durduramadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. O zaman oyun bitti - bağın zorlamasıyla daha fazla mücadele edemiyorum. Bedenim kontrolü ele alıyor ve ben de onu tutkuyla öpüyorum ama bu sırada bir parçam ölüyor.

Öpüşmenin ne kadar sürdüğünden emin değilim, sadece Eriel aniden bitiriyor ve geri çekiliyor. Şaşkınlıkla bana bakıyor ve sonra bir anda bir şeyler değişiyor. Mavi gözlerinde kötü duygulardan oluşan bir fırtına toplanıyor ve onları daha koyu, neredeyse siyah hale getiriyor.

Hay sikeyim. Castiel'in planı işe yaramadı.

"Buna inanamıyorum," diye tıslıyor. "Benim için hemen gelmemenin nedeni o mu?"

"Eriel, aşkım. Sakin ol. Düşündüğün gibi değil."

Aşkım mı? Ne diyorum ben? Onu seviyorum. Bu lanet bağ kafamı karıştırıyor.

"Üzerindeki kokuyu alabiliyorum," diye karşılık verdi ve Miranda'yla yüzleşmek için döndü. "Seni sefil yarattık."

Kolunu kaldırıyor ve daha gerçekleşmeden görüyorum, her şeyi sonsuza dek donduran Cygnus gücü uzanmış elinden Miranda'ya doğru fırlıyor. Bu geri döndürülemez. Göz açıp kapayınca kadar hareket ediyorum. Rüzgârda yürüyorum ve Miranda'yı Eriel'in darbesinden itiyorum. Güçlerim geri geldi ve aniden annemin sözleri yerine oturdu. Miranda'yı eşimin öfkesinden korumak güçlerimi açığa çıkaran tetikleyiciydi.

"Ne oluyor be!" Miranda bağırır.

Öfkelenen Eriel tekrar saldırmaya hazırlanır, ancak annem parmaklarını sıklatır ve prensesi bağlar, altın bir kementten yapılmış mengenelerle hareketlerini durdurur.

"Yeter canım. Olay çıkarıyorsun," diyor kraliçe soğukkanlılıkla.

"Rikkon benim eşim. Karışmaya cüret etti."

"Eşinin geri dönmesinin sebebi o. Onun ayaklarının altındaki toprağı öpüyor olmalısın. Onu bize onun kanı getirdi. Elbette büyüünün cinsel kısmını affedebilirsin."

Önce anneme, sonra da kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Bunun bir kızlık ayini olduğunu mu söylüyorsun?"

Annemin canı cehennem. Eriel'e böyle yalan söyleyerek ne yapıyor? Ama her ne planlıyorsa ona uymazsam, Miranda en büyük bedeli ödeyecek. Arkamızı döndüğümüz an Eriel gazabını onun üzerine salacak.

"Evet, aynen öyle." Cevap veren Miranda oldu. Çenesini dik tutuyor ve bakışlarında cesaret ve meydan okumadan başka bir şey bulamıyorum. "*Eşinle yattım*" -yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirliyor- "sadece büyülü amaçlar için. Endişelenmene gerek yok, o tamamen senin." Anneme döndü. "Majesteleri, çekilmek için izin isteyebilir miyim? Görünüşe göre yolculuk beni tahmin ettiğimden daha fazla yordu."

"Yazık, ama ailem için bu kadar çok şey yapmışken seni rehin tutmayacağım. Gidebilirsiniz."

Hayır, yalnız gitmesine izin veremem. Ama dostumla kalmak yerine ona eşlik etmeyi teklif edersem, o zaman tüm bu yalanlar boşa gider.

Castiel, "Onur konuğuna kamarasına kadar eşlik edeyim," diyerek beni başka bir hata yapmaktan kurtarıyor.

Bakışlarını yakalıyorum ve ona ne kadar müteşekkir olduğumu ifade etmeye çalışıyorum. Sessiz mesajımı anladığına dair hiçbir belirti yok, ama o bir

takdir yetkisi.

Miranda, kısa bir süre önce bana bahşettiği gülümsemenin aynısını arkadaşıma da vererek ona bakıyor. Kıskançlığın soğuk hançeri göğsümü delip geçerken gözlerim kıpkırmızı oluyor. Dirseğini kabul ettiğinde, onu itmek ve onları ayırmak istiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum çünkü kıskançlığımla hareket etmek Miranda için bir risk oluşturmaya bile, bağ bedenimi sıkıca kilitlemiş durumda. Özgür iradem yok oldu.

MIRANDA

O u Allah'ın unuttuğu yerde yaşadığım tüm sınavlar arasında, Rikkon'un eşiyle öpüşmesini izlemek en zoru ve en ıstırap verici olanıydı. Kalabilmek için her şeyimi verdim.

Bu manzaranın ruhumu nasıl mahvettiğini ve kalbimi nasıl yok ettiğini göstermemek için metanetimi korudum.

Sonra da ona aşkım dedi. Yaralanmaya hakaret eklemekten bahsediyoruz.

Bilmem gerekirdi. Saxon ve Aurora'nın birbirlerine ne kadar çılgınca davrandıklarını gördüm. Elbette Rikkon'un bana karşı hisleri var ama bu onun Prenses Eriel'e olan bağıyla kıyaslanamaz bile. Ondan o kadar nefret ediyorum ki bu duygu beni boğabilir.

Utanç yürüyüşümü yaparken bana bakan tüm yüzleri zar zor fark ediyorum. Kraliçe Maewe'nin saçma yalanı sayesinde artık herkes bekâretimi Rikkon'a, onun zavallı kışını kaderindeki eşine geri getirmek için kaybettiğimi düşünüyor. En kötüsü de Castiel sözümüzü kesmeseydi her şey o çardakta gerçekleşebilirdi.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Balo salonundan çıkar çıkmaz Castiel pasta deliğini açıyor. "Orada yaptığın şey harikaydı."

"Tam olarak ne yaptım?" Bir ısıklıkla soruyorum.

"Kraliçe Maewe'nin hikâyesini kabul ettin."

Homurdanıyorum. "Yalan söylediğim için beni övmeye kalkma. Bunu sadece kışımı kurtarmak için yaptım."

"Ayaklarının üzerinde hızlıydın. Cygnus prensesinin karşısında sinmedin. Bu etkileyiciydi."

"Evet, öfke büyük bir cesaret desteğidir."

Castiel usulca gülüyor. "İltifat almaya pek alışık değilsin, değil mi?"

"Bunun benim başıma çok sık gelen bir şey olduğunu söyleyemem."

İlk tanışmamızdan bu yana beni onlarla yıkayan tek kişi Rikkon'du, ama şimdi tüm o anlar kirlenmiş durumda.

Castiel ve ben bir süre konuşmuyoruz. Hâlâ Rikkon'la ilgili hayal kırıklığımın etkisindeyim ama sonra konuşma ihtiyacı duyuyorum. "Bana eşlik etmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse, evime dönüş yolunu bulabileceğimi sanmıyorum."

"Sorun değil. Aramızda kalsın, sosyal etkinliklerden nefret ederim. Tüm zamanımı laboratuvarıda geçirmeyi tercih ederim."

"Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?"

Rikkon'u konuşmanın dışında tutmaya çalışıyorum ama arkadaşına sorduğum soru onun sürgünden önceki hayatını merak etmemden kaynaklanıyor. Rikkon ve Castiel'in birlikte çalıştığını biliyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra ben bir simyacıyım."

Tamam, bu gerçekten merakımı tatmin etmedi.

"Rikkon da mı öyle?"

"Rikkon'u tek bir kategoriye sokabileceğimi sanmıyorum. Simya, mühendislik gibi pek çok konuda çok başarılı. Dürüst olmak gerekirse, erkek bir dahi."

Rikkon'un insanlar alemine geçtiğinde ne kadar alçaldığını hatırlayınca kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor. İhanetine rağmen, ona olanlardan dolayı kalbimin kırılmasına engel olamıyorum.

"Bağın onu yapmaya zorladığı şey için ondan nefret etme. Ona gitmeye direnmeye çalıştı ama bu dürtü çok güçlüydü."

"Ondan nefret etmiyorum," diyorum
çok hızlı bir şekilde. "Yine de ona
kızgınsın."

Castiel'e söyleyeceğim her şeyi Rikkon'a rapor edeceğini bildiğim için onun sözlerini duymazdan geliyorum. Ayrıca, balodan önce arkadaşıyla ne yaptığımı düşünürsek, kızgın olduğum çok açık.

Şu anda bulunduğumuz koridoru tanıyorum ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Dairemin kapısı sadece birkaç adım ötede. Bu yolculuk sona erdiği için mutluyum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir erkekle, Castiel'le ilişki sorunlarımı tartışmak istemiyorum.

Elimi sadece benim için çalışmak üzere büyülenmiş olan sihirli kapı koluna koyuyorum - en azından daha önce beni buraya getiren Kraliçe Maewe'ye göre. Büyü elimi sararken avucum karıncalanıyor ve

Bilek. Bu his sadece birkaç saniye sürüyor ve ardından kilidin açılma sesi duyuluyor.

"Bu benim," diyorum Castiel'e. "Beni güvende tuttuğun için teşekkürler."

"Benim için bir zevk. Gitmeden önce bir şey daha. Kraliçe sizden her ne yapmanızı istiyorsa, kabul etmeden önce çok iyi düşünün."

Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Castiel kraliçenin benden Cygnus prensesini öldürmemi istediğinden mi şüpheleniyor? Yoksa bilgi edinmek için endişeliymiş gibi mi davranıyor?

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Kraliçe sadece Rikkon'u geri getirdiğim için mutlu."

"Kendi sürgün ettiği bir oğul." Bir kaşını kaldırıyor ve dudaklarını bilmiş bir sırıtışla kıvrıyor.

"Her neyse, dostum. Beni mahkeme politikasına dahil etmeye çalışma. İlgilenmiyorum. Tek istediğim eve dönmek."

Bir adım geri çekilip iki elini de kaldırıyor, avuç içleri bana dönük. "Başını belaya sokmaya çalışmıyorum. Rikkon benim en iyi arkadaşım ve seni önemsiyor. O yapamadığında sana yardım etmek benim görevim."

"Ölümlü topraklara tek yön biletiniz var mı?"

"Ne yazık ki hayır. Sizi rahat bırakayım, seyahatlerinizden yorgun düşmüş olmalısınız. Kendine iyi bak, Miranda."

Uzaklaşmak için ben daireme girene kadar bekliyor. Kapıyı kilitliyorum ama onun parke zemine vuran ayak seslerini artık duymayana kadar yerimden kıpırdamıyorum. Sihirle çalışan ışıkların yumuşak parıltısı geniş oturma odasına rahat bir atmosfer veriyor ama ne yazık ki kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmıyor.

Nihayet yalnız kaldığımda, yeni gerçekliğimin ağırlığı omuzlarıma çöküyor. Endişe, güvensizlik ve korku beni ele geçiriyor, kalbimi dikenli tellerle sarıyor. Yerlilerin bir böcekten farksız olduğumu düşündüğü, başka bir dişiye bağlı birine aşık olduğum ve kraliçenin katil olmamı istediği yabancı bir dünyada kapana kısılmış durumdayım.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ama ardından gelebilecek her şeyi yutuyorum. Gözlerimden yaşlar akarak parçalanıp dağılmayacağım. Samuray olmak için eğitim alıyorum, Tanrı aşkına, insanlık tarihinin en zorlu savaşçılarından biri.

Umutsuzluğa kapılmak yerine derin bir nefes alıyorum ve tek eşyam olan çantamı bıraktığım yatak odama doğru ilerliyorum. Grimoire'um, yedek kıyafetlerim, birkaç nehir taşı ve kristali ve bir kalem. I

Keşke telefonum hâlâ yanımda olsaydı da en azından eski hayatımın fotoğraflarına bakabilseydim. Geri dönüp dönmeyeceğimden emin değilim.

Hayır, Miranda. Eve döneceksin.

Odaya adımımı attığımda büyümlü ışıklar otomatik olarak yanıyor ve yatağımda yatan siyahlara bürünmüş bir figür ortaya çıkıyor.

Çıglık atıyorum, yerimden sıçırıyorum ve çantamı bıraktığım masaya doğru koşuyorum.

"Sakin ol, küçük cadı. Sadece benim," diye sesleniyor Selor.

Evet, sanki bu rahatlatıcı. Çantamdan bir nehir taşı çıkarıp etrafımda dönüyorum, hiçbir şey yapmamaya hazırım. Eğer yapmak istediği buysa, Bülbul'ün bana zarar vermesini engelleyecek hiçbir şey yapamam.

"Yatak odamda ne yapıyorsun?" diye sordum.

Uzun bacaklarını yatağın kenarına atıyor ve doğruluyor. "Sana bir şey vermeye geldim."

"Eğer o şey bacaklarının arasında olan şeyse, ben almayayım."

Yüzünü buruşturuyor. "Ew. Buraya seni baştan çıkarmaya geldiğimi mi sanıyorsun?"

Ew? Cidden mi? Bu pisliklerin beni bok gibi hissettirmeye çalışmaları da neyin nesi?

"Benim yatağımdaydın. Ne düşünmem gerekiyordu?"

"Çok uzun sürdü, ben de biraz kestirmeye karar verdim. Bu kadar alınma, küçük cadı. Seni iğrenç bulduğumdan değil. Sadece doğru ekipmana sahip değilsin."

"Oh? Ooooh... Erkeklerden hoşlanıyorsun."

"Nightingale erkeklerini tercih ederim ama insanları da takdir etmeyi öğrendim." Başını sallayarak alaycı bir şekilde gülüyor. "Yüzyıllarca bekar kalmak zorundaydım."

"Buraya hüzünlü geçmişini benimle paylaşmak için gelmedin. Ne istiyorsun?"

Selor ayağa kalkıyor, bana dev cüssesini hatırlatıyor. *Hay aksi.* Oturmasını tercih ederdim.

"Bana karşı daha nazik olmalısın. Bir hediye getirdim."

Elinde kısa kınlı bir kılıç beliriyor. Üzerinde kırmızı bir yay bile var. "Bu benim için mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır, yanınızda duran diğer goblin için."

Aptal gibi yan tarafıma baktım. Sonra başımı sallayarak beynimi çalıştırmaya çalışıyorum.

"Ha ha. Çok komiksin. Sorduğum için beni suçlayamazsın," diyorum. "İyi bir geçmişimiz yok. Beni öldürmeye çalıştın ve kaçırdın."

Gözlerini kısıyor. "Beni bıçakladın, cadı. Sana zarar vermemem için kesin emir aldığıma şükret."

"Hançerimi saklamışsın. En sevdiğim hançerimdi," diye karşılık veriyorum, savaşıyı kışkırtmaktan kendimi alamıyorum.

"Elbette. O boktan bıçak sadece benim kanımla temas ederek toza dönüştü."

Cehenneme kadar yolun var. Bu yeni ve önemli bir bilgi.

"Bu her zaman oluyor mu? Yani, silahlarımız size karşı kullanıldığında hep böyle parçalanır mı?"

Selor tavana bakıyor ve bir dizi küfür mırıldanıyor.

"Neden her söylediğimi harfî harfine almak zorundasın? Hayır, küçük cadı. O hançeri düşüncelerimle yok ettim. Şimdi çeneni kapatıp doğum günü hediyeni kabul edecek misin?" Kılıcı bana doğru uzattı.

Bu yerde bir silaha sahip olmak bir gereklilik olduğu için teklifi çabucak kapıyorum. Selor'un yok ettiği hançer umurumda bile değil. Hediyesi elime değdiği anda, ondan gelen gücü hissediyorum.

"Teşekkür ederim. Ama doğum gününe daha iki hafta var."

"Yine yanıyorsun. Bugün senin doğum günün. Prens Rikkon sana söylemedi mi?"

"Ne? Bu imkansız."

Selor çenesini ovuşturur. "Sana söylemedi. Muhtemelen o zaman bunun farkında değildi. İnsanlara öyle görünse de Taluah Aynası'ndan yolculuk anında gerçekleşmez. Ölümlü topraklarda iki hafta çoktan geçti."

"Orospu çocuğu. Bunu iki haftadır kayıp olan tüm sevdiklerim için mi söylüyorsun?" Sesim tiz bir tona yükseliyor.

"Evet." Omuz silkiyor.

"Bu, zamanın burada da farklı ilerlediği anlamına mı geliyor?" "Muhtemelen."

"Ne kadar farklı? Bundan bir hafta sonra döndüğümde, aradan yüzyıllar geçtiğini mi göreceğim?"

"Bilmiyorum, küçük cadı. Bunu Prens Rikkon'a sormalısın. Neden kendini bu kadar önemsiz bir detayla meşgul ediyorsun? Ölümlü topraklara geri dönmen pek olası değil."

"Ben olsam buna güvenmezdim," diye homurdandım.

Selor omuzlarını kaldırır ve alaycı bir şekilde homurdanır. "Her iki şekilde de umurumda değil.

Hadi, hediye bir göz at."

Kılıcı yavaşça kınından çıkarıyorum ve sonra ağırlığını test etmek için elden ele geçiriyorum. Kolumun bir uzantısı gibi hissediyorum. Yakından bakınca, kılıcın üzerine kazınmış sembolleri fark ediyorum.

"Bunlar da ne?" Parmağımı üzerlerinde gezdiriyorum ve bir şekilde sivri kenarı ucuma batıyor.

Küçük kan metalin içinde kayboluyor ve bir saniye sonra kılıç içinden parlıyor ve daha önce nesneden hissettiğim büyü on kat artıyor. "Bu da ne böyle?"

"Ah, sana şarkı söylüyor. Bu rahatlatıcı." "Ne demek bana şarkı söylüyor?"

"Elindeki şey bir yıldız ateşi kılıcı, küçük cadı. Sadece ulusumuzdaki en büyük savaşçılar bunlardan birini taşıma onuruna erişebilir. Kraliçe, taca yaptığın hizmetler sayesinde bunu hak ettiğini düşündü."

"Görünmez de oluyor mu?" Şaşkınlıkla silaha bakıyorum.

"Evet, ama kılıcı meraklı gözlerden kaçırmadan önce onu nasıl kullanacağını öğrenmelisin."

"Bu seninle haftalar süren bir eğitim mi gerektiriyor?" Bu düşünce beni korkutuyor.

Başını iki yana sallar. "Kimse sana bir yıldız ateşi kılıcında nasıl ustalaşacağını öğretemez. Kendi başına öğrenmen gerekecek. Ama ben olsam Tom Mularkey'nin defterini okumaya devam ederdim. Orada işe yarar bir şeyler bulabilirsin."

Mümkün değil. Zaten her şeyi okudum ve bu büyülü silah için bir kullanım kılavuzu yok.

"Harika. Hâlâ normal bir kılıç gibi çalışıyor, değil mi?" Havayı birkaç kez kesiyorum.

"Doğal olarak." Selor esniyor, kollarını başının üzerine uzatıyor. "Sonra görüşürüz, küçük cadı."

Yatak odasının kapısına doğru ilerliyor. "Ne? Buradan puf diye çıkamaz mısın?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Kamaranızı koruyan koğuşlar var. Rüzgârda yürüyemem."

"İçeri nasıl girdin o zaman?"

"Sihirli bir dokunuşum var." Çıkıp gitmeden önce bana göz kırptı.

E Miranda gittiğinde, saraylılar bakıp dedikodu yaparken Eriel'i balo salonunda müziğin ritmine göre döndürürken bağa karşı savaşıyorum. Çekime direnmek zor, tamamlama ihtiyacı özellikle prenses vücuduma baskı yaparken.

"Sonunda burada olduğuna inanamıyorum, aşkım. Ayrı geçen bu yüzyıllar bana işkence gibi geldi. Neredeyse beni delirteceklerdi," diyor.

"Biliyorum." Cevabım kesik kesik ve acıyla geliyor.

"Artık bitti. Bir daha asla ayrılmayacağız." Göğsüme yaslanıp yanağını göğsüme dayadı.

Ormandaki taze karın ve çam ağaçlarının kokusu burnuma ulaşıyor. Eriel'in kokusu beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor olmalı ama tek hatırlayabildiğim Miranda'nın ne kadar tatlı koktuğu ve dilimi göğüs dekoltesinde gezdirdiğimde nasıl bir tat aldığı. Aletim sertleşiyor, pantolonuma doğru geriliyor.

Eriel geri çekiliyor ve bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor. *Kahretsin.* Karnına doğru iten ereksiyonumu hissedebiliyor. Ne istediğini biliyorum, gözlerindeki arzuyu ve özlemi okuyabiliyorum. Keşke beni yakanın kendisi olmadığını bilseydi. Kalbim isyan ediyor; beni bütünleştirmek yerine parçalayan bağ büyüüne tamamen teslim olmama izin vermiyor. Eriel'le yatarsam Miranda'ya ihanet etmiş olacağım.

Kaderimdeki eşimi nasıl reddedebilirim ki? Bağlanmış erkek ve dişiler, kızgınlık dönemindeki hayvanlar gibidir. Bu balo salonunda onunla dans etmemeliydim. Onu çoktan buradan çıkarıp odama götürmeliydim.

Bir çözüm düşünmek için oyalanıyorum. Bizi büyük balo salonunda döndürürken, annemi aramak için Eriel ile göz temasını kesiyorum. Eğer

En kötüsünün olmasını engelleyecek bir şaşırtmaca yaratabilecek biri varsa, o da odur. Ama Castiel Miranda'ya dışarı kadar eşlik ettikten kısa süre sonra ortadan kayboldu.

"Sorun nedir, aşkım?" Eriel soruyor, dikkatimi tekrar

On

u. "Özür dilerim. Ellnesari'ye geri dönmeye hâlâ alışamadım."

Kaşları çatıldı. "Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

ölümlü topraklarda. Ve Vryenn. Zavallı şey."

Eriel'in kız kardeşime ilgi gösterme çabası sinirlerimi bozuyor. Yorumunu inandırıcı kılmaya bile çalışmadı.

"Vryenn artık iyi. Ellnesari'yi özlemiyor."

Gözlerinde bir ilgi kıvılcımı beliriyor. "Oh, demek sonunda vampir sevgilisiyle birlikte?"

"Evet."

"Vryenn'in sürgününde ona katılmaya gönüllü olduğun için gurur duyuyorum. Bu bana senin onurlu bir erkek olduğunu gösteriyor. Ama bana daha erken dönmenin bir yolunu bulacağımı düşünmüştüm."

"Özür dilerim Eriel. Denedim," diye yalan söyledim.

Gerçekten denemedim, reddedilen bağın acısı beni aylarca yatakta sakat bıraktığında bile. Vivi'yi arkamda bırakamazdım. Bu yüzden tüm çabalarım yarım yamalak. Zaten fark etmezdi, annem ancak doğru zaman geldiğinde geri dönmeme izin verirdi ve işte bu yüzden şimdi buradayım.

"Geri dönmeyi nasıl başardığını hâlâ anlamış değilim," diye devam ediyor Eriel. "Annem beni yeterince cezalandırdı."

Gözleri yeniden kararıyor, kaşları çatılıyor. "Beni de cezalandırdığını hiç düşünmedi mi?"

"Umursadığını sanmıyorum."

Kollarımda gerildi. Belki de bu kadar açık cevap vermemeliydim. Hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadım ve açık sözlülüğüm bazen kibir ve zalimlik olarak algılandı. Herhangi bir mahkemede sahip olunacak kötü bir şöhret değil. Ama Eriel'i kıskırtmak işime yaramayacak. Bir savaş başlatmadan bağı koparmanın bir yolunu bulmalıyım.

Evet, doğru. Hayal görüyorsun, Rikkon.

"Babam bu yüzden Aquila'ya savaş açmak istedi. Onu senin dönüşünü beklemeye ikna etmek için büyük çaba sarf ettim."

Eriel'in yalan söylemediğini bildiğim için kaskatı kesiliyorum. Annemin son oyunu bu mu?

Cygnus Krallığı ile savaş başlatmak için. Ama ne amaçla?

Eriel parmaklarının ucuyla alnımdaki çatık kaşlara dokunuyor. "Endişelenmene gerek yok, aşkım. Aquila'ya karşı olan huysuzluğu, kucağına bir torun verdiğimiz anda sona erecek."

Adımlarım titriyor ve solunum yollarım nefes almamı zorlaştıracak kadar daralıyor. Eriel'in az önce çizdiği görüntü zihnimde gün gibi net bir şekilde canlanıyor. Yeni doğan oğlumuzu onun yorgun kollarından alıyorum ve sonra tacın yeni varisini takdim etmek için ciyaklayan bebekle birlikte Cygnus taht odasına giriyorum.

"Rikkon? İyi misin?" Eriel'in sesi çok uzaklardan geliyor.

Kulaklarımda atan nabzımın sesini bastırmak bir anımı alıyor. *Bir imgelem, az önce bir imgelem gördüm.* Öncesinde kör edici bir acı gelmedi. Güçlerime sahipken ilk kez böyle bir şey yaşıyorum. Acı yoktu ama midemi bulandırdı. İnsan dünyasında gördüğüm imgelemlerin her biri gerçekleşti. Şimdi de öyle olmayacağına inanmak için hiçbir nedenim yok.

Bu, bağı koparamayacağım anlamına geliyor. Miranda'yı hayal kırıklığına uğratacağım.

Ağzımda safra birikiyor ama yutmaya zorluyorum. Eriel'in ya da Ellnesari'deki herhangi birinin önünde zayıflık gösteremem.

Midemdekileri ait oldukları yerde tutabileceğime inandığımda, "Evet, elbette. Yine de içecek bir şeyler alabilirim. Hadi bir şeyler içelim."

Otomatik olarak ona dirseğimi uzatıyorum, ama o parmaklarını benimkilerle birleştirmeyi tercih ediyor - çok daha samimi bir jest. Çocuğu *tekrar* görüyorum - onunla birlikte benim çocuğumu - ve mide bulantım geri geliyor. Verdiğim tepki geleceğimiz için iyiye işaret değil. Heyecandan havalara uçuyor olmalıydım. Bunun yerine, tek yapmak istediğim dışarı koşmak ve rüzgara karşı çığlık atmak.

Uzun içecek masasının yanında durduğumuzda Eriel, "Biliyorsun, misafir odalarında bol miktarda içki var," diyor.

Bir an için donup kaldım. Gördüklerimden sonra, kaçınılmaz olanla savaşmanın bir anlamı yok. Yine de bir parçam Miranda'dan, birlikte sahip olabileceğimiz gelecekte vazgeçmeyi reddediyor. Onun çocuklarımın annesi olmasını istiyorum ve bu benim mutlak kesinliklerimden biri.

Eriel bana bakıyor, bir cevap bekliyor ve ben sessiz kaldıkça, birlikteliğimizden memnunmuşum gibi davranmak daha da zorlaşacak.

Balo salonundaki ani ışık titremesi beni ona gerçeği açıklamaktan kurtardı. Saraylılar şaşkınlıkla mırıldanıyor, haklı olarak. Bir şey

güçlü olan, onları kontrol eden büyüü bozuyor. Bela aramak için odayı tararken şimdi yüksek alarmdayım.

"Neler oluyor, Rikkon?"

"Emin değilim."

Girişteki yüksek sesli bir patlama kalabalığın çığlıklarına neden oluyor ve bir saniye sonra odaya karanlık çöküyor. Görüşümün karanlığa alışması sadece birkaç saniye sürüyor, panik içindeki tüm konukların bir çıkış yolu bulmaya çalışmasını izleyebiliyorum. Gölgeler tek başına buna neden olmaz. Kalplerine korku salan başka bir şey var.

Eriel soluk soluğa kaldı ve sonra kolumu tuttu. "Hayır. Sonsuza dek gitmiş olmaları gerekiyordu."

Korkusunun kaynağını aramaya devam ediyorum ama sıra dışı bir şey bulamıyorum. "Ne görüyorsun?"

"Görmek değil, *hissetmek*. Gölge canavarları. Geri döndüler."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. O zaman iğrenç canavarları hissediyorum. Bizim için görünmezler ama ne zaman yakınımızda ve saldırmaya hazır olduklarını hep bilirdik.

Eriel, kime isabet ettiğini umursamadan buzlu patlamalar gönderirken delici bir çığlık atıyor. İçlerinden biri, çıkışa doğru koşan bir misafiri bulur. Durmuyor. Korku onun hareketlerini kontrol ediyor.

Bileğini tutarak başka bir talihsiz ruhu daha patlatmasını engelledim. "Kes şunu. Tüm partiyi donduracaksın."

Kolunu kavrayışından kurtardı. "Umurumda değil. En azından bir şey yapıyorum. Kılıcın nerede?"

Lanet olsun. Yıldız ateşi kılıcım. Güçlerim olmadığı için bana şarkı söylemediği için odamda bırakmıştım. Onu saklayamazdım. Sonra başka bir endişe düşüncelerimi tüketti. *Miranda*. O yalnız. Onu buradan çıkarmalıyım.

"Haydi. Burada kalamayız!" Eriel'e sesimi duyurmak için bağıriyorum.

Başını sallıyor ama koşmaya başlayamadan kenara itiliyorum ve içecek masasına çarpıyorum. Eriel tekrar çığlık atıyor ve bir saniye sonra kışın dondurucu soğuğu üzerime çöküyor. Bu sefer bir gölge canavarını dondurmaya başarmıştı. Tekrar ayağa fırlıyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar onun yanına gidiyorum, başka bir canavar bizi bulmadan önce onu buradan çıkarmaya hazırım.

Sonra ışıklar geri gelir ve parçalanmış bedenler, yırtılmış elbiseler ve kandan oluşan grotesk bir sahne ortaya çıkar. Saldırıdan kurtulan saray mensupları kümeler halinde bir araya toplanmış. Kraliyet ailesi kadar güçlü olmayabilirler ama halktan da değiller. Belki de uzun barış dönemi onları yumuşatmıştır.

Eriel donup kaldığı yaratığa kaşlarını çatarak bakıyor. Kokusundaki korku gitmiş. Şimdi sadece merak ediyor. Tam yaratığı kendim incelemek üzereydim ki, odanın öbür ucunda elinde bir yıldız ateşi kılıcı tutan Miranda'yı gördüm. Elbisesinin altı yırtılmıştı ve yüzünde kan vardı. Sonuçları hakkında düşünmek için durmuyorum. Rüzgâra doğru yürüyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum.

MIRANDA

I Sanırım beş dakikamı kucağımdaki yıldız ateşi kılıcına bakarak ve bugünün aslında benim doğum günüm olduğunu anlamaya çalışarak geçirmiş olmalıyım. On sekiz yaşımdayım ve haberim bile yoktu. Gözlerim karıncalanıyor, gözyaşlarımla yanıyor dökülmeye hazır.

Doğum günüm için planlarım vardı. Büyük bir şey değil. Günü liseden arkadaşlarımla geçirecektim -süperler olmayacaktı- hatta belki Boston'a gidip büyük şehirde turistçilik oynayacaktım. İşin içinde sihir ya da vampir yoktu. Sadece değişiklik olsun diye güçlü bir cadının ikinci kızı değil de kaygısız bir gençmişim gibi davranabileceğim bir gün istiyordum.

Onun yerine, lüks de olsa yabancı bir odadayım, yalnızım ve kalbim kırık. Ve doğum günümü kutlamaya gelen tek kişi, zamanının yüzde ellisinde ölmemi dilediğinden emin olduğum bipolar bir savaşçıydı.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve kılıcın kınına düşüyor. Kılıç bir an için içinden parlıyor.

"Ne oluyor be?"

Kılıcı çekip ayağa kalkıyorum. Metal donuk gri rengine geri döndü ve havayı kaç kez delip kesersem keseyim, tekrar parlamıyor.

"Demek sadece kanımı ve gözyaşlarımı istiyorsun, ha?"

Lanet kılıcın cevap vermesini bekleyerek duraksıyorum. Aklımı kaçırıyor olmalıyım. "Şanslısın. Bugün vereceğim tek şey gözyaşı."

Odadaki ışıklar titremeye başladığında kılıcı bir kez daha kınına sokmak için hareket ediyorum. *Tamam, bu iyiye işaret değil.*

Kılıcı elimde ve hazır tutarken, çantamdaki son enerjili kristali almak için çantama yaklaşıyorum. Daha önce oraya koyduğum diğer taşla birlikte cebime sokuyorum. Şimdi daha güçlü hissediyorum, sanki bir destek almış gibi. Belki de Kraliçe Maewe bana dokunduğunda öyle olmuştur.

Bunun için endişelenecek zaman yok. Cephaneliğimde kılıcım da olduğu için mutluyum.

Sanki odamın penceresi kış havasını içeri almak için açılmış gibi aniden ürperiyorum. Ama Rikkon bana Aquila'nın sonsuza dek baharda olduğunu söyledi. Ayrıca, pencerem kapalı kalıyor.

Hayır, bu doğal bir olay değil. Bu kemik derinliğindeki soğuğa büyü neden oluyor, kadim ve kötücül. Bacaklarımı açtım, duruşumu bir saldırı için hazırladım. Ama gelmiyor. Onun yerine, uzaklardan gelen bir patlama duvarlarda yankılanıyor ve zemini sarsıyor. Sanki kalenin içinde bir yerde bomba patlamış gibiydi.

Aman Tanrım. Balo salonu. Rikkon.

Işıkların tamamen sönmesi beni harekete geçirdi. Dairemde herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol etmek için duraksamadan yatak odamdan dışarı koşuyorum. Burada tedbirli olmaya gerek yok. Bu saldırı bana yönelik değildi. Eğer biri ölmemi isteseydi, odamı havaya uçururdu. Yine de koridorun kapısını yavaşça açıyorum. Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ama kimsenin ya da hiçbir şeyin varlığını algılayamıyorum. Düşman henüz burada değil.

Sonunda balo salonuna doğru yola çıkıyorum. Rikkon'a koşmak istiyorum ama samuray eğitimim devreye giriyor. Kalbimin kükremesi içinde bir savaşçının çelik gibi sakinliğini buluyorum. Adrenalin damarlarımda serbestçe dolaşüyor ve duyularımı daha da keskinleştiriyor.

Birinin koşma sesi beni alarma geçirdi. Kılıcı kaldırıyorum, saldırmaya hazırım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve ellerim kılıcın kabzasında ter içinde kalıyor. Tutuşumu kaybetmek istemediğim için parmaklarımı daha sıkı kıvrıyorum.

Gelen şeyin nefes alışını duyabiliyorum. Ses düzensiz ve neredeyse canavarca. *Kahretsin.* Arkamda yeni bir varlık hissettiğimde kollarım gergin, sallanmaya hazır. Çelik gibi kollar bedenimi sarıyor ve beni olduğum yere kilitliyor.

"Bırak beni." Mücadele ediyorum.

"Benim. Castiel," diye fisıldıyor kulağıma.

Rahatladım, ama sadece bir parça. İkiye ayırmak üzere olduğum yaratık hızla yanımdan geçti.

"Kaçın, sizi aptallar. Geri döndüler." Sesi bozuk geliyor ama ilk başta inandığım gibi kesinlikle bir canavar değil.

Castiel beni serbest bırakıyor ve ben de "Sesinde ne sorun vardı?" diye soruyorum.

"Kısmen canavar formuna dönüştü. Bazı Bülbüller bunu yapabilir."

"Onu neredeyse öldürüyordum."

"Biliyorum."

"Neden bahsediyordu? Kim döndü?"

"Açıklayacak zaman yok. Hadi gidelim."

Karanlıkta koluma uzanıyor, parmaklarını sıkıca sarıyor. Tutuşundan kurtulamadan o kadar hızlı hareket ediyoruz ki bedenimi hissedemiyorum. Yolculuk sadece göz açıp kapayıncaya kadar sürüyor. Dünya normal hızına döndüğünde, kafam karışıyor ve biraz da midem bulanıyor.

"Bu da neydi böyle?" Bağırarak fısıldadım.

"Rüzgârda yürümek. Buna alışacaksın."

Hâlâ karanlığa gömülmüş durumdayız ama yanımdaki duvarın dış hatlarını seçebiliyorum. Yolculuğun etkisinden kurtulmaya çalışarak elimi duvara dayıyorum. Işık eksikliğinin yanı sıra, hala bu bölgeyi ele geçirmiş olan yoğun dumanla da mücadele etmek zorundayız. Ama balo salonunun girişine ya da ondan geriye kalanlara yakın olduğumuzu biliyorum. İçeriden gelen çığlıkları duymamak ya da bunun sorumlusu her neyse onun kötücül varlığını hissetmemek mümkün değil.

"Kapana mı kısıldılar?" Ben soruyorum.

Sanki cevap verircesine, duvarın büyük bir kısmı öne doğru yıkılıyor ve balo salonunun çıkışını engelleyen moloz dağının üzerine düşerek bir delik oluşturuyor. Konuklar sürünerek dışarı çıkmaya başlıyor ve karanlıkta bile kaçmak için çaresizliklerini görebiliyorum.

Koridorun uzak ucundan gelen bir dizi çığlık, balo salonundan kaçan saray mensuplarını yeniden paniğe sevk ediyor. Cebimden kristallerden birini çıkarıyorum - süper şarjlı olanı - yollarını kapatan kayaları hareket ettirmek için bir havaya kaldırma büyüsü kullanma niyetiyle.

"Miranda, dikkat et!" Castiel uyarıyor.

Harekete geçtim ve kılıcı iki elimle tutma telaşıyla kristali düşürdüm. Kaybının yasını tutacak zaman yok. Kırmızı gözlü ve kocaman ağızlı bir canavar üzerime geliyor ve onun grotesk kafasını koparacak kadar zamanım olduğu için şanslıyım.

Karanlıkta daha fazla kıpkırmızı göz beliriyor. Castiel'e yakın olmak için duruşumu değiştirip biraz geriye kayıyorum ama o artık yanımda değil. Yakınlarda homurtular ve tıslamalar duyuyorum, demek ki o da bir canavarla savaşmakla meşgul.

"Tek başınasın Miranda," diyorum nefesimin altında.

Damarlarımda buz gibi bir ateş gibi hızla yayılan ve beni olduğum yerde dondurmakla tehdit eden korkuya değil, elimdeki göreve odaklanmamı sağlayan bir mantra gibi çalışıyor.

Kılıcım ellerimde mırıldanıyor. Bana şarkı söylüyor. Silah ve kendim arasındaki bağlantının gerçekleştiğini hissediyorum. Ayrıca çok daha hafif ve kullanımı kolay hale geliyor. Bir sonraki saniyede parladığında ve bana doğru gelen vahşeti ortaya çıkardığında şaşırıyorum. Gri tenli, kırmızı gözlü ve jilet gibi keskin dişlere sahip uzun boylu ve çetrefilli yaratıklar, uzun kollarını fazladan bacak olarak kullanarak koridorda koşuyorlar. Bu manzara dehşet verici ve içimi öyle bir korku kaplıyor ki neredeyse felç oluyorum.

Eğer hepsi benim için gelirse, öldüm demektir. Neyse ki sadece bir tanesi gruptan ayrılıp bana doğru yöneliyor. Ona destek oluyorum ve çarpık çenesini açıp beni saniyeler içinde parçalayabilecek sivri dişlerini ortaya çıkararak sıçradığında, "Bugün olmaz, Şeytan" diyorum.

Parlayan yıldız ateşi kılıcımı sertçe savurarak canavarın uzun boynunu tereyağından yapılmış gibi kesiyorum. Yoldan çekilmeye çalışıyorum ama pençesi alnıma geliyor ve alnımı yarıyor. Kesikten hemen kan akıyor ve gözlerime damlıyor.

Bu ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı. Beni solumdan gelen ikinci yaratığa karşı savunmasız bırakıyor. Beni yere sermeden önce kılıcımı kaldıracak zamanım yok. Çarpmanın etkisiyle kılıç elimden fırladı. Artık canavarın ağırlığı altında sıkışmıştım, kolay bir avdım.

Gözlerimi kapatıyorum, son anımın dişlerinin bana doğru gelmesi olmasına izin vermiyorum. Saniyeler geçiyor ve ben hâlâ hayattayım ve tek parçayım. Yine de canavarın kokuşmuş nefesini tenimde hissediyorum.

Yaklaştı ve şimdi... beni mi kokluyor? *Bu da ne böyle? İyi bir yemek olup olmadığıma mı karar vermeye çalışıyor?* Aniden üzerimden atlıyor ve işte o zaman gözlerimi tekrar açmaya cesaret ediyorum.

Canavar gitti. Beni bağısladı, ama neden?

"Miranda, iyi misin?" Castiel önümde beliriyor ve elini uzatıyor.

Kalkmama yardım etmesine izin verdim ve sonra kılıcımı aradım. "Evet, ya sen?" "Sadece bir sıyrık. İçeri girmemiz gerek. Gölge canavarları orada."

Artık o iğrenç yaratığın merhametine kalmadığıma göre, içeriden gelen çığlıkları duyabiliyorum.

"Kılıcımı bulmam gerek."

Çağrım cevap verircesine parlıyor ve yerini gösteriyor. Ona doğru koşuyorum ve sonra kaybettiğim kristali aramak için ışığını kullanıyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Gidelim," diye ısrar eder Castiel.

Hay sikeyim. Elimdekiyle idare etmek zorundayım. Castiel'in gölgeli formunun enkazdaki açıklıktan kaybolduğunu görmek için tam zamanında dönüyorum. Çok geç kalmadığımı ve Rikkon'un hâlâ hayatta olduğunu umarak onu takip ediyorum.

Diğer tarafa ulaşır ulaşmaz dökülen kanın kokusunu alıyorum ve başımızın üzerinde kara bir bulut gibi asılı duran korkuyu hissediyorum. İçerisi zifiri karanlık ve yıldız ateşi kılıcım olmasaydı kör yürüyor olurdum.

Aniden ışıklar geri dönüyor ve önümdeki vahşi katliamı ortaya çıkarıyor. Birkaç ceset -ve ceset parçaları- odanın her tarafına yayılmış durumda. Dikkatimi çeken ilk görüntü, elbisesinin üzerine canlı hayvan takmış olan kadın. Boğazı ve gövdesi parçalanmış, şimdi de hayvan aksesuarı dökülen bağırsaklarını yiyor. Boğazıma bir safra kaçıyor ama çenemi sıkıp başka tarafa bakıyorum.

Rikkon'u bulmalıyım. Kalbim boğazıma yapışmış bir halde onu arıyorum. Onu odanın öbür ucunda, değerli eşinin yanında bulmam uzun sürmüyor. Gözleri benimkileri buluyor ve sonra bir anlığına ortadan kayboluyor, beni kollarının arasına almak için önümde yeniden beliriyor.

Miranda bana sarılmıyor. Kollarımda kaskatı duruyor ve acaba vücudunun görünmeyen başka yerlerinden de incindi mi diye merak ediyorum. Kucaklamayı bırakıyorum ve yüzünde herhangi bir

rahatsızlık belirtileri.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor. "Kader arkadaşın seni izliyor."

"Umurumda değil."

Beni üzerinden itiyor ve bunu beklemediğim için sendeleyerek geri çekiliyorum. "Şey, umurumda."

"Miranda haklı. Ona karşı bir şeyler hissettiğini tüm dünyaya duyuramazsın," diye araya giriyor tüm bu süre boyunca onun yanında duran Castiel.

Azarlaması beni sinirlendiriyor ama aynı zamanda zihnimi temizlemeye de yarıyor. Miranda'yı kanlar içinde görmek, onun iyi olduğundan emin olmak için içimde köklü bir ihtiyacı tetikledi ama aynı zamanda beni umursamaz yaptı. Şimdi yaptığım tek şey onun hayatını tekrar tehlikeye atmaktı.

Eriel'in yaklaştığını hissediyorum ve duygularımı kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki, başka bir kadına sarılmak için odanın öbür ucuna zıplamamışım gibi davranmayı seçiyor.

"Sana ne oldu?" diye soruyor Miranda.

"Birkaç gölge canavarına rastladım."

"Ve sen hayatta kaldın?" Eriel kaşlarını kaldırır.

"Neden şaşırdın?" Castiel araya girer. "İnsan savaşçılar o vahşilerle olan savaşın sona ermesinden sorumluydu."

"Evet, erkek savaşçılar. Kadınların onlarla birlikte eğitim almasına izin verdiklerini sanmıyordum." Eriel gözlerini kısarak Miranda'ya bakıyor, onu inceliyor.

"Eskiden öyle değildi. Zaman değışti," diye yanıtlıyor Miranda, ela gözlerinde zerre kadar duygu belirtisi göstermeden. "Bu gölge canavarları da neyin nesi ve saraya nasıl girdiler? İzinsiz girişlere karşı çok sıkı korunuyor."

"Bu benim de bilmek istediğim bir şey," diyorum Castiel'e anlamlı anlamlı bakarak.

Sertçe yutkunuyor ama göz temasını kesmiyor. Yine de gözbebekleri bir parça büyüdü ve bana geçmişteki düşmanlarımızın nasıl dirilip Aquila sarayının kalbine bir saldırı başlattığına dair bir fikri olduğunu söylüyor.

"İç koğuşların ne zaman kırıldığını hissettim ve önce Miranda'yı kontrol etmeye gittim," diyerek göğsümde bir kıskançlık duygusu uyandırdı.

Saldırı başlayana kadar yanlış bir şey fark etmedim. Ayrıca, bunu Miranda'ya romantik bir ilgi duyduğunu ima etmek için mi yoksa Eriel'i başımızdan savmak için mi söyledi, yoksa Miranda'dan gerçekten hoşlanıyor mu bilemiyorum. Her iki durumda da, her şeyi kıpkırmızı bir bulanıklığın içinden görüyorum. Güçlerim midemin çukurunda tutuşuyor ve rüzgârın kendisi gibi vücudumun geri kalanına yayılıyor. Yanlışıyla arkadaşımı küle çevirmemek için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

"O kesiğı nasıl yaptırdın, Mir... şey... Miranda?" diye sordum.

Yaraya dokunuyor ve parmak uçlarında kan olup olmadığını kontrol ediyor. "Birinin kafasını kestikten sonra yoldan çekilecek kadar hızlı değildim. Pençesi alnımı sıyırdı."

"Ben de bir tane almayı başardım. Onu donmuş bir heykele dönüştürdüm." Eriel odanın diğer ucunu işaret ediyor.

Bu bana canavarı hiç incelemediğimi hatırlatıyor. Ona doğru ilerliyorum ama aniden patlıyor ve binlerce parçaya ayrılıyor. Yakınlarda babamı görüyorum, bakışları buz dağına kilitlenmiş. O donmuş gölge canavarını neden yok etsin ki?

"Oh, şimdi de kral yardım etmeye karar verdi," diye homurdanıyor Eriel. "Saldırı başladığında o ve kraliçe neredeydi?"

"Sence gölge canavarlarının geri kalanından kim kurtuldu, canım?" diye cevap veriyor annem, şimdi bizden çok uzakta durmuyor.

Yüzü soğuk bir nezaket maskesi ama mavi gözleri şiddetle yanıyor. Eriel'in yorumu ya da burada olanlar onu eğlendirmiyor. Eğer gölge canavarları geri döndüyse, o zaman vampirlere ihtiyacımız var demektir.

Geri. Hayır, onları Ellnesari'den ve büyümüzden koparmak için büyük çaba sarf etmişken bu yeni gelişmeden mutlu olamaz.

"Gölge canavarların soyunun tükenmiş olması gerekiyordu. Vampirleri reddetmek için en büyük argümanınız buydu," diye hatırlatıyor Eriel.

Annemin burun delikleri alevlendi. "Beni sınama, Eriel. Oğlumun kader arkadaşı olabilirsin ama sen sadece bir Cygnus prensesisin. Benimle ters düşmek istemezsin."

Eriel'e ve odadaki diğer herkese neden Ellnesari'nin en güçlü kraliçesi olduğunu göstererek güçleri üzerindeki tasmaını serbest bırakıyor. Eriel'in yüzü her zamankinden daha da solgunlaşıyor ve kokusunda bir miktar korku seziyorum. Bana doğru yaklaşıyor ve ben de otomatik olarak kolumu beline doluyorum. Bağ iş başında. *Orospu çocuğu*. Bunu yapmak için bilinçli bir karar vermedim ama şimdi vicdanım bana bağırıyor.

Şans eseri Miranda'ya bakıyorum ve onu Eriel'in kalçasında duran elime bakarken yakalıyorum. Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve orada gördüğüm keder beni yıkıyor. Ama olan oldu ve Eriel'i aniden üzerimden itersem, Miranda ve benim hakkımda zaten sahip olduğu şüpheleri beslemiş olurum.

"Özür dilerim, Majesteleri. Bu korkunç olaylar yüzünden perişan haldeyim," diye cevap veriyor Eriel ve sonra bana dönüyor. "Sanırım artık odama dönmek istiyorum, aşkım, eğer güvenliyse."

"Gittiklerini söyledim," diye araya giriyor annem. "Castiel sana odana kadar eşlik edebilir, oğlumla konuşmam gerek."

Eriel yanımda sertleşiyor ve güçlerinin toplandığını hissedebiliyorum. Anneme saldırmayacak. Birincisi, işe yaramaz. Annemin kalkanları sıkı; hiçbir şey onları kıramaz, gölge canavarlarının pençeleri ya da dişleri bile.

Bağ beni annemin emirlerini göz ardı etmeye zorluyor ama bu dürtüyle savaşıyorum, bana Eriel'in pençelerinden bir gece daha kaçma fırsatı verdiği için mutluyum. Eriel'i çevirip alnından öpüyorum.

"Yarın görüşürüz." Neredeyse "aşkım" ın ağzımdan kaçmasına izin verecektim ama kendimi tam zamanında yakaladım.

Yüzümde hiçbir şey yok ama kafamın içinde gülümsüyorum. Bu bağa her karşı çıktığımda, onu kırabileceğime dair umutlanıyorum.

Geleceği gördün, Rikkon. Hiç umut yok.

Bu sinir bozucu düşünceyi zihnimin karanlık bir köşesine ittim. Miranda'nın yaralandığını fark ettikten sonra ona koştuğumda, bağ beni geri çekmedi ya da bana acı vermedi. Bunun bir anlamı olmalı.

"Peki ya ben, Majesteleri? Odama dönebilir miyim?" Miranda küçük bir sesle sorar.

Ses tonunda genellikle bir kıvılcım vardır, ama şimdi düz, sanki her şeyden v a z g e ç m i ş gibi.

"Hayır, çocuğum. Sen de benimle geliyorsun."

MIRANDA

Cygnus prensesinin bana hançer gibi baktığını hissediyorum. Görmezden geliyorum. Kraliçe ve Rikkon'la bir toplantıya katılmam istendiği için mutlu olduğumu sanıyorsa yanılıyor. Şu anda onunla yer değiştirmeyi gözümü kırpmadan yapardım. Adrenalinin verdiği heyecan sistemimi terk etti ve beni kemik yorgunu ve perişan bir halde bıraktı. Ama ayaklarım sürünse de kraliçeyi sessizce takip ediyorum.

Rikkon yanımda yürüyor ve birkaç saniyede bir onun üstünkörü bakışlarını hissediyorum. Onları da görmezden geliyorum. Onun için geri döndüm ama şimdi tehlike geçtiğine göre, hangi tarihte olduğumu ve içinde bulunduğum durumu hatırlıyorum, bu yüzden Rikkon kader arkadaşını bırakıp bana koştuğunda hissedeceğim tüm sevinç kalbimi ele geçiren kasvetin altında eziliyor.

Bu sefer kraliçenin özel bahçesine gitmiyoruz. Onun yerine bizi bir tür toplantı odasına götürüyor. Odanın merkezinde uzun bir masa ve sonunda diğerlerinden daha lüks görünen bir sandalye, yani küçük bir taht var. Beyaz ahşap üzerindeki oymalar bir hikayeyi tasvir ediyor gibi görünüyor. Kılıç sallayan savaşçılar, topuklarını kemiren kurtlar ve en tepede taç giyen güzel bir kadın görüyorum. Bahse girerim kraliçe.

Kraliçe Maewe o koltuğa oturmuyor. Onun yerine içki dolabına yöneliyor ve kendine kırmızı şaraba benzer bir şeyden bol miktarda dolduruyor. Bize hiç ikram etmiyor. *Güzel, en son ondan bir şey içtiğimde benim için ölümcül olabilirdi.*

Arkasını dönüyor ve tezgâha yaslanıyor. Bu o kadar rahat bir duruş ki, temsil ettiği şeyle bağdaştırmakta zorlanıyorum.

İçkisinden bir yudum almadan önce, "İşleri ne kadar berbat bir hale getirdin, Rikkon," diyor.

"Ortalığı ben mi karıştırdım? O gölge canavarlarının saraya girmesine izin verdiğimi mi ima ediyorsunuz? Güçlerimi daha yeni kazandım ve gölge canavarlarının neslinin tükenmiş olması gerekiyordu."

"Bana aptalı oynama. Bu sana yakışmıyor. Sürgün edilmeden önce Castiel'le başlattığın küçük deneyi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama her ne ise, ciddi bir şey. Rikkon'un yüzünün rengi soluyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor.

"O deney hiçbir yere varmadı. O numuneler sonunda öldürüldü."

"Biri bana ipucu verebilir mi?" Sonunda araya girmeye karar verdim. "Hangi deneyden bahsediyorsun?"

Rikkon bana döndü. "Gölge canavarlarına karşı savaş sona erdiğinde, bazılarını esir aldık. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorduk. Neden hepimizi öldürmek istediklerini." Rikkon annesine bakıyor, öfkeyle. "Ama eve savaş ganimetleriyle dönen sadece biz değildik. Diğer krallıklar da esir aldı."

"Evet, ama casuslarımın bana söylediği kadarıyla, sorgulamanın ötesine geçen tek krallık bizdik. O canavarların nasıl çalıştığını öğrenmek istediniz, değil mi?"

"Elbette istedim. Her bilim adamı büyülerinin nasıl çalıştığını ve insanların neden bundan etkilenmediğini bilmek ister."

Hâlâ gölge canavarının kaniyla kaplı olan kılıcına bakıyorum ve paramparça olmaya ne kadar yakın olduğumu hatırlayarak ürperiyorum.

"İçlerinden biri beni öldürme şansına sahipti ve gitmeme izin verdi."

Rikkon o kadar hızlı bana dönüyor ki vücudunda bir şeylerin çatırdadığını duyuyorum. "Ne oldu?"

"Beni kıstırdı ama tek yaptığı kanımı koklamak ve sonra gitmek oldu."

Donmuş gibi görünüyor. Kraliçe Maewe kısıp gözlerle beni izlerken o gözünü bile kırpmıyor.

"Sanırım burada neler döndüğünü biliyorum." Daha dik duruyor ve bardağını tezgâhın üzerine koyuyor.

"İçgörünü bizimle paylaşacak mısınız?" Rikkon soruyor.

"Hayır, bu konuda hiçbir şey bilmemen daha iyi. Zihninizi korumasız. Başkalarının meraklı bakışlarını nasıl engelleyeceğini unutmuşsun. Yeterince güçlü bir iradeye sahip olan herkes düşüncelerinizi okuyabilir. Cygnus'a gitmeden önce bu sorunu çözmeye odaklanmanı öneririm."

Kendisine en yakın kapıya yöneliyor ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor.

"Bu çok can sıkıcıydı," diyorum.

"Mir." Rikkon biraz daha yaklaştı. "Bu gece için çok üzgünüm."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Hangi bölüm? Eriel'i benim önümde öptüğün kısım mı, yoksa benim korkunç bir canavar tarafından neredeyse öldürüldüğüm kısım mı?"

"Her şeyi." Elini başıma doğru kaldırdı. "Bakabilir miyim?"

"Ne yapabilirsin?" Bana dokunmasını istemediğim için geri çekiliyorum. Ne zaman dokunsa, doğru düşünme yeteneğimi kaybediyorum.

"Seni iyileştirebilirim."

"Vay be. Bunun repertuarının bir parçası olduğunu bilmiyordum. Başka ne yapabiliyorsun?"

Rikkon elini indirir ve yüklü bir iç çekiş yapar. "Oyalıyorsun. Sana yardım etmemi istemiyor musun?"

Alt dudağımı ısırđım ve düşündüm. Buranın bir acil servisi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve eğer bu yaraya dikiş attırmazsam enfeksiyon kapabilir.

"Peki. Devam et."

Parmaklarının ucuyla alnıma zar zor dokunuyor. Tüy kadar hafif ve büyüünün yoğunlaştığı yer karıncalanıyor. Derim tekrar bir araya gelirken rahatsızlık kayboluyor. Garip. Rikkon kolunu indiriyor ve sıkıca gülümsüyor.

"İşte oldu. Her şey daha iyi."

"Pek sayılmaz." Ağzımdan kaçırdım ve hemen pişman oldum.

Yüzü buruşuyor ve pişmanlık gözlerinde parlıyor. "Mir, işleri düzeltmek için ne yapabilirim?"

Lanet olası gözlerim bana ihanet etmeye ve daha fazla gözyaşı üretmeye karar verdi. En kötüsünü çoktan atlattığımı sanmıştım. Ama Rikkon'un yüz ifadesindeki ıstırabı görmek kalbime bir şeyler yapıyor. Bu durumda onun da acı çektiğini biliyorum ama kraliçenin görevini kabul etmekten başka bir şey düşünemiyorum. Cygnus prensesini öldür, Rikkon'un hayatını kurtar.

Ona yapabileceği bir şey olmadığını söylemek istiyorum ama bunun yerine dilimden başka bir gerçek dökölüyor.

"Bugün benim doğum günüm."

Kaşları göklere fırlıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bilmiyordum. İnsan topraklarından ayrıldığıımızda doğum gününe daha iki hafta vardı ama Selor bana Taluah Aynası'ndan geçmemizin tam iki hafta sürdüğünü söyledi. Bunu bana doğum günü hediyesi olarak verdi."

Kılıcı kaldırıyorum ve ışık tekrar kaybolmadan önce biraz parlıyor. "Sana bir yıldız ateşi kılıcı mı verdi?"

"Şey, kılıcı bana kraliçe verdi, o sadece teslimatçıydı." Omuz silktim.

"Bu büyük bir olay, Mir. Sadece en onurlu ve yetenekli savaşçılar bir yıldız ateşi kılıcı alır ve bazen kılıçların

onlara şarkı söyle. Bunu bir saatten kısa bir sürede
gerçekleştirdin." "Bunun bedelini kan ve gözyaşıyla
ödedim."

Başını sallıyor. "Anlamıyorum."

"Önemli değil, tamam mı? Yorgunum ve sadece odama dönmek
istiyorum."

"Tamam, Mir. Seni ben götüreceğim." Bana kolunu uzatıyor ama ben
sadece bakıyorum. "Rüzgârda mı yürüyoruz?"

"Evet, seyahat etmenin en hızlı ve en güvenli yolu
bu." Yüzümü buruşturdum. "Ve süper tatsız."

"Sen ne zaman... ah. Castiel."

"Evet."

Rikkon'un bakışları kararır. "Senden hoşlanmış gibi görünüyor."

Buna inanamıyorum. "Bu saçmalığa başlama, tamam mı?" "Ne
saçmalığı?"

"Bana aptalı oynama. Castiel'i kıskanıyorsun."

Rikkon kişisel alanıma giriyor ve beni vücudunun etrafında çatırdayan
gücün keskin bir şekilde farkına vandırıyor. *Kahretsin.* Boş bir kabuktan başka
bir şey değilken erkeğe karşı koymakta zorlanıyorsam, şimdi gerçek formuna
döndüğüne göre, uzak durmaya çalışmamalıyım bile. Ama yapıyorum, çünkü
çok inatçıyım ve çok kızgınım.

"Tabii ki kıskandım." Omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekiyor.
Gözlerimi onunkilere kilitleyebilmek için boynumu eğmek zorunda
kalıyorum.

"Sana bu hakkı kim veriyor? Kaderinde eşi olan sensin. Ben bir kuş kadar
özgürüm."

"Öyle söyleme. Boynumda asılı duran taşı hatırlatma bana.

Onu istemiyorum, Mir. Seni istiyorum, sadece seni."

Beni öpüyor ve bir aptal gibi izin veriyorum. Ama sonra yine ışık hızıyla
hareket ediyoruz ve anın tadını çıkarma şansım olmuyor. Ayaklarımın altında
tekrar sağlam bir zemin hissettiğimde, geri adım atıp onu itiyorum.

"Beni kandırdın!"

"Hayır,

kandırmadım."

"O zaman neden aniden benim dairemde olduğumuzu açıkla?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Seni öpmek istediğim için öptüm ama
aynı zamanda koğuşların arkasında güvende olmana ihtiyacım vardı, ben de
bu fırsatı değerlendirdim."

Pislik. Masalardan birini süsleyen vazoya bakıyorum ve onun Rikkon'a doğru
uçmasını istiyorum. Gerçekten işe yarayacağını düşünmemiştim, herhangi bir
büyü okumadım ama

Nesne odanın öbür ucuna zum yaptığında gözlerime inanamıyorum.

Rikkon yoldan atlamayı başarıyor ve vazo uzaktaki duvara çarpıyor. Önce yerdeki dağınıklığa, sonra da bana baktı.

"Güçleriniz... buraya geldiğinizden beri on kat arttı."

"Yani? Belki de ihtiyaçtan dolayıdır. Toprak Ana ihtiyacımız olanı verir."

Bu tamamen saçmalık. Yeni yeteneklerimin Toprak Ana ile hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Bunların hepsi Kraliçe Maewe'nin işi. Onun suikastçısı olmamı istiyor, bu yüzden bana başarılı olmam için gereken tüm araçları veriyor.

"Sanırım seni dinlesem ve yalnız bıraksam daha iyi olacak. Mutlu yıllar, Mir."

Ve öylece gitti.

MIRANDA

I Uykuya dalmam biraz zaman alıyor. Bugün olan her şeyi yeniden yaşayarak dönüp duruyorum. Ne gariptir ki, o gölge canavarlarıyla yüzleşmek zorunda kaldığım ve neredeyse hayatımı kaybettiğim kısım Beni en çok travmatize eden ya da aklımın takıldığı şey. Rikkon'un Eriel'i öpmesini izlemek en büyük acım.

Yorgunluğun beni ne zaman uykuya sürüklediğini bilmiyorum ama kendimi sarayın labirentinin ortasında, çeşmeye bakarken bulduğumda bunun bir rüya olduğunu anlıyorum. Kraliçe Maewe'nin buradaki varlığı da bir işaret.

"Merhaba, Miranda."

"Burada ne yapıyorsunuz? Rüyalar ülkesi artık güvenli değil mi?"

"Bitmemiş bir işimiz var ve korkarım cevabınızı almak için yarına kadar bekleyemem."

"O zaman dün gece aceleyle gitmemeliydin." Kollarımı kavuşturuyorum.

Bakışlarını daraltıyor. "Dikkat et çocuğum. Rüya gör ya da görme, yine de canını yakabilirim."

Evet, eminim yapabilir. Neden kiminle konuştuğumu unutup duruyorum?

"Özür dilerim. Uykuya dalmam çok uzun sürdü ve bir pusu değil, unutulmayı umuyordum."

Kraliçe Maewe derin bir iç çekip gözlerini deviriyor. Yaptığı çok tuhaf bir şey ama ondan herhangi bir davranış kalıbına uymasını beklememem gerektiğini anlamaya başlıyorum. Rüzgar kadar öngörülemmez biri.

"Peki, cevabınız nedir?"

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşsun gibi."

"Kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymaya ihtiyacım var."

"Neden? Bu bir tür bağlayıcı sözleşme mi yaratacak?"

"Onun gibi bir şey."

Bağlayıcı olarak büyü kullanılan herhangi bir anlaşma yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Aurora, o sürtük Elena Montenegro ile kan yemini etmeyi kabul ettiğinde neredeyse ölüyordu. Kraliçe Maewe, Cygnus prensesiyle evlenirse Rikkon'un öleceği konusunda yalan söylüyor olabilir ama blöfünü görmeye niyetim yok. Rikkon'un hayatıyla bu şekilde kumar oynayamam.

"Tamam, Eriel'i öldürmeyi kabul ediyorum ama bir şartım var." Gözleri kızgınlıkla parlıyor ama geri adım atmayacağım. "Rikkon'un hayatı yeterince ödül değil mi?"

"Bunu onun için yapıyorum ama aynı zamanda bu iş bittiğinde hayatımı kaybedeceğimi de biliyorum."

"Şart değil. Eğer sinsiyse Titus'un kızının senin tarafından öldürüldüğünü bilmesine gerek yok."

"Anlamıyorsun, gizlenmek istemiyorum. Prensesi hâlâ Aquila'dayken öldürmeyi planlıyorum."

Kraliçe kaşlarını kaldırır. "Bu işe yaramaz, çocuğum. Eriel'in ölümünden biz sorumlu tutulamayız. Bu bir savaşa neden olur."

"Eğer bu bir tutku suçuysa, hayır. Çılgın bir kıskançlıkla prensesi öldüreceğim. Beni otobüsün altına atabilirsin, kurtların önüne atabilirsin, görevim tamamlandıktan sonra beni ölümlü topraklara geri gönderirsen suçu memnuniyetle üstlenirim."

Kraliçe başını sallar. "Senaryonun pek çok kusuru var canım. Öncelikle, Kral Titus suçun tutkudan kaynaklanıp kaynaklanmadığını umursamaz, yine de kızının cinayetini bize karşı savaş ilan etmek için kullanır. Ayrıca ölümlü topraklara dönmek seni güvende tutmaz. Peşinden gelmek için insanlar alemine bir geçit açmanın bir yolunu bulur. Ayrıca, Ellnesari'den ayrılamazsın."

"Neden olmasın?"

"Taluah Aynası'nın bir portal olarak çalışması için senin kaderini oğlumunkine bağlamam gerekiyordu. Bu dünyada Rikkon olmadan ölümlü topraklara geri dönmeni sağlayacak hiçbir büyü yok. Ve sen ve ben onun sürgünü sırasında ne kadar perişan olduğunu biliyoruz."

"Rikkon kalmayı seçerse, benim de kalmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Sesim tiz bir tona yükseliyor. Yarı hoş bir rüya olan şey hızla bir kâbusa dönüştü.

"Kesinlikle."

"Rikkon'un bundan haberi var mı?" Bu kez sesimi dengede tutmaya çalışarak soruyorum.

"Evet, büyü yapıldığı anda biliyordu."

Sözlerinin yarattığı görünmez darbeden irkildim. Buna inanamıyorum. Burada kapana kısıldığımı biliyordu ve bana söylemedi mi?

"Perişan görünüyorsun, çocuğum. Umarım bu bilgi fikrini değiştirmez."

Başım dönüyor ve kalbim burkuluyor. Bu tam bir ihanetti. Rikkon'un tanıştığım diğer Nightingale'lerden farklı olduğunu sanıyordum ama meğer o da diğerleri kadar sahtekârmış.

"Hayır, Majesteleri. Yine de kirli işlerinizi sizin için yapacağım. Şimdi lütfen müdahale etmeden uyumaya devam edebilir miyim?"

"Elbette. Yarın konuşuruz. Cygnus sarayına yapacağınız yolculuk için planlamanız gereken çok şey var."

Ortadan kayboluyor ve bir saniye sonra gözlerim kırpışarak açılıyor ve yatağımın üzerindeki gölgeliğe bakıyorum.

Nefes alışım düzensiz, kalbimin çılgın atışına uyuyor. Pencereden süzülen ay ışığı dışında oda karanlık. Sabahın ne kadar erken olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda tekrar uykuya dalma şansım sıfır.

Yorganı kenara itip ayağa kalkıyorum. Işıklar loş bir ayarda yanıyor, ama onları tamamen görmezden geliyorum ve öfkeyle titreyerek ileri geri volta atmaya başlıyorum.

Rikkon'un bu bilgiyi benden sakladığına inanamıyorum. Bana söylemek için bolca fırsatı vardı ve o sessizliği seçti. Konuşmalarımızı ve diğerleriyle olan etkileşimlerimizi yeniden oynattığımda, her şey anlam kazanmaya başlıyor. Aslına bakarsanız, Castiel'in tanıştığımızda bu küçük ayrıntıdan bahsedeceğine ve Rikkon'un onun sözünü kestiğine inanıyorum.

Şu an karşımda dursa boğazına yumruğu indirirdim.

Attığım bir sonraki adım zeminle buluşmuyor. Bedenim bir saniye içinde bir hiç ve bir bütün haline geliyor. Değişim o kadar sarsıcı ki bacaklarımı tekrar hissettiğimde neredeyse düşüyordum. Ama artık yatak odamda değilim.

Vay anasını. Az önce rüzgarda mı yürüdüm?

Bir çarşafın kenara atılma sesi beni olduğum yerde döndürüyor. Rikkon yataktan kalkıyor - kendi yatağından - gömleksiz ve dağınık saçlarla.

Arzu, göğsümde dönen öfkeyle yarışıyor. *Hayır, onun "dondurucudaki buzu eritecek kadar sıcak" bakışıyla dikkatimi dağıtamam.*

"Mir, burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Annen rüyamda beni ziyaret etti."

"Neden?" Bir adım daha yaklaşırken gözleri açılıyor.

Aramızdaki mesafeyi azaltmak istemeyerek geri çekiliyorum. Bu çok tehlikeli.

"Çünkü o kraliçe ve ne isterse yapabilir."

Gözleri kısıldı. "Soruyu geçiştiriyorsun. Sohbet etmek için rüyalarına girecek değil ya."

Hayır, yapmazdı, ama Rikkon'a ziyaretinin nedenini söyleyemem.

"Bana kaderimi seninkine bağlayan büyüden ve bunca zamandır bunu bildiğinden bahsetti."

Suçluluk duygusu Rikkon'un yakışıklı yüzünü kaplıyor. "Evet, Selor'un Taluah Aynası üzerindeki yazısını görür görmez anlamıştım."

"Neden bana söylemedin?" Sesim güçlü çıkmaya çalışsa da çatlıyor.

"Çünkü seni üzmemek istemedim. Seni bu saçma büyüden kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Yemin ederim, Mir."

"Evet, Tanrı seni kendi isteğin dışında başka bir dişiye zincirlenmekten korusun, değil mi?"

Deliriyor olmalıyım çünkü yüzündeki kararlılığı görmek tahmin ettiğimden daha fazla canımı yakıyor. Beni Ellnesari'ye hapseden büyüü bozacağına söz veriyor ve ben buna mı üzülüyorum?

"Kaderini benimkinden ayırmak istemediğini mi söylüyorsun?" Tekrar yaklaşıyor ama bu sefer ayaklarımı olduğum yerde sabit tutuyorum.

"Artık ne istediğimi bilmiyorum."

"Birbirimize bağlı kaderlerimizden kurtulma arzusun seni önemsemediğim anlamına mı geldiğini düşünüyorsun? Bu mu yani?"

Bir adım daha yaklaştı. Gözleri buz gibi yanıyor ve aramızdaki hava ondan şiddetli dalgalar halinde yayılan güçle çatırıyor.

Bu acınası itirafı dile getirmeyi reddederek çenemi kapatıyorum. "Eğer durum buysa, çok ama çok yanılıyorsun."

"Neden o zaman?" Sormaya cesaret ediyorum.

"Çünkü insan dünyasında kapana kısıldığımda, korktuğumda, bildiğim her şeyden koptuğumda hissettiğim gibi hissetmeni istemiyorum. Bu kadere hak etmiyorsun." Sesi bir oktav yükselir. "Senin acı çektiğini görmeye dayanamıyorum,

Mir," şimdi daha yumuşak konuşuyor ve yüzüme uzanıyor, vücudumdaki her hücrenin daha fazlası için özlem duymasını sağlıyor.

Kalbim çok hızlı atıyor ve kafam da çok geride değil. Bunu durdurmalıyım yoksa kendimi onun kollarına atacağım ve asla bırakmaması için yalvaracağım.

"Acı çekmek bir cadının hayatının bir parçasıdır," diye fısıldıyorum usulca.

"Hayır, öyle olmak zorunda değil. Beni öldürse bile senin için böyle olmasına izin *vermeyeceğim*."

Bu ihtimalin ne kadar gerçek olduğunu bilmiyor.

"Saçmalama. Beni kurtarmak için senin yok olmana asla izin vermem." "Bu senin kararın değil," diye homurdanıyor ve beni gücüyle patlatıyor.

Yoğun ve vahşi. Başımı döndürüyor ve damarlarımda ateş yakıyor. Daha önce hissettiğim öfkeyi körüklüyor.

"Bu benim kararım!" Sahip olduğum tüm güçle onu geri itiyorum ama bu bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmak gibi.

Elini yüzümden çekip omuzlarımı sıkıca kavırıyor. "Günahlarımın bedelini ödemene izin veremem. Buna katlanamam."

"Onlar senin günahların değil!" Ben de sinirli bir şekilde bağırıyorum.

"Onlar. Başına gelen her korkunç şey benim yüzümden. Gözlerindeki acıyı görmek beni mahvediyor. Anlamıyor musun, Mir? Seni seviyorum."

Hareket etmeyi bırakıyorum, nefes almayı bırakıyorum ve belki de kalbim bir saniyeliğine atmayı bile bırakıyor. Kulaklarım uğulduyor ve tüm vücudum karıncalanıyor, sadece Rikkon'un itirafına değil, büyüüne de tepki veriyorum. Bir yaz fırtınasının ortasında habersizce yakalanmaya benziyor.

Sonra kendimi kaybettim ve buraya geldiğimden beri yapmak istediğim şeyi yaptım. Göğsüne çarpıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Dili kontrolü ele geçirirken ağzı benimkini yutuyor, ihtiyacı olan tek madde benmişim gibi beni tadıyor. Alt dudağını ısıırıyorum, sonra dilimi ritimsiz ve kafiyesiz bir şekilde dişlerinin üzerinde gezdiriyorum. Sadece onu tüketmek ve onun tarafından tüketilmek istiyorum.

Rikkon kolumu bırakıp parmaklarını sırtımdan aşağı kaydırıyor, ta ki elleri kırımın kıvrımında durana kadar. Parmakları tenime baskı yaparak beni ona ve ateşine daha da yaklaştırıyor. Etrafımızda her dokunuşu, her ısıırığı artıran ateşli bir büyü var. Odasında bir cehennem yarattık.

Az bir çabayla beni yerden kaldırdı. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor, zonklayan göbeğimi ereksiyonuyla aynı hizaya getiriyor. Bizi döndürüyor ve sonra yatağına uzanıp şehvet düşkünü manyaklar gibi öpüşüyoruz. Rikkon yarı üstümde, eliyle vücuduma zarar veriyor. Bana ne isterse yapabilmesi için bir teklif olarak sırtımı eğiyorum. Ağzımı bırakıp çeneme ve boynuma açık öpücükler konduruyor, bir yandan da eliyle kombinezonumun ince tabakası arasından göğüslerimi sıkıyor.

Ona da dokunma ihtiyacı duyarak, bol uyku pantolonunun bandını bulana kadar parmağımın karın kaslarında bir yol izlemesine izin veriyorum. Becerikli parmaklarımla pantolonunu yerinde tutan ip düğümünü hızlıca çözüyorum. Aletin ucuna dokunduğumda Rikkon tıslıyor ve bana işkence etmek için hemen başka bir yol buluyor. Geceliğimi kenara itiyor ve dudaklarını açıkta kalan göğsüme götürerek meme ucumu ağzına alıyor.

"Rik, oh Tanrım," diye inliyorum, parmaklarımı şaftının etrafına sarıyorum.

Buna karşılık meme ucumu daha sert emiyor, zevki biraz acıyla karıştırıyor. Bu ilahi bir şey, beni ihtiyaçtan çıldırtıyor. Bu kıyafetlerin gitmesini istiyorum. Vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmek, sikini amıma sokmasını istiyorum.

Eliyle cinsel organımı kavradığında, başparmağını klitorisime bastırduğunda, zevkten neredeyse ölüyorum. Sürtünmeyi arttırmaya çalışırken kalçalarım titriyor. Rikkon yumuşak bir patlamayla meme ucumu bırakıyor ve neredeyse tamamen üzerimden kalkıyor. Bir an için kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum ve sonra

bakışlarındaki karanlığı fark etti. "Ne oldu?"

"Her şeyi itiraf etmeden devam edemem, Mir."

Yüzündeki ciddi ifade ve acı dolu ses tonu, bir saniye önce içimi yakıp kavuran ateşi söndürüyor. Şaftını bırakıyorum ve sonra dirseklerime yaslanıyorum.

"Dinliyorum."

Ayağa kalktı, bana sırtını döndü. Şimdi aramızda ani bir mesafe var, beni soğuk ve yoksun bırakan bir bariyer yükseltti. Kalbim aniden küçüldü ve sıkıştı.

"Başka bir imgelem gördüm. Gördüm..." Duraksıyor, çenesini eğip parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Oğlumu gördüm ve annesi Eriel'di."

Odadaki hava yok olmuş gibiydi ya da ben nefes alma yeteneğimi kaybetmiştim. Rikkon'un tüm öngörülleri gerçekleşti, bunu bana kendisi söyledi.

Bu başarısız olacağım anlamına geliyor. Prensesi öldüremeyeceğim ve onu ölümden kurtaramayacağım.

Hayır, pes edemem. Belki bu sefer farklı olur. Belki de onun vizyonu birçok olası sonuçtan sadece bir tanesidir.

Ben de doğruluyorum ve onu dönüp bana bakmaya zorluyorum. "Annen de seninle aynı yeteneğe sahip."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Başımı salladım. "Ve tüm öngörülerini kesin değil, sadece olasılıklar."

"Buna inanmak istiyorum, Mir. Buna inanmak *zorundayım* çünkü senin içinde olmadığın bir gelecek düşünemiyorum." Yüzümü kavırıyor ve başparmağını yanağıma sürtüyor.

Midemdeki ateş yeniden alevleniyor.

"Benim için de aynı şey geçerli. Ama eğer bu gece son kez birlikte olacaksak, o zaman seni istiyorum. Hepinizi istiyorum."

Eğilip beni usulca öpüyor. Küçük parçalara ayrılacağımdan korkuyorum. Yavaşça beni yatağa geri itiyor ve bedenimi kendi bedeniyle sarıyor. Ateş aramızda daha parlak yanıyor ve aciliyet geri dönüyor. Ta ki Rikkon'un üzerimde kaskatı kesildiğini ve zevkten değil ama acıdan homurdandığını hissedene kadar.

Yumruk yaptığı elini göğsüne bastırarak yuvarlanıyor. "Bu lanet olası bağ."

Farkına vardıkça midem bulanıyor. Bağ, bu şekilde birlikte olmamıza asla izin vermeyecek.

Rikkon o kadar ani bir şekilde oturma pozisyonuna geçiyor ki ödüm kopuyor.

"Şimdi ne var?"

"Eriel'in yaklaştığını hissedebiliyorum. Buraya geliyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım o da iş yerinde bu bağ hissetmiş olabilir."

Yatak odasının kapısına bakıyorum, ardına kadar açık ve oturma odasına açılıyor. "Davetsiz girebilir mi?"

"Hayır. Odam korunuyor." "Ama

burada rüzgarda yürüyebilirim."

"Sana karşı korumalı değiller." Tekrar yüzünü buruşturmak için yorgunca gülümsüyor.

"Ben gideyim o zaman." Yataktan fırlıyorum ama sonra nasıl yapacağımı bilemediğim için duruyorum. "Kahretsin. Kapının hemen dışında."

"Burada seninle olduğumu hissedebiliyor mu?"

"Hayır, senin varlığını maskeliyorum."

"Bir sorunumuz var; rüzgarı daireme nasıl geri götüreceğimi bilmiyorum."

"Yapamayabilirsin. Bunun tek seferlik bir anlaşma, annemin bir hediyesi olduğundan şüpheleniyorum."

Bu çok mantıklı. Her ne sebeple olursa olsun, Kraliçe Maewe ne pahasına olursa olsun oğluyla takılmamı istiyor.

"Beni geri götüremez misin?"

"Yapabilirim ama Eriel gittiğimi anlayacaktır. Onun öfkesini tekrar üzerinize çekmek istemem." Rikkon ayağa kalkar ve pencereye doğru yürür.

"Bunu aklından bile geçirme. Odama geri dönebileceğimi sanmıyorum."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Aklımdaki bu değil." Rikkon tekrar pencereye dönüyor ve hafifçe ısıklık çalıyor.

"Ne yapıyorsun?" Yanında durdum ve dışarı baktım.

Her şey gecenin gölgeleri altında, ay şimdi bir bulutun arkasına saklanmış. Hiçbir şey göremiyorum ama kanat çırpma seslerinin giderek arttığını duyabiliyorum.

"Hadi gel." Elimi tutuyor ve beni verandaya açılan çift kapıya doğru yönlendiriyor.

Fili, büyük boy güzel ölümsüz kuş, çoktan bizi bekliyor. Rikkon başını okşamak için yanına yaklaştığında mırıldanıyor.

"Geldiğin için teşekkürler, Fili. Sana borçluyum."

Omzunun üzerinden bakıyor ve elini bana uzatıyor. "Hazır mısınız?"

"Hayır, pek sayılmaz." Teklifi kabul ediyorum ve Rikkon'un kuşu kaldırmama yardım etmesine izin veriyorum. "İyi olacaksın. Düşmene izin vermeyecek."

"Peki ya sen? Eriel konusunda ne yapacaksın?"

Gözleri gölgelenir. "Hiçbir şey. Bütün gece odamın dışında kalabilir, umurumda değil. Onun aramıza girmesine izin vermeyeceğim, Mir. Söz veriyorum."

Bunu kastettiğini biliyorum ama sözünü tutacak kadar güçlü mü? Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

Fili havalanmadan hemen önce öne doğru eğilip fısıldıyorum, "Lütfen hiçbir kordonu bozma, tamam mı? Kristallerim bitti."

Last gecesi, Miranda Fili ile uçup gittikten sonra yatağıma döndüm ve dairemin hemen dışında Eriel'i hissetmiyormuş gibi davrandım. Bu sabah, kapının altında ondan değil, Eriel'den gelen bir not buldum. Annem. Bir kahvaltı davetiyesiydi. Kâğıt parçasını toza çevirdim.

Bağın çekimi acımasız, ama ben ona karşı koyuyorum ve acıyı sürüyorum. Ne onun tarafından kontrol edileceğim ne de kader tarafından manipüle edileceğim. Gördüğüm imgelem bana daha çok bir lanet gibi geliyor ve bunun gerçekleşmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Castiel'i bulup projesini sormak niyetiyle evimden erken çıkıyorum. Elimde olmadan bunun dün geceki saldırıyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Bu içimi kemiren bir şüphe, kesin emin olduğum şeylerden biri değil. Onun bu işe karıştığından emin olsaydım, bu kadar rahat davranmazdım. Kapısını kırar ve babamın isteklerine aykırı olsa bile üzerinde çalıştığı her şeyi yok etmesini talep ederdim.

Görünüşe göre onu aramama gerek yok. Castiel'i Miranda'nın dairesinin hemen dışında, yumruğunu kaldırmış ve kapısını çalmaya hazır bir halde buluyorum. Kıskançlık keskin dişlerini kalbime geçirirken, içimdeki kızgın öfke yeniden kabarıyor.

"Günaydın, Rikkon." Gülümsüyor. "Burada ne işin var?" Neredeyse hırlayacaktım.

Kaşları çatılıyor ve gülümsemesi soluyor. "Kraliçe Maewe benden Miranda'ya kahvaltıya kadar eşlik etmemi istedi. Arzu ederseniz bu görevi size bırakabilirim elbette."

Miranda'yla yalnız görülemeyeceğimi çok iyi biliyor.

"Alaycılığınızı takdir etmiyorum. İkinizle birlikte yürüyeceğim."

"Peki ya kader arkadaşın? Onun yerine kamarasını koklaman gerekmiyor mu?"

Sırtım tutuldu. "Buraya Miranda için gelmedim. Aslında seni bulmaya gidiyordum."

"Oh?"

Bu seferki şaşkınlığı gerçek, bu da beni şaşırtıyor. Dün geceki saldırıdan sonra neden onunla devam eden projesi hakkında konuşmak istemeyeceğimi düşündü? Unuttuğumu mu düşündü?

"Laboratuvarı görmek istiyorum."

Gölgeler yeşilimsi mavi gözlerini karartıyor ve ağzının köşeleri geriliyor. "Elbette, ama korkarım kahvaltıdan sonra olması gerekecek. Kraliçe beklemekten hoşlanmaz."

"Elbette. Dört gözle bekliyorum."

Kapı açılıyor ve Miranda, güzelliğiyle bana işkence etmek için dünyaya gönderilmiş bir güneş tanrıçası gibi eşikte beliriyor. Bu sabah altın rengi bir elbise giymiş, dün geceki kadar ışıltılı değil ama saraydaki rütbesini gösterecek kadar gösterişli. Eriel'i kızdırmak için annem tarafından seçildiğine şüphe yok.

"Merhaba. Dışarıda sesler duyduğumu sandım," diyor gülümseyerek, ama gözleri bende kalmıyor.

Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

"Ve sen de dışarıda kimin olduğunu kontrol etmeden kapıyı öylece açtın?" Tedbirsizliğinden memnun olmadığım için soruyorum.

Bana ters ters baktı. "Sesini tanıdım."

Buna söyleyebileceğim bir şey yok, bu yüzden kızgınlığımı yutuyorum ve geçmesine izin veriyorum. Kapı otomatik olarak kapanıyor ve dairesini koruyan muhafızlar tekrar yerine kilitleniyor. Castiel Miranda'ya dirseğini uzatmadan önce bana kısa bir bakış atıyor. Kolunu kabul etmeden önce bana o kadarcık bile ilgi göstermiyor.

O ve ben eşit derecedeyiz ama protokol gereği benim sahamda olduğumuz için liderliği ben alıyorum. Ama bu onları izleyemeyeceğim anlamına geliyor. Bu yüzden oyalanıyorum ve Castiel'in yürümeye başlaması gerektiğini anlamasını bekliyorum.

"Bir şey mi bekliyoruz?" Miranda soruyor.

Castiel bana bir kez daha bakıyor. Başımla ileriye işaret ediyorum. "Devam et. Seni takip edeceğim."

Gözlerinde anlayış belirir. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Ses tonunda biraz kızgınlık var. Hareketlerimden memnun olmaması umurunda değil. Hislerimiz karşılıklı.

Miranda ve Castiel kibarca sohbet ediyorlar ve ben sözlerindeki her titreşimi, ellerindeki her hareketi not ediyorum. Attığım her adımda onları parçalama isteğim artıyor. Konuştukları konu yeterince sıradan ve masum ama bunun bir önemi yok. Bağlanmış bir erkek gibi davranıyorum ama yanlış dişiye karşı. Eriel'e karşı hissetmem gereken şey bu ve belki onu bir erkeğin yanında yakalasaydım ben de böyle hissedebilirdim. Yalnızca göğsümdeki bu his bağdan daha güçlü. Ham, ilkel.

Balo salonunun girişine yaklaştığımızda Miranda'nın omurgası gözle görülür şekilde geriliyor. Dün gece burada olanlara dair en ufak bir kanıt yok. Molozlar gitmiş, açık delik onarılmış ve uzun çift kapılar değiştirilmiş. Artık kan kokusu bile almıyorum.

"Bu nasıl olabilir?" diye soruyor hayretle.

Castiel, "Saray personeli çok becerikli," diye cevap verir.

Miranda biz yanlarından geçtikten sonra bile başını çevirip kapılara bakmaya devam ediyor. Normalde pürüzsüz olan alnında endişe çizgileri var ve dudakları ince, düz bir çizgiden başka bir şey değil.

"Dün gece kaç kişi öldü?" "Yirmi bir,"
diye cevap veriyorum Castiel daha
söyleyemedi.

Omzunun üzerinden bakıyor, yüzü artık gözle görülür şekilde solgun. "Bu korkunç."

"Evet, öyle. Bu yaratıkların içeri girmesine kimin izin verdiğini öğrendiğimde, listeye bir numara daha ekleyebiliriz."

Castiel'in omuzları gözle görülür bir şekilde sertleşiyor - neredeyse bir suçluluk itirafı. Erkeğin bu tepkiyi görmeme izin vermesi, öğrenebileceğim şeylerden derin endişe duyduğu anlamına geliyor.

"Aranızda bir hain olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?" Miranda'nın sesi bir desibel düşer.

Castiel, "Bu da bir olasılık," diye yanıtlar. "Ama bu konuları açık havada tartışmayalım. Burada duvarların kulakları ve gözleri var."

MIRANDA

Kraliçenin kahvaltısında oldukça kalabalık bir saray mensubu grubu görünce şaşırمامalıyım. Toplamda en az otuz kişi saydım, hepsi de sanki dün geceki felaket yaşanmamış gibi davranıyordu. Yirmi bir bülbülün ölümüne nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyorlar?

İkiyüzlü olma, Miranda. Dün gece sen de hayatını kaybedenleri düşünmüyordun.

Odaya adımımı atar atmaz Castiel'den uzaklaşıyorum ve bana eşlik ettiği için ona teşekkür ediyorum. Daha önce dirseğini kabul etmek istememiştim ama burada erkeklerin kadınlara eşlik etmesi adettenmiş gibi görünüyor. Arkamızda Rikkon'un varlığının kafamda bir delik açtığının farkındayken onunla olan konuşmayı takip etmek zordu.

Onun büyüsunü hissedebiliyordum, vahşi, yoğun, tutkulu. Aklımı onun yatak odasına, yatağına geri götürdü. Balo salonunun sabit girişini fark ettiğimde midemin çukurunda tahrik edici bir his belirmeye başlamıştı. O canavarlarla yüzleşmenin dehşetini ve ölüme ne kadar yaklaştığımı hatırladığımda ateş hızla cızırdadı.

Rikkon yanımda durdu ve fısıldayarak, "Odana geri dönmeyi başardın mı?" diye sordu.

Neden bana bu soruyu burada, beni sevdiğini söylememiş gibi davranmam gereken yerde soruyor? Tek istediğim onu kendime çekebilmek, sıcaklığının ve ilgisinin tadını çıkarmaktı. Kelimeleri geri bile söyleyemedim çünkü zaman yoktu. Yine de biliyor mu? Bilmek zorunda.

"Tek parçayım, değil mi?" Cevap veriyorum. "Mir," diye başladı.

"Kader arkadaşın nerede? Burada olması gerekmiyor mu?" Sözünü kestim. Kemiklerimin erimesine ve kalbimin duygularla dolup taşmasına neden olacak bir şey söylemesine izin veremem.

"Uzakta değil. Bir dakika içinde burada olur."

"Bunu bilmenden nefret ediyorum," diye geveledim ve sansürsüz yorumumdan anında pişmanlık duydum.

"Ben de istiyorum. Bunu düzeltereğiz. Söz veriyorum."

Hayır, Rik. Ruhumu lanetlenmeye mahkum etme pahasına da olsa bunu düzeltereğim.

Bir şeyler geveleyen iki kadın saray mensubunun yanında sıkılmış bir halde duran kraliçeyi görüyorum. Bakışımı yakalıyor ve beni yanına çağırıyor.

"Annenin bana ihtiyacı var. Seninle sonra konuşuruz."

Havada bir değişiklik hissettiğimde odanın yarısını geçmiştim. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Eriel'in geldiğini görüyorum. Rikkon ipiyle çekilen bir kukla gibi otomatik olarak ona doğru dönüyor. Eşini bir öpücükle karşılaşmasını görmek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum. Beni sevdiğini bildiğim için bunun daha kolay olacağını düşünebilirdim ama aslında tam tersi. Prensesin üzerine atlamak ve Rikkon'a yaklaşmaya cüret ettiği için çıplak ellerimle gözlerini oymak istiyorum.

Önünde durup reverans yaptığımda Kraliçe Maewe bir kulaktan diğerine gülümsüyor. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

"Majesteleri," diyorum.

İki kadından ayrılıyor ve kolunu benimkine dolayarak beni neredeyse yenemeyecek kadar güzel yiyeceklerin serpiştirildiği uzun masaya yönlendiriyor. Neredeyse. Gerçekten açlıktan ölüyorum.

"Umarım konuşmamızdan sonra biraz uyumayı başarmışsınızdır," diyor kraliçe.

"Bunu yapmayı seviyorsun, değil

mi?" "Neyi yapmayı, canım?"

"Cevabını zaten bildiğiniz sorular sorun."

Kıkırdıyor. "İnsanların kıvranmasını izlemekten hoşlandığımı sanıyorum. Ama sen tanıdığım herkesten farklısın. Aslında bu doğru değil. Bana birini hatırlatıyorsun."

Duraklama dikkat çekiciydi. Bu kişi her kimse, onun üzerinde büyük bir etki yaratmıştı. *Kimden bahsediyor olabilirdi ki?*

"Anladığım kadarıyla o kişi artık hayatınızda

değil?" "Hayır," diye cevaplıyor buz gibi.

Harika. Ona geçmişte onu kızdıran birini hatırlatıyorum.

Mini meyveli turtaların olduğu bir tepsinin önünde durdu. Birini aldı ve bana uzattı. "Bunu dene. Bunun için ölünür."

Lokma büyüklüğündeki lokmaya şüpheyle bakıyorum. "Bana bir şey yapacak mı?"

"Evet, karnını doyuracak. İyi beslensen iyi olur, çocuğum. Cygnus sarayına yapacağın yolculuk sırasında böyle bir şey olmayacak."

Dehşet omurgamdan aşağı damlıyor. "Bu ne zaman olacak?"

"Bugün, öğle yemeğinden önce."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Ne kadar erken ayrılırsan, bu kabus o kadar erken sona erer." "Ne kadar beklemeliyim... bilirsin işte?"

"En iyi kararını ver. Şimdi ye."

Tavsiye için teşekkürler. Sanki daha önce birini soğukkanlılıkla öldürmüşüm ya da birini öldürmüşüm gibi. Bir tabak alıp dolduruyorum çünkü boş bir mide hedeflerime ulaşmama yardımcı olmayacak. Kraliçenin gidişini hissediyorum, her ne kadar ona doğru bakmıyor olsam da. Rahat bir nefes aldım ama bu kısa sürdü. Eriel'le çarpışmak üzereyken neredeyse her şeyi yere düşürüyordum. *Hay sikeyim.*

Kaşlarını atmış alnıma bakıyor. "Seni kim iyileştirdi?"

"Kraliçe," diye yalan söylüyorum.

Prencesin bana güvensizlikle bakmasına bakılırsa bu kötü bir şey gibi görünüyor. "Kraliçe seni iyileştirdi mi?"

"Ben de öyle dedim." Etrafindan dolaşıyorum ama kolumu tutup tırnaklarını derime geçiriyor. Anında bölge buz gibi oldu.

"Sana güvenmiyorum, cadı. Dostuma bir şey yaptın ve ben de bunu ortaya çıkaracağım."

"Arkadaşına sana geri dönmesine yardım etmekten başka bir şey yapmadım. Daha minnettar olmalısın," diye homurdandım.

Kolumu bırakıp bir adım geri çekiliyor. "Sana normal olmayan bir şekilde bağlı. Belki de minnettarlıktır ve umarım senin iyiliğın için hepsi budur."

"Bu bir tehdit mi?" Ben de ona ters ters bakıyorum.

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Nasıl istersen öyle yorumla. Rikkon benim, kader tarafından seçildi ve aramıza hiçbir şey giremeyecek."

Ona bir karşılık veremedten gidiyor. Bir yandan onu gözlerimle takip ederken bir yandan da o sürtüğü ikiye bölmekten gerçekten zevk alabileceğimi düşünüyorum.

H Miranda'nın dönüp bize bakmayacağını düşünerek, bağın kısa bir süreliğine kontrolü ele almasına izin veriyorum. Annemin hazırladığı kahvaltı ziyafeti için geldiğinde Eriel'i öpüyorum. Ama ateşine rağmen

İçimden geçen arzu, Miranda'yla birlikteyken olduğu kadar sıcak ya da parlak değil.

Eriel'in ağzından çıkan kelimeleri zar zor dinliyorum. Kalbimi gerçekten fethetmiş olan kadının önünde aşık çifti oynamak zorunda kalmadan oradan nasıl ayrılabilceğimi düşünmekten dikkatim dağılmış durumda. Ona daha fazla acı çektirmek istemiyorum.

Bir köşede gizlenen Castiel'i fark edince bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim. Eriel'den özür dileyip arkadaşımı arıyorum. Ona hâlâ böyle hitap edip edemeyeceğimden henüz emin değilim. Bu, laboratuvarına yapacağım ziyaretin neler ortaya çıkaracağına bağlı.

Hayali bir sırtışla bana bakıyor. "Arkadaşını çoktan terk mi ettin?"

"Şimdi laboratuvarınızı görmek istiyorum," diyorum ona,

iğneyi görmezden gelerek. "Henüz yemek yemedim."

"Bunu daha sonra yapabilirsin."

Omzumun üzerinden bakıyor. "Ah, anlıyorum. Eşin ve sevgilinle aynı odada olmak istemiyorsun."

Boğazımdan hırlamaya benzer bir ses yükseliyor. "Miranda hakkında böyle konuşma."

Castiel'in gözleri i r i l e ş i y o r , sonra gözlerinde anlayış parlıyor.

"Duygularının anlamsız bir boğuşmadan daha derin olduğunu fark etmemiştim."

"Dikkat et."

"Saygısızlık etmeye çalışmıyorum. Sakin ol dostum. Ben düşman değilim."

Bunu göreceğiz. Bektan aşk hayatımı onunla tartışmak istemiyorum, özellikle de dedikoducu saray mensuplarıyla dolu bir odada.

"Kapa çeneni de gidelim."

Bu sefer harekete geçmek için onun inisiyatif almasını beklemiyorum. Beni takip edeceğini bilerek odadan çıkıyorum.

"Bu sabah neyin var?" diye soruyor koridora çıkar çıkmaz.

"Bilmiyorum. Belki eski düşmanlarımızın dirilişi ya da dün gece ölen yirmi bir saray mensubu?"

Castiel pişmanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. "Ben böyle çalışmıyorum Rik, sen de öyle. Ne kadar korkunç olursa olsun geçmişe takılıp kalmadık. Ondan ders aldık ve yolumuza devam ettik."

"Ben böyle taş kalpli değildim," diye sızlanıyorum.

"Özür dilerim. İnsanlar ve onların duyguları arasında ne kadar uzun süre yaşadığını unutmuşum. Şimdi böyle davranmıyor olabilirsin ama sürgün edilmeden önce de böyleydin."

Önceden gerçekten böyle miydim? Anılarıma pembe gözlüklerle mi bakıyorum? Şu an bunun için endişelenemem. Beni resmettiği kadar acımasız olsam bile, bu geçmişte kaldı.

"Diğer kültürleri özümsemek evrime yol açar. Belki de Bülbüller insanlardan ve vampirlerden bir iki şey öğrenebilir."

Castiel birkaç saniye boyunca tek kelime etmeden ya da yüz ifadesinden bir şey anlaşılmadan beni süzüyor. Poker suratını takınmış, esrarengiz. Ne düşündüğünü, konuşmamın hangi kısmının onu etkilediğini merak ediyorum.

"Laboratuvarımı görmek istemiştiniz," dedi sonunda. "Beni takip edin."

Ana koridorda çok uzun süre kalmıyoruz. Castiel bizi laboratuvara gitmeye çalışan herkesi şaşırtmak için daha az kullanılan koridorlardan oluşan bir labirente götürüyor. Buraya tek başıma dönmek zorunda kalırsam diye yol boyunca her ayrıntıya dikkat ettiğimden emin oluyorum. Sonunda Castiel'in boynundaki iskelet anahtarla açılan oymalı bir kapıya ulaşıyoruz. *Bu çok ilginç.*

"Kaç kişide bu anahtarın bir kopyası var?"

"Sadece bende."

"Kral bile mi? Bu proje üzerinde onun için çalıştığınızı sanıyordum."

"Laboratuvara gelmek için hiç istek göstermedi. Sadece benim ilerleme raporlarımla ilgileniyor."

Buna inanmakta zorlanıyorum. Bilimlere olan eğilimimi babamdan miras aldım. Castiel'in burada bulunmasını istemek için onca zahmete katlandıysa - ki bu kolay olmamıştır, çünkü şu anda Lynx'in varisi o - bu projenin her yerinde olurdu.

Kapı, yukarı çıkan spiral bir merdivene açılıyor. Taş duvar burada daha sert ve koyu renklidir ve taş basamaklar sürekli kullanımdan dolayı kaygandır. Kimse bu alanı yenileme zahmetine girmemiş, bu da çok az kişinin burayı bildiği anlamına geliyor. Ayrıca bana tam olarak nerede olduğumuzu da söylüyor.

"Laboratuvarı neden güney kulelerinden birine taşıdınız?"

"Bu benim kararım değildi. Oraya vardığımda kral bana her şeyin nerede kurulduğunu söyledi."

Merdivenlerin tepesinde başka bir kapıya geliyoruz. Öncekiyle aynı iskelet anahtarla açılıyor. Castiel kapının kilidini açıyor ve önce benim girmemi işaret ediyor. Güçlü framalaine kokusu burnuma çarpıyor ve neredeyse öksürük krizine girmeme neden oluyor. İnsanın duyuları henüz kokuya alışmamışken başlangıçta ne kadar kötü olduğunu unutmuşum. Odaya doğru ilerlemeden önce ön kolumun arkasıyla yüzümü kapatıyorum.

Castiel kıkırdarak, "Bu şeylerden bin yıldan fazla uzak kalmak insana bunu yaptırıyor," dedi.

"Bu, ve ayrıca, yakın zamanda kullanılmış." Dehşet tablosuna yaklaştım.

Benden daha uzun ve iki kat daha geniş birkaç cam kap düzgünce dizilmiş sıralar halinde duruyor. İçlerinde, etin çürümesini engelleyen sıvı olan framalaine içinde yüzen, bin yıl önce bizi neredeyse yok eden canavarlar var. Onlara bu kadar yakından bakınca tüylerim diken diken oluyor. Bunlar canlı olarak getirdiklerimizdi ve annem onları sorgulamayı bitirdikten sonra, araştırma amacıyla onları canlı tutmama izin verdi. Hiçbir yere varmadı ama yine de çok geçmeden insanlar alemine sürgün edildim. Belki daha fazla zamanım olsaydı, onların sırlarını keşfedebilirdim.

Castiel iki kabın arasında durur ve bardağa dokunur. "Bunlar dün geceden kalanlar."

"Başsızlar."

"Evet, Miranda başlarını kesti. Sonrasında kafalarının yerini tespit edemedim."

"Kafalar öylece yok mu oldu?" Cam vitrinlerden birine yaklaşıp gözlerimi kısıyorum.

Boyundaki kesik temiz. Bir yıldız ateşi kılıcı bunu yapabilir, ama sadece onu kullanan kişi yeterince yetenekliyse. Miranda'nın bunu yapmasına şaşırmamalıyım. Yaptığı her şeyde harika olduğunu bana defalarca gösterdi. Gurur göğsümü ısıtıyor ve keşke burada olsaydı da ona bana ne kadar ilham verdiğini söyleyebilseydim.

"Evet. Belki de kalan gölge canavarları kafaları da yanlarında götürmüşlerdir." Odanın içinde beyaz bir çarşafı örtülü bir levhaya doğru ilerliyor.

Midem isyan ediyor ve bu sabah yemek yeme şansım olmadığına seviniyorum.

"Orada ne var?"

Castiel çarşafı kaldırıncı bir başka öldürülmüş gölge canavarını görür. Bunun başı hâlâ yerinde ama vücudunun geri kalanı paramparça olmuş. Parlayan kırmızı gözleri ve ağzı kapalıyken bile korkunç bir görüntüsü vardır.

"Bu benim avımdı," diyor gözlerini canavarın yüzüne dikerek.

"Tek cinayetini mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Çenesini kaldırıp bakışlarımla buluşuyor. "Evet, Rikkon, benim tek cinayetim." Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Miranda iki tane öldürdü."

"Gerçekten de öyle ve sende hiç yok. Eriel bile bu piçlerden birini dondurmayı başardı."

Eğlencem solup gidiyor. Üzerime çöken utancı gizlemeye çalışarak boğazımı temizliyorum. Tam bir fiyaskoydum; öldürülen saray mensuplarından hiçbirini kurtaramadım. Gölge canavarları üzerimize gelene kadar onları hissedemedim bile. Bu canavarlardan biri beni öldürebilirdi, ama bunun yerine beni yoldan itti ve Eriel'in peşine düştü. Bu hiç mantıklı değildi, tıpkı Miranda'yı merhametine alanın sonunda onu yalnız bırakması gibi.

"Nereye gittin Rik?" Castiel beni şimdi ve buraya geri getirerek soruyor.

Zihnimin buradan kilometrelerce uzakta olduğunu göstermiş olmalıyım. Başımı salladım. "Hiçbir yerde. Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Zaten kurdelelere ayrıldığı için, bu yeni nesilde farklı bir şey olup olmadığını anlamak için bir otopsi yapabileceğimi düşündüm."

"Bu iyi bir fikir."

"Şimdi yapabilirim. İzlemek ister misin?"

Çenemi sıkıyor, boğazıma kadar yükselen safranın dışarı dökülmesini engellemeye çalışıyorum. Castiel sürecin bu kısmından hiç hoşlanmadığımı biliyor, bu yüzden sorusu bana her şeyden çok bir meydan okuma gibi geliyor. Zaten daha önce kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden olmuştu. Bunu bir de benim başıma kakmasına izin vermeyeceğim.

"Evet, not alacağım."

MIRANDA

F Kraliçe Maewe'nin tavsiyesine uyarak kahvaltı ziyafetinde karnımı tıka basa doyurdum. Orospu suratlı Eriel bile iştahımı kaçırılamazdı. Bu karşılaşma ve onun tehdidi beni gerçekten daha da aç. Ona bir son vermek için tüm gücüne ihtiyacım var.

Amacımdan cesaret alarak sosyal etkinlikten yalnız ayrıldım. Bir refakatçiye ihtiyacım yoktu. Rikkon ve Castiel daha önce ortadan kayboldular ve bir daha da dönmediler. Açıkçası nereye gittiklerini merak ediyorum ama Eriel'in eşini aradığını ve onun için geri dönmediğinde giderek artan kızgınlığını görmek harika bir pastanın üstündeki kirazdı.

Evime döndüğümde o kadar doymuştum ki tek istediğim biraz kestirmektir. Belki de gözlerim midemden daha büyüktü. Kraliçe öğle yemeğinden önce Cygnus krallığına gideceğimizi söyledi, yani birkaç saatim var. Ve hiçbir eşyam olmadığı için, hiçbir şey toplamama gerek yok.

Daireye girer girmez içeride başka bir varlığın olduğunu hissediyorum. Geriliyorum ve yaşam alanında silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye etrafa bakıyorum. Yıldız ateşi kılıcı odamda ve kahvaltıya yanımda bir nehir taşı getirmeyi unutmuşum. Zaten bana bir faydası da olmazdı. İçinde neredeyse hiç enerji kalmamış.

"Sakin ol küçük cadı, sadece benim." Selor elini havluya kurulayarak yatak odamdan çıktı.

"Yine mi sen? Orada ne yapıyordun? Mahremiyet diye bir şey duymadın mı?" Bana alaycı bir bakış attı. "Tuvaleti kullanmam gerekiyordu."

"Ew. Neden buradasın?"

"Beni kraliçe gönderdi. Yola çıkmadan önce birkaç saatiniz var ve benden size birkaç dövüş dersi vermemi istiyor."

"Eğitim aldım. Ben bir samurayım."

Selor alay ediyor. "Sen kimi kandırmaya çalışıyorsun? Samuray eğitimini tamamlamamııssın."

Bunu nereden biliyor?

"İyi ama benim tecrübem var ve dün gece o gölge canavarlarından ikisini öldürdüm."

"Şanslısın." Bacaklarını birbirinden ayırarak duruşunu genişletir ve kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "Şimdi zorluk çıkarmayı bırak, kılıcını al ve gidelim."

"Tanrım, çok sinir bozucusun. Sanırım beni öldürmeye çalışırken senden daha çok hoşlanıyordum."

"Elbette yaptın."

"Üstümü değiştirmeliyim." Süslü elbisemi gösteriyorum.

"Tamam. Eğer iki dakika içinde burada olmazsan, içeri geliyorum. Fazla zamanımız yok."

"İzinsiz bir daha yatak odama girersen karnına bir hançer daha saplarım."

Kıkırdıyor. "Hayal gördüğün zaman komik oluyorsun. Şimdi git."

Odama girmek için dağ gibi adamın etrafından dolanırken ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum. Yükseltici gerektirmeyen basit bir büyü kullanarak kapıyı çarpıp kapatıyorum. Büyücülüğümün paslanmasına izin veremem. Ben bir savaşıdan önce cadıyım.

Çok heyecanlıyım ve ona cılız bir insan olmadığımı göstermeye hevesliyim. Artık benim de sihirli bir kılıcım olduğuna göre, meydan biraz daha eşitlendi - en azından öyle olmasını umuyorum.

Selor'un buraya girme sözünü yerine getireceğini bildiğimden, elbisemi çekip çıkarıyorum, kumaşa takılıp takılmadığını umursamıyorum. Bir daha giymem mümkün değil. Yazık. Rikkon'un bu sabah beni gördüğünde yüzünde beliren ifade elbiseyi paketleyip yolculuğa götürmek için iyi bir neden olabilirdi ama bir daha giyme fırsatım olmayacağını biliyorum. Planım Cygnus sarayına hiç gitmemek.

Kraliçenin her fırsatta giymemi istediği şeyi tam olarak bulduğum gardırobu açıyorum. Güzel bir elbise yerine, basit ama iyi yapıldığı belli olan koyu renk yün bir gömlek, bir çift kahverengi deri pantolon ve ona uygun bir yelek buluyorum. Şükürler olsun ki bu kez iç çamaşırları da temin edilmişti. Her yere komando olarak gitmekten bıktım. Sanki kraliçe Rikkon'un mallarına daha kolay erişmesini istiyor.

Çabucak üstümü değiştiriyorum ve sonra ölümlü topraklardan kendi çizmelerimi arıyorum. Onları bıraktığım köşedeler ama şimdi yepyeni görünüyorlar. İçlerine bir çift uzun yün çorap tıktırılmış. Çizmeleri giydiğimde, eskisinden bile daha iyi oturdular. Kraliçe belli ki beni kış için giydiriyor. Mevsimi umursamıyorum ama yabancı bir ülkede kışla yüzleşmeyi dört gözle beklemiyorum. Sorun şu ki hala Aquila'dayım ve muhtemelen tüm bu kalın katmanları giyerek eriyeceğim.

Kapı bir parça açılır ve Selor'un kafası içeri girer. "Hazır mısın, değil misin?"

Sandalyeden sıçradım ve masadan kılıcımı aldım. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim."

Bana manik bir sırıtışla bakıyor. "Teknik olarak, odanın içinde değilim." "Ha ha. Mizah anlayışınla beni öldürüyorsun."

Ona doğru adım atıyorum ve kapıyı sonuna kadar açıyorum. Geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor ama ben fazla uzaklaşmıyorum. İri eliyle kolumu tutuyor ve rüzgâra karşı yürümeye başlıyoruz.

Çimlerin susuzluktan sarardığı açık bir alana iniyoruz. Ellerimi dizlerime koyup baş dönmesinin geçmesini bekliyorum. Alışmaya başladığımı sanıyordum. Rikkon'un yatak odasına doğru rüzgârda tek başıma ilerlerken neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum.

"Rüzgarda yürümek neden bu kadar kötü?"

Omuz silkiyor. "Belki de insanlar bu şekilde seyahat etmek için yaratılmadıkları içindir."

Dilimi ısııyorum ve ona bunu zaten kendi başıma yaptığımı söylemiyorum. Muhtemelen biliyordur ama bilmiyorsa konuyu açmama gerek yok.

Ayağa kalkıp etrafıma bakıyorum. Yüksek bir yerdeyiz. Arkamda sık bir orman var ve karşımızda, vadinin dibinde uzakta bir köy görüyorum. Yine de saraydan bir iz yok.

"Neredeyiz biz?"

"Hâlâ Aquila bölgesinde."

"Kaleden ne kadar uzaktayız?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Neden bilmek istiyorsun? Yürüyerek geri dönmek ister misin?"

"Hayır. Sadece yerimi öğrenmek istiyorum."

"Merak etme, küçük cadı. Seni yolda bırakmayacağım. Tamamlaman gereken önemli bir görevin var."

"Görevimi biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Elimden gelse kendim yapardım. Bu büyük bir onur, biliyorsun."

Çenemi daha yukarı kaldırıyorum. "Bunu onur için yapmıyorum. Rikkon için yapıyorum."

"Ah, genç aşk," diyerek dudaklarını alaycı bir sırıtışla kıvrıyor.

"Kapa çeneni. Fazla vaktimiz olmadığını sanıyordum, o zaman neden anlamsız konuşmalarla zamanımızı boşa harcıyoruz?"

Savaşçının yüzündeki neşe bir anda kaybolur.

"Bana çenemi kapatmamı söyleme hakkını kazanmadın, cadı."

"Sanırım öyle, yoksa boğruüne saplanan hançeri unuttun mu?"

Hırçın bir ses çıkardı. "Bu çok acınasıydı."

"Senin pençelerinden kurtulduk, değil mi? Bugün bana ne gösteriyorsun?" Soruyorum çünkü konuyu saptırıyoruz.

"Silahınızı nasıl gizleyeceğinizi öğrenerek başlayalım. Kahvaltıda üzerinde yoktu, belli ki sana verdiğim not defterini de okumamışsın."

"Evde yaptım ve içinde yıldız ateşi kılıcını gizlemekle ilgili hiçbir şey yoktu," diye homurdandım.

Selor gökyüzüne bakar. "Tanrım, bana sabır ver." Sinirli bakışlarını tekrar üzerime dikeyor. "Defter büyülü. İçeriği asla aynı olmuyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunu bana daha önce söylemeliydin."

"Şimdi söylüyorum."

"Tamam. Tekrar okuyacağım. Ama ben bunun bir savaş dersi olacağını sanıyordum."

"Öyle. Kılıcı kullanabildiğini kanıtladın ama bu kış prensesini öldürmek için yeterli olmayacak. Sürpriz unsuruna ihtiyacın var ve bu da yıldız ateşi kılıcını saklayarak elde edilebilir."

"Kılıcın bende olduğunu zaten biliyor."

"Gördü mü? Balo salonuna girdiğinizde parladığını gördü mü?" "Hiçbir fikrim yok."

"Bahse girerim ki öyle bir şey yapmamıştır, yoksa kahvaltıda sizi rahatsız etmezdi."

Bu adam nasıl oluyor da her şey hakkında bu kadar çok şey biliyor?

"Ona göre bu sadece sıradan bir silahtı ve böyle düşünmesine izin vermek sizin yararınıza olacaktır" diye devam ediyor.

Göğsüme ağır bir yük çöküyor. *Bunu gerçekten yapıyorum. Hay sikeyim.* Üzerimde baskı var.

"Anladım. Tamam, ne yapmam gerekiyor?"

RIKKON

Laboratuvardan ağır bir vicdan azabı ve daha da ağır bir kalple çıkıyorum. Castiel de benim hissettiğim kadar acımasız görünüyordu. Dün gece bize saldıran gölge canavarlarının geçmişte bizi dehşete düşürenlerle aynı olmadığını anlamamız uzun sürmedi. Bir mutasyon geçirmişler.

Castiel bana babama verdiği ilerleme raporlarını gösterdi ve sonuncusunda bir ayrıntı kafamda birkaç alarm uyandırdı. Gölge canavarlarını bize görünmez kılan büyüü izole etmeyi başarmıştı.

Bazı bülbüllerin bukalemun yetenekleri vardır ve arka plana uyum sağlayabilirler. Ama örneğin annem gibi birinin üzerinde bu cazibe işe yaramaz. Yine de o bile gölge canavarlarını göremiyor. Büyüyü izole etmek, aslında bütün bir orduyu en güçlü Nightingale asillerine bile görünmez kılabilceğimiz anlamına geliyor.

"Lütfen zihinsel kalkanlarını kaldırır mısın dostum? İçindeki kargaşayı dinlemek isteyen herkese patlatıyorsun," diyor Castiel.

Kahretsin. Hala bunu yaptığımıza inanamıyorum.

"Antrenmanım bitti."

Zihnimi izinsiz girişlerden koruyan bariyerleri yükseltmeye odaklanıyorum ve bunların aşılmaz çelikten yapıldığını hayal ediyorum.

"Bu daha iyi," diyor. "Bugün Cygnus sarayına gidiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye homurdandım.

Yolculuğu ertelemeyi her zamankinden daha çok istiyorum. Gölge canavarlarla ilgili bu yeni durum çok önemli, çok tehlikeli. Laboratuvarda ya da raporlarında yanlış bir şey bulamamış olsam da Castiel'e olan güvenimin tamamen yerine geldiğini söyleyemem. Ama o bir sır saklama ustası.

"Keşfettiğimiz bu yeni bilgi hakkında ne yapacağız?" diye soruyor.

"Emin değilim. Belki de bunu şimdilik ilerleme raporlarınızdan uzak tutmalısınız."

Castiel'i göz ucuyla izliyorum ve çenesinin nasıl sert bir çizgiye oturduğunu fark ediyorum. "Evet, kralı telaşlandırmaya gerek yok."

Sözleri kulaklarımda yanlış çınlıyor. Bu yeni keşif babamı telaşlandırmazdı. Aksine, heyecanlanırdı. Castiel ne saklıyor?

Ben mi?

Sarayın kalbine döndüğümüzde yollarımızı ayırıyoruz. Laboratuvarda saatler geçirdik, eminim kahvaltı ziyafeti çoktan bitmiştir. O saçmalığa geri dönmek istemediğimden değil. Bağ kullanarak Eriel'i arıyorum. Benim ve Miranda'nın odalarının karşı kanadında bulunan odasına geri döndü. Annem bir kez daha iş başında, şüphesiz.

Laboratuvar çok iyi korunuyordu ve bu nedenle Eriel'in beni orada hissedebileceğinden şüpheliyim. Nereye gittiğimi merak ederek aklını kaçırmış olmalı. Şimdi sarayın en تنها yerinden döndüğüme göre, bizi birbirimize bağlayan görünmez bağ yeniden güçlendi. O beni aramaya gelene kadar fazla yalnız zamanım olmayacak. Ayrılmadan önce Miranda'yla bir kez daha konuşmak istiyorum. Yola çıktığımızda yalnız kalmak için pek fırsatımız olmayacak.

Rüzgârda yürüyorum, dairesinin kapısının önünde duruyorum. Odası bana karşı korumalı değil, bu yüzden içeride görünebilirim. Ama onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmek istemiyorum. Ancak, diğer tarafta onun varlığını hissetmiyorum. Orada değil.

Endişe içimi kemiriyor. Ona eşlik edecek birini bulduğundan şüpheliyim ve kime sorabilir ki? Kendime zihinsel bir tokat atıyorum. Kimseye sormazdı.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve kollarımda tüyler diken diken oluyor. Eriel yaklaşıyor. Bu his olması gerektiği kadar hoş değil. Rüzgârda yürüyemiyor, bu Aquila krallığına ve Castiel gibi burada eğitilenlere özgü bir yetenek, ama hızlı hareket etmek için başka araçları var.

Beni Miranda'nın kapısının önünde oyalanırken bulamaz. Pişmanlıkla daireme dönüyorum ve bir kez daha onunla yalnız kalmaktan kaçınmaya hazırlanıyorum.

I Eriel'in kapıyı yumuşak bir şekilde çalmasıyla odama döneli bir dakika bile olmamıştı. Geçen seferki gibi onu kapımın dışında hissedemeyecek kadar yorgun olduğum bahanesini kullanamam. Odama bir göz atıyorum. tertemiz bir daire ve bir fikrim var. Ne tür bir erkek olduğumu bilmiyor, ama bir tür çılgın bilim adamı olduğuma dair söylentiler olduğunu biliyorum. Yalanları besleyeceğim ve buna inanmasına izin vereceğim.

Bir el hareketiyle odamı düzensiz bir kaosa çeviriyorum; kâğıtlar, giysiler, eşyalar her yere dağılmış durumda. Parmaklarımı saçlarımda da gezdiriyorum, sanki hayal kırıklığı içinde saç tellerimi geriye doğru çekiyormuşum gibi düzgün bir şekilde dağıldığından emin oluyorum.

"Rikkon?" diye sesleniyor.

Sırtım kapıya dönükken, korumaları indiriyorum ve "İçeri gelin." diye sesleniyorum. "Burada ne oldu?" diye sormadan önce bir an sessizlik oldu.

Gerçek bir manyak gibi görüldüğümünden emin olmak için etrafımda dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu oda tam bir felaket." Kaşlarını çatıyor, manzaradan hiç memnun değil. Etrafı tararken burnunu kırıştırdığını görmek neredeyse komik.

"Şey, toparlanıyordum ya da toparlanmaya çalışıyordum."

Kaşlarını kaldırıyor, gözleri de onunla birlikte büyüyor. "Neden? Bunu yapacak hizmetçileriniz yok mu?"

"Delirdin mi sen? Hizmetçilerin eşyalarım dokunmasına asla izin vermem." "Asla mı?"

"Hayır."

"Bu üzerinde çalışmamız gereken bir konu. Sen benim kocam olacaksın, el işi yapman uygun değil. Hizmetçilerimizi de rahatsız edebilir.

Bizimle ilgilenmeyi bir onur olarak görüyorlar."

Ona dengesiz bir bakış attım. "Kimse benim eşyalarım dokunamaz, aşkım. Bu konuda çok titizimdir. Ayrıca, hükümdarlarının isteklerine saygı duymak zorundalar. Yoksa Cygnus sarayında işler çılgınlığa mı dönüştü? Efendilerin hizmetkârlarını memnun etmek için boyun eğdiklerini hiç duymamıştım."

Yumruk hedefi vurur. Eriel gözle görülür bir şekilde irkiliyor ve gözlerinde incinmiş bir ifade beliriyor. Ona bu şekilde davranmak bana keyif vermiyor. O da en az benim kadar bu bağın kurbanı.

"Bağ yürürlüğe girmeden önce, kadersel bir eşe sahip olacak kadar şanslı olacağımı düşünmüyordum. Sonra her şey oldu ve sen gittin. Kaderin beni geçmişte yaptığım bir şey için cezalandırdığını düşündüm. Şimdi buradasın ama bir şekilde hala cezalandırıldığımı düşünüyorum."

Kendimi suçlu hissettirmenin bir yolu. İçgüdüsel olarak onu rahatlatmak istiyorum, ama bunu yaparsam, tüm bu oyunun hiçbir amacı kalmaz.

"Bağ büyüünün her zaman doğru insanları bir araya getirmeyebileceğini hiç düşündünüz mü?"

Şimdi, gerçekten başardın, Rikkon. Eriel, sanki aniden ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

"Hayır, böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Bu bağ kutsaldır ve bir an için bile olsa yanlış partneri seçebileceğini düşünmek neredeyse küfürdür." Gözlerinde bir fanatizm belirtisi var. "Neden bu konuyu açıyorsun? Aramızdaki bağ mı sorguluyorsun?"

Her şeyin canı cehenneme.

"İnsanların bağları yoktur ve ben neredeyse bin yıl boyunca onlarla yaşadım. Olaylar hakkındaki görüşlerim değişmiş olabilir. Ve ben bir bilim adamıyım. Bir şeyleri sorgulamak benim işim."

Cevabım Eriel'i yatıştırmışa benziyor. Alnındaki kırısklıklar düzeliyor ve omuzlarındaki gerginlik azalıyor. Miranda'dan bahsetmesinden ve yaptıklarım için onu suçlamasından korkuyordum.

"Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz, değil mi?" Bana gülümseyerek bir barış teklifi sunuyor.

Karşılığında gülümsüyorum, ama bu tamamen gerçek değil. Kendimi senaryoya göre davranan bir aktör gibi hissediyorum.

"Bunu düzeltmek için bir seyahatimiz var."

Soğuk gözleri yeni bir niyetle parlıyor. Şimdi baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek yürüyor. *Kahretsin.*

"Birkaç saat daha gitmiyoruz. Şimdi birbirimizi tanımaya başlayabiliriz."

Kolları belime dolanıyor ve sonra benim alanımı işgal ediyor. Uyarılmışlığının kokusu beni tam gaz çarpıyor ve boğazımın çukuruna bir öpücük kondurduğunda, başını geriye çekip onu sert ve derin bir şekilde öpmek için her şeyimi vermem gerekiyor. Bedenim aramızdaki bağa, çiftleşmemizi tamamlama dürtüsüne tepki veriyor. Bununla o kadar uzun zamandır savaşıyorum ki, beni uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekmeyecek.

Kafamda Miranda'yı canlandırıyorum, bu sabah ne kadar güzel göründüğünü, tatlı dudaklarının tek bir tadıyla beni nasıl çözebileceğini, kalbimin onu nasıl umutsuzca arzuladığını. Eğer şimdi Eriel'le yatarsam, kaderimi mühürlemiş olacağım. Bu bağı koparmanın bir yolu olmayacak. Ve ben Miranda'yı istiyorum, sadece Miranda'yı.

Eriel ağzımın kenarını öperken eli ereksiyonuma bastırıyor. Miranda'nın görüntüsü rüzgarda kayboluyor. Kopmanın, kontrolümü kaybetmenin eşiğindeyim.

Beklenmedik bir ziyaretçinin gelişi, beynimi istila eden şehvet dolu sisin bir kısmını temizliyor. Arkama yaslanıyorum, Selor'u hayatımda gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Eriel benden ayrılmayınca boğazını temizliyor. "Böldüğüm için özür dilerim, Majesteleri."

Eriel sonunda kollarını belimden indirip kenara çekiliyor ama öfkesi açıkça belli oluyor. Vücudunun her yerinde çatırıyor.

"Prens odasına izinsiz girmeye nasıl cüret edersin?" diye sorar.

Selor etkilenmeden ona bakıyor. "Sen benim kraliçem değilsin, sana hiçbir açıklama borçlu değilim."

Gücünün etrafında toplandığını hissediyorum ve odadaki sıcaklık birkaç derece düşüyor. Onu sakinleştirmek için bir elimi omzuna koyuyorum.

"Ne yazık ki bazı konularda benden bile üstündür," diyorum ona. "Neden geldin Selor?"

"Planlarda bir değişiklik oldu. Otuz dakika içinde yola çıkmalısınız."

"Neden?" Eriel sorar.

"Ben sadece elçiyim, Prenses. Bana bir sebep verilmedi. Kuşlar sizi sınıra götürmek için hazır olacaklar. Oradan sonra Cygnus'a ulaşana kadar yer bineklerini kullanmanız gerekecek."

"Binek mi? Dev kuşların bizi Cygnus'a kadar taşıyabileceğini sanıyordum."

"Kış onlarla aynı fikirde değil," diye cevap veriyorum.

Bana döndü. "Yarattığım buz portallarından geçemeyeceğini biliyorum ama neden rüzgârla Cygnus'a yürüyüp beni almıyorsun? Eşyaların daha sonra gelebilir."

Selor'un gücünün zihinsel kalkanıma dokunduğunu hissediyorum. Bana bir şey söylemeye çalışıyor ama bariyerlerimi aşamayınca bana anlamlı bir bakış atıyor.

"Sana daha önce ne demiştim aşkım? Kimse benim eşyalarıma dokunamaz."

Kavga gözlerinde toplanıyor ama sonra daha iyi düşünüyor gibi görünüyor. "Peki. Gidip hazırlanayım." Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarımı doyasıya öpüyor. Bunun için kendimden nefret etsem bile onu öpmekten kendimi alamıyorum.

Neyse ki kısa tutuyor. Selor'un yanından geçiyor ve ona öyle soğuk bir bakış atıyor ki, gerçekten buza dönüşmemesine şaşıyorum. Yine de bakışlarındaki küçümsemeyi saklamadan onun bakışlarını tutuyor.

Dairemden ayrıldığında, kimsenin konuşmamızı dinleyemeyeceğinden emin olmak için korumaları sıkılaştırıyorum.

"Tamam, şimdi gitti. Planladığımızdan daha erken ayrılmamızın sebebi nedir?"

"Sen aptal mısın, evlat? O buz çubuğunu sikmene bir saniye kalmıştı. Araya girmek için geldim. Plan değişikliği sadece bir bahaneydi."

"Yani plan değişikliği bir yalan mıydı?"

"Tabii ki hayır. Aletini pantolonunun içinde tutamadığın için erken çıkıyoruz. Tanrım, bu buz gibi orospuda ne buluyorsun?"

"Elimde değil, aramızdaki bağ bu," diye mırıldandım. "Peki *biz* derken neyi kastediyorsun?"

Sen de mi geliyorsun?"

"Maalesef, evet. Size refakatçi olarak atandım." Sevinsem mi kızsam mı bilemedim.

"Bana öyle bakma," diye devam ediyor Selor. "Eğer aletini o dondurucuya sokarsan, oyun biter. O zaman aramızdaki bağ kopamazsın."

Bir elimi yüzümde gezdirip bakışlarımı kaçırıyorum. "Bunun mümkün olduğundan bile emin değilim."

"Ah, ama öyle. Unutmayın, gerçek aşk pek çok şeyi, hatta imkânsızı bile başarabilir."

Yüzümü ona doğru kırbaçlıyorum. "Bu romantik saçmalık da ne Selor? Kafanı mı çarptın?"

Yüzü buruşuyor. "Küçük cadı arkadaşına sor."

"Bir dakika. Miranda'nın senin aniden şiirsel saçmalıklar söylemenle ne ilgisi var?"

"Kafama vurduğun yorumundan bahsediyordum." Şakağını ovuşturuyor.

İçimde ani bir öfke kabarıyor ve onu kontrol etmeye çalışmıyorum. Rüzgar etrafımda toplanıyor ve odayı daha da karıştırıyor.

"Neden Miranda'yla birlikteydin?"

"Ona diğer şeylerin yanı sıra yıldız ateşi kılıcını nasıl gizleyeceğini öğretiyordum."

Öfkemi dizginliyorum ve rüzgar kesiliyor. "Bunu ona ben öğretebilirdim."

"Ne zaman? Gardiyanınız çılgına dönmeden küçük cadıya bakamazsınız bile."

Her ne kadar yorumu beni rahatsız etse de haksız da sayılmaz. Öfkemi yutuyorum ve Cygnus'a ne getirmem gerektiğine karar vermeye çalışarak etrafıma bakıyorum.

Selor düşünce tarzımı tahmin etmiş olacak ki, "Sadece kılıcını ve yolculuk için rahat kıyafetlerini getir. İçimden bir ses Cygnus'ta çok uzun süre kalmayacağını söylüyor."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Bir önsezi," diye cevap veriyor omuz silkerek ve sonra gözden kayboluyor.

Lanet olsun, Selor ne planlıyor? Her neyse, bu geziye sadece bana refakat etmek için gelmeyeceğini biliyorum. Annem yine karışıyor, bu da endişelenmem gereken bir şey daha olduğu anlamına geliyor.

MIRANDA

Selor eğitimimizi kısa kesmek zorunda kaldı ve bunun alnına vurduğum taşla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu tamamen hak etti. Benim bir fil kadar sinsi olduğumu söylemişti. IKEA mağazasının ortasında paten kayıyordu. Ona o uçan taşı gönderdim ve kafasına çarpmadan önce görmedi bile.

Beni daireme bıraktığında, beklediğimden daha erken ayrılacağımız için toplanmamı söyledi. Toplanacak fazla bir şeyim yoktu ama yine de yatağımın üzerinde küçük deri bir el çantası, evden getirdiğim tüm eşyalarımın bulunduğu çantam ve yıldız ateşi kılıcımı gitmeye hazır halde bulunca şaşırmadım.

Her şey benim için halledilmişken, vücudumdaki teri temizlemeye karar veriyorum. Yola çıktığımızda bir daha ne zaman banyo yapma şansım olacağını kim bilebilir? Ellnesari'nin Orta Dünya gibi olduğunu ve yol boyunca çok fazla konaklama yeri olmadığını varsayıyorum. Tamamen yanılıyor olabilirim ve her yere serpiştirilmiş Best Western otellerinin Nightingale versiyonu var.

Devasa banyoda oyalanmıyorum - ciddi, küvetten çok mini bir havuza benziyor. Selor'un tekrar içeri girip beni çıplak yakalamasını bekliyorum, bu yüzden olabildiğince çabuk giyiniyorum. Bir dakika geçmeden veranda kapımın tıklandığını duyuyorum. Eşyalarımı topluyorum ve dışarıdan gelen güneşi engelleyen büyük bir gölge buluyorum. Ve sonra parlak turkuaz rengi bir anlığına gözüme çarpıyor.

"Fili," diyorum kapıyı açarken. "Burada ne yapıyorsun?"

Kuş cevap olarak cıvıldıyor ve sonra başıyla yüzüme sokulmak için yaklaşıyor. Gıdıklanıyor ve ben gülüyorum.

"Beni özledin mi?" Elimle okşamama karşılık veriyorum ama geri çekilip başka bir okşama yapmadan önce sadece birkaç saniye onu okşamama izin veriyor.

Tarif etmesi zor bir ses. Sanırım cıvıltıyla çığlık arası bir şey. "Bu da ne?"

Vücudunu indiriyor ve o zaman ne istediğini anlıyorum.

"Oh, yani sen benim aracım mısın?"

Fili bu sefer cevap vermiyor, sadece alçak pozisyonda kalıyor ve benim atlamamı bekliyor. Fazladan yük taşırken yardım almadan sırtına çıkmak biraz daha zor. Biraz debelendikten sonra, benim ve Rikkon'un hayatını kurtarmak için kullandığım havaya yükselme büyüsunü deniyorum. Yanımda kristal yok ama bir şekilde işe yarıyor. Yerden havalanıyorum ve hiç çaba harcamadan Fili'nin sırtına çıkıyorum. Sanırım buraya geldiğimden beri güçlerim artıyor. Belki de kraliçenin baloda omzuma dokunup bana garip büyüsunü aşılmasıyla ilgilidir. Bazen hâlâ göğsümde döndüğünü hissedebiliyorum.

Parmaklarımı Fili'nin tüylerine doluyorum ve ona "Ben hazırım" diyorum.

Kanatlarını açıp havalanıyor ve midemi bulandırıyor. Bir nefes alıyorum ve bacaklarım vücudunun etrafında geriliyor. Dev bir kuşun sırtında uçma hissine alışmam biraz zaman alıyor. Aşağı bakmamamın faydası oluyor.

Yolculuk kısa sürer. Fili sarayın hemen önünde daireler çizerek, bakımlı çimenlerin yumuşak çimlerine konana kadar hafif bir açıyla alçalıyor. Onun gibi diğer dev kuşlar da orada, sanırım partinin geri kalanının gelmesini bekliyorlar. Fili'den daha büyükler ve vücutlarının etrafına taktıkları koşumları ve altlarına iliştirilmiş yüklü yükleri fark ediyorum.

Kahretsin. Eğer Cygnus krallığına kadar uçacaksak, Prenses Eriel'in bölgesine varmadan önce görevimi tamamlama şansım ne zaman olacak? Fili altımda kıpırdanıyor, belki de gerginliğimi anlıyor. Onu sakinleştirmeye çalışarak sırtını sıvazlıyorum.

Yine de varsayımında yanılmışım. Bana değil, maiyetiyle birlikte yaklaşan buz prensesine tepki veriyor. Hepsi buzdan heykellere benziyor, bu yüzden buraya kendi hizmetkârlarını getirdiğini varsayıyorum.

Selor, Rikkon, Castiel ve Kraliçe Maewe birdenbire ortaya çıkar. Kral hiçbir yerde görünmüyor.

Eriel'in buz gibi bakışları üzerime çevrilince Fili daha da telaşlanıyor. "İnsan cadının burada ne işi var?"

"Miranda Rikkon'un danışmanlarından biri," diye cevaplıyor kraliçe sakince. "O da Cygnus sarayında ikamet edecek."

"Affedersiniz?" Arkadaşına ters ters bakıyor. "Neden bunu sadece şimdi duyuyorum?"

"Herhangi bir şeyi tartışmak için fazla zamanımız olmadı, değil mi aşkım?" diye tatlı bir şekilde cevap veriyor ve hemen dişimi ağrıtıyor.

Bunu yaptığında sinirlerim bozuluyor. Çok yapmacık. *Memnun olman gerekmez mi, Miranda? Sesi samimi olsaydı çok daha kötü olurdu.*

Eriel bana kibirli bir bakış attıktan sonra Rikkon'a dönüp gülümseyerek onu yanına çağırıyor.

Kaltak. Bunu bilerek yaptı.

Ben yokmuşum gibi davranarak onun çağrısına cevap veriyor. Fili onun kayıtsızlığını fark ediyor ve bir şekilde kalbimdeki kederle eşleşen acınası bir ses çıkarıyor. Parmaklarımı onun yumuşak tüylerinde gezdirerek hem onu hem de kendimi yatıştırmaya çalışıyorum. Selor ve Castiel kuşlarına nişan alıyorlar. *Ne?* Onun ya da Selor'un da geleceğini bilmiyordum.

Rikkon Eriel'i sürüdeki en büyük kuşa götürdüğünde ciğerlerimdeki hava acıyla boşalıyor. Doğal olarak onunla birlikte uçacaktı. Gördüklerim karşısında gözlerim doluyor, bu yüzden bakışlarımı bilerek aşağıda tutuyorum ve Fili'nin tüylerinin renklerine hayranmışım gibi davranıyorum.

Üzülme çocuğum. Her şey yakında bitecek, diye fısıldıyor kraliçe kafamın içinde.

Çenemi kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum. Yüzü mükemmel bir tarafsızlık maskesi, ama ben bunun ötesini görüyorum. Sakladığı acımasızlığı görüyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Çocuklarını bin yıl sürecek bir sefaletle sürgün eden kadın bu. Bana sadece dostça davranıyor çünkü onun büyük planında bir amacım var. Unutmamalıyım ki görevimi tamamladığımda bana ihtiyacı kalmayacak, bu da tekrar tek başıma kalacağım anlamına geliyor. Kader arkadaşını soğukkanlılıkla öldürdükten sonra Rikkon'un benimle bir şeyler yapmak isteyeceğini ummaya cesaret edemiyorum. Kim bir katille çıkmak ister ki?

Biri bir şey söylüyor -kim konuştu ya da ne söyledi bilmiyorum- ve bir anda bütün kuşlar havalanıyor. Bu sefer ne midem bulanıyor ne de Fili'nin etrafında bacaklarımı geriyorum. Bu yolculuğun sağlayacağı dikkat dağınıklığını dört gözle bekliyorum.

RIKKON

Cygnus'a kadar seyahat etmek için kuşları kullanmayacağımıza sevindim. Eriel'e karşı baskı altında seyahat etmek, kendine hakim olma konusunda bir egzersizdir. Bir saat sonra komşu krallık Hydra'nın sınırına iniyoruz. Havadaki değişikliği fark etmemek imkânsız. Bataklıkların yakınındayız ve sıcaklık ve nem seviyeleri şimdiden bir göle serin bir dalış yapma isteği uyandırıyor.

Güçlerimi kullanarak, vücudumun sıcaklık değişimine uyum sağlamasını istiyorum. Bu tüm Bülbüllerin sahip olduğu bir yetenek, ancak kraliyet mensuplarında daha güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor. Bir dakika sonra, bunaltıcı sıcağı zar zor fark ediyorum.

Saraydan muhafızlar daha önce bineklerimizle geldiler ve açıklıkta bizi bekliyorlar.

Yere değer değmez aracımdan atlıyorum, sonra Eriel'in inmesine yardım etmek için elimi uzatıyorum. Temasla parmaklarım karıncalanıyor ve yanan bir ateş koluma yayılıyor gibi görünüyor. Bağlanma arzusu vücuduma yayıldıkça kafam her geçen saniye daha da bulanıklaşıyor.

"Ekselansları, konuşabilir miyiz lütfen?" Resmi refakatçim Selor araya girerek Eriel'in ters ters bakmasına neden oldu.

Elini bırakıyorum, temasın kesilmesiyle birlikte kök salmaya başlayan arzunun geri çekilmesine seviniyorum. Selor Eriel'den uzaklaşıyor ve beni de onu takip etmeye zorluyor. O geride kalıyor ama bakışları artık başımın arkasına yönelmiş durumda. Sanki küçük buz parçaları kafatasıma batıyormuş gibi hissediyorum.

Bond ya da değil, bu beni kızdırıyor. Yeteneğimi serbest bırakıyorum ve onun gücünü geri iten bir rüzgâr yaratıyorum. Nefes nefese kaldı ama omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmedim. Gittikçe daha fazla emin oluyorum ki, bu bağ her zaman en iyi eşleşmeyi göstermiyor. Miranda'ya aşık olmasaydım bile, Eriel'le birlikteliğimin mutlu bir birliktelik olacağından şüpheliyim.

"Ne oldu, Selor?" Homurdanıyorum.

"Hiçbir şey. Sadece işimi yapıyorum." Sırıttıyor.

"O aptal değil, biliyorsun. Muhtemelen bu yolculuktaki rolünüzü çoktan anlamıştır."

Ne yapabilirim ki dercesine omuzlarını silkiyor. "Neyin peşinde olduğumu bilmesi beni hiç rahatsız etmiyor."

"Peki, plan nedir?" Miranda bana değil Selor'a yaklaşıp soruyor.

Onun mesafeli bakışlarının ağırlığını hissederek kaskatı kesiliyorum. Eriel'in yanında çekiciliğimizi gösteremeyeceğimizi biliyorum ama Miranda'dan uzak durmak gittikçe zorlaşıyor, hatta bağa aykırı davrandığım zamanlardan bile daha acı verici oluyor.

"Şimdi rombololarla seyahat ediyoruz." İnsan diyarındaki düzlüklerde bulabileceğiniz bufalolara benzeyen, ancak iki kat daha büyük ve uzun olan uzun bineklerimizi gösteriyorum. Kürkleri de daha açık, buğday renginde, koyu gri geniş yüzleri hariç.

Miranda görüş alanımı takip ediyor. "Tamam, yeterince arkadaş canlısı görünüyorlar."

Selor gülerek, "Evet, sadece ellerinizi ağızlarından uzak tutun ve iyi olacaksınız," diyor.

Castiel dikkatimi çekerek yaklaşıyor. "İşte burada vedalaşıyoruz dostum." Bana sarılıyor, sırtımı sıvazlıyor ve fısıldıyor, "Merak etme, o gölge canavarlarını saraya kimin soktuğunu bulacağım. Sana söz veriyorum."

Ayrıldığımızda, bakışlarını tutuyorum. "Ve bu yapılacaktır."

Aramızda sihir dalgalanıyor. Burada, Ellnesari'de, sadece rüzgâra verilen sözler dile getirilerek bağlar kurulabilir. Yeminini yerine getirene kadar rahat edemeyecek.

Fili neredeyse tereddütle yaklaşıyor. Önce Miranda'yı dürtüyor, Miranda da onun okşamasına boyun eğiyor. Kalbim, ona karşı giderek büyüyen sevgimi zapt etmek için genişliyor sanki. Elbette Fili Miranda'yı sevecekti, o sadık, şefkatli, tanıdığım en iyi insan. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Bu baş döndürücü duygunun altında acı verici bir çekiş var - lanet olası bir bağ, ama eskisi kadar güçlü değil.

Fili'nin yanıma gelmesini bekliyorum ama Miranda'nın yanından ayrılmayı reddediyor. "Hain," diyorum nefesimin altında. "Tamam, geliyorum."

Miranda kaçmaya çalışıyor ama Fili kanadıyla onu yerinde tutuyor. Kuş arkadaşımın diğer tarafında duruyorum, bu da beni Miranda'ya bu yolculukta yaklaşabileceğim kadar yaklaştırıyor.

"Seni özleyeceğim, Fili." Parmaklarımı başındaki yumuşak, kısa tüylerin arasında gezdiriyorum ve o da gözlerini kapatıp sarılıyor.

Miranda'nın bakışlarını hissediyorum ve onunla göz teması kurmaktan kaçınmam gerektiğini bile bile dönüyorum. Bakışlarımız kilitleniyor, aramızdaki hava birbirimize söylemek istediğimiz ama söyleyemediğimiz tüm kelimelerle doluyor.

Seni seviyorum. Akıldan akla konuşmak hiçbir zaman sahip olduğum bir yetenek olmasa da bu düşünceyi ona doğru gönderiyorum. Ama gözleri bir parça açılıyor, beni yakacak kadar çiğ bir duyguyla parlıyor. Bir sonraki anda bakışlarını kaçırıyor.

ve yüklerimizi kuşlardan rombololara aktaran muhafızların geliş gidişlerini izliyormuş gibi yapıyor. Bakıyormuş gibi yapıyor diyorum çünkü kalbinin daha hızlı attığını duyabiliyorum ve yanaklarının nasıl daha pembe olduğunu görebiliyorum. Beni duydu ve itirafımın onu nasıl etkilediğini gizlemek için elinden geleni yapıyor.

Fili'yi bir kez daha okşuyorum ve Castiel'in dikkatini tekrar çekmeye çalışıyorum. "Fili'nin iyi olduğundan emin olsan iyi olur."

Kaşlarını çatıyor. "Neredeyse bin yıldır Fili'ye bakıyorum. Sanırım birkaç hafta daha idare edebilirim."

"Haftalar mı?"

Castiel'in utangaç ifadesi bir yenilik. Asla kazara bir şeyleri açığa çıkarmaz.

"İyi yolculuklar, dostum." Sorumu bilerek görmezden gelerek genişçe gülümsüyor.

Miranda ve Selor çoktan rombololara doğru ilerledi. En yakın olanın ağzını işaret ediyor ve abartılı el hareketleri yapıyor. Muhtemelen Miranda'yı elini o kör ama tehlikeli dişlerden uzak tutması için uyarıyor.

Eriel bineğinin üzerine tünemiş, yüzündeki derin tiksinti ifadesine rağmen muhteşem görünüyor. "Bu yaratıklar iğrenç kokuyor."

"O zaman ağzından nefes al, aşkım."

Tüm eşyalarımın hayvanın yan tarafındaki koşum takımına bağlı kargo bölmesine yerleştirilmiş olup olmadığını kontrol ederek benimkinin etrafında dolaşıyorum. Prensesten kaçınmak için gereksiz bir önlem. Aquila muhafızlarının yaygara koparmadan eşyalarımı taşımasına izin verdiğimi fark etti mi? Eminim fark etmiştir. Kurnaz gözlerinin pek bir şey kaçırıldığını sanmıyorum. Bu noktada, yalanlarımı görüp görmemesi umurumda değil. Bir ayağımı üzengiye dayayıp kendimi hayvanın üzerine kaldırıyorum.

Selor rombolo'suyla bize yaklaşıyor. Miranda onun yanında, hayvanın dizginlerini tutarken biraz gergin görünüyor.

"Rahatla, Mir. Rahatsızlığını hissedebiliyor," diyorum

ona. "Atları hiç sevmedim ve bu on kat daha kötü."

"Bana göre iyiler," diye araya giriyor Eriel. "Belki de gelmemelisin. Kimse senin sızlanmanı dinlemek istemiyor."

Yüzümü ona döndüm, gözlerimdeki kuşku parlıyordu. "Bir saniye önce rombolo kokusundan şikayet ediyordun."

Gözleri kızgınlıkla elektrik mavisine dönüyor ve dudakları yüzünde bir çizgiden başka bir şey olmuyor. "Gidiyor muyuz aşkım? Gece çökmeden Lynx sınırına ulaşmak istiyorum."

Selor'la bakışlarımızı değiştirdik ve bakışlarındaki soruyu okudum. Bu yolculuğa liderlik eden ben olmalıydım ama çok uzun zamandır yoktum ve artık en iyi rotanın ne olduğunu bilmiyorum.

"Yolu göster, Selor. Biz seni takip edeceğiz."

MIRANDA

I Kafamı yolculuğa odaklamaya çalışıyorum, ancak rombolo'nun kolay tırıs gidişi ve arka plandaki orman sesleri insanın kendi düşüncelerinde kaybolmasını kolaylaştırıyor. Rikkon'un sesini çok net duydum.

beni sevdiğini söylediğinde. Hayal etmemiştim. Çocuk dikkatli olmayı unuttuğunda kalbini gözlerinde taşıyor. Beni hazırlıksız yakaladı ve yüzümü yeterince hızlı İsviçre'ye çeviremedim. Umarım şirret arkadaşı aramızdaki alışverişi fark etmemiştir.

Başımı sallıyorum, beynimi tekrarlamamam gereken anılardan kurtulmaya zorlamaya çalışıyorum. Kendimi halsiz hissediyorum ve bu lanet sıcak hiç yardımcı olmuyor. Selor savaşı zırhının içinde tüm heybetiyle önden gidiyor. O kadar metalin altında nasıl erimiyor, aklım almıyor. Burada ölüyorum.

Rikkon ve Eriel hemen arkasından geliyor ve her iki yanlarında ikişer Aquila muhafızı var. Eriel'in maiyetinin ortasında, o kadar soğuk insanların arasında bir yabancı olarak ilerliyorum ki, onlara doğru her bakışında tropik sıcaklığa rağmen gerçekten ürperiyorum. Eğer soğuk doğaları bir klima ünitesi gibi çalışsaydı, bana yöneltilen açık düşmanlığa bu kadar aldırılmazdım.

İkisi önümde, ikisi arkamda olmak üzere dört kişiler. Kendimi idam sehпасına götürülen bir mahkum gibi hissediyorum. Bu düzenlemenin kasıtlı olduğu açık. Eriel beni Rikkon'a yakın istemiyor. Ama yakınlık istediğim kişinin o olmadığını bilmiyor. Yine de maiyeti bir sorun teşkil ediyor. *Prencesi nasıl yalnız yakalayıp kafasını koparacağım?*

Yaklaşık bir saat boyunca sessizlik içinde yol alıyoruz ve ben şimdiden mola vermek için can atıyorum. Bacaklarım ve sırtım romboda sertçe oturmaktan ağrıyor ve havadaki nem tenime hoş olmayan bir şekilde yapışıyor. Ağır tuniğim

sırılsıklam oldu ve kumaş sırtıma yapıştı. Saçlarımı çoktan at kuyruğu yapmıştım ama sadece biraz faydası oldu. Burada hiç esinti yok. Hava çok boğucu.

Su bidonuma bir kez daha uzanıyorum, elimde çok hafif hissedince irkiliyorum. Başımı geriye atıp son damlaları yudumluyorum. Başka bir dolu bidonum daha var ama bunu doldurmadan önce ona dokunmak istemiyorum.

"Bir su kaynağına rastlamamız ne kadar sürer?" Ben soruyorum.

Rikkon omzunun üzerinden bakıyor ve bineğinin hızını yavaşlatıyor. "Neden? Sorun nedir?"

Önümdeki iki muhafız daha da yaklaşarak onu görmemi engelliyor.

Aptallar.

Rikkon arkasını dönüyor ve rombolo'sunu onların arasına sokarak bana doğru bir yol açıyor. Rikkon'un niyetini anladığımda dizginleri çekip hayvanımı durduruyorum. Tüm alay durma noktasına geldi. *Harika.* Şimdi üzerimizde birkaç çift göz var. *İyi iş, Rik.*

"Su bidonlarımdan biri boş," diye yanıtlıyorum az önceki sorusunu.

Kaşları havaya kalktı. "Hepsini bir saat içinde mi içtin?"

"Evet. Bu orman çok sıcak."

O zaman Rikkon'un saçının bir telinin bile yerinde olmadığını ya da alnında bir damla ter olmadığını fark ediyorum. *Neden bu saunada eriyen bir tek ben varım?*

"Kahretsin. Hydra bataklıklarında seyahat ederken bu kadar rahatsız olacağınızı düşünmemiştim. Bedenlerimizi farklı hava koşullarına uyum sağlayacak ve dayanacak şekilde şartlandırabiliyoruz."

"Üzgünüm ama bu insan kendi taşınabilir klima ünitesiyle gelmiyor. Gördüğünüz gibi domuz gibi terliyorum ve kavruluyorum."

Eriel ön taraftan, "Acınası," diye sesleniyor. "Artık yolculuğumuza devam edebilir miyiz?"

Rikkon ona ters ters bakar. "Hayır, önce içilebilir bir su kaynağı bulmalıyız."

"Kilometrelerce ötede hiç bulamayız," diye araya giriyor Selor. "Sorun değil, Rik. Daha idareli içerim."

"Rik? Ona Majesteleri diye hitap etmelisiniz," diye araya giriyor Eriel.

Parmaklarımı bineğin dizginlerine daha sıkı doluyor ve içimden ona kadar sayıyorum. Elimi henüz göstermek istemiyorum.

Rikkon azı dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyana kadar çenesini sıkıyor. Ama Eriel'e bir yanıt vermiyor ve bu beni kızdırıyor.

"Al, Miranda. Benim teneke kutumu alabilirsin. Senin kadar ihtiyacım olmayacak."

Bu sefer bana lakabımla hitap etmediğini fark ettim ve bu itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı.

"Teşekkürler." Cevabım kesildi.

Teklif uzanıyorum, yanlışlıkla parmaklarımı onunkilere değdiriyorum. Dokunuşla birlikte kıvılcımlar uçuşuyor gibi. Hızla geri çekildim, tamamen şok olmuştum. Sonra nerede olduğumuzu ve izleyicilerimizi hatırlayarak Eriel'in muhafızlarının taş kesilmiş yüzlerine bakıyorum. Hiçbir tepki görmüyorum, sadece boş ifadeler. Hiçbir şey görmediler. Bu sadece benim kafamın içinde olmuş olmalı.

Grubumuzdaki hayvanlar huzursuzca ayaklarının üzerinde kaymaya ve küçük, gergin sesler çıkarmaya başlıyor. Huzursuzluklarını ve korkularını hissedebiliyorum. Bir şey onları ürkütmüş. Rikkon da aynı şeyi fark etmiş olmalı. Ormanı tararken kaşlarını çatıyor.

Kulaklarımı da zorlayarak yaklaşan bir tehlikenin sesini duymaya çalışıyorum. Yıldız ateşi kılıcımı görünmez kınından çıkarmak için kaşınıyorum ama görevim için kullanma zamanı gelene kadar onu gizli tutmam talimatı verilmişti. Normal bir hançer de almalıydım, çünkü şu anda zekâm ve büyüm dışında hiçbir silahım yok.

"Neler oluyor?" Eriel sorar.

"Şşşt. Dinle," diyor Rikkon.

"Hiçbir şey duymuyorum," diye cevap veriyorum.

Bana bakıyor, gözlerinde endişe parlıyor. "Kesinlikle. Orman birdenbire sessizleşti."

Bir kırbaç sesi sessizliği yarıyor ve bir saniye sonra kalın bir sarmaşık Rikkon'un boynunu ve ortasını sararak onu bineğinden kaldırıyor.

"Rikkon!"

Refleksle sıçrayıp bacaklarına ulaşmaya çalışıyorum ama bir santimle ıskalıyorum ve dizlerimin üzerine yere düşüyorum. Beyaz bir acı yıldızları görmeme neden oluyor ama yine de tam zamanında başımı kaldırıp onun ağaçların arkasında kaybolduğunu görmeyi başarıyorum.

Kaos başlar, muhafızlar atlarından iner ve Rikkon'un peşinden gitmek için ağaçlara tırmanmaya çalışırlar. Selor ortadan kayboluyor, şüphesiz prensinin peşinden gidiyor. Eriel en iyi yaptığı şeyi yapıyor: Etrafımızdaki tüm yosunlu ağaçları donduruyor.

Lanet olası amcık. Rikkon'u da böyle donduracak. Ben ne yapabilirim ki? Bülbüllerin sahip olduğu g  lere sahip değilim.

Bu doğru değil. Nasıl u ulacağını biliyorsun Miranda.

Y z d rme büyüsünün u makla aynı Şey olmadığını biliyorum ama beni Fili'ye çıkarmak için i e yaramı tı; Rikkon'u takip etmek için de i e yaramalı. Yaşadığımız onca Şeyden sonra, onu yosunlu bir ormanda kaybedemem. Enerjili kristallerim yok, bu yüzden parmaklarımı toprağa sokuyorum, ezberlediğim büyüyü okurken avuç avuç çamur tutuyorum. İhtiyacım olan Şey doğayla bağlantı kurmak. Kristaller gibi toprak da ellerimde yanana kadar ısınıyor ama bırakmıyorum. Havayı yaran bir ok gibi gökyüzüne fırladığını hayal ediyorum.

Bedenim görünmez eller tarafından kaldırılıyormu  gibi yavaşça yükseliyor. Y kseli im, havada s z lmediğimden, gerçekten u tuğumdan Şüphe kalmayana kadar hızlanıyor. Vücudumu dikle tiriyorum ve kollarımı ba ımın üzerine kaldırıyorum. Süpermen'in bunu neden yaptığını bilmiyorum, ama onun için yeterince iyiye, benim için de yeterince iyidir. İlk dalları ve dev yaprakları açarken bunun doğru bir karar olduğunu anlıyorum. Kafamı bir gövdeye  arpıktan korumak için yumruklarımı kullanmam gerekiyor.

Ama yönsüz u amam, bu yüzden daha önce sadece bir kez denediğim bir Şeyi yapıyorum. Mevcut büyüyü devam ettirirken başka bir büyü okuyorum. Bu benim sonum olabilir. Uçmak, Bloodstone'da yaptığım gibi bir sis yaratmaktan çok daha yorucu. Şu anda o kadar yüksekte uçuyorum ki ani bir d     beni kesinlikle öldürür. Bu almam gereken bir risk. Rikkon'u bulmalıyım.

Az önce birbirimize dokunduk, bu yüzden onu bulmak için zihnimde canlandırıyorum ve gerisini sihre bırakıyorum. Aniden birkaç metre d  y yorum ve aşağıdaki bir dala çarpıyorum. Tutunmamı kaybetmek istemediğim için kollarımı ve bacaklarımı onun etrafında kıvırıyorum. Di lerimi gıcırdatarak odağımı yeniden uçma büyüsüne kaydırıyorum ve bedenim tekrar tüy kadar hafiflediğinde d  memi engelleyen tahta parçasını bırakmıyorum.  nce iki büyüyü de tutabilmem gerekiyor.

Rikkon'u tekrar bulmaya çalışıyorum, beni ona bağlayacak altın ipliği oluşturmak için elimdeki tüm büyüyü kullanıyorum. Bu çaba yüzünden g r   m bulanıkla ıyor ve üst dudağımın üzerinde nem hissettiğimde burnumun kanadığını anlıyorum.

Sonunda, zayıf çizgiyi görüyorum. Kendimi ona doğru itiyorum, tüm duyularımı o bağlantıyı görünür kılmaya odaklıyorum. Ormanın daha yoğun bir kısmına gidiyor, kalın sarma ıklar ve yosunlar ağaçlar kadar engel teşkil ediyor

kendileri. Sonra aniden düşüyor ve neredeyse vücudumu ona göre ayarlayacak zamanım kalmıyor.

İplik kalınlaşıyor ve parlaklaşıyor. Yaklaşıyor olmalıyım. İnişimi yavaşlatmaya çalışıyorum ama görünüşe göre bu yeni keşfettiğim yeteneği henüz iyi kavrayamıyorum. Ağaçların örtüsünü yarıp geçiyorum ve Rikkon'u rehin tutan erkeklerden birine çarpıyorum. Çarpışmanın etkisiyle ikimiz de çamurun içinde yuvarlanıyoruz ve sonunda ağzım çamurla doluyor. Hareket nihayet durduğunda, küçük erkek sersemlemişti ama ben sersemlemedim. Onu üzerimden itip ayağa fırlıyorum ve sonunda kılıcımı kınından çıkarıyorum. Parlak bir şekilde parlıyor ama şu anda bana pek yardımcı dokunmuyor. Kaç düşmanla savaşmam gerektiğini saymamı zorlaştırıyor. Kulaklarım da düşme ve ardından takla atma yüzünden çınlıyor.

Yakınlarda bir çatlak sesi duyuluyor ve bir sarmaşık bileğimi o kadar sıkı sarıyor ki kılıcı tutamıyorum. Yere düşüyor, parıltısı kayboluyor.

"Ona zarar verme," diye yalvarır Rikkon. "İstedğin benim."

Bir anda daha fazla sarmaşık beliriyor ve beni yeşil bir mumyaya dönüştürüyor. Hareketlerim kontrol altına alınıyor, ancak kısıtlamalarım karşı mücadele etmeyi bırakmayacağım.

Bülbüllerden çok kilden ve ağaç kabuğundan yapılmış insanlara benzeyen esirlerimizi öfkeyle süzüyorum. Kısa boylu ve tıknazlar, saçları saman dokusunda ve belki de bir bıçakla düzensiz kesilmiş ve koyu tenleri bir ağacı andıracak şekilde dokulu. *Tanrım, bu bataklığa ne kadar kolay karışabiliyorlar?*

Rikkon da benim gibi sarmaşıklarla bağlı ve alnında bir yara var, kanıyor ama çoktan iyileşiyor.

Sırtı kamburlaşmış daha küçük bir yaratık öne doğru adım atıyor ve bir bastonun yardımıyla yavaşça hareket ediyor. Yüzündeki çizgiler ve çatlaklar diğerlerine göre daha derin ve gözlerinin akları daha sarı. Yaşlı biri olmalı.

"Neden burada olduğunu biliyor musun, Aquila Prensi?" diye sorar Rikkon'a. "Hiçbir fikrim yok. Neden bana ipucu vermiyorsun?" diye homurdanır.

"Krallığınızın günahlarının bedelini ödemek için buradasınız."

"Ne günahı? Seni daha önce hiç rahatsız etmedik." Bağlarına karşı mücadele ediyor ve bu çabayla yüzü daha da kızarıyor.

Rikkon bu yaratıkların kim olduğunu biliyor mu?

"Yalancı!" diye bağıyor.

Sarmaşıklar Rikkon'u daha da sıkıyor ve ondan acı dolu bir homurtu çıkarıyor.

"Yalan söylemiyor!" Bağıyorum. "Neredeyse bin yıldır Ellnesari'den uzakta. Yani Kraliçe Maewe size karşı ne günah işlemiş olursa olsun, bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

Yaşlı kadın bana dönüyor ve başını eğerek beni değerlendiriyor. "Bülbül değilsin ama içinde güçlü bir büyü var. Nesin sen çocuk?"

"Ben insan alemindenim." Cadı olduğumu belli etmesem daha iyi.

"Ah, sizin türünüzü şimdi hatırlıyorum. Sizin diyarınızdan savaşçılar perdeyi geçip dünyamızı gölge canavarlarından kurtarmaya yardım ettiler."

"Evet, doğru."

"Ve teşekkür olarak Nightingales onları birer canavara dönüştürdü" diye karşılık veriyor.

Bu konuda onunla tartışmam.

"Aquila krallığı bataklık halkına karşı hangi günahları işledi?" Rikkon sorar.

Yaşlı kadın etrafında dönüyor. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Yemin ederim bilmiyorum."

İki erkek savaşçıya bakıyor ve başını sallayarak onlara bir şeyler yapmalarını emrediyor. Etrafımızda oluşan çemberden ayrılıp benim sınırlı görüş alanımdan kayboluyorlar. Boynumu saran sarmaşıklar yüzünden başımı çeviremiyorum. Sadece bu insanlar bana izin verdiği için nefes alabiliyor ve konuşabiliyorum. Tek bir sıkışma ile solunum yolum tıkanacak.

O erkeklerin dönüşünü beklerken, farkındalığımı içime yöneltip Kraliçe Maewe'nin bana verdiği büyüye odaklanıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum, bir kıvılcım bile. Kendi büyüüm uykuda gibi görünüyor ve bu sarmaşıkların ona erişimimi engellediği uzak bir tahmin değil. Aynı şeyi Rikkon'a da yapıyor olmalı.

Uzaktan çığlıklar geliyor ve damarlarımdaki kan donuyor. Gölge canavarlarının çıkardığı sesin aynısı. Yakın bir saldırı altında mıyız? Eğer öyleyse, bu şekilde tutsak edildim ve tamamen mahvoldum. Yine de bizi esir alanlar bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Çığlıklar daha da yükseliyor ve bir an sonra iki erkek, yanlarında bağlı bir gölge canavarını sürükleyerek geri dönüyor.

Sarmaşıklara doğru çırpınıyor, hırlıyor ve ağzından köpükler saçıyor. Saraya saldıranlardan daha kuduz görünüyor ve bu manzara midemi bulandırıyor.

Başka tarafa bakıyorum, bakışlarım Rikkon'unkilerle çarpışıyor. Yüzü kül rengine dönmüştü ve gözleri yuvarlaktı ama korkudan değil.

"Krallığınıza karşı elimizde olan şey bu, Majesteleri." Yaşlı kadın, sesindeki küçümsemeyi gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeden gölge canavarını işaret ediyor.

Rikkon'un yutkunması bulunduğum yerden bile fark edilebiliyor. "Bundan hiç haberim yoktu. Bana inanmak zorundasınız."

Ne hakkında bir fikrin yok? Ne haltlar dönüyor?

"Kraliçe Maewe'nin bir grup gölge canavarını serbest bıraktığını mı ima ediyorsunuz? Saray daha yeni saldırıya uğradı," diye araya giriyorum.

"Onun ima ettiği bu değil, Mir," diye yanıtlıyor Rikkon. "Bu sıradan bir gölge canavarı değil. Bu bir gölge canavarına dönüşmüş bir bataklık erkeği."

"Aman Tanrım. Bu nasıl mümkün olabilir? Ve kim böyle bir şey yapar?" Bakışları kararır. "Tam olarak kim olduğunu biliyorum."

Rikkon'un açıklaması kafama bomba gibi düştü. Ne yazık ki, bizi esir alanların tutumunu değiştirmiyor. Hâlâ kapana kısılmış durumdayız ve yaşlı kadın ona açıkça kaşlarını çatıyor. Bu arada Rikkon'un Gözleri öfkeyle yanıyor. Aklımda tek bir şüpheli var. *Castiel*.

Bu ihanet hiç beklemediği birinden gelmiş olmalı. Kraliçe Maewe ya da kocasından gelseydi, bu kadar kızgın olacağını sanmıyorum. Eğer bu doğruysa, ben de aptalmışım. Aslında Castiel'i severdim.

"Bu kadar saçmalık yeter, Marja." Kadından daha yaşlı bir erkek oturduğu yerden kalkarak çemberin ortasına doğru ilerliyor.

Ayrıca ondan biraz daha kısa, ama daha geniş, bana konuşan bir kütüğü hatırlatıyor, eğer böyle şeyler varsa. Belki burada vardır. Kesinlikle en çılgın hayallerimde bile hayal edemeyeceğim çok sayıda yaratık var.

Rikkon'un önünde durur ve onu bir köpek gibi koklamaya başlar. Sonra parmaklarını şıklatıyor ve genç bir erkek elinde bir odun kütüğüyle öne fırlıyor. Yaşlı yaratık kütüğün üzerine basarak Rikkon'la göz hizasına gelir ve erkek eğildiğinde geri çekilir.

Cık cık diye bir ses çıkararak Rikkon'un yüzünü kara ellerinin arasına alır ve onu hareketsiz kalmaya zorlar. Rikkon'un gözleri büyür ve yüzü kızarır. *Ne oluyor be!*

"Kes şunu. Ona zarar verme, lütfen," diye yalvarıyorum.

Bir aptal gibi ileri atılıyorum, bu da sadece yüzüstü orman zeminine düşmeme neden oluyor. Acı burnuma vuruyor ve alnıma yayılıyor. Her şeyin canı cehenneme. Eğer zemin daha sert olsaydı, burnumu kırabilirdim. Çaba sarf ederek sırtüstü yuvarlanmayı ve çamurda boğulmaktan kurtulmayı başarıyorum.

"Hmm, yalan söylemiyor. İlginç."

"Bilmemesi önemli değil Erkon. O Aquila'nın oğlu ve onu ibretlik bir hale getirmeliyiz," diye karşılık veriyor Marja.

Şu anda neler olduğunu görebilmek için boynumu bükmek zorundayım, bu da etrafımdaki siperleri daha da sıkılaştırıyor.

"O bir bilim adamı. Belki bu kötü büyüden etkilenenleri iyileştirmeye yardımcı olabilir."

"Kesinlikle deneyebilirim. Sana söz veriyorum," diye ekliyor Rikkon.

Marja anlamadığım bir dilde, muhtemelen bataklık insanların lehçesinde küfrediyor ve sonra bastonuyla artık uğraşmadan uzaklaşıyor. Belki de ona gerçekten ihtiyacı yoktur. Yaşlı adam kütüğün üzerinden atlıyor ve kolunun bir hareketiyle sarmaşıklar Rikkon'u ve beni serbest bırakıyor. Kocaman bir nefes alıyorum, yüksek sesli bir solukla ciğerlerimi tamamen doldurmasına izin veriyorum. Solunum yollarımın bu kadar daraldığını fark etmemiştim.

Rikkon koşarak yanıma geliyor ve oturmama yardım ediyor. "Mir, iyi misin?"

Yüzümü ovuşturuyorum, her tarafımın kir içinde olduğunu farkındayım. "Bunu cevaplamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Yüzünde kan var." Kaşlarını çatıyor. "Ve alnında da," diyorum.

"Önemli bir şey değil. Bakabilir miyim?" Elini kaldırıp burnumun bir santim ötesinde gezdiriyor.

"Kırık değil, Rik. Aynı anda iki büyüü tutarken biraz kanadı."

Elini indiriyor ama kaşlarının arasındaki çatıklık hâlâ duruyor. "Beni nasıl buldun?"

Bataklık insanlarından oluşan çember etrafımızı sarıyor ve beni geriyor. "Bunu sonra konuşalım."

Rikkon ve ben ayağa kalkıyoruz ve kolunu omuzlarıma attığında utanmadan ona sarılıyorum.

Erkon bize, "Zavallı Loomir'e yardım ederseniz bedeninizi ve zihninizi dinlendirmeniz gerekiyor," diyor.

"Onun için *burada* bir tedavi bulmaya çalışmamı ister misin?" Rikkon biraz tiz bir ses tonuyla sorar.

"Doğal olarak. Bir bülbülün sözlerinin bizim için değeri yoktur, sadece eylemlerinin değeri vardır.

Onu iyileştirene kadar gitmene izin veremeyiz."

"Ya iyileştiremezse?" Ben soruyorum.

Erkeğin gözleri kararır. "O zaman Marja'nın seninle ne isterse yapmasına izin vereceğim."

Boynumun arkasında dehşetin yalamasını hissediyorum ve boşuna bir ürpertiye bastırmaya çalışıyorum. Rikkon beni daha yakına çekiyor, bana sarılışını sıkılaştırıyor.

"Şimdi, beni takip edin. Seni lojmanına götüreceğim."

Endişeli bakışlar atıyoruz ama Erkon'u takip etmek zorunda kalmadan önce yapabildiğimiz tek şey bu. Sarmaşıklar tarafından engellenmeden, artık bölgeyi inceleyebilir ve umarım kaçmanın bir yolunu bulabilirim.

Burası, evlerin kabuk, tahta ve kurumuş çamurdan yapılmış kulübelere başka bir şey olmadığı küçük bir köy. Bir kümeye yaklaştığımızda, dışarıda oynayan küçük çocuklar annelerinin arkasına saklanmak için acele ediyor. Herkes bize nefretle, şüpheyle ya da her ikisiyle birden bakıyor. *Eyvah. Rikkon'un ailesine karşı gerçekten kinleri var.*

Lider, yerleşim yerindeki en küçük evin önünde durur ve brandanın kapağını geri çekerek girişi ortaya çıkarır.

"Sana yıkanman için su ve yiyecek getireceğiz. Ben seni almaya gelmedikçe buradan ayrılmayacaksın."

"Ya tuvaleti kullanmam gerekirse?" İçeride bir tuvalet olduğundan şüphelendiğim için soruyorum.

Erkek kaşlarını çatıyor. "Neyi kullanmak?"

"Kendimizi nerede rahatlatacağız?" Rikkon soruyor ve ben cevaptan korkuyorum.

Karşılama partimizden biri Rikkon'un eline tahta bir kase tutuşturuyor.

"Bunu kullanın," diyor lider.

Midem bulanıyor. *Kesinlikle hayır.* Rikkon odadayken işeyemem ya da kaka yapamam. Utançtan öleceğim. O zaman yemek yok.

Rikkon gözlerini kâsedan kaldırır. "Su ve yemeği ne zaman getireceksin?"

"Zamanı geldiğinde. Şimdi anlaşmamız hakkındaki fikrimi değiştirmeden önce git."

Anlaşma mı? Daha çok zorlama gibi. Bunu yap yoksa ölürsün.

Karanlık kulübeye önce Rikkon giriyor, şüphesiz tehlikesiz olduğundan emin olmak için. Ama ben ev sahiplerimizle bir dakika daha geçirmek istemediğim için onu yakından takip ediyorum. Hava bayat ve havasız, bana klostrofobi hissi veriyor. Bir an sonra hafif bir esinti geliyor ve nefes almamı kolaylaştırıyor. Rikkon yapıyor.

Yine de loşluk için yapılacak bir şey yok, tabii... Arkama uzanıyorum, havadan başka bir şey bulamıyorum. *Kahretsin*. Kılıcımı düşürdüğümü unutmuşum. Ama Rikkon düşürmedi. Yıldız ateşinden kılıcını çekti ve parıltı küçük hapishanemizi aydınlattı. Göremediğim zamanlar daha iyiydi. Etrafta hiçbir şey yok, oturacak uyuz bir karyola bile yok. Sanırım kurumuş çamurun üzerinde dinleniyoruz. Yine de lazımlıktan daha iyi.

"Peki, plan nedir?" Ben soruyorum.

"Önce dinlenmeli ve yemek yemeliyiz." Kaseyi yere bırakıyor. "Sonra da buradan çıkmanın bir yolunu buluruz, değil mi?"

Rikkon çenesini sıkıca kapatır. "O zavallı ruha yardım etmeyi denemek isterim."

Kaçmak istemiyor. Aslında onlara yardım etmek istiyor ve nedenini anlamak kolay. Loomir'e ya da o yaratığın adı her neyse ona olanlar için kendini suçlu hissediyor.

"Bundan Castiel mi sorumlu?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve başka tarafa bakıyor. "Buna inanmak istemedim ama yıllardır gölge canavarlarını inceliyor, büyülerinin nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Bunu başka kim yapmış olabilir?"

"O canavarları inceleyen tek kişinin o olduğunu düşündüren nedir?"

"Annem sadece bizim olduğumuzu söyledi."

Homurdanıyorum. "Ve sen ona inanıyorsun? Alınma ama annen dünyadaki en güvenilir insan değil."

"Castiel'den şüphelenmek için başka nedenlerim de var ama şimdi onlar hakkında endişelenmeyeceğim."

Alnındaki kırışıklıklar düzeliyor ve daha önce gölgelerle kaplı olan gözleri daha parlak hale geliyor. Bakışlarını benimkilerden ayırmadan yürüyor. Kalbim yerinden fırlıyor, sanki göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi çarpıyor.

"Peşimden geldin," diyor usulca. "Tabii

ki geldim."

"Neden?"

Sorusu beni duraksattı. Bir an tereddüt ettim. Her şeyi itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değilim, hele ki o başka bir kadına bağlıyken. Aptalca olabilir, ama yüksek sesle "seni seviyorum" dersem ve sonra onu kaybedersem, darbe daha sert olur.

"Neden? Ne biçim soru bu? Cehenneme bile gırsen seni takip ederim."

Tıpkı Aurora'nın Saxon'ın peşinden gittiğinde yaptığı gibi. Aradaki fark, yaptığım ya da hissettiğim her şeyi geliştiren bir bağa sahip olmamam. Duygularım yüzde yüz bana ait.

Başparmağını ileri geri sürterek yanağımı okşuyor. Yüzümdeki kir ve kanla iğrenç görünüyor olmalıyım ama Rikkon bana sanki dünyanın en güzel kızımıymışım gibi bakıyor. Nefesimi kesiyor.

"Ben de yapardım, Mir. Seni her yerde takip ederdim. Beni parçalayacak olsa bile, seni takip ederdim."

Bir nefes veriyorum, Rikkon dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp dilimi onunkilerle yaktığında yutkunuyorum. Kılıcının parıltısı kayboluyor ve bizi tekrar karanlığa gömüyor. Daha önce çözüldüğümü düşünüyordum ama şimdi gerçekten çözüldüm. Onu sertçe öpüyorum, ağzının üstünü yalıyorum, sonra dişlerimi onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. O varken, diliyle ağzıma taparken, dokunuşuyla kemiklerimi ateşe çevirirken kimin yemeğe ve suya ihtiyacı var?

Bir boğaz temizleme sesi beni geri sıçratıyor. Kulübemizin girişinde iki kadın duruyor, her birinin elinde büyük bir toprak kap var. Birinden buhar çıkıyor. Güçlü bir aroma kısa sürede küçük alanı kaplıyor ama en azından rahatsız edici değil. Midem gurulduyor ama yine de hiçbir şeye dokunmayacağımı biliyorum. Köşedeki kaseyi kesinlikle kullanmak istemiyorum.

Tencereleri yere bırakıyorlar ve sonra içlerinden biri oyalanıyor. Diğer köylülerin aksine bize nefretle bakmıyor.

"Loomir'i iyileştirebileceğini düşünüyor musun?" diye sorar Rikkon'a. "Elimden geleni yapacağım."

Başını sallıyor, sonra dikkatini çıplak zemine çeviriyor. "Yarın formda olabilmen için bu gece iyice dinlenmen gerek. Battaniye getireceğim."

Biz bir kelime daha edemeden aceleyle kapıdan çıktık. Ama yaşasın battaniyeler.

Rikkon kaplara doğru yürür ve sonra ellerini su dolu olanın içine sokar. Yüzüne sıçratıyor, gömleğinden ve saçlarından aşağı su damlıyor. Neden bilmiyorum ama bunu yaparken çok seksi görünüyor. Arkasını dönüyor ve işaret parmağını kıvrarak beni çağırıyor.

"Hadi, Mir. Tüm o kiri yıkamama izin ver."

Gözlerimi kısıyorum. "Kendim temizleyebilirim."

Genç kadın söz verdiği battaniyelerle geri döndü. Onları bir köşeye bırakıyor ve bizimle göz teması kurmadan ortadan kayboluyor. Onlara şöyle bir bakıyorum. Oldukça taze görünüyorlar, bizden daha temiz oldukları kesin.

"Haydi, Mir. Yemek soğuyor ve biliyorsun ki bulaşık yıkamadan akşam yemeği yiyemezsin."

Onun nesi var? Hâlâ öpüşmemizin etkisinde mi?

Beni izlerken dudaklarının kenarları yukarı doğru seğiriyor. Yanına çömeliyorum ve yansımamı görmeyi umarak su kabının içine bakıyorum. Ama artık kılıcın ışıltısı olmadan çok karanlık.

Bir kobradan daha hızlı, Rikkon elini daldırıyor ve yüzüme soğuk su sıçratıyor.

Geri sıçradım ve kığımın üstüne düştüm. "Ugh, seni pislik."

Rikkon benimle dalga geçiyor. *Oh, oyun oynamak istiyor, ben de ona oyun oynayacağım.* Ellerimle su topluyorum ve sihrimi kullanarak havada yüzen bir su topu yaratıyorum. Elimdeki şeyi görünce gözleri açılıyor.

"Mir, hadi. Orada çok su var."

"Yani? Kendin söyledin, önce yıkanmazsak yemek yiyemeyiz."

Saldırımı saptırabilecek güçleri olduğunu hatırlamadan önce su topunu ona fırlatıyorum. Top tam göğsünün ortasına isabet ediyor ve gömleğini daha da ıslatıyor. Şimdi beyaz keten kumaş transparan ve göğsüne yapışıyor. *Kahretsin, belki de bu o kadar akıllıca bir hareket değildi.*

"Sıra sende."

Üzerine atlayacağını düşünerek su kabından uzaklaşıyorum ama Rikkon bana doğru bir rüzgâr gönderiyor ve belimi görünmez bir kement gibi sararak beni ileri doğru çekiyor. Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi ona doğru uçuyorum, ıslak göğsüne ve ağzına çarpıyorum.

Bu öpücükte yeni bir tür ateş var. Öncekinden daha sıcak yakıyor, beynimdeki her bir düşünce hücrelerini ve onlarla birlikte bu ana teslim olmaya karşı sahip olabileceğim tüm argümanları kızartıyor. Sırtım yumuşak bir şekilde battaniyenin üzerine düşüyor ve Rikkon yarı yarıya üzerimde.

Ama sonra ağzımı bırakıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına saklayarak hareketsiz kalıyor.

"Rik? Bir sorun mu var? Sorun bağ mı?"

Kollarına yaslanarak geri çekiliyor. "Hayır. Bağ burada daha zayıf. Belki de köyü çevreleyen büyülü sarmaşıklar bunu engelliyordur. Benim büyüm de seyrelmiş durumda, seninki de öyle değil mi?"

"Evet, sarmaşıklar tarafından tuzağa düşürüldüğüm zamandı ama şu anda farklı bir şey hissetmedim. Bu yüzden mi durdun?"

"Hayır, senden faydalanmak istemediğim için durdum."

"Benden faydalanmıyorsun. Ben bunu istiyorum."

"Bu pis delikte kendini bana teslim etmek mi istiyorsun? Bundan daha fazlasını hak ediyorsun, Mir."

Onu itiyorum ve gözlerimde biriken yaşları görmemesi için doğruluyorum. *Tanrım, konu ona gelince neden bu kadar zavallıyım?*

"Seni üzdüm mü?" Saçımı geriye doğru çekiyor ve çenesini omzuma yaslıyor.

"Hayır, tabii ki değil." Yüzümü sert duvara döndüğümde yanağımdan aşağı bir damla yaş yuvarlanıyor.

"Seninle birlikte olmak istiyorum Mir, ama bu gerçekleştiğinde bir bütün olacağım, eski bir büyü tarafından parçalanmayacağım."

Dizlerimi kaldırıp onlara sarılıyorum. Rikkon'un özgür olmasının tek yolu prensesi öldürmem. Batakılık halkının tutsakları olduğumuzu düşünürsek, bunun gerçekleşme ihtimali şu anda oldukça zayıf.

Erkon'un içeri girebilmesi için hücremizin kapağı itilerek açıldı. Yemediğimiz yiyeceklere bakıyor ve yüzünü kaşlarını çatarak buruşturuyor.

"Yemek, göreviniz için sizi güçlendirmek içindi," diyor onaylamayan bir ses tonuyla.

"Aç değiliz." Rikkon ayağa kalkar. "Yeterince iyileştim. Şimdi gölge canavarını görmek istiyorum."

MIRANDA

I Onu kulübeden dışarı kadar takip ederken Rikkon'la yaptığım konuşmanın etkisindeyim. Ağaçların güneşin çoğunu engellemesine rağmen gökyüzü giderek kararıyor. Köylüler kulübelerinin ortasında bir ateş yakmışlar.

Yerleşim yeri ve yanına çeşitli büyüklükte kaplar yerleştirilmiş. Belki daha fazla yiyecek.

Rikkon'un canavara dönüşen zavallı erkeğe yardım etme kararlılığını anlıyorum ama Castiel'in o canavarlar üzerinde yıllarca çalıştığını söyledi. Eğer Loomir'in dönüşümünden gerçekten o sorumluyorsa, Rikkon'un onun durumunu geri döndürme şansı nedir? Ayrıca, burayı koruyan sarmaşıklar sayesinde büyüğü tam kapasite çalışmıyor.

Kendi sihrimi arıyorum ve onu her zamanki gibi parlak buluyorum. Belki de sarmaşıklar beni sadece bedenime sarıldıklarında etkiliyordur.

Loomir onu tuttukları yerden geri getirilir, hâlâ bağlıdır. Ama eskisi gibi çırpınmıyor ve kurtulmak için mücadele etmiyor. "Ona ne yaptınız?" Rikkon soruyor.

"Ona sakinleştirici verdik. Uzun sürmeyecek. Onu incelemek için yaklaştığınızda güzel yüzünüzü yırtmasını istemedik," diye cevaplıyor Marja sapkın bir sırıtışla.

Kaltak. Onu dikkat edilmesi gereken biri olarak işaretliyorum. Rikkon bir mucize gerçekleştirip Loomir'i iyileştirse bile, bu şaibeli kadın sırtımıza bıçak saplarsa hiç şaşmam.

"Peki bunlar ne?" Rikkon daha önce fark ettiğim çömleri işaret ediyor.

"Nightingale'lere yardım etmek umuduyla onlardan çalabileceğimiz her şey

Loomir," diye yanıtlıyor bize battaniyeleri temin eden genç kadın.

Marja ona sakinleştirici bir bakış fırlatır, bu da kızın sinmesine ve başını eğmesine neden olur.

Rikkon her bir kabı incelemeye devam ediyor, bazen içindekileri kokluyor ya da parmağını içine sokuyor. Tam boyuna geldiğinde bakışları Erkon'un üzerinde toplanıyor. "Bunlar bana çok az yardımcı olacak. İhtiyacım olan şey sihrime tam erişim."

Kalabalık arasında bir mırıltı dalgası yankılanıyor, ancak en yüksek sesle karşı çıkan Marja oluyor.

"Bizi ne sanıyorsunuz? Aptal mı? Kalkanlarımızı indirdiğimiz anda sevgilinizi kapıp kaçacaksınız."

"Yapmayacağım. Sana söz veriyorum."

Erkon, "Daha önce de söylediğim gibi, sözünüz bizim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye yanıtıyor.

Rikkon'un bakışlarındaki çaresizliği görebiliyorum. Zavallı adama gerçekten yardım etmek istiyor. Sebebini anlamaya başlıyorum. Burada olanlardan bir şekilde kendini sorumlu hissediyor olmalı.

"Beni koz olarak kullan," diye gönüllü oldum. "Beni tekrar bağla. Bensiz kaçamaz."

Rikkon'un bana attığı dehşet dolu bakış, soğuk bir rüzgar gibi tenimi ürpertiyor.

Mir, hayır. Sesi kafamın içinde çaresiz gibi geliyor. "Özür dilerim," diyorum.

Sarmaşıklar farklı yönlerden fışkırıyor, daha önce olduğu gibi bedenimi sarıyor ve beni acımasız bir kısılcacın içine hapsediyor. Geriye kalan tek şey titrek bir ışık olana kadar sihrimin azaldığını hissediyorum.

Marja, başını sallayan Erkon'la anlamlı bir bakış paylaşıyor. Güçlü bir vınlamayla köyü koruyan kalkan iniyor ve küçük baloncuğumuzun ötesindeki ormanın sesleri bir kez daha bize ulaşıyor. şu ana kadar çevremizde eksik olduklarını fark etmemiştim.

Rikkon'un gözleri suçlulukla parlıyor. Ona kendimi bu duruma benim soktuğumu söylemek istiyorum ama söyleyeceğim hiçbir şeyin onu daha iyi hissettireceğini sanmıyorum. Gölge canavarına dönüyor ve avuç içi aşağı bakacak şekilde bir elini onun üzerine kaldırıyor. Derin nefes alışıyla omuzları yükselip alçalıyor. Ardından büyüğü alevleniyor ve etrafında parıldayan bir kalkan oluşturuyor.

Kalabalığa bakıyorum, Rikkon'u daha önce olduğu gibi izlediklerini görüyorum. Meraklı ve temkinli. Neler olduğunu göremiyorlar mı? Rikkon'un sihrini gerçekten görebilen tek kişi ben miyim?

Kaşları birbirine çarparken avuçları daha parlak hale geliyor. Dakikalar geçtikçe gözlerini kapalı tutar. Loomir hala baygın bir şekilde yerde kıvranmaya başlıyor. Hareketleri daha da tedirginleştğinde, Rikkon'u geri çekilmesi için uyarmak istiyorum. Ama konsantrasyonunu bozmaktan korktuğum için bunu yapmıyorum.

Sonra olanlar ciğerlerimden umutsuz bir çığlık koparıyor. Yaratık uyanıyor ve sanki yeterince sıkı değilmiş gibi bağlarından kurtuluyor. *Bunu lanet olası Marja mı yaptı?* Gölge yaratık Rikkon'un üzerine atlıyor, çenesi geniş ve yırtık dişleri açıkta, dişleri onu parçalara ayırmak için. Ama Rikkon rüzgârı arkasına alarak ani saldırıdan bir saniye farkla kurtulur. Köylüler de çığlık atarak dağılır. *Cehennem*. Hâlâ bağıyım ve sihrimi kullanamıyorum.

Gölge canavarı serbestken, göğsündeki ve kollarındaki kesikleri görebiliyorum. Bu yüzden Rikkon onu görebiliyor, yoksa görünmez olurdu.

Bağlarından nasıl kurtulduğunu merak edecek vaktim yok. Etrafta kaçmayan tek kişi benim ve bu yüzden kör öfkesi için en kolay hedef benim. Saldırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Sonra vücudum bir anlığına saf havaya dönüşüyor. Tekrar katı hale geldiğimde gözlerimi açıyorum ve Rikkon'un kollarında olduğumu görüyorum, ama hala köydeyiz.

"Gitmemiz gerek, Rik."

"Yapamayız, Mir. Onlara yardım etmeliyim." Parlayan kılıcıyla sarmaşıklarımı kesip beni özgür bırakıyor.

Bataklık halkına yardım etme konusundaki kararlılığı kendimi küçük ve bencil hissetmememe neden oluyor. Evet, canımızı kurtarmak istiyorum çünkü yaşamamız ya da ölmemiz onların umurunda değil.

Birden hava dondurucu bir soğuğa dönüşüyor ve ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Rikkon etrafımızı saran ormanı tararken omurgası geriliyor. Ben de aynısını yapacaktım ama çevremdeki bir hareket dikkatimi çekiyor.

"Dikkat et." Rikkon'a vücudumla çarparak onu serbest kalan gölge canavarının yolundan itiyorum.

Ben üstteyken sert zemine düşüyoruz. Gölge canavarının nereye gittiğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum ve onu donmuş bir heykele dönüşmüş halde buluyorum.

Tüm gürültünün üzerinde bir çaresizlik feryadı yankılanıyor. Kaynağını arıyorum ve bize karşı nazik olan genç kadının Loomir'e doğru koştuğunu görüyorum. Olayı izlerken felç oluyorum, kalbim parçalanıyor. Ya o Rikkon olsaydı?

Beni ayağa kaldırıp sersemliğimi üzerimden aldığında hâlâ bakıyordum. O zaman ormanın bir kış diyarına dönüştüğünü fark ediyorum ve nefes aldığımda, nefesimle beyaz bir sis yaratıyorum.

"Eriel. Kesin şunu! Onlar düşman değil," diye bağıyor Rikkon.

Cygnus prensesi ve muhafızları hareket eden her şeyi donduruyor, çocukları bile. Ona olan nefretim on kat artıyor. Kılıcımı çekmeye hazır bir şekilde arkama uzanıyorum, ama artık kılıcım olmadığını hatırlıyorum. *Lanet olsun.*

Kraliçe Maewe'den aldığım büyü göğsümde açılarak ses hızıyla bedenime yayılıyor. Kendi büyüm ve öfkemle karışarak içimde bir kasırga yaratıyor ve onu kaltağa doğru yönlendiriyorum. Kasırgam Eriel'i yutup öldürme çılgınlığını durdurduğunda içimde bir tatmin duygusu kabarıyor.

Kulaklarım güçle uğulduyor ve saçlarım çılgınca dalgalanıyor, rüzgarda dans ediyor.

"Mir, kes şunu." Rikkon'un sesi çok uzaklardan geliyor.

Prensas ölene kadar duramam, durmayacağım. Rikkon'u kurtarmanın tek yolu bu.

Görüş alanımda beliriyor ve kasırgayı görmemi engelliyor. Omuzlarımdan tutup beni sarsıyor.

"Lütfen, Mir. Bunu yapma."

Sesindeki ıstırap konsantrasyonumu bozuyor. Elimdeki tasmanın kontrolünü kaybediyorum ve büyüm bozuluyor. Onun hayatı için yalvarıyordu ve bu içime bir yumruk gibi indi. Geri çekiliyorum, görüşüm akmayan gözyaşlarımla bulanıklaşıyor.

Kasırgadan kurtulan Eriel çömeldi ve öldürücü bakışlarını bana doğru kaldırdı.

"Beni öldürmeye çalıştın," diye feryat ediyor tam boyuna ulaştığında.

"Seni durdurmaya çalışıyordu. Bataklık halkı düşman değil," diye araya giriyor Rikkon ama kadın onu duymazdan geliyor.

Ne yaptığımı biliyor ve bunu bana ödetecek.

"Senin müdahalelerine katlanmaktan bıktım, cadı." Güçlerini toplarken Eriel'in avucunda mavi bir parıltı belirir.

İçimde hiç mücadele kalmadı. Rikkon benim yerime onu seçti ve birleşen kaderimiz sayesinde eve dönmeyi umut edemiyorum. Yoldan çekilmeye hazırlanırken kaslarımı germiyorum. Etrafımda koruyucu bir kalkan oluşturmaya çalışmıyorum. Her şey bitti.

Rikkon onun bileğini tutarak öfkesini üzerime boşaltmasını engelliyor. "Bunu aklından bile geçirme."

Öfkeli bakışlarını ona çeviriyor. "Bana yapmaya çalıştığı şeyden sonra onu mu koruyorsun?"

"Miranda'yı öldürmeyeceksin."

Bir an cevap vermiyor ama bana sonsuzluk gibi geliyor. "Peki, değerli hayvanını öldürmeyeceğim."

Rikkon onu bırakır ve uzaklaşır. Ona gerçekten inanıyor muydu?

"Ama onu çok uzaklara gönderebilirim, böylece bir daha aramıza giremez."

Kolunu savurarak arkamda güçlü bir soğuk büyü girdabı yaratıyor. Bedenim girdabın içinde geri çekilirken rüzgârlar yüksek sesle uğulduyor. Bütün olarak yutulmadan önce gördüğüm son şey Rikkon'un bana bağırması.

W Miranda'nın Eriel'in yarattığı portaldan içeri çekildiğini gördüğümde aklımda en ufak bir şüphe kalmıyor. Peşinden rüzgârda yürüyorum. Saniyeler süren yolculuk çok acımasız. Cisimsiz benliğim

Bir bedenim olmamasına rağmen, içimden acı verici bir şekilde geçen buz parçaları tarafından patlatıldım.

Karlı bir bankın üzerine sertçe iniyorum, çarpmanın etkisiyle yuvarlanıyorum. Durana kadar ciğerlerime hava almaya çalışırken nefesim kesik kesik geliyor. Ağız dolusu kar yemiş olmamın da bir faydası yok. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durarak başımı kaldırıyorum ve çevreme bakıyorum. Her şey bembeyaz ve güneş parıldarken manzaraya bakmak neredeyse acı verici. Rüzgârla konuşuyor gibi görünen eski ağaçlarla dolu yüksek bir yere düştüm. Mızrak gibi dallarına saplanmamış olmam bir mucize.

Aşağıdaki vadide donmuş bir göl, diğer tarafta ise ölü ağaçlardan oluşan sık bir ormanın içinde kaybolan küçük bir kıyı var. Miranda'dan iz yok.

Riskli olduğunu bildiğim için ellerimle ağzımı kapatıyorum ve ona sesleniyorum. "Miranda!"

Sesim aşağıdaki vadide yankılanıyor ama cevap gelmiyor. Eriel'in Miranda'yı takip etmek istediğini anladığında geçidin hedefini değiştirmiş olabileceği korkusu beni sarıyor. Ya bu donmuş çorak topraklarda değilse?

Arkamdaki bir dalın çatırdaması dönmeme neden oluyor. Bu sefer Miranda'nın adını söylemiyorum, çünkü kıvrımlı dalların ve kayaların ardında saklanan şeyin o olmadığını hissediyorum. Ardından alçak bir hırıltı geliyor ama beni takip edenin ne olduğunu öğrenmek için beklemiyorum. Rüzgârda yürüyorum ve gölün kenarında yeniden ortaya çıkıyorum.

Sinirlerimi kontrol altına aldıktan sonra düzgün düşünebilirim. Miranda ve ben bir kan büyüyle birbirimize bağlıyız. Eğer yakınlardaysa, onu bulabilirim. Gözlerimi kapatıyorum ve beni ona bağlayan büyüye odaklanıyorum. Onu bulmak beklediğimden daha zor. Bağ büyüü bir örümcek ağı gibi gizleniyor, çok yaklaşırsam beni tuzağa düşürmeye hazır. Beni Miranda'ya bağlayan iplik diğer tarafta, titreşiyor ve beni çağırıyor.

Siktir et. Riske giriyorum. Miranda'yı bulmam gerek.

Karın üzerindeki yarışan pedlerin ve ağır nefes alış verişlerin sesleri beni iç düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Bir hırıltı beni yakınlardaki tehlikeye karşı uyarıyor. Elektrik mavisi gözleri ve kolum kadar uzun dişleri olan beyaz canavar üzerime atlarken dönüyorum. Bu sefer rüzgâra karşı yürümek için zamanım yok. Yüzümü devasa hayvan tarafından yutulmaktan korumak için kollarımı kaldırıyorum ve ölümcül olabilecek bir düşüşü engellemek için rüzgârı kullanıyorum.

Dişleri ön kollarıma batıyor, onları kesip açıyor ve keskin pençeleri yanlarımı kesiyor, ben yarattığı Miranda'nın daha önce yarattığına benzer bir kasırgayla sarmadan önce.

"Rikkon!" diye bağırıyor, sanki onu düşüncelerimle çağırmışım gibi.

Yüzümü buruşturarak döndüm. Donmuş gölün üzerinde bana doğru koşuyor. Arkasında, bana saldırana benzer bir yaratık onu kovalıyor. Ama buz tabakasına varmadan duruyor. Geçmemesi gerektiğini biliyor. *Kahretsin.* Buz yeterince kalın olmamalı.

"Miranda. Dur!"

Tam ortasında kayarak durdu. Ve altındaki buz kırılınca bir çığlık atıyor.

"Hayır!"

Bana olması gerekenden çok daha pahalıya mal olsa da rüzgârda yürüyorum. Yaralarımın çok fazla kan akıyor ve olması gerektiği kadar hızlı iyileşmiyorlar. Deliğin kenarına usulca iniyorum ve karanlık suda kendi yansımadından başka bir şey görmüyorum.

Hiç düşünmeden peşinden atlıyorum ama en azından yüzümün etrafında bir hava kabarcığı oluşturmayı akıl etmişim. İlk başta hiçbir şey göremiyorum, su çok bulanık ve karanlık. Kan bağımızı kullanarak Miranda'yı bir kez daha bulmaya çalışıyorum. Eriel'le aramdaki bağın iplerine dalmakta tereddüt etmiyorum. Miranda'ya giden ipliği iki elimle kavrayana kadar onları geçip gidiyorum.

Altımda bir parıltı beliriyor ve Miranda'nın formu ortaya çıkıyor. Hızla batıyor. Bacaklarımı tekmeliyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde onun peşinden yürüyorum. Kollarımı bağladığımda

onunkinin altında, ölü bir ağırlık gibi hissediyor. Her geçen saniye güç kaybediyorum, bu yüzden kalan azıcık gücümü bizi yukarıya ve yapışkan suyun dışına itmek için kullanıyorum. Bizi gölden ve orada dolaşan canavarlardan uzağa götürebiliyorum, ancak hayal gücünün herhangi bir sınırında güvenli bir alana değil. Artık ormanın derinliklerindeyiz ve kim bilir etrafta av arayan başka neler var.

Miranda kollarımda bir buz kütlesi gibi; ölü gibi görünüyor.

"Mir, lütfen. Uyan." Yüzüne dokunuyorum, sonra nefes alıp almadığımı kontrol ediyorum. Hiçbir şey alamadım.

Hayır! Hayır!

Panik içinde onu yere bıraktım ve kalp masajına başladım. Herhangi bir eğitimim yok ama ne yapacağımı az çok bilmek için televizyonda yeterince program izledim. Adımları defalarca tekrarlarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

"Lütfen Mir. Gitme," diye yalvarıyorum yanaklarımda donan gözyaşlarımdan.

Bitti, Rikkon. Vazgeç artık. O gitti.

Kafamın içinde kimin sesi var bilmiyorum. Kendi acımasız vicdanım olabilir. O kadar uzun süre baygın kalmadı. Geri dönmek zorunda.

Kollarım uyuştü; artık sayıyı bile bilmiyorum. Hava üflemek için dudaklarımı onunkilere bastırduğımda oyalanıyorum, tepki alamayınca milyonlarca parçaya ayrılıyorum. İçimde bir şeyler kopuyor. Geri çekiliyorum ve ağaçların arasında yankılanan bir kükreme çıkarıyorum. Ses nihayet kesildiğinde, omuzlarım öne doğru kamburlaşmış bir şekilde ayaklarımın üzerine oturuyorum. Benim çirkin hıçkırıklarım dışında orman sessiz.

Dakikalar geçiyor ve ben göğsümde eskiden kalbimin olduğu yerde bir boşluktan başka bir şey hissetmiyorum.

Sonra bir öksürük.

Gözlerimi açtığımda Miranda'nın bana geri dönmeye çalıştığını görüyorum. Ağzından su fişkirirken öksürmeye devam ediyordu. Onu yan çeviriyorum ve yardım etmek için sırtına masaj yapıyorum. Yüksek sesle soluyor, öksürük azalınca gözlerini açıyor. Onu kendime çekip, gevşek bedenini göğsüme bastırıyorum.

"Yaşıyorsun. Tanrı'ya şükür, hayattasın."

Şiddetle titremeye başlar. "Çok-çok üşüyorum."

"Seni sıcak bir yere götürmeliyiz."

Gözleri düşüyor ve göğsüm bir kez daha sıkışıyor. Uyumasına izin veremem. Geri gelmeyebilir. "Benimle kal, Mir. Lütfen."

"Yorgunum."

Hay sikeyim. Hipotermiye girecek. Buradan gitmeliyim. Ayağa kalkıp onu kollarıma alıyorum. Bizi Aquila'ya geri götürmeye odaklanıyorum, ama Cygnus bölgesinin derinliklerindeyiz ve büyüm ciddi şekilde tükendi. Daha yakın bir yere gitmeliyim. Lynx sarayı kalesinin yakınındaki ormanda eski bir kulübe aklıma geliyor. Bir keresinde Castiel'in ailesini ziyarete gittiğimde zamanımızın çoğunu orada geçirmiştik. Bu görüntüye tutunuyorum ve bedenimin rüzgârla bütünleşmesini istiyorum.

İkimiz de buharlaşıyoruz ama yolculuğu tamamlamamız çok daha uzun sürüyor. Yere indiğimizde çok halsizim ama yine de rahat bir nefes alıyorum. Anılarımdaki kulübenin önündeyiz ve bina iyi durumda görünüyor. Neredeyse bin yıl sonra artık burada olmayacağından korkuyordum.

Hızlı adımlarla kapıya yöneliyorum ve sihrimi kullanarak kapıyı açıyorum. Hafif bir ateş ve kül kokusu alıyorum ama eski bir koku. Bir süredir burada kimse yoktu. Konfor için tasarlanmamış küçük bir alan. Şömineli küçük bir oturma odası ve yiyecek saklamak için bir alan var ama insan mutfak gibi bir şey yok. Miranda'yı eski kanepeye oturtuyorum ve battaniye aramaya başlıyorum. Sadece vücudunun yarısını bile örtmeyen eski püskü bir şey buldum.

Kahretsin.

Ateş. Ateş yakmam lazım. Neyse ki birkaç odun kalmış. Ne yazık ki ateş büyüm yok ama kılıcım parlarken yeterince ısınıyor, sadece çıra bulmam gerekiyor. Çabucak, alkol aramak için dolapları yağmalıyorum. Bir köşeye sıkışmış, tozla kaplı, yalnız ve karanlık bir şişe buluyorum. Mantarı çekip çıkardığımda, gerçekten de güçlü içkiler olduğunu doğruluyorum.

İşe yaramaz battaniyeyi ve kütükleri bununla ıslatıyorum ve sonra kavurucu bıçağımı kumaşa bastırıyorum. Yandıkça tıslıyor ve kısa süre sonra bir alev canlanıyor. Hızla bezin üzerine yayılıyor ve umarım odunları tutuşturacak kadar sıcak kalır. Yardım için biraz rüzgâr kullanıyorum ve sadece iyi bir alev kükremesi olduğunda uzaklaşıyorum.

Ateşi yakmam bir dakikadan fazla sürmedi ama kanepedeki Miranda'nın yanına döndüğümde gözleri kapalıydı.

"Mir, uyan sevgilim. Lütfen." Onu sarsıyorum, teninin ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum.

Nabzını hissetmek için iki parmağımı boynuna bastırıyorum. Zayıf ve düzensiz olduğunu görünce endişeye kapılıyorum. Onu bir an önce ısıtmalıyım ama ateş tek başına yeterli olmaz. Önce kanepeyi şömineye yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırıyorum, sonra Miranda'nın ıslak kıyafetlerini çıkarıyorum. Onu ilk defa

Çıplak, ama bu çok az umurumda. Tek istediğim onun uyanması. Alabildiği kadar sıcağa ihtiyaı olduğunu bildiğimden, kıyafetlerimi de çıkartıyorum ve yeterli olacağını umarak üzerine uzanıyorum.

MIRANDA

Bedenimin farkındalığı geri döndüğünde ilk fark ettiğim şey ne kadar sıcak olduğum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve onları açmak için kendimi zorlamam birkaç dakikamı alıyor. Rikkon üstümde, yanağını göğsüme yaslamış - benim çıplak göğsüme.

Aman Tanrım.

Seks yaptık mı? Bedenim gerilirken zihnim kontrolden çıkıyor.

Rikkon kıpırdanıyor ve sonra yüzünü bana doğru kaldırıyor. Uykulu gözleri uyanıyor ve ardından bir gülümseme beliriyor.

"Uyanmışsın. Tanrı'ya şükür." "Ne oldu?"

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum ve bu hissediliyor. "Hatırladığım son şey hayatım için koştuğumdu."

"Göle düştün. Seni çıkarmayı başardım ama nefes almıyordun ve..." duraklıyor, duygularıyla savaşıyor. "Seni kaybettiğimi sandım."

"Boğuldum mu?"

"Neredeyse. Tekrar nefes almanı sağladım ama hipotermiye girdin. Sadece seni Lynx bölgesindeki bu kulübeye getirecek kadar güçlüydüm ama şömüne seni yeterince hızlı ısıtmıyordu, bu yüzden..." Yanaklarında bir kızarıklık belirir.

Kollarına yaslanıp üzerimden kalkmaya başladı ama onu durdurdum. "Sen benim hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Mir. Sensiz kaybolurdum. Bu düşünceye katlanamam. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Gözlerindeki ciddiyet ve sesindeki gerginlik beni mahvediyor. "Ben de seni seviyorum, Rik. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Yüzünü kendime çekiyorum, dudaklarını hissetmek, dilini tatmak istiyorum ki rüya görmediğimden emin olayım. Rikkon ağzıma karşı inliyor, bana dünyanın geri kalanını unutturan nazik bir şevkle beni yutuyor. Arzu midemde kabarıyor ve bacaklarımın arasında birikiyor. Birbirine bastırılmış çıplak bedenlerimizin, Rikkon'un göbeğine bastıran sert boyunun fazlasıyla farkındayım. Ham ihtiyaç kafama gidiyor ve teslim oluyorum

kontrol altına alır. İkimiz de çok derinden arzuladığımız şeyi taklit ederken bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket etmeye başlıyor.

Rikkon'un elleri vücudumun hatlarını çiziyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Sırtımı kamburlaştırıp bacaklarımı açarak onu bacaklarımın arasına yerleştiriyorum. Sikini bacaklarımın arasına sokup klitorisime bastırıyor. Bir zevk zil sesi ayak parmaklarıma kadar ulaşıyor. Sürtünmeyi artırmaya ve aşağıdaki tatlı acıyı hafifletmeye çalışarak kalçalarımı döndürüyorum. Vücutlarımız arasında hızla bir cehennem yaratıyoruz.

"Aman Tanrım, Mir. Tadın çok güzel. Çok iyi *hissediyorsun*," diye fısıldıyor dudaklarıma, dilini tekrar ağızıma sokmadan önce.

Bir an için o öpücüğün içinde kayboldum ama söylemem gereken bir şey var. İsteksizce ondan ayrılıyorum.

"Artık beklemek istemiyorum. Seninle birlikte *olmak* istiyorum." Ateşli bakışları daralıyor. "Emin misin?"

"Evet, değil mi?"

"Bunu hayatımdaki her şeyden çok istiyorum ama sen bu eski kulübeden daha fazlasını hak ediyorsun."

"Nerede olduğumuzun bir önemi yok, Rik. Birlikte olduğumuz sürece mutluyum. Bir dakika, bir saniye daha beklemek istemiyorum."

Çünkü buna sahip olmayabiliriz.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor, beni damgalıyor, bir yandan da kalçalarını benimkilere sürüyor. Arzuyla kayganlaşıyorum ve bu hareket onun sikinin ucunu girişime getiriyor. İstemsizce onun altında geriliyorum.

"Yavaş gideceğim, Mir. İstedığımız zaman durabiliriz."

"Eğer durursan, seni öldürürüm. Tabii çok acı çekmiyorsan."

Ne zaman onunla birlikte olsa ona işkence eden o lanet bağı hatırlıyorum.

Ben.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Bağın çekiciliğini hissetmediğimden beri seni gölden kurtardı. Sanki artık orada değil. Sanırım kırıldı."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?" "Evet."

Bunun doğru olduğunu ummaya cesaret edemiyorum. Kraliçe Maewe bağı koparmanın tek yolunun prensesi öldürmem olduğunu söyledi. Belki de bağ sadece uykudadır. Şu anda bir önemi yok. Rikkon'a bir erteleme veriyor ve biz de bundan faydalanıyoruz.

Dizlerimi kaldırıyorum, kendimi ona daha da açıyorum. Rikkon sadece bir santim hareket ediyor ve ben onun isteksizliğini hissedebiliyorum.

"Sorun yok, Rik. Kırılmayacağım."

"Çok sıkısın, Mir." Alnını benimkine yaslıyor. "Umarım öyledir, sen ilk kaşıfsın."

Rikkon arkasına yaslandı ve şaşkınlıkla bana baktı. *Kahretsin*. Bunu ağzımdan kaçırdığıma inanamıyorum.

Parmaklarımı boynunun arkasına geçirerek, "Söylediklerimi dikkate alma," diyorum.

Onu kendime çekiyorum, utancımı gizlemek için sert ve derin öpüyorum. Ağzıyla beni takip ediyor ama vücudunun geri kalanıyla değil. Sanki beni incitmekten korkuyor gibiydi. *Tanrı aşkına*. Bacaklarımı kaldırıp ayak bileklerimden kışının arkasına geçiriyorum ve onu öne doğru itiyorum. Neredeyse sonuna kadar giriyor. Bir sızı hissediyorum ama zevk acının önüne geçiyor. Rikkon inatla tekrar durdu.

"Rik, lütfen," diye yalvarıyorum dudaklarına karşı. "İyi misin?"

"Evet."

"İrkildiğini hissettim." Gözlerimin içine bakmak için arkasına yaslandı.

"Ben iyiyim. Ama sen yapmazsan yapmayacağım-" Sonuna kadar sokuyor, içimi öyle bir dolduruyor ki aklım başımdan gidiyor. "Evet!"

Tekrar eğiliyor, ancak bu sefer sıcak dili dudaklarım yerine boynumu buluyor. Aletini neredeyse tamamen geri çekerken kulağıma doğru bir yol yalıyor. Tekrar içeri girdiğinde kulak mememi usulca ısıyor ve benden başka bir coşku iniltisi daha çıkarıyor. Kıpırdamadan duramıyorum; onun hamlelerine karşılık vermem gerekiyor. Tırnaklarım açıkta kalan sırtını buluyor ve onları derisinin üzerinde gezdirip onu tırmaladığımda ağzıma karşı tıslıyor.

Ani bir aciliyet bizi ele geçiriyor. Rikkon hızını artırıyor, içimde giderek büyüyor. Duvarlarımı onun sikinin etrafında sıkıyorum, aşağıda hızla yükselen hissi seviyorum. Büyük finali istemekle yolculuğu uzatmak arasında kalıyorum.

"Mir, kahretsin," diye nefes alıyor ve sıcak havayı ağzıma doğru üflüyor.

Daha fazla zamanım olduğunu, daha uzun süre dayanabileceğimi düşünmüştüm ama doruk noktası geldiğinde beni mahvediyor. Beni yere serdi. Haykırıyorum, tırnaklarımı sırtına o kadar sert geçiriyorum ki kan aktığını biliyorum. Rikkon son bir sert itiş daha yapıyor ve sonra o da benim gibi çözülüyor. Kendi zevk dalgasını sürerken vücudu sarsılıyor. Yine de yavaşlamıyor.

Sanki o da bunun bitmesini istemiyormuş gibi içeri ve dışarı pompalamaya devam ediyor. Ancak vücudundaki titreme azalınca yavaşlıyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor boynumun kıvrımına doğru, üstüm e doğru sarkıyor ama beni ezmeme ye dikkat ediyor.

Buna cevap bile veremiyorum çünkü düşüncelerim galakside sürükleniyor. Tek yapabildiğim nefesimi tutmaya çalışmak.

"Mir?" diye soruyor, yana doğru yuvarlanarak. "İyi misin?"

"Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Seni çok fazla incitmedim ya?" Kaşlarını çatıyor.

Onu bu kadar endişeli görmek beni duygulandırıyor. Kalbim kabarıyor, ona olan sevgimle dolup taşıyor.

"Hiç de değil. İnanılmazdın."

Endişesi, gördüğüm en ısıltılı gülümsemeye dönüşüyor. Bulaşıcı ve kemiklerimi eritiyor. Ona doğru uzandım ve sikini hâlâ sert buldum. Parmaklarımı uzunluğunun etrafında kıvrıyorum ve biraz çekiştiriyorum. Gözleri kapandı, ihtiyaçla parlıyordu.

"Bu Nightingale dayanıklılığı mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, bu senin için açlık." Omzumu hafifçe ısırtıyor ve ben de karşılık olarak şaftını pompalıyorum, elimde nasıl büyüdüğünü seviyorum.

"Eğer sen de istersen ikinci tura hazırım," diyorum.

"Tanrım, evet."

"Ama bu sefer sana binmek istiyorum."

Dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrılıyor. "Nasıl isterseniz."

Amım beklentiyle sıkılıyor, ama kapının çalınması aklımdaki tüm eğlenceli zaman fikirlerini siliyor.

Miranda kollarımın arasında geriliyor, gözlerini açıyor. İşaret parmağımı dudaklarıma bastırarak sessizlik işareti veriyorum ve sonra kulübenin ötesini dinliyorum. Farkındalığım dışarıya ulaştığı anda

Castiel'in özünü tanımak.

"Rik, senin ve Miranda'nın içeride olduğunu biliyorum. Bu acil bir durum." Miranda oturur ve kollarıyla göğüslerini kapatır.

"Bana bir saniye verin," diyorum.

Kıyafetlerini veriyorum. Hâlâ ıslaklar ama Castiel'in onu çıplak görmesinden iyidir.

"Üzgünüm, henüz kurumadılar."

"Sorun değil. En azından artık soğuktan donmuyorlar."

O giyinirken ben de kendi giysilerimi giyiyorum. Bir dakika sonra kulübenin kapısını açıyorum ve Castiel'i binanın önünde volta atarken buluyorum.

"Acil durum nedir ve burada olduğumu nereden biliyorsun?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Benim bölgeme girdin. Kışın bu kulübenin önüne indiği anda anlamıştım."

Doğru ya. Artık veliaht olduğunu ve dolayısıyla ülkesinin büyüyle daha fazla bağlantılı olduğunu unutmuşum.

"Acil durum nedir?" Miranda kafasını dışarı uzatırken soruyor.

Castiel'in bakışları yumuşar. "Tek parça halinde olmana sevindim, Miranda. Selor'dan aldığım raporlar rahatsız ediciydi."

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Eriel bataklık halkının yerleşim yerini yok etti. Beş mil yarıçapındaki her şeyi dondurdu. Hydra Kraliçesi Dunkara çok öfkeli ve

Aquila'yı Eriel'in yaptıklarından dolayı suçla, çünkü o senin kader arkadaşın. Bunun da ötesinde, Kral Titus Kraliçe Maewe'ye bir ultiatom verdi. Eğer seni ve cadıyı ona teslim etmezse, Aquila'ya karşı savaş ilan edecek."

Orospu çocuğu.

Miranda'ya olan hislerime yenik düşersem, bunun meyvelerini toplayacağımdan emindim. Aquila ve Cygnus arasındaki bir savaş tüm diyar için felaket olur. Krallıklar ittifaklar kuracak ve çatışma yüzyıllar sürecek. Bu arada, büyümüz olmadan ölmekte olan vampirler kimsenin umurunda olmayacak. Ve onlar olmadan gölge canavarlarının tehdidiyle savaşamayız.

"Bu saçmalık," diye söze karışıyor Miranda. "Eriel masumları umursamadan öldürdü. Beni öldürmeye çalıştı. Rikkon kötü adam değil, o psikopat kaltağın yaptıklarından da sorumlu tutulmamalı."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Fark etmez, Mir. Kral Titus peşimizden gelmek için her türlü bahaneyi kullanacaktır. Bin yıldır Aquila'yı fethetmek için can atıyor. Ben de ona mükemmel bir bahane verdim."

"Henüz hiçbir şey kaybedilmedi, Rikkon. Hâlâ savaşın çıkmasını engelleyebilirsin," diye araya girer Castiel. "Cygnus'un prensesiyle evlen."

"Hayır," diye ağzından kaçırır Miranda. "O yapamaz."

Castiel'in sözlerini düşünürken hareket etmiyorum. Yanılmıyor. Eriel'le evlenirsem savaş olmayacak. Mümkün olan tek sonucun bu olduğunu hep biliyordum ama bencillik edip Miranda ve benim için farklı bir gelecek yaratabileceğimi ummaya cüret ettim. Ama binlerce insan acı çekerken biz asla mutlu olamayacağız.

Ona döndüğümde kalbim paramparça oluyor. Gözlerimdeki acıyı okuyor ve yüzü düşüyor. Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor.

"Rik, bunu düşünüyor olamazsın," diyor küçük bir sesle. "Başka bir yolu olmalı."

Görüşüm bulanıklaştı ve boğazımdaki yumru neredeyse kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kalınlaştı. "Bir fedakârlık yapılmalı Mir ve bu benden gelmeli."

"Eğer onunla evlenirsen ölersün," diye hıçkırır.

"Hayır, evlenmeyeceğim. Ama onunla evlenmezsem, binlercesi kesin evlenir. Sen öleceksin. Bunun olmasına izin veremem."

"Annen onu gördü!" diye bağıyor. "Bana bir imgelem gördüğünü söyledi. Eğer Eriel'le evlenirsen, öleceksin. Lütfen bunu yapma."

Onu kollarıma çekiyorum, vücudunu son bir kez daha bedenime bastırılmış hissetmek istiyorum. Başının tepesini öpüyorum ve ona karşı mırıldanıyorum, "Üzgünüm, Mir. Bu ben olmalıyım."

"Hayır, değil."

Castiel'e bakıyorum. "Eriel nerede şimdi?"

Miranda kollarımda kaskatı kesiliyor.

"Artık onu hissedemiyor musun?" diye

soruyor. "Hayır, bir şekilde bağ koptu."

"Son aldığım rapora göre Aquila'ya geri dönüyor ve babasının kuvvetleriyle birlikte ilerliyordu."

Miranda kıpırdamadı ya da tek kelime etmedi, ben de gözlerinin içine bakmak için onu geri çektim. Gözlerinde parıldayan şey beni iliklerime kadar ürpertiyor. Sonra görüntü kafamda netleşiyor. Miranda Aquila'nın bahçesindeki çimlere yayılmış, her yer kan içinde. Gördüklerim karşısında şok geçirirken, dudaklarını dudaklarıma bastırıp kılıcımı çaldığında zamanında tepki veremiyorum.

"Miranda, hayır!"

Bir saniye sonra bir hayalet gibi ortadan kayboldu.

"Ne oluyor be!" Castiel sesini yükseltiyor. "Az önce rüzgârda mı yürüdü?"

Kalbim göğsümün içinde küt küt atarken arkamı dönüyorum. "Evet. Eriel'in peşinden gidiyor. Ve ölecek."

MIRANDA

Ona veda etmedim, onu sevdiğimi söylemedim. Zaman yoktu. Hızlı hareket etmek zorundaydım. Rikkon'un Eriel'e teslim olmaya niyetlendiğini duyduğumda, bunu yapmasına izin veremezdim. Umutsuzluğumla birlikte çözüm de geldi, gün gibi açıktı, ardından bunu başarmak için ihtiyacım olan büyü geldi. O zaman Kraliçe Maewe'nin onunla benim aramda bir bağ yarattığını fark ettim. Fikir bana ait değildi, tıpkı büyü'nün de olmadığı gibi.

Yine de umurumda değil. Sarayın eteklerine, Kutsal Orman'ın hemen kenarına indiğimde, yapmam gerekeni yapmaya hazırım. Yeminimi yerine getirmeye hazırım. Rikkon'un yıldız ateşi kılıcını tutarken parmaklarımın arasında büyü çatırıyor. Yakınlarda bir dal kırılıyor, yine de araştırmak için dönmüyorum. Kimin yaklaştığını biliyorum.

"Merhaba Selor. Saraya sağ salim döndüğünü gördüğüme sevindim."

Savaşçı yanımda durdu ama bakışlarını ileriye kilitledi.

"Prensin peşinden gittim ama o lanet ormanda izini kaybettim. Ama sen onu buldun." Bana yandan bir bakış attı. "Ve sen de bağı kopardın."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Bağı *ben* mi bozdum?"

"Ölüme yakın deneyiminiz öyle oldu. Bana detayları sorma. Kraliçe Maewe bana sadece en azını anlattı."

Dikkatimi tekrar ormana veriyorum. "Yine de yeterli değil. Rikkon hâlâ bir savaştan kaçınmak için prensesle evlenmek zorunda hissediyor. Buna bir son vermeliyim; *onun* sonunu getirmeliyim."

"Bu savaşın gelmesini engellemeyecek," diye ciddiyetle cevap veriyor.

Suçluluk duygusu göğsümü ağırlaştırıyor. Bir hayatı kurtarmak için binlerce hayatı mahkum etmeye hazırım. Rikkon bunun için beni asla affetmeyebilir ve sonunda onu yine de kaybedeceğim. Ama yapılacak ahlaki şey bu olsa bile bir kenara çekilip ölmesine izin veremem. Kaderime boyun eğdim. O yaşayabilsin diye hikayedeki kötü adam ben olacağım.

"Bunun farkındayım," diye cevap veriyorum.

Selor'un beni değerlendiren bir bakış attığını hissediyorum. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim, küçük cadı. İnkâr etmeyeceğim, sana zarar vermeyeceğime dair yeminim olmasaydı, burada duruyor olmazdın."

"Biliyorum."

"Ama seni öldüremediğime sevindim. Beni gururlandırırıyorsun."

Ona tuhaf bir bakış attım. "Rikkon'u kurtarmak için binlerce kişinin ölmesine izin vermemden gurur mu duyuyorsun?"

Homurdanıyor. "Aynen öyle. Yardım etmek için buradayım." "Nasıl?"

"Prenses bir orduyla seyahat ediyor. Ona ulaşmak imkansız olacaktır. Ama Rikkon'un onu çağırdığına inanırsa şövalyelerinin güvenliğinden kaçacaktır."

Selor'a tekrar bakıyorum ve onu gerçek bir psikopat gibi sırtırken buluyorum. "Peki bunu nasıl başaracaksın?"

"Bağın büyüsünü yeniden yaratacağım ve onu sana çekeceğim."

"Bağın koptuğunu hissetmiş olmalı."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu konuda çok fanatik. Aralarındaki bağın kopmaz olduğuna inanıyor."

"Yüzyıllardır ortalıkta olmayan birine göre Eriel hakkında çok şey biliyor gibisin."

"Benim görevim ince-" Konuşmayı aniden kesiyor ve yüzünü ileriye dönüyor, omurgası geriliyor. "Yaklaşıyorlar."

Kulaklarımı zorluyorum ama hiçbir şey duymuyorum. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Hazırlan ve saklan." Beni yana doğru itti, neredeyse düşmeme neden oluyordu.

Lanet olası pislik. Homurdanarak bulduğum ilk ağacı seçiyorum. Ağaç gövdeleri bir filin arkasına saklanabileceği kadar geniş olduğu için herhangi biri işimi görür. Kalbim kesik kesik atıyor, hoşuma gitmeyecek kadar yüksek. Nightingale'in gelişmiş duyuları sayesinde yakında fark edileceğim. Varlığımı bir şekilde gizlemeliyim.

Yeleğimin cebindeki sihirli bir kıvılcım dikkatimi çekiyor. Artık içinde bir şey var. İçinden Tom Mularkey'nin not defterini çıkardığımda şaşırmadım bile. Onu çantama koymuştum ama Hydra ormanında Rikkon'un peşine düştüğümde kaybettiğimi sanmıştım. Sihrinin nasıl çalıştığını merak etmenin bir anlamı yok. Tek bildiğim, Selor'un nesnenin yakınında olmasına ya da ona dokunmasına gerek kalmadan zihniyle onu hareket ettirebildiği.

Bana içeriğinin değiştiğini söyledi. Belki de burada beni tespit edilmekten koruyacak bir büyü vardır. Şimdi ormanda toynak ve pençe sesleri duyuyorum, bu da askerlerin ve Eriel'in yaklaştığı anlamına geliyor. Kılıcımı kınına sokmak istemediğim için tek elimle sayfaları çevirmeye çalışıyorum. Ama kontrolsüzce titriyorum ve bu hiç yardımcı olmuyor.

Duh, Miranda. Büyünü kullan. Bu en basit büyü.

Defteri açık avucumun üzerinde tutarak, sayfaları metni hızlıca tarayabileceğim kadar yavaş çeviriyorum. Literatür hala ilk seferkiyle aynı ve Selor'un yalan söylediğinden şüphelenmeye başlıyorum, sonunda tam olarak yapmaya çalıştığım şeyi tasvir eden bir hikaye bulana kadar.

*Bir zamanlar güzel bir kız varmış
Güzelliği harikulade bir şeydi ama
ona mutluluk getirmedi, sadece
kıskançlık ve saplantı getirdi.
Dünyadan kaybolmak istedi ve Karanlık
Ay Tanrıçası'na yalvardı.
İstediği zaman görünmez olma gücü için
Sadece tanrıça onun dileğini yerine
getiremedi
Bunun yerine ona göz önünde saklanma gücü verdi Şu
üç kelimeyi oku, dedi
Praetexo, abrogatio, praetereo
Ve beni düşün
Yanından geçtiğin hiç kimse seni
hissetmeyecek. Sanki orada
değilmişsin gibi olacak.*

Tek yapmam gereken bu kelimeleri bir mantra gibi tekrarlamak ve Karanlık Ay tanrıçasını düşünmek. Neye benzemesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ordunun sesi artık çok daha yüksek ve şüphesiz Selor Eriel için tuzağını çoktan kurdu. Hızlı hareket etmeliyim. Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve kafamda canlandırdığım Karanlık Ay tanrıçasının görüntüsü Castiel'in dişi versiyonuna benziyor. Umarım işe yarar.

Hiçbir değişiklik hissetmiyorum, büyüün etkisini gösterip göstermediğini anlamamı sağlayacak bir karıncalanma yok tenimde. *Lanet olsun.* Sanırım etki ettiğine güvenmek zorundayım. Ordu şimdi bizden uzaklaşıyor, bu da Aquila kalesine doğru yürüyüşlerine devam ettikleri anlamına geliyor. Ancak, yaklaşan tek bir bineğin sesini duyuyorum.

Eriel.

Rikkon'un kılıcını iki elimle tutarken tüm kaslarım geriliyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum.

"Rikkon?" Eriel'in sesi ormanda yankılanıyor.

İşte bu kadar. Ya şimdi ya da asla.

Kafamı uzatıyorum ve Eriel'i beyaz kürklü bir yaratığın tepesinde görüyorum. O kış çorak arazisinde beni kovalayan canavara benziyor.

Kahretsin, nasıl

Daha yüksekte olma avantajına sahipken kafasını kesmem mi gerekiyor?

Basit, Miranda. Uuyorsun amına koyayım.

Güçlendirici bir nefesle saklandığım yerden uzaklaşıyorum. Yerde kuru dallar var ama kırılıp prensesi varlığımdan haberdar etmiyorlar ya da hayvanı yaklaştığımı fark etmiyor. Koşmaya başlamadan önce bacaklarım bir an geriliyor. Bana doğru dönmeye başlıyor ve beni niyetimden önce sıçramaya zorluyor. Uçma büyüsünün sözleri aklıma geliyor ve işe yaraması için yüksek sesle söylememe bile gerek kalmıyor. Görünüşe göre büyüm Kraliçe Maewe tarafından süper güçlendirilmiş. Kılıcımı başımın üzerine kaldırıyorum ve bir savaş çığlığı atıyorum. Eriel o anda beni görüyor ama gözlerini açmaktan başka bir tepki verecek zamanı yok.

Ama darbem olması gereken yere inmiyor. Güçlü bir fırtına beni rotamdan saptırıyor ve yere düşürüyor. Nefesim kesiliyor ve kılıç üzerindeki hakimiyetimi kaybediyorum. Görüşüm bir an için bulanıklaştı. Nihayet netleştğinde, Rikkon'un yüzü benimkinin üzerinde beliriyor. İçimdeki fke kabarıyor ve onu itmem için bana yeterli gücü veriyor.

"Bu da ne, Rikkon!" Bağırıyorum.

"Onu ldrmene izin veremezdim, Mir. Benim için ruhunu yok etmene izin veremezdim."

Tartışmak, hayal kırıklığıyla göğsüne vurmak istiyorum. Onu serbest bırakmaya çok yaklaşmıştım. Ama etrafımızdaki hava soğuk bir büyüyle çatırdıyor ve kollarımdaki küçük tüyleri kaldırıyor.

"Bu beni ikinci kez öldürmeye alışışın, cadı," diye öfkelendi Eriel. "Artık seni hiçbir şey kurtaramayacak."

Rikkon tekrar önüme geçti. "Hayır. Kes şunu, Eriel. Buna hiç gerek yok."

Bir yılandan daha hızlı, yolumuza buz parçaları gönderiyor. Rikkon ayakları buz bloklarıyla kaplandığında çığlık atıyor. Eriel'in güçlerini toplarken uzun saçları başının etrafında uçuşuyor ve öfke dolu gözleri elektrik mavisine dönüyor.

"Sen benim eşimdin ama o fahişe için tüm Ellnesari'deki en kutsal büyüye sırtını dönmeyi seçtin. Bağımızı kopardın. Onun sonunu getirmeyeceğim, ikinizin de sonunu getireceğim ve sonra Aquila'daki her şeyi donduracağım."

Ellerinin arasında devasa bir top toplanıyor. Az önce bir fırtına sistemi yarattı. Sonsuza dek buzdan heykellere dnşmemize saniyeler kaldı. Odaklanıyorum

Rikkon'u da yanımda götürmeye çalışıyorum ama büyü işe yaramıyor. Görünüşe göre Eriel ona her ne yaptıysa benim de büyüme erişmemi engelliyor.

Selor. Hangi cehennemde o?

Eriel'in bineği acı çekiyormuş gibi kükreyerek arka ayakları üzerinde doğrulur. Bu ani değişimi beklemeyen Eriel düşüp gözden kayboluyor ve ardından Selor elinde kanlı kılıcıyla orada beliriyor. Bize doğru koşuyor ve parlayan kılıcını Rikkon'un buz zincirlerine bastırıyor.

"Devam et. Miran'ı al-"

Cümlesini asla bitiremez çünkü ağzı kelimeleri oluştururken bile bir buz heykeline dönüşür.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Sesim ani boşluk ve fiziksel form eksikliği tarafından yutuldu. Bedenimi yeniden hissetmeye başladığımda ormanın dışındayız ama nerede olduğumu anlayamayacak kadar şaşkınım. Rikkon'un kolları hala bedenime sarılmış durumda ve görüşümü engelliyor.

Beni de peşinden sürükleyerek ayağa fırlıyor. "Hadi, Mir. Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Arkamızda koyu mavi bir geçit belirdiğinde ve Eriel oradan adım attığında gözlerim dehşetle açılıyor. Elinde başka bir dondurma topu var, saldırmaya hazır. "Dikkat et!" Zıplarken tüm gücümle Rikkon'u üzerimden itiyorum.

Geri.

Saldırısı bir saniye önce durduğumuz yere düşüyor. Etraftaki bağırışlar dikkatimi çekiyor ama kimin yaklaştığını araştırmaya cesaret edemiyorum. En büyük tehdit cehennemden gelen bu amcık.

Artık Rikkon ve ben ayrıldığımızı göre, bize aynı anda saldıramaz. Şimdi hedefini bana odaklaması şaşırtıcı değil.

Sana bahsettiğim yeteneği kullan Miranda, Kraliçe Maewe'nin sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Ellnesari'deki en güçlü kraliçe ama doğrudan müdahil olmamayı tercih ediyor. Hayır, beni kuklası olarak kullanıyor, böylece tek başıma hareket ettiğimi iddia edebilir. Beni akılsız bir asalağa dönüştürmesine izin verdim ve şimdi bunun için hiçbir şey yok.

Eriel başka bir dondurucu bomba yaratamadan önce, elimi ayaklarının altındaki zemine doğrultuyorum ve dev köklerin fişkırmasını ve sürtüğü tuzağa düşürmesini emrediyorum, tıpkı Rikkon ve benim buraya geldiğimizde tuzağa düşürüldüğümüz gibi. Benim

emir dikkate alınır; toprak köklerin yükselmesine izin vermek için açılır. Ama Eriel tuzağa düşmeden önce onları dondurur.

Rikkon önüme atlayarak Eriel ve benim aramda bir tampon oluşturdu. "Yeter, Eriel. İntikamını almak istiyorsan, öldür beni."

Ugh. Her fırsatta kendini feda etmek istemesi de neyin nesi?

Sinirlenerek Kraliçe Maewe'nin rüzgâr büyüsünü kullanıp Rikkon'u Eriel'in menzilinden çıkarıyorum ve sürtüğe doğru uçarak beni dondurup öldürmeden önce iğrenç suratına yumruğumla vuruyorum. Yere sertçe düşüyoruz, birbirimize dolanmışız ve hâkimiyet için savaşıyoruz. Kollarımı dondurmaya çalışıyor ama bir şekilde büyüsü kaldıraç etkisi yapmıyor. Ya yumruğum onu sersemletti ya da başka bir şey var.

Ama tüm öfkeme rağmen beni yere yatırmayı ve buz gibi parmaklarını boynuma dolamayı başarıyor.

"Öyle ya da böyle öleceksin, cadı."

Ellerini üzerimden çekmeye çalışıyorum ama çok güçlü. Ödünç aldığım büyüyle bile onu kımıldatamıyorum. Görüş alanımda siyah noktalar belirliyor. Rikkon'un adımı haykırdığını duyuyorum ama sesi çok uzaklardan geliyor. Bir gölge Eriel'e çarpıp onu üzerimden ittiğinde bayılmak üzereyim. Boynumdaki daralma olmadan hava almaya çalışıyorum ama bende bir sorun var. Nefes almaya çalışırken dudaklarımdan hırıltılı bir ses çıkıyor. Titreyen bir elle boynuma dokunuyorum, sıcak ve ıslak buluyorum. Kan. Kendi kanımda boğuluyorum.

E Her şey o kadar hızlı geliyor ki, etrafımda olup bitenleri takip etmekte zorlanıyorum. Miranda bir kez daha Aquila kraliyet soyunun güçlerinden yararlandı ve bunu bana karşı kullandı. Her nasılsa, annem

kendi hain çıkarları için ona bu yeteneği vermiştir. Ancak Eriel daha güçlüdür ve Miranda kısa sürede üstünlüğü kaybeder.

Cygnus askerleri savaşa girmeye hazır bir şekilde ormanı yarararak içeri girdiğinde rüzgârda yürümeye ve Eriel'i Miranda'dan koparmaya hazırlanıyorum. Arkamda, annemin askerleri cisimleşiyor ve kaleyi savunmaya hazırlanıyor. İki cephenin ortasında, iki müthiş orduya ait güç dalgasının arasında sıkışıp kaldım.

Bunun olmasını engellemek için akla gelebilecek her şeyi yaptım ve hepsi boşa gitti. Ama hala hayatımın aşkını kurtarabilirim.

Dehşet duygusu gökyüzünden bir bomba gibi düşerken bir ürperti ensemini yalıyor. Bizi neyin beklediğini anladığımda kanım donuyor.

"Gölge Canavarları!" Bağırıyorum.

Tam zamanında döndüğümde Eriel'in geriye doğru uçtuğunu ve ardından görünmez bir düşman tarafından parçalara ayrıldığını görüyorum. Çılgınlıkları kısa süre sonra panikleyen ya da gölge canavarlarıyla savaşmaya çalışan askerlerin sesiyle boğuluyor. Tepki vermek için zaman yok, hayatını kurtarmaya çalışmak için şans yok. Gölge canavar vücudunu tanınmaz bir hale getirmiştir. Bu dünyadaki hiçbir şifacı onu tekrar bir araya getiremez.

Rüzgârda Miranda'nın olduğu yere doğru yürüyorum ve imgelemimde gördüğüm şeyle yüz yüze geldiğimde donup kalıyorum. Boynunda kocaman bir kesik vardı ve her yer kan içindeydi. Ürpererek dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Yüzüme doğru uzanırken gözleri geniş ve korku dolu.

"Hayır, aşkım. Benim yüzümden ölemezsin." Elimi boğazına bastırıp akan kanı durdurmaya çalışıyorum ama tek sorun bu değil. Nefes alamıyorum.

"Miranda!" diye bağıyor yakınlarda bir kadın.

Yüzümü kaldırdığımda Aurora'nın tarlada koştuğunu ve ardından Saxon'un geldiğini görüyorum. Bir an sonra Vivienne ve Lucca, ardından Ronan, Manu, Karl, Cheryl ve son olarak da Solomon beliriyor. Vampirler ve kurt değiştirenler gölge canavarlarını görüyor ve hemen savaşa giriyorlar. Ellnesari'ye geçmeyi nasıl başardıklarını merak edemeyecek kadar çaresizlik içinde kaybolmuş durumdayım.

Aurora dizlerinin üzerine çökerek bize ilk ulaşan oluyor. "Ne oldu?" diye soruyor gözyaşları arasında.

"Onu bir gölge canavarı aldı. Bunun olmasını engelleyemedim," diye cevap veriyorum umutsuzluğumun içinden.

Bize yeni ulaşan Vivienne, "Güçlerini geri aldın Rik," diye sesleniyor. "Onu iyileştirebilirsin."

Doğal olarak, artık boş bir kabuk olmadığımı hissedebiliyor. Miranda'nın gözleri kapanmaya başlayınca onu sarsıyorum. "Hayır, henüz gitme. Lütfen." "Eğer onu iyileştirebileceksen, şimdi yap!" Aurora yüzüme doğru bağıyor.

Yarayı kapatıp kanın akmasını engellemeye çalışırken ellerim titriyor ama ne kadar zorlasam da büyü işe yaramıyor. Onu yine hayal kırıklığına uğrattıyorum.

"O gitti, oğlum. Boş ver gitsin," diyor annem o soğuk ses tonuyla.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu orada sakın bir şekilde buluyorum, sanki hayatımın aşkı kollarımda ölmüyormuş gibi.

"Henüz ölmedi. Kalp atışlarını hissedebiliyorum."

Parmaklarını birbirine bağlıyor. "Artık sadece birkaç dakika meselesi."

Aurora ayağa fırlar ve öfkeden titreyerek, "Madem onu kurtarabiliyorsun, neden orada dikiliyorsun?" diye bağırır.

"Çünkü annem kimseyi umursamayan iğrenç bir sürtük," diye tersliyor Vivienne.

Bana cevap vermek için Vivienne'i görmezden geliyor. "Miranda amacına hizmet etti. Seni Prenses Eriel'le olan bağından kurtardı ve dolaylı olarak onu öldürdü. O asla senin eşin olmamalıydı, Rikkon."

"Onun ne olması gerektiği umurumda değil. Ben onu seviyorum! Sana yalvarıyorum. Kurtar onu."

"Tanrı aşkına Maewe. Bu kadar küçük oyun yeter," diye cevap veriyor babam, hâlâ gölge canavarları tarafından rahatsız edilmeden yürürken.

Cygnus askerlerinin canı cehenneme.

Aslına bakarsanız, sadece Cygnus askerlerinin başı dertte gibi görünüyor.

"Bu bir oyun değil, Ruel. Oğlumu, onun için yeterince iyi olmayan birine tekrar kaptırmayacağım."

"Benim için yeterince iyi değil mi?" Sesim hırıltıya dönüşüyor. "Belki de onun için yeterince iyi olmadığımı düşünmeyi bıraktın mı?"

Bağırmaktan boğazım çiğ kaldı. İğrenç annemin kaprislerinin merhametine kaldığım kadar kendimi hiç bu kadar başarısız hissetmemiştim. Ve sonra en kötü darbe geliyor. Gözlerindeki çirkin gerçeği görüyorum ve bununla birlikte, buraya geldiğimizden beri ağzından çıkan her kelimenin yalan olduğuna dair sarsılmaz, mutlak bir kesinlik geliyor. Ölümümle ilgili bir imgelemi yoktu. Beni neredeyse bin yıllık bir işkenceye mahkûm etmesinin, Eriel'le olan bağımı koparmak istemesinin tek nedeni Aquila'yı evlilik yoluyla Cygnus'a bağlamamaktı.

"Çok kötü oldu." Babam yanıma çömeliyor ve Miranda'nın boynunun yan tarafına dokunuyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Ruel?" Annem öfkeli bir şekilde sorar.

Miranda'nın boynundaki kesik tekrar birleşiyor ve çoktan ölüm rengini almış olan yüzü yeniden gül rengine bürünüyor. Yüksek sesli bir nefesle gözlerini açar.

"Rik? Ne oldu?" diye mırıldanıyor.

Babamı iterek onu göğsüme doğru çekiyorum ve alnından öpüyorum. "Artık bir önemi yok Mir. Benim yanıma döndün. Benimle döndün."

"İsteklerime karşı geldiğine inanamıyorum!" diye bağırıyor annem.

Babam ayağa kalkıyor ve sırtarak ona bakıyor. "Oh, bundan daha fazlasını yaptım, canım. Onu ölümsüz yaptım."

Miranda'ya tekrar bakıyorum ve sonra aurasındaki farkı fark ediyorum. O artık insan değil, bir Bülbül. Bunca yıldır babamın böyle bir gücü olduğunu bilmiyordum.

Annemin yüzü kıpkırmızı oldu, bu pek sık olan bir şey değil. Miranda'yı kollarımda taşıyarak ayağa fırlıyorum ve uzaklaşıyorum. Patlamak üzere ve ona yakın olmak istemiyorum.

"Bu ne cüret? Ben kraliçeyim ve sen benim isteklerime karşı geldin. Seni vatana ihanetten öldürtmeliyim."

"Peki bunu senin için kim halledecek? Selor mu? O ölmedi mi?"

Annemin küçük bir irkilmesini yakalıyorum ama öfkeli maskesini tekrar yerine takıyor. *O psikopat erkeği önemsiyordu. Kim bilebilirdi ki?*

"Hiçbir şey yapmayacaksın, çünkü yapamazsın," diye devam ediyor babam sakince. "Sarayınızda siyasi gücüm olmayabilir ama Kral Titus elini gösterdiğine göre müttefiklere her zamankinden daha çok ihtiyacınız var. Beni öldürürsen Vega krallığının desteğini kaybedersin."

"Kız kardeşin de sana en az benim kadar değer veriyor."

"Benden pek hoşlanmıyor olabilir ama senden daha çok nefret ediyor. Ayrıca, teknik olarak senin isteklerine karşı gelmedim. Bana hiçbir zaman cadı kızı iyileştirmememi ya da onu ölümsüz yapmamamı söylemedin. Tıpkı bana Vryenn'in güçlerini geri getirmememi söylemediğin gibi." Kolunu uzatarak Vivienne'i işaret ediyor.

İşaret parmağından ışıltılı bir büyü fırlıyor ve kız kardeşimin göğsünün tam ortasına isabet ediyor. Büyü merkezine geri dönerken sırtı öne doğru eğiliyor. Tüm vücudu içeriden parlamaya başladığında yüksek sesle nefes alıyor. Saç telleri çılgınca bükülürken bir rüzgâr onu sarıyor ve bir anlığına yerden kaldırıyor. Bir erkeğin ona seslendiğini duyuyorum, şüphesiz Lucca bu manzara karşısında çıldırmış olmalı.

"Seni aşağılık erkek!" diye bağılıyor annem, tüm gücünü bedeninde toplayarak.

Başının üzerinde enerjiyle çatırdayan karanlık bir fırtına bulutu oluşuyor. Çılgına dönmüştür ve eylemlerinin Ellnesari'de daha fazla çatışma yaratması umurunda değildir. Kraliçe Merissa, babamın kız kardeşi, kardeş kadar yakın olmasalar bile onun intikamını almakta tereddüt etmeyecektir.

Yine de babam annemin ortaya çıkarmak üzere olduğu şey konusunda endişeli görünmüyor. Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor ve kendini beğenmiş bir ifadeyle onu izliyor. Önsezi hissi geri dönüyor ve omurgamın gerilmesine neden oluyor. Gölge yaratıklar yaklaşıyor.

"Arkanda, Rik," diye uyarıyor Miranda beni.

Rüzgârda yürümeye ve onu güvenli bir yere götürmeye hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum. Kız kardeşimin yanına geri dönmenin yolunu bulan Lucca kılıcını hazır tutuyor.

"Merak etme evlat. Sana zarar vermeyecekler. Kraliçe konusunda o kadar emin değilim," diyor babam.

Annemin gözleri kaşlarını çatmadan önce biraz daha açılıyor. "Bunun arkasında sen varsın!" diye tışıyor.

Göz ucuyla Castiel'in bize yaklaştığını görüyorum, suratı asık ve suçlu görünüyor. Hayal kırıklığı **ü z e r i m e** çöktü. Bunların arkasında o vardı.

Tam da şüphelendiğim gibi mutasyona uğramış gölge canavarları. Babamın yanında durduğunda, yere bakmadan önce sadece kısa bir an için bakışlarımı karşıladı.

Orospu çocuğu. Batakılık insanları üzerinde deney yaptı. Ve sonra Eriel onları yok etti. Bunun için onu asla affetmeyeceğim.

"Öyle miydin?" Babam kaşlarını kaldırarak annemin suçlamasına cevap veriyor.

Doğru. Böyle iğrenç bir şeyi asla itiraf etmeyecektir. Gölge canavarları hayata döndürdüğünü öğrenirlerse diğer mahkemelerin desteğini kaybeder.

Telar Nyrk, Selor'un küçük kardeşi, bize doğru adım atıyor. Alnı kırışmış ama bunun dışında saçının bir teli bile yerinde değil. Ne de olsa gölge canavarları sadece Cygnus askerlerine saldırdı.

"Düşman geri çekildi, Majesteleri," diye duyurur.

"Mükemmel," diye yanıtlar babam.

Daha fazla insanın yaklaştığını hissediyorum ve Ronan, Saxon, Manu, Cheryl, Karl ve Solomon grubumuza katıldığında şaşırıyorum. Havadaki gerilim katlanarak artıyor, ama anneme açıkça bakan Manu'nun düşmanlığı daha güçlü.

Kimse tek kelime etmiyor. Hepimiz Aquila'nın hükümdarının fikrini söylemesini bekliyoruz. Yine de ne yapılması gerektiği benim için açık.

"Emirleriniz nedir kraliçem?" Telar, annemin tek yaptığı grubumuza sessizce bakmaya devam etmek olunca soruyor.

"Görev yerinize dönün. Görünüşe göre size ihtiyaç yokmuş."

Gözlerinin hafifçe kısılması bana Telar'ın onun kovulmasından memnun olmadığını söylüyor. O onurlu bir erkek ve Aquila'ya olan sadakati Selor'unkinden çok daha üstün. İntikam istiyor, onu açıkça okuyabiliyorum.

"Babam Kral Titus'un ihanetinin farkında. Büyük konseyi toplantıya çağırdı," diye araya giriyor Castiel.

"Buna gerek yok," diye cevap veriyor annem, şimdiden sıkılmış görünüyor.

Görüyorum ki oyunlarına geri dönmüş. Fırtınaların gücünü düşürmekten bir saniye uzaktayken ne kadar da çabuk değişebiliyor.

Castiel'in boyu uzamış gibi görünüyor. "Bağışlayın, yanlış konuştum Majesteleri. Sizden izin istemiyor. Katılmayı seçseniz de seçmeseniz de büyük konsey toplantısı olacak. Tenebris'in varisi hariç diğer tüm yöneticiler katılacaklarını teyit ettiler."

Burun delikleri alevleniyor, soğuk maskesi bir kez daha bozuluyor. "Büyük konsey toplantısı nerede yapılacak?"

"Burayı önerdim, Majesteleri. Ama eğer katılmak istemiyorsanız, o zaman Lynx'te kolayca ev sahipliği yapabiliriz."

"Hayır. Toplantıyı burada yapacağız. Ne de olsa Titus'un saldırdığı krallık biziz. Toplantı yarın gerçekleşecek. O yılanı yeniden toparlanması için zaman vermek istemiyorum."

Gözleri nefretle dolup taşarak bir an Miranda'ya ve bana bakıyor. Bana çektiirdiği tüm acıların beni Eriel'le evlenmekten kurtarmak için olduğunu iddia edecek ama gerçek şu ki benim mutluluğum onun umurunda bile değil. Sadece Cygnus ile ittifak kurmak istemedi. Bir an için gerçekten iyi niyetli olduğuna inandım. Rüzgârda yürüyüp gözden kaybolmadan önce alaycı bir şekilde homurdanıyor.

Miranda bana, "Rik, artık beni yere bırakabilirsin," diyor.

Hâlâ kanlar içinde ve ben onu bırakmakta tereddüt ediyorum. "Seni taşımanın sakıncası yok, aşkım."

"Aha! Onun eteğini kokladığını biliyordum," diye sesleniyor Saxon.

Aurora elinin tersiyle onun göğsüne vuruyor. "Sax, bunu konuşmuştuk."

"Miranda benim sevdiğim kadın," diye cevap veriyorum. "Buna alışsan iyi olur."

Ukala vampirin ifadesi yumuşuyor. "Bunu bilmek güzel. O zaman seni kutsuyorum."

Aurora ona dönüyor, ağzı bir karış açık. "Tamam, ailemizdeki rolün hakkında gerçekten ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Sevgili karım öldüğüne göre, Ellnesari'ye geri dönmenin bir yolunu nasıl bulduğunuzu öğrenmeyi çok isterim," diye araya giriyor babam.

Solomon bir adım öne çıkar. "Buna cevap verebilirim Majesteleri, ama hepimiz dinlenmeden ve karnımızı doyurmadan olmaz."

Babamın dudakları eğlenen bir sırıtışa dönüştü. "Pekâlâ. Yapılacak."

"Bekle. Şimdi eve dönmeyecek miyiz?" Miranda soruyor.

Solomon ona döner. "Korkarım bunun için ev sahiplerimizin yardımına ihtiyacımız olacak."

Hay sikeyim. Eğer annemin işbirliğine ihtiyacı olduğunu söylüyorsa, bir süre burada sıkışıp kalabilirler.

MIRANDA

TKral sözünü tuttu ve kurtarma ekibimdeki herkese lüks daireler tahsis etti. Anlaşılacağı üzere, vampirler Ellnesari'de kalmaya pek hevesli değillerdi, özellikle de Kraliçe

Maewe'nin çatısı. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Beni gündemini ilerletmek için kullandı ama ölmeme izin verdiği için mutluydu. Kral Ruel'in şaşırtıcı yardımseverliği olmasaydı, çoktan gitmiş olurdum. Beni bir Bülbül'e dönüştürdüğü gerçeğini hâlâ aklım almıyor. Eskisinden farklı hissetmiyorum.

Rikkon onunla kalmam için ısrar etti ve bu da o, Aurora ve Saxon arasında küçük bir tartışmaya neden oldu. Onlara beni Rikkon'dan ayırmak için söyleyebilecekleri hiçbir şey olmadığını söylemek zorunda kaldım. Artık ayrılamayacak kadar çok şey yaşadık.

Şimdi onunla yalnızım ve ne yapacağımı bilemiyorum. Son yirmi dört saatin tüm olayları omuzlarımda ağır bir yük oluşturuyor ve beni oldukça hissiz bırakıyor.

"Mir, iyi misin?" Rikkon önümde durup kollarıma hafifçe dokunuyor.

Onun endişeli bakışlarıyla karşılaşabilmek için çenemi kaldırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse şu anda ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

"Hâlâ şoktasın. Sorun değil. Konuşmak, sarılmak ya da bir süre yalnız oturmak istersen ben buradayım."

"Yalnız kalmak istemiyorum," diye cevap veriyorum hemen, bu fikirden korkarak.

Yüzümü şefkatle kavırıyor, nasırlı başparmağıyla yanağımı ovuyor. Bu okşama omurgamdan aşağı bir zevk dalgası gönderiyor.

"O zaman ben de ayakkabının altındaki sakız gibi senin yanına yapışacağım." Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor ve bu gülümseme, havanın

Küçük bir ateş yakıyor, alevler büyüüp parlayana kadar onu besliyorum. "Sanırım banyo yapmamız gerekiyor," diyorum.

Başını salladı. "Senin için ayarlayacağım." "Onu benimle almanı istiyorum."

Yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşmeden önce gözleri bir parça açılıyor. "Nasıl isterseniz."

Elimi tutuyor ve beni yatak odasına yönlendiriyor. Bakışlarım kocaman yatağına odaklanıyor ve buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlayınca yanaklarım kızarıyor.

"Kesinlikle o eski, tozlu kanepeden daha iyi," diyor sanki düşünce tarzımı tahmin ediyormuş gibi.

Cevap vermiyorum çünkü o eski kulübe ne kadar itici ve rahatsız edici olsa da, o anıyı her zaman hatırlayacağım. Rikkon o gün hayatımı kurtardı ve sonrasında olanlar çok güzeldi.

Onun banyosu benimkinin iki katı büyüklüğünde ve küvet de öyle - daha çok orta büyüklükte bir havuz gibi. Dolu ve kullanıma hazır olmasına şaşırmadım. Sudan buhar çıkıyor, bu da ortamı hoş bir şekilde ısıtıyor. Yalnız olsaydım muhtemelen suyun içinde uyuyakalırdım ama Rikkon'un varlığında böyle bir şey olmayacak. Onunla ve bedenlerimiz arasındaki elektrik kıvılcımlarıyla çok uyumluyum.

"Giysileriniz için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sorar. "Ne? Hayır. Hayır. Bunu neden sordun?"

Şu anda yüzüm yanıyor ve yüzümün kızardığını biliyorum.

"Çünkü bir dakika boyunca hiç konuşmadan banyoya bakıyordun." Kıkırdıyor.

"Öyle miydin? Fark etmemiştim."

"Arkanı dönüp sen içeri girene kadar bekleyeceğim."

Muhtemelen ani gerginliğime iyi gelecektir ama teklifini kabul etmeyeceğim. Bu aptallık olur. Beni daha önce çıplak gördü.

"Gerek yok."

Önce kurumuş kan yüzünden sertleşmiş olan yeleğimin düğmelerini açıyorum. Aynı şey tuniğim için de geçerli, onu da kendimden olabildiğince uzağa fırlatıyorum. O giysiyi bir daha asla görmek istemiyorum. Rikkon'un gözleri açıkta duran göğüslerime kayıyor ve yemin ederim daha da büyüyorlar. Yutkunduğunda, bu duyulabilir. Pantolonumun düğmelerini açmadan hemen önce cesaretimi kaybediyorum çünkü orada duruyor ve bakışlarındaki sıcaklıkla beni izliyor.

"Kıyafetlerinle yıkanmayı mı planlıyorsun?" diye sordum.

Zihnini sersemlikten kurtarmak istercesine birkaç kez göz kırpmıyor. Sonra yüzü kıpkırmızı oluyor. Onu bu kadar kolay telaşlanırken görmek, kendi beceriksizliğim hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Hayır, tabii ki değil," diyor sonunda.

Soyunmaya devam etmek için bana yetişmesini bekliyorum. Ama belki de bunu yapmamalıydım çünkü artık o gömleksiz olduğu için bakakalan ve tek bir kasını bile oynatamayan bendim. Rikkon vampirler kadar güçlü değil ama cidden kaslı. *Geniş göğüs? Tamam. Karın kasları? Tamam. Etkileyici, kaslı kollar? Evet.* Ve o tamamen benim. Şimdi yüksek sesle yutkunma sırası bende.

Sırıtarak bir kasını kaldırıyor. "Pantolonun üzerindeyken banyo yapmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır."

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirirken ellerim titriyor. Bunu elimden geldiğince zarif bir şekilde yapmaya çalışıyorum ama tek bacaklı bir kanguru gibi görünmekten korkarak, nefesimin altında süzülme büyüsünü okuyorum. Hiçbir şey kaçırmayan Rikkon kıkırdıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Pantolonumu ona doğru fırlatıyorum ve göğsüne çarpıyorum.

Bakışlarındaki eğlence bir anda kaybolur. "Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey."

Niyetini seziyorum. Aramızdaki mesafeyi kısaltacak ve ağzını benimkinin üzerine egecek. Bunu arzuluyorum ama kir ve kanla kaplı olduğumun çok farkındayım. Arkamı dönüyorum ve yeterince derin olup olmadığını sormayı unutarak banyo havuzuna dalıyorum. Şansıma derinmiş ve dipte kafatasım yarılmamış.

Hâlâ suyun altındayken, Rikkon'un da suya atladığını duyuyorum. Yüzeye çıktığımda arkamdaydı ve beni göğsüne doğru çekiyordu. Kolları belimi sıkıca sarıyor ve boynumun kıvrımını öptüğünde ereksiyonu kıkırma baskı yapıyor, sıcak suya rağmen tüylerim diken diken oluyor.

"Rik," diye mırıldanıyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Çok pisim." "Umurumda değil," diye fısıldıyor kulağıma.

Kollarının arasında dönmeyi başararak kendimi daha da tehlikeli bir duruma sokuyorum. Aleti şimdi umutsuzca ihtiyaç duyduğum yere daha yakın. Ve onun güzel yüzüne bakarken konsantre olmakta zorlanıyorum.

"Sabun nerede?" Neredeyse nefes nefese kalmış bir halde soruyorum. Dudakları çarpık bir sırıtışa dönüşür. Göz temasını kesmeden kolunu kaldırıyor ve sihrini kullanarak çubuğu eline uçuruyor.

"Güzel numara," diyorum.

"Sen de aynısını yapabilirsin, biliyorsun." "Evet, süzülme büyümü kullanarak."

Başını iki yana sallar. "Mir, sen de benimle aynı büyüye sahipsin. Rüzgârı kontrol edebiliyorsun."

Kaşlarını havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"İçindeki gücü, göğsünde döndüğünü hissetmiyor musun?"

"Bilmiyorum. Aklım hala karışık. Artık bir ölümsüzüm ve bu konuda ne hissettiğimden henüz emin değilim."

Sabunlu elini göğüs dekoltemde gezdiriyor, sonra da boynuma doğru uzatıyor. "Sana nasıl hissettiğimi söyleyebilirim. Ayın üzerindeyim. Sana asla veda etmek zorunda kalmayacağım için evrendeki en mutlu erkek benim. Tabii sonsuza kadar yanında olmamı istiyorsan."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanki içimde bir davulcu varmış gibi hissediyorum.

"Evet." Cevap güçlü bir rüzgarla içimden fışkırıyor. "Yeni gerçekliğim konusunda kafam karışık ama senin hakkında ne hissettiğime dair aklımda hiçbir şüphe yok. Seni tüm kalbimle, tüm ruhumla seviyorum."

"Tanrıya şükür." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni derin ve sert bir şekilde öpüyor.

Dudaklarımı ona açıyorum, tatlı istilasını memnuniyetle karşılarken, kollarımı beline doluyorum. Rikkon yüzümü bırakıp parmaklarını sırtımda gezdiriyor, ta ki kıcımın kıvrımlarına ulaşana kadar. Havuza girmeden önce kök salmış olan arzu tohumu vahşi bir ot gibi büyüyor. Onun için, onun ateşli dokunuşları ve öpücükleri için yanıyorum.

Az bir çabayla bacaklarımı kaldırıp Rikkon'un arkasına geçiriyorum ve kendimi daha fazla sürtünmeye, daha fazla ona açıyorum. Pozisyonunu ayarlarken inliyor ve sikini klitorisimle aynı hizaya getiriyor.

"Rik. Bu harika hissettiriyor."

"Seni daha da iyi hissettirmek istiyorum, aşkım."

Havuzun kenarına doğru süzülüyor, dudaklarını benimkilerle kilitli tutuyor. Ama sonra ağzımı bırakıyor ve ben itiraz edemediğim havalanıp beni kenara bırakıyor.

"Rik, ne yapıyorsun?"

Bacaklarımı aralıyor ve iç bacaklarımın her birine açık birer öpücük konduruyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve meme uçlarım büzüşerek çakıl taşlarına dönüşüyor.

"Artık aramızda bir bağ olmadığına ve hayatlarımız için kaçmak zorunda olmadığımıza göre, senin tadını çıkarmak için zaman ayırmak istiyorum Mir. Bana izin verecek misin?"

Boğazım aniden kurudu, cevap vermekte zorlanıyorum. Dilim damağıma yapışmış gibi hissediyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Rikkon kasık kemiğıme yumuşak bir öpücük kondururken gözlerini benimkilere kilitliyor. Dudaklarının göbeğıme bu kadar yakın olmas ı hissine hazırlıksız olduğum için yüksek sesle nefes alıyorum. Burnuyla klitorisimi dürtmeden önce beni çarpık bir gülümsemeyle ödüllendiriyor ve ardından dilini sinir demetimin üzerinde gezdiriyor. Parmaklarımı havuzun kenarına dolayarak başımı geriye atıyorum ve yüksek sesle inliyorum. Sesim odada yankılanıyor, bu normalde yüzümün kızarmasına neden olurdu ama umursama noktasını çoktan geçtim.

Ağızımdan çıkan sesler onu daha da motive ediyor gibi görünüyor. Kalçalarımıdan tutarak beni kendine daha da yaklaştırıyor ve diliyle acımasız bir saldırı başlatıyor, sanki dünyanın en lezzetli yemeğıymişim gibi yalıyor ve emiyor.

Vücudum güneşte dondurma gibi hızla eriyor ve rüya görmediğımden emin olmak için parmaklarımı Rikkon'un saçlarından geçiriyorum. Klitorisimi hafifçe ısırdığında, parmaklarımı saçının bir tutamına doluyor ve çekiyorum.

Arkasına yaslandı ve bana baktı. "Durmali mıyım, Mir?" Ses tonu alaycı, dudaklarındaki hınzır sırıtışla eşleşiyor.

"Hayır, daha fazlasını istiyorum,
çok daha fazlasını." "Dileğın
benim için emirdir."

Dil işine devam ediyor ama içime iki parmağıını sokarak işkenceyi bir çentik yukarı taşıyor. Basınç artmaya devam ediyor, sadece ilk seferimizden on kat daha yoğun. Neredeyse tüm duyularım gelişmiş gibi. Bu benim artık bir Bülbül olmamla ya da Rikkon'un benimle sevişmekte giderek daha iyi olmasıyla ilgili olabilir. Her iki durumda da oda dönüyor ve kemiksiz bedenim paramparça olmadan önce ancak bu kadarını kaldırabilir.

Dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, inlemelerimin zevk çığılıklarına dönüşmesini engellemek için alt dudağıımı ısıriyorum. Ama nafile. Serbest bırakıldığında, EF5 kategorisindeki bir kasırganın gücüne eşit oluyor. Beni yere seriyor, toza dönüştürüyor. Artık dirseklerim bile üst bedenimin ağırlığını taşıyamıyor. Yere yığılıyorum, fayansın sertliğıini umursamadan.

ısırmaya ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ancak Rikkon bana bu şansı vermiyor. Rüzgar büyüsünü kullanarak beni kollarına alıyor ve bizi yatak odasına, yatağına uçuruyor.

"Sırılsıklam olduk," diyorum ikimiz de yumuşak şiltenin üzerinde zıpladığımızda.

Kısmen üstümde yatıyor, kolu karnımda ve bacağı benimkinin arasında.

"Umurumda değil. Bencilik ettim ve havuzdaki o pozisyonun senin için rahat olmadığını düşünmedim."

"Bunu fark ettiğimi mi sanıyorsun?" Gülüyorum.

"Yine de özür dilerim." Boynumu öpüyor ve beni tekrar yapışkan hale getiriyor. Onu üzerimden itip sırt üstü yatırıyorum. "Şimdi oynama sırası bende." "Oh?" Kaşını kaldırdı.

"Geçen sefer sana binmek istediğimi söylemiştim ve plana sadık kalmayı planlıyorum."

Kulaktan kulağa gülümseyen Rikkon beni yanına çekiyor ve amımı tam ereksiyonunun üzerine getiriyor. "Bağlılığına bayılıyorum."

Elimi kullanarak onu ıslak merkezime yönlendiriyorum. Geçen seferden beri hâlâ ağrım var ama zevk acının önüne geçiyor. Yavaşça kendimi ona bırakıyorum, gözlerinin yuvalarında dönmesi ve ardından gırtlaktan gelen bir inilti hoşuma gidiyor.

"Siktir. Çok iyi hissediyorsun, Mir." "Çok daha iyi olmak üzere."

Kalçalarımı kaldırıyorum, kendimi ondan neredeyse tamamen kurtarıyorum, ancak hızla tekrar indiriyorum. Rikkon parmaklarını tenime geçirirken gözlerini kısarak tıslıyor. Rikkon kontrolü ele geçirip hızımı ayarlamadan önce hareketimi bir kez daha tekrarlıyorum. Kalçalarını ileri doğru savuruyor ve hızla içime giriyor. Dürüst olmak gerekirse kimin sorumlu olduğu umurumda değil. Onun içimdeki hissinde, bana sevgi ve tutkuyla bakışında kayboluyorum. Yeniden yıldız tozundan başka bir şey olmayana kadar kendimi o ana teslim ediyorum.

A Son birkaç gündür yaşadığımız çileden sonra, dinlenmenin kesin bir şey olduğu düşünülebilirdi. Ancak Miranda ve ben, uzun süre birlikte olamamanın acısını silmeye çalışırken uyuyamadık. Biz yaptık

Bütün gece sevişti ve ancak ilk ışık huzmeleri pencereden içeri süzölmeye başladığında yorgunluk nihayet kendini gösterdi.

Şu an saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bedenim uyanık ve daha fazlası için aç. Miranda kollarımın arasında güzelce sıkışmış, başını göğsüme yaslamış. Tembel parmaklarımı omzunda gezdiriyorum ve bir kedi yavrusu gibi mırıldamasını sağlıyorum.

"Sakin bana kalkma vaktinin geldiğini söyleme," diye mırıldanıyor.

"Tek yapmak istediğin içinde kalmaksa bu yataktan çıkmak zorunda değiliz." Başının üstünü öptüm.

"Bu fikre bayıldım ama sadece oda servisi alabilirsek. Sanki uzun zamandır yemek yememiş gibiyim."

Kıkırdıyorum. "Bunu ayarlayabiliriz. Eğer istersen şu anda senin için bir şeyim var-"

Yüzünü bana doğru kaldırıyor ve ters ters bakıyor. "Eğer tüp biftek dersen, kendimi kaybedeceğim."

Gülmemek için dilimi ısırıyorum. "Adil. Söylemeyeceğim. Sosise ne dersin?"

Kızmış gibi yaparak beni itiyor. "Aman Tanrım, Rik. Daha iyi bir kelime dağarcığı edinmelisin. Sen bir ölümsüzsün, Tanrı aşkına." "Dün geceki kirli kelimelerime aldırmağın." Dirseğıme yaslandım ve şakacı bir şekilde kolunu ısırdı.

Yanakları kızarıyor ve alt dudağını ısırdığında hemen üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Başının arkasına uzanıyorum, parmaklarımı saçlarına doluyorum ve "Buraya gel" diyorum.

Eğilip onu düzgün bir şekilde selamlamama izin verirken hiç karşı koymuyor. Sadece masum bir öpücük planlamıştım ama dillerimiz birbirine değdiği anda vücudumdan bir elektrik kıvılcımı geçiyor ve bana konu o olduğunda masum olamayacağımı hatırlatıyor.

Gülüp geri çekiliyor. "Vay canına. Yorulmadın mı?"

"Senin yanındayken asla." Dudaklarını tekrar yakalamaya çalışıyorum ama o geriye yaslanıp burnuma bir fiske vuruyor. "Bu düşünceni unutma. Önce işemem lazım."

Moralim bozuldu, yatağa geri çöktüm. "Tamam. Ama acele et."

Banyo kapısından çıkıp gözden kaybolur kaybolmaz Castiel'in dairemin dışındaki varlığını hissediyorum. Bir anda bu sabahın mutluluğu uçup gitti. İstedğim son şey onun ikiyüzlü yüzüne bakmak ama bir yanımda bunu neden yaptığını bilmek istiyorum.

Yataktan kalkıp pantolonumu giyiyorum. O sırada Miranda odaya dönüyor ve beni yarı giyinik görünce kaşlarını çatıyor.

"Sorun nedir?" "Castiel burada."

Yüzünde anlayış beliriyor. "O zaman giyinsem iyi olacak." Başımı salladım. "Hazır olduğunda bana katıl."

"Onunla yalnız konuşmak istemiyor musun?"

"Hayır. Senden saklayacak bir şeyim yok Mir. Artık benim dünyamın bir parçasısın, bu yüzden tüm detayları, hatta o kadar da harika olmayanları bile bilmelisin."

"Tamam. Birazdan çıkıyorum."

Oturma odasına giderken bir sandalyenin üzerine örtülmüş gömleği alıyorum ve Castiel'i ancak tamamen giyindiğimde içeri alıyorum.

Pencerenin yanındaki yerimden büyü yaparak kapıyı açıyorum. Castiel içeri giriyor, gözlerinde çökmüş bir ifade ve sertleşmiş bir çene var.

"Beni içeri aldığınız için teşekkürler."

"Merakım senin lehine çalıştı. Bu yeni gölge canavarlarının nasıl ortaya çıktığını bilmek istiyorum."

Ayaklarının üzerinde kayıyor, ellerini ceplerine sokuyor. Onu hiç bu kadar ezilmiş görmemiştim.

"İnsan dünyasına açılan kapılar kapatıldıktan kısa bir süre sonra, Lynx ve Aquila'ya Kral Titus'un olası bir ihanetine dair söylentiler ulaştı. Annenin seni sürgün etmesinden memnun değildi, senin ve kızının

dostlar. Onu savaş ilan etmekten alıkoyan tek şey Eriel'in senin yakında ona döneceğine dair umuduydu."

"Bu hikayeyi biliyorum. Bana anlatmıştı. Bunun sizin iğrenç deneyinizle ne ilgisi var?"

Castiel'in gözleri kızgınlıkla parlıyor, ama sonra Miranda'nın gelişini dikkatini çekiyor ve bakışları yumuşuyor. Bu bana hiç iyi gelmedi. Hemen omurgam sertleşiyor. Onu sahiplenici bir tavırla yanıma çekiyorum ve bunun için üzgün bile değilim.

"Gölge yaratıklar ortaya çıkmadan önce de yüzyıllardır gerginlikler yaşanıyordu. Bunu biliyorsunuz. Babam yeni bir savaşın patlak vermesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Baban ona fikriyle geldiğinde, Aquila'ya dönmeme ve projemize devam etmeme izin vermekte tereddüt etmedi."

"Fikir neydi? Masum köylüleri kaçırıp canavara dönüştürmek mi?" Söylendim.

Castiel'in gözleri pişmanlıkla gölgeleniyor. "Projenin kapsamı bu değildi. Gölge canavarlarına görünmezlik gücü veren büyüü izole etmeyi başardım. Batakılık insanların mutasyonu babanın ellerindeydi. Bundan şüphelenmişim ama laboratuvarıda otopsi yaptığımız o güne kadar bunu doğrulayamamışım."

"Mutasyon için bir tedavi var mı?" Miranda soruyor.

"Bilmiyorum. Ama Kral Ruel'in bununla ilgilenmesi pek olası değil. O istediğini aldı. Düşmanlarının üzerine salacağı görünmez bir ordu."

"Gölge canavarlarını kontrol ediyor. Nasıl kontrol ediyor?" Ben soruyorum.

Castiel alaycı bir şekilde güler. "Dediğim gibi, o kısımla hiçbir ilgim yok. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Babam bunu asla kimseye söylemeyecek. Biz.

"Aquila sarayındaki rolünden memnun olmadığını her zaman biliyordum. gizliden gizliye güce göz dikmişti. Şimdi nihayet anneme karşı üstünlüğü ele geçirdiğine göre, bunu elinden geldiğince uzun süre elinde tutacaktır."

Miranda, "Batakılık halkına yapılanların korkunç olduğunu biliyorum ama babanın canavarları Cygnus güçlerinin kaleye saldırmasını engelledi," diyor.

Neyi söylemediğini anladım. Miranda'yı öldüremeden önce canavarları Eriel'i de öldürdü. Belki de bu yüzden babam suçluluk duygusuyla onun hayatını bağışlamaya karar verdi. Bu süreçte Miranda'ya zarar vermeyi hiç düşünmedi. Annemin aksine. Sırf bu anı bile yüzümü kızartıyor.

Yine de her şey anlam kazanmaya başladı. Miranda ve ben kaledeki saldırı sırasında gölge canavarları tarafından kurtarıldık. Aslına bakarsanız, canavarlar Eriel'i öldürmeye niyetlenmişlerdi.

Kahretsin. Bana yardım etmeye çalışıyordu, bu da suçluluğumu ikiye katlıyor. Castiel'le projeyi başlatan bendim.

Castiel, "Benden gerçeği öğrenmeni istedim," diye devam eder. "Büyük konsey toplantısından sonra Lynx'e geri döneceğim."

"Bunun senin için en iyi seçim olduğuna inanıyorum." Bakışlarım sertliğini koruyor. Daha fazla kalmayı planlamıyor olsam bile Aquila'da artık hoş karşılanmadığını bilmesini istiyorum.

"Kendine iyi bak, Rikkon. Ne olursa olsun, bu olaydaki rolüm için özür dilerim." Dikkatini Miranda'ya çevirir. "Sizinle tanışmak güzeldi. Arkadaşıma iyi bak."

Dönüp gitmeden önce bana kısa bir bakış daha atıyor.

"Rik, çok üzgünüm." Miranda sırtımı ovuyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Üzülme, Mir."

"O senin en iyi arkadaşındı. Nasıl hissettiğini biliyorum."

Yanağına hafifçe dokunup ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Sanırım o yeri artık sen aldın."

"Ve Fili. Umarım o iyidir."

"O iyi. Kalenin üzerinde uçtuğunu hissedebiliyorum."

Miranda rahatlamış bir iç çeker. "Güzel. Keşke onu bizimle birlikte Salem'e getirebilseydik. Yani, geri dönmek istiyorsun, değil mi?"

Güzel gözlerinde parlayan korkuyu görüyorum ve bu beni öldürüyor. "Tabii ki geri dönmek istiyorum. Neden dönmeyeceğimi düşündün ki?"

"Çünkü insan dünyasında sefil bir zaman geçirdiniz ve burası sizin vatanınız, iyi ya da kötü."

"Seninle tanışana kadar öyleydim. Bir yabancı olarak bile dünyayı aydınlattın, bana hayat verdin. Seni evrendeki tüm yıldızların toplamından daha çok seviyorum Mir." Onu kollarıma çektim. "Salem'e geri dönüyoruz ve Fili'nin gelmemesi için hiçbir neden göremiyorum."

"O dev bir kuş. İnsanlar onu fark edecektir."

"Yani? Salem'de ejderhalar yok mu?" Kaşımı kaldırıyorum.

Birdenbire odada bir huzursuzluk hissettim. Birisi korumalarımı kırmaya çalışıyor. Miranda'yı serbest bırakıyorum ve kendimizi savunmaya hazırlanıyoruz.

Şimdi gergin bir şekilde, benimkine baskı yapan büyüye odaklanıyorum, ancak koşullar kırılmadan ve babam önümüzde cisimlenmeden önce kim olduğunu keşfedemiyorum.

"Ne oluyor be? Bu gerçekten gerekli miydi?" Çok sinirlenerek sordum. "Ben seni içeri alırdım."

"Ön kapıdan girme riskini göze alamazdım. Fazla zamanımız yok. Eğer siz ve arkadaşlarınız insan dünyasına dönmek istiyorsanız, bunun şimdi olması gerekiyor."

"Peki ya büyük konsey? Bunun için kalmalıyım."

"Bu lanet konsey yüzünden hepimizin şimdi gitmesi gerekiyor. Eğer kalırsan vampir arkadaşlarını koruyamam."

"Nasıl oldu da bu dün dikkatimizi çekmedi?" diye sordum.

"Dün annen bir karşı saldırı düşünmemişti. Çabucak misilleme yapacağını bilmeliydim."

"Diğerleri tehlikede mi? Yanlarına gitmeli miyiz?" Miranda soruyor, sesi panik içinde yükseliyor.

"Güvenli bir yere getirdiğim ilk kişiler onlardı. Hornet's Gardens'ın kenarında sizi bekliyorlar."

"Ne? Onları getirmeyi düşündüğün güvenli yer orası mı?" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Uygun kıyafetler giyiyorlar. Cehennem fişekleri onları rahatsız etmeyecektir. Acele etmelisiniz; yerleştirdiğim korumalar onları annenizin muhafızlarından daha uzun süre saklayamaz."

Elini kaldırıyor ve alnımı işaret ediyor. Gözlerimin önünde diğerlerinin tam olarak nerede olduğuna dair bir görüntü belirliyor.

"Şimdi git ve arkana bakma."

"Oradan nereye gitmemiz gerekiyor? İnsan topraklarına giden geçidi kim açacak?" Ben soruyorum.

"Sen, oğlum. Geçidi sen açacaksın. Ben sadece sana bunun için gerekli araçları verdim."

Babam beni sersemleterek gözden kayboldu. Ama şimdi bu konuşma üzerinde çok fazla duramam. Fazla zamanımız olmadığını söylerken yalan söylemiyordu. Annemin karşılık vereceğini tahmin edemeyecek kadar aptaldım. Görüşün kontrol edebileceğim bir şey olmaması ve ister istemez ortaya çıkması çok kötü. Daha erken bir uyarı ideal olurdu.

"Gerçekten şimdi mi gidiyoruz?" Miranda bana soruyor. "Peki ya Fili?"

"Buluşma yerine Fili'yle birlikte uçamayız. Onu fark etmek çok kolay. Rüzgârda yürümek zorundayız."

"Tamam."

Onu kollarımın arasına alıyorum ve yolculuk sırasında ayrılma ihtimalimizin olmadığından emin oluyorum. "Her şey yoluna girecek, Mir. Söz veriyorum."

"Biliyorum."

Yolculuk sadece bir saniye sürüyor. Babamın bana gösterdiği yere indiğimizde, tüm çete oradaydı.

Aurora bizi ilk gören oluyor ve Miranda'yı kollarımdan almak için acele ediyor. "Sen iyi misin? Dün seninle zar zor konuşma fırsatım oldu."

"Ben iyiyim, Rora."

"Rik, babam sana neler olduğunu anlattı mı?" Vivienne bana sordu.

"Belirsizdi. Annem bir şeyler planlıyor. Ellnesari'yi bir an önce terk etmeliyiz."

"Peki bizim için geçidi kim açacak?" Saxon ellerini kalçalarına koymuş, her zamanki gibi kibirli görünüyor.

"Yapacağım," diyorum, aynı derecede gururla.

Gözlerindeki şaşkınlık pırıltısı paha biçilemez. Sanırım işler normale döndüğünde ukala vampire haddini bildirmek en sevdiğim eğlence olacak.

"Madem yapacaksın, hadi gidelim. Burası tüylerimi ürpertiyor," diye söze girdi Solomon.

"Pekâlâ. Herkes toplansın. Bunu sadece bir kez yapabilirim."

Babam bana bunu yapmam için gerekli araçları verdiğini söyledi ama bununla neyi kastettiğine dair hiçbir fikrim yok. Odağımı içime çeviriyorum, diğer her şeyi bloke ediyorum. Göğsümde döndüğünü hissettiğim ilk şey kendi gücüm. Hiç bu kadar parlak olmamıştı. Tam olarak katı bir enerji kütlesi değil, kalp atışıyla senkronize olarak nabız atan dallar. Daha derine dalıyorum ve sonunda babamın büyüsünü buluyorum, farklı bir ritim ve renkte titreşiyor. Ona uzanıyorum, sanki onu kullanmamı istemiyormuş gibi kaygan olduğunu keşfediyorum. Ellerimle sıkıca tutuyorum ve kendi gücümünden bir dalla sarmalıyorum. İlk başta direnmiyor, bu yüzden bir dal daha ekliyorum ve bir tane daha, ta ki altında zonkladığını zar zor görene kadar. Sonunda nabızı gücümün ritmine uyuyor ve bir an sonra renkler neredeyse eşleşiyor. Büyünün kelimeleri zihnimde gün gibi berrak bir şekilde beliriyor. Kolumu uzatırken büyünün içimden akmasına izin veriyorum. Girdap etrafımda toplanırken, uzattığım elimden güç fışkırıyor. Sonunda gözlerimi açıyorum ve önümdeki geçidi görüyorum. Ama diğer tarafta ne olduğunu göremiyorum.

"Şimdi karşıya geçmelisiniz," diyorum onlara.

Tedirginliklerini hissediyorum. Önlerinde kadim bir büyüyle çatırdayan kör edici bir ışığa sahip bir açıklıktan başka bir şey yok.

"Yap şunu!" Bağırıyorum. "Daha fazla açık tutamam."

"Oh, Tanrı aşkına. İlk ben gideceğim." Solomon ışığa doğru adım atar ve gözden kaybolur.

Vivienne Lucca'nın elini tutar ve birlikte geçide adım atarlar. Aurora Miranda'ya bakar ve onu Saxon ve kendisiyle birlikte geçmeye çağırır ama Miranda başını sallar.

"Rik ile kesişiyorum."

"Hadi, Rora. O iyi olacak." Saxon Aurora'nın elini tutuyor.

Eşinin onu geçide yönlendirmesine izin veriyor ama ışık onu yutana kadar gözlerini Miranda'dan ayırmıyor.

Sırada Manu, Ronan, Karl ve Cheryl var ama kimse kıpırdamıyor.

"Ne bekliyorsunuz? Geçidi açık tutmanın Rikkon üzerinde yarattığı baskıyı görmüyor musunuz?" Miranda sinirli bir şekilde onlara bağırıyor.

"Hadi Karl." Cheryl kardeşini sürüklemeye çalışır ama o geçide yaklaşmak için hiçbir hareket yapmayan Manu'ya bakar.

"Siz önden gidin. Ben sizi takip edeceğim," diyor onlara.

Karl ve Ronan tereddüt ediyor ve geçidi açık tutabileceğimi düşünsem onları bir rüzgârla iterdim. Miranda, sanki aklımı okumuş gibi, tam olarak bunu yaptı. Açıklığa en yakın olan üçlüyü rüzgâr güçlerini kullanarak içeri itiyor. Miranda'nın menzili dışında kalan Manu portaldan daha da uzağa atlıyor.

Sihir üzerindeki hakimiyetimin kaydığını ve açıklığın gözle görülür biçimde küçüldüğünü hissediyorum.

"Artık karşıya geçmelisin Manu," diye bağırıyorum. Başını iki yana sallıyor. "Geri dönmeyeceğim."

"Geri dönmeyeceğim de ne demek?" Miranda'nın sesi bir çığlığa dönüşür.

"Lucca'ya üzgün olduğumu söyle." Arkasını dönüp koşmaya başlar ve gözden kaybolur.

"Ne oluyor be!" Miranda ona doğru bir adım atıyor ama ben yolunu kesiyorum.

"Mir, onun peşinden gidemezsin. Eğer gidersen, eve dönemezsin."

Gözleri dönüyor ve önünde beliren karar konusunda ne kadar kararsız olduğunu görebiliyorum. Ben de kollarımı ona doladım ve

Portal. Miranda tıpkı buraya gelirken yaptığı gibi çılglık atıyor ama neyse ki bu çılgılık o kadar uzun sürmüyor.

Geçit yerden yüksekte açılıyor ve düşüşümüzü yavaşlatmak için zar zor zaman buluyorum. O zaman Lucca'nın malikânesini gizleyen büyüün, açıklığın mülke daha yakın görünmesini engellediğini fark ediyorum. Yere indiğimizde herkes dönüp bana bakıyor. Görünüşe göre gökyüzünden düşüşün yükünü onlar çekmiş.

"Bizi ön kapıya yaklaştıramaz mıydınız?" Saxon şikayet ediyor.

"Malikaneyi çevreleyen koğuşlar bunu engelledi," diye yanıtlıyor Miranda.

Ben.

Kollarımdan uzaklaşıyor, bakışlarımdan kaçıyor. Kızgın mı?

Manu'dan sonra gitmesine izin vermedin mi?

"Kız kardeşim nerede?" Lucca kaşlarını çatarak sorar.

Miranda kısık bir sesle, "Geri gelmek istemedi," diye yanıtlıyor.

"Yani onu öylece geride mi bıraktın?" Karl öne doğru bir adım atar ve

Ben.

"O seçimini yaptı," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "O gitti

onu geçide zorlamadan önce. Onun peşinden gitmek Ellnesari'de sıkışıp kalmak anlamına gelirdi. Bunu Miranda'ya tekrar yapamam."

"Yani şimdi Manu orada sıkışıp mı kaldı?" Lucca gözlerini kısarak soruyor. "Şimdilik." Başımı salladım.

"Neden kalmak istesin ki?" Vivienne ortasına sarılarak soruyor.

Haberdan dolayı yıkılmış görünüyor ve nedenini anlıyorum. Annemiz onu yakalarsa Manu'yu Ellnesari'de nasıl bir kaderin beklediğini biliyor.

"İntikam için," diye cevap verdi Ronan, gözleri karararak. "Kraliçe Maewe'yi öldürmek için Ellnesari'de kaldı."

Lucca dönüp arkadaşına bakar. "Bunu nereden biliyorsun? Sana o mu söyledi?"

"Hayır, ama Manu'yu tanıyorum. Kraliçeye duyduğu nefret bunca yıldır içini kemiriyor."

"Lanet olsun, şu kadın!" Karl saçlarını geriye doğru çekerek tellerini koparır.

"Eğer Bu onu Plan, Bu Aptalca. Öldürmek benim Anne o neredeyse imkânsız," diyorum. "Kendini öldürtecek ya da daha kötüsünü yapacak."

"Ölmekten daha kötü ne olabilir?" Cheryl soruyor.

Vivienne ve ben dolu bakışlar atıyoruz. Annemize ihanet eden aptallar hakkındaki korkunç hikayeleri duyduk. Ölümü çok hafif bir ölüm olarak görüyor.

Ceza. Babamın sonunda ona karşı çıkması bin yıl sürdü ve bunu ancak onun misilleme yapamayacağından emin olduktan sonra yaptı.

"Bilmek istemezsin," diye yanıtlıyor Vivi.

"Lanet olsun. Artık yapacak bir şey yok. Geri dönüp Manu'nun zavallı kışını eve sürüklemek zorundayız," diyor Lucca, bana dikkatle bakarak.

"Babamın benimle paylaştığı sihir sadece tek yönlü bir bilet içindi," diyorum. "Ellnesari'ye nasıl geçtin?"

Vivienne, "Taluah Aynası'nı kullandık ama ne yazık ki bu sırada yok oldu," diye cevap verir ve herkes Solomon'a bakar.

Tombul parmağıyla grubu işaret ederken yüzü kaşlarını çatıyor. "Sakın bana suçlayıcı bir bakış atmaya cüret etmeyin. Bunun olacağı konusunda sizi uyarmıştım."

Karl bizden uzaklaşıyor ve araziye çevreleyen ormana bakıyor. "Başka bir yolu olmalı," diyor umutsuz bir sesle. "Manu'yu Ellnesari'de bırakamayız."

"Neden olmasın?" Cheryl soruyor, Lucca'dan bir hırıltı koparıyor ama o bunu duymazdan geliyor. "Seni terk etmekle ilgili bir sorunu yoktu."

Karl omzunun üzerinden bakar. "Anlamıyorsun. Asla da anlamayacaksın."

"Anlıyorum Karl. Sandığından çok daha fazla." Tekrar kardeşine odaklanmadan önce Ronan'a doğru kısa bir bakış atıyor.

Uzun boylu vampir sessizliğini koruyor ama çenesi sertleşiyor. Grupta yeniyim ama gözleri olan herkes Cheryl ve Ronan arasında bir şeyler olduğunu görebilir. Gerginliği fark etmemek imkânsız ama görünen o ki herkes nedense bunu görmezden gelmeyi tercih etmiş.

Vivienne Lucca'ya yaklaşır. "Ellnesari'ye girmenin başka bir yolunu bulacağız, Luc. Söz veriyorum."

"Vivi, geri dönemezsin," diyorum ona.

"Neden olmasın?" Daha dik duruyor. "Artık güçlerim var." "Aynen öyle.

Annemin isteklerine karşı. Senin peşinden gelmekte tereddüt etmeyecektir. ya da Lucca."

Vampir prens koruyucu bir hareketle Vivi'yi kendine doğru çekiyor. "Vivi'ye elini bile süremeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

Cheryl homurdanıyor. "Alınma dostum. Ama o dişiye karşı ne yapabilirsin ki? Hiçbir şey. İşte bu yüzden Manu'dan sonra Ellnesari'ye dönmek bir intihar görevi."

"İntihar görevi olsa da umurumda değil. Onun peşinden gideceğim," diye homurdanıyor Karl.

"Karl-"

"Kardeşinin ölmesini mi istiyorsun?" Ronan Cheryl'in sözünü keser.

"Manu Ellnesari'de ölürse Karl da ölür."

Cheryl'in yüzündeki kan çekilmiş gibi görünüyor. Bu ayrıntıyı unutmuş olmalı. Ama şaşkınlığı çabucak öfkeye dönüşür. Gözleri parlak sarı renkte parlıyor ve köpek dişleri uzuyor. "Ve kafasını vücuduna bağlı tutmasının tek nedeni de bu."

Vücudu titrer ve bir an sonra gri bir kurda dönüşerek ormana doğru koşmaya başlar.

"Dönmüşsün!" diyor bir erkek sesi ön kapıdan.

Dönüyorum ve Vaughn'u orada buluyorum. Kulaktan kulağa gülümsüyor, ta ki grubumuzun üzerinde asılı duran kasveti fark edene kadar.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Tartışacak çok şey var. Hepimiz içeri girelim ve sakinleşelim. Aceleye getiremeyiz," diyor Lucca.

"Siz devam edin ve istediğiniz kadar tartışın. Benim Isadora'ya rapor vermem gerekiyor," der Solomon ve Miranda'ya döner. "Eve gitmelisin tatlım. Annen senin için endişeleniyor."

"Birazdan geleceğim." Bana döndü. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." "Bekle. Seninle gelmemi istemiyor musun?"

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. "Bunu isteyeceğini düşünmemiştim."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sana daha önce ne demiştim? Ayakkabının altındaki sakız."

MIRANDA

Rikkon ve ben rüzgârı annemin oturma odasına doğru yürüterek onu ve Niko'yu korkutmayı başardık. Solomon raporunu vermeden önce ben onunla konuşana kadar beklemeyi kabul etti.

Haklıydı, benim için endişelenmişti. Aniden ortaya çıkmamın şoku geçtikten sonra bana bir dakika boyunca sarıldı ve ağladı. İkimiz de ağladık. Sonra, çok şaşırtıcı bir şekilde, Rikkon'a da sarıldı ve beni güvende tuttuğu için ona teşekkür etti.

İkimiz de koltukta oturmuş, el ele tutuşmuş annemin konuşmasını bekliyorduk. Az önce ona Ellnesari'de başımıza gelen her şeyi anlattım, müstehcen kısımlar hariç.

Sessizliği ilk bozan Niko oldu. "Demek artık bir ölümsüzsün."

"Evet."

"Ve sen annemden, Süleyman'dan ve hatta kraldan bile daha güçlüsün!" diye devam ediyor.

İnkâr etmek istiyorum ama Rikkon benden önce konuşuyor. "Evet, öyle."

Niko gözlerini daha da genişletir. "Müthiş. Enstitüdeki herkese bunu anlatana kadar bekle. O nefret dolu Belmontların korkudan titreyişlerini izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Hayır, bunu kimseye söylemeyeceğiz," diye araya giriyor annemiz. "Neyin tehlikede olduğunu düşünürsek bu akıllıca değil. Jacques serbest ve Nightingale kanı hâlâ aranan bir değer."

Rikkon, "Katılıyorum," diye söze girdi.

Niko'nun coşkusu söner. "Bu berbat."

"Elimizde başka bir sorun var. Manu hâlâ Ellnesari'de ve ne yapacağını Tanrı bilir," diyorum.

Annem başını sallar. "Şu aptal kız, her zaman başını belaya sokuyor. Buna hiç şüphe yok. Kendisine ve başkalarına daha fazla zarar vermeden önce onu kurtarmalıyız."

"Evet ama Ellnesari'ye başka bir geçidi nasıl açacağız? Taluah Aynası yok edildi," diye cevap veriyorum.

"Sen ve Rikkon bir tane daha açamaz mısınız?" Niko sorar.

"Hayır, bizi Ellnesari'den çıkarmak için kullandığım büyü yok oldu," diye yanıtlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, babamın bana bu yeteneği nasıl verdiğinden bile emin değilim."

"Bence baban insanların inanmasına izin verdiğinden daha güçlü," diyorum. "Öğrendiklerimden sonra, bundan hiç şüphem yok."

Bakışları sıkıntılı bir hal alıyor. Muhtemelen gölge canavarlarını düşünüyor.

Kapı zili çalarak bu ağır anı bozar. Niko kanepeden atladığında annem kaşlarını çatıyor ve kapıda kimin olduğunu kontrol etmeye hazırlanıyor.

"Merak etme. Ben hallederim."

Dışarıda kimin olduğunu bildiğinden şüphelenmeme neden olacak şekilde ön kapıya doğru koşuyor. İstemediğimle ön kapıya gidiyorum ve orada duran uzun boylu genç bir adam görüyorum. Niko dışarı çıkıyor ve elleriyle işaret ederek hızlı hızlı konuşmaya devam ediyor. Bir çırpıda oturma odasına dönüyorum. *Vay anasını. O da neydi öyle?*

"Her şey yolunda mı, Mir?" Rikkon soruyor. "Evet, sadece yorgunum."

"Eminim öyledir, hayatım. Neredeyse bir aydır yoktun," diyor annem.

"Bir ay!" Bağırıyorum.

"Neden şaşırdın?" diye soruyor bana.

"Ellnesari'de zaman farklı işliyor hanımefendi. Bizim için sadece birkaç gün oldu," diye yanıtlıyor Rikkon.

Annemin gözleri yumuşar. "Oh Mir, on sekizinci doğum gününü kaçırdın." "Sorun değil anne. Zaten istediğimi aldım." Rikkon'a gülümsüyorum.

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

"Hmm." Annem kısık gözlerle bize bakıyor. "Solomon beni bekliyor. O yüzden hemen gidip onu görsem iyi olacak. Sonra da kralı kontrol edeceğim."

"O nasıl?" Ben soruyorum.

Annemin gözlerinden bir gölge geçer. "İyi değil. Hastalık hızla yayılıyor. Kim olduğunu unutana kadar daha ne kadar vaktimiz var bilmiyorum."

"Mümkünse onu görmek isterim," diyor

Rikkon. Başını yana doğru eğiyor. "Neden?"

"Sanırım zihinsel bozulmasını yavaşlatabilirim." Annemin gözleri büyüdü. "İyileştirme gücün mü var?"

"Evet, hanımefendi. Vivi de öyle. Belki ikimiz krala biraz daha zaman kazandırabiliriz."

"Onunla konuşacağım." Ayağa kalkıyor. "Sanırım gücünü toparlaman gerekiyor."

Kahretsin. Annem şimdiden Rikkon'u kovuyor mu? Gitmesini istemiyorum.

"Muhtemelen iyi bir fikir." O da ayağa kalkar, annesinin onun gitmesini istediğine dair pek de ince olmayan ipucunu yakalar. "Malikaneye dönsem iyi olacak."

Annem dikkatini bana çeviriyor ve yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum, ama her ne ise, bu onun teslimiyet içinde iç çekmesine neden oluyor.

"Gitmene gerek yok. Geceyi burada geçirebilirsin."

Koltuktan fırlayıp Rikkon'un koluna yapışıyorum. "Gerçekten mi? Kalabilir mi?"

"Tam tersi olacağına burada kalmasını tercih ederim. Kız kardeşini artık hiç görmüyor olmam yeterince kötü."

İlk kez annemin Aurora hakkında, aralarındaki soğukluk ona acı veriyormuş gibi konuştuğunu görüyorum. Belki de kayboluşum onu düşündüğümünden daha fazla etkilemiştir.

Boğazını temizliyor ve soğuk maskesini tekrar yerine takıyor. "Her neyse, muhtemelen sabahın erken saatlerine kadar dönmeyeceğim. Lütfen beladan uzak durmaya çalışın."

"Merak etmeyin hanımefendi. Mir'i güvende tutacağım," diye yanıtlıyor Rikkon. "Ve Niko'yu da."

Kaşlarını çatıyor. "Niko'dan bahsetmişken, o nerede?"

"Buradayım anne." Oturma odasına geri koşuyor, biraz telaşlı görünüyor.

Acaba dışarıdaki çocuk, haydut büyücü loncasının liderinin oğlu Troy mu? Umarım değildir. Hayatımızda daha fazla karmaşaya kesinlikle ihtiyacımız yok.

"Kapıdaki kimdi?"

Niko'nun gözleri daha da yuvarlaklaşır. "Hiç kimse. Muhtemelen eşek şakası yapan aptal bir çocuktur. Ben yatmaya gidiyorum. Yoruldum."

Bir ninjadan daha hızlı, aceleyle yatak odasına gitti. *Kahretsin*. Niko'nun beladan uzak duracağına dair umudum yok oldu.

"Ona göz kulak ol Mir. Üçünüz arasında bana en çok beyaz saç veren o ve Rora'yla bana yaşattıklarınızı düşünürsek bu çok şey ifade ediyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bela aramaya gitmedim ya. Ama ben söyleyecek bir şey bulamadan annem gidiyor.

Ön kapı çarparak kapandığında, Rikkon yüksek sesle nefes verir. "Aman Tanrım, çok yoğundu. Yemin ederim annenin beni canlı canlı yiyeceğini sandım."

"Sana karşı şaşırtıcı derecede nazikti," diye gülüyorum. "Muhtemelen kralı iyileştirmeyi teklif ettiğin içindir. Ona gerçekten yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama denemeye değer. Eğer büyük konseyde kalmama izin verilseydi, diğer krallıklara perdeyi açmaları ve büyülerini geri vermeleri için baskı yapardım."

"Bunun olabileceğini düşünüyor musun?"

"Babam gölge canavarlarını dirilttiğine göre bu da bir olasılık." "Tüm bunları düşünmemiz gereken Manu var. O ne olabilir ki? planlama?"

"Hakkında bildiğim kadarıyla, ne iyi ne de akıllı biri." Beni kollarına çekti. "Ama şimdi bunun için endişelenmeyelim. Yarın bir işe yarayacaksak dinlenmemiz gerek."

Gelecekle ilgili endişelerime ve kaygılarıma rağmen onun kollarında eriyorum. "Dinlenmek derken uyumayı mı yoksa sadece yatmayı mı kastediyorsun?"

Dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrılıyor. "Kız kardeşinin uyuması ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum. Umarım yakında."

"Peki, sarılabiliriz." Eğildi ve beni dudaklarımdan usulca öptü. "Ya da gençler gibi öpüşebiliriz."

Ağzıma karşı gülüyor. "Ben binlerce yaşındayım, aşkım." "Evet, ama kelime dağarcığın bir lise öğrencisinininki kadar."

Boynumu öpüyor ve sonra kulağıma fısıldıyor. "Sadece itiraf et, Mir. Yaşlı adamlara karşı bir şeyler hissediyorsun."

Cevap verecektim ama kulak mememi ısırarak konuşma yeteneğimi yok etti. Vücudum bir anda buharlaşıyor ve yeniden bütünleşiyor. Ve sonra benim

yatak odasında, önerdiğim şeyi yapıyorlar: iki azgın genç gibi öpüşüyorlar. Ama bu sefer acelemiz yok. Bizi ayırmaya çalışan dengesiz bir psikopat ya da bizi kovalayan iğrenç yaratıklar yok. Bu gece nihayet Rikkon'la birlikte olabilir ve birbirini seven iki insanmışız gibi davranabilirim.

*** SON ***

Yazarın notu: Bu, Rikkon ve Miranda'nın kitabının sonudur, ancak mutlaka hikayelerinin sonu. Onlara ve diğer oyunculara ne olacağı gelecek kitaplarda ortaya çıkacak.

Destan, Manu ve Karl'ın hikâyesi Savage Vow'da devam ediyor.

SAVAGE VOW İÇİN ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİN

SAVAGE VOW

Beş yüz yıl önce bir vampire aşık oldum. Beni tüketen kıpkırmızı bir ateşti. Onunla birlikte olmak için evimden, ailemden ve sürümden vazgeçtim. İlk fırsatta kalbimi yok etti.

İstesem de istemesem de kaderlerimiz birbirine bağlı. O ölürse, ben de ölürüm. Onun ölüm arzusu olabilir ama benim yok. İntikam için her şeyi riske atmaya karar verdiğinde, onu durdurmaktan ve ettiğim yeminden kurtulmanın bir yolunu bulmaktan başka seçeneğim yok.

Ancak Ellnesari'nin tehlikelerinden birlikte kurtulmanın sonucu beklediğim gibi olmayabilir. Özgürlük yerine Manu Della Morte'nin gerçekte kim olduğunu öğreniyorum ve bu, kaybettiğimi sandığım bir tutkuyu yeniden alevlendiriyor.

SAVAGE VOW İÇİN ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.